Louise Penny

Împărăția orbilor

virtual-project.eu

LOUISE PENNY

ÎMPĂRĂȚIA ORBILOR

Original: *Kingdom of the Blind* (2018)

Traducere din engleză și note de:
LUMINIȚA GAVRILĂ

virtual-project.eu

2023

Pentru Hope Dellon, editorul și prietena mea
Whale oil beef hooked[1]

Capitolul 1

Armand Gamache reduse viteza la ralanti, apoi opri mașina pe drumul secundar acoperit de zăpadă.

Aici e, își zise în sinea lui. Porni din nou și conduse printre pinii înalți până ajunse în luminiș.

Parcă mașina și rămase în căldura din habitaclu, privind peisajul înghețat. Fulgii de zăpadă aterizau pe parbriz și se topeau imediat ce ajungeau pe geam. Acum ningea mai tare, estompând ușor peisajul ce i se dezvăluia. Gamache se uită la scrisoarea pe care o primise în ajun, deschisă pe scaunul din dreapta.

După ce își puse ochelarii de citit, se frecă pe față și o citi din nou. Era o invitație – sau cel puțin așa părea – în acest loc izolat.

Opri motorul, dar nu coborî din mașină.

Nu putea spune că era îngrijorat. Era mai mult nedumerit decât neliniștit.

Totuși, situația era destul de ciudată ca să declanșeze un mic semnal de alarmă în el. Nu o sirenă, cel puțin deocamdată. Dar era în gardă.

Armand Gamache nu era timid din fire, dar era un om prudent. Altfel cum ar fi supraviețuit în eșaloanele superioare ale Sûreté du Quebéc? Mare minune dacă ar fi reușit.

Se baza pe gândirea rațională, dar și pe instinctul său, în care avea încredere.

Și ce îi spuneau ele acum?

Că era cu siguranță o situație absolut ciudată. *Bine,* își zise zâmbind, *asta ar putea să mi-o spună și nepoții mei.*

Scoase telefonul și formă numărul, apoi ascultă cum sună o dată, de două ori, înainte să i se răspundă.

— *Salut, ma belle*![2] Am ajuns, spuse el.

Era o convenție între Armand și soția lui, Reine-Marie: iarna, când ningea, se sunau unul pe altul când ajungeau la destinație.

— Cum a fost drumul? În Three Pines ninge din ce în ce mai tare.

— Și aici. Dar s-a circulat bine.

— Unde ești? Cum e locul ăla, Armand?

— Nu știu cum să ți-l descriu.

Dar a încercat.

Avea în fața lui ceva ce altă dată fusese „acasă” pentru cineva. Apoi o simplă casă. Iar acum era o clădire oarecare. Și nici asta pentru foarte mult timp.

— E o fermă veche. Dar pare abandonată.

— Ești sigur că ai ajuns unde trebuie? Ții minte când a trebuit să mă iei de-acasă de la fratele meu, dar te-ai dus la un alt frate? O țineai una și bună că eu eram acolo.

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Plus că în Ste-Angélique toate casele arătau identic, la fel și cei 157 de frați ai tăi, sincer. Oricum, el nu prea mă avea la inimă, credeam că era doar o manevră ca să scape de mine și să te las în pace.

— Poți să-l învinuiești? Bătuseși la altă ușă. Tocmai tu, ditamai detectivul.

Armand izbucni în râs. Episodul se întâmplase cu zeci de ani în urmă, pe vremea când abia începuse să o curteze. Familia lui Reine-Marie, văzând cât de mult îl iubea ea și, mai ales, cât de mult o iubea el, se îmbunase.

— Am ajuns unde trebuie. Mai e o mașină.

Vehiculul era acoperit de un strat subțire de zăpadă. *A ajuns de vreo jumătate de oră. Nu mai mult,* deduse el. Apoi întoarse privirea spre fermă.

— Nu mai locuiește nimeni aici de ceva timp.

O casă nu ajungea în halul ăsta peste noapte. Era nevoie de ani de neglijență.

Acum era puțin mai mult decât un maldăr de materiale.

Obloanele stăteau strâmbe, iar balustrada de lemn putrezise și se desprinsese de scara înclinată. Una dintre ferestrele de la etaj era acoperită cu placaj și Gamache avea impresia că ferma îi făcea cu ochiul. De parcă ar fi știut un lucru pe care el nu îl știa.

Întinse gâtul să se uite mai bine. Oare casa era cumva ușor înclinată? Sau era doar un efect al imaginației lui, influențată de una dintre povestioarele lui Honoré?

A fost odată un om strâmb care a găsit un ban strâmb lângă un gard strâmb,
El a cumpărat o pisică strâmbă care a prins un șoarece strâmb,
Și locuiau cu toții într-o căsuță strâmbă.

Avea în față o casă strâmbă. Și Armand Gamache se întrebă dacă

înăuntru va găsi un omuleț strâmb.

După ce își luă rămas-bun de la Reine-Marie, se uită din nou la cealaltă mașină parcată în curte și la plăcuța de înmatriculare pe care apărea deviza Quebécului: *JE ME SOUVIENS.*

Îmi amintesc.

De fiecare dată când închidea ochii, ca acum, imaginile îi veneau în minte instantaneu. La fel de vii și de intense ca atunci când se întâmplase. Și nu doar ziua aceea din vara anului trecut, când razele piezișe ale soarelui dansaseră pe mâinile lui pătate de sânge.

Revedea toate zilele. Și toate nopțile. Tot sângele. Al său și al celorlalți. Oameni cărora le salvase viața. Și oameni cărora le-o curmase.

Dar pentru a-și păstra rațiunea, umanitatea, echilibrul, trebuia să-și amintească și evenimentele fericite.

O avea pe Reine-Marie. Aveau un fiu și o fiică. Acum, și nepoți.

Refugiul din Three Pines. Momentele tihnite cu prietenii. Sărbătorile pline de veselie.

De curând, tatăl unui bun prieten murise după ani întregi în care suferise de demență. În ultimul lui an de viață nu-și mai recunoștea prietenii și nici familia. Era amabil cu toți, dar le zâmbea doar unora. Celor pe care îi iubea. Îi recunoștea instinctiv și îi păstra la adăpost, nu în mintea sa rănită, ci în inima lui.

Inima avea o memorie mai bună decât mintea. Dar ce păstrau oamenii în inima lor? Asta era întrebarea.

Inspectorul-șef Gamache cunoștea destui oameni a căror inimă era roasă de ură.

Se uită la casa strâmbă din fața lui și se întrebă oare ce amintire o rodea.

După ce memoră din instinct numărul de pe plăcuța de înmatriculare a mașinii, se uită prin curte.

Ici-colo, mormane mari de zăpadă sub care, presupunea Gamache, zăceau mașini ruginite. O camionetă dezmembrată. Un tractor vechi, acum abandonat. Și ceva ce semăna cu un tanc, dar care probabil era un rezervor vechi de benzină.

Sau cel puțin așa spera.

Își trase căciula pe cap și se pregăti să-și pună mănușile, dar după un moment de ezitare luă din nou scrisoarea în mână. Nu era cine știe ce. Vreo două fraze laconice, nimic mai mult.

Departe de a fi amenințătoare, era comică de-a binelea dacă n-ar fi fost

scrisă de un mort.

Era de la un notar care îi cerea, aproape îl soma pe Gamache, să se prezinte la 10 dimineața la această fermă izolată. La ora 10 fix. Vă rog. Să nu întârziați. *Merci.*

Gamache îl căutase în baza de date a Camerei notarilor din Quebéc.

Maître Laurence Mercier.

Mort de cancer în urmă cu șase luni.

Și totuși… O scrisoare de la el.

Fără adresă de e-mail, fără adresă de retur. Doar un număr de telefon la care Armand sunase, dar nu-i răspunsese nimeni.

Fusese tentat să îl caute pe *maître* Laurence Mercier în baza de date a Sûreté du Quebéc, dar renunțase. Nu pentru că ar fi fost *persona non grata* la Sûreté. Nici chiar așa. Dar, după ce fusese suspendat până la încheierea anchetei asupra evenimentelor din vara trecută, trebuia să cearnă bine favorurile pe care le cerea colegilor. Chiar și lui Jean Guy Beauvoir. Adjunctul său. Ginerele său.

Gamache se uită încă o dată la casa odinioară solidă și zâmbi. Ciudat, dar îi era cumva simpatică, parcă i-ar fi fost rudă.

Uneori lucrurile se strică pe neașteptate și asta nu reflectă neapărat cât de mult au fost apreciate.

Împături scrisoarea și o strecură în buzunarul de la piept. Chiar când să coboare din mașină, îi sună telefonul.

Gamache se uită la ecran și văzu numărul. Îi dispăru orice urmă de amuzament.

Să îndrăznească să răspundă?

Sau nu?

În timp ce telefonul continua să sune, se uită prin parbriz la lumea care i se părea imperfectă prin vălul de ninsoare ce se întețea.

Se întreba dacă pe viitor, când va vedea o fermă veche, va auzi atingerea ușoară a fulgilor de zăpadă sau va simți mirosul de lână udă, îi va reveni în memorie această clipă. Și dacă da, cum și-o va aminti. Cu o senzație de ușurare sau de groază?

— *Oui, allô?*

•

Bărbatul stătea lângă fereastră, încercând să distingă ce se întâmplă afară.

În ciuda stratului de gheață de pe geam, care deforma imaginea, văzuse

mașina sosind și așteptase cu nerăbdare ca bărbatul să parcheze, dar constatase apoi că acesta rămăsese în mașină.

După un minut, nou-venitul coborâse din mașină, dar nu se îndreptase spre casă. Rămăsese în picioare lângă mașină, cu telefonul mobil la ureche.

Primul dintre *les invités*[3].

Omul îl recunoscuse, bineînțeles. Cine nu l-ar fi recunoscut? Îl văzuse adesea, dar numai la știrile de la televizor. Niciodată în persoană.

Și avusese serioase îndoieli că va veni.

Armand Gamache. Fostul șef al serviciului Omoruri. Inspector-șef la Sûreté du Quebéc, actualmente suspendat din funcție.

Simți un ușor freamăt de încântare. Armand Gamache era, în felul său, o celebritate. Un bărbat extrem de respectat și deopotrivă hulit. În presă, unii îl considerau erou, alții, un ticălos. Personificarea a tot ce era mai rău în poliție. Sau ce era mai bun. Unul care abuza de putere. Sau un lider îndrăzneț, gata să-și sacrifice propria reputație, poate chiar mai mult, pentru binele comun.

Dispus să facă ceea ce nimeni altcineva nu voia să facă. Sau nu putea.

Prin ninsoare și geamul care deforma ușor, văzu un bărbat de aproape 60 de ani. Înalt, de peste 1,80 metri și impunător. Canadiana îl făcea să pară robust, dar oricine purta o canadiană arăta așa. Fața, deși nu era buhăită, arăta trecerea anilor. Cu riduri în jurul ochilor. Chiar în timp ce îl privea, între sprâncenele lui Gamache se formară două cute adânci.

Nu se pricepea să descifreze expresiile de pe chipurile oamenilor. Observa cutele, dar nu știa să le interpreteze. Se gândi că Gamache era furios, dar poate că era doar concentrat. Sau surprins. Poate chiar bucuros.

Dar se îndoia.

Acum ningea mai tare, însă Gamache nu-și pusese mănușile. Îi căzuseră când coborâse din mașină. Majoritatea locuitorilor din Quebéc își pierdeau mănușile și chiar căciulile așa. Le țineau pe genunchi în mașină și uitau de ele când coborau. Primăvara, pământul era presărat cu rahat de câine, râme, dar și cu mănuși și fesuri ude.

În ninsoarea care cădea, Armand Gamache stătea cu o mână dezgolită dusă la ureche. Ținea telefonul și asculta cu atenție.

Când îi venise rândul să vorbească, Gamache lăsase capul în jos. I se albiseră încheieturile degetelor de tare ce strângea telefonul sau poate din cauza frigului. Apoi, îndepărtându-se câțiva pași de mașină, se întorsese cu spatele spre rafalele de ninsoare și începuse să vorbească.

Omul de la fereastră nu auzea ce spune, dar, la un moment dat, o frază purtată de o rafală de vânt traversă curtea înzăpezită, pe lângă obiecte altă dată prețuite. Și ajunse în casa altă dată prețuită și ea.

— O să-ți pară rău.

Apoi o mișcare atrase atenția bărbatului care privea, în curte intra o altă mașină.

Al doilea dintre *les invités.*

Capitolul 2

— Armand?

Zâmbetul de recunoaștere și ușurare îngheță pe buzele femeii când îi văzu expresia de pe chip.

Gamache se întorsese spre ea cu o mișcare aproape brutală. Era încordat, în alertă. Parcă se pregătea de atac.

Femeia se pricepea să citească expresiile faciale și limbajul corporal, dar de data asta nu știa cum să interpreteze expresia de pe chipul lui. Doar ca pe cea a unei emoții foarte evidente.

Surpriză.

Dar nu doar atât. A mai fost ceva.

Apoi a dispărut. S-a relaxat. Sub ochii ei, Armand a mai rostit un ultim cuvânt în telefon, apoi a apăsat cu degetul pe ecran și a băgat telefonul în buzunar.

Ultima expresie care a traversat acel chip familiar înainte să-și recapete complet strălucirea poliției a surprins-o și mai mult.

Vinovăție.

Apoi a apărut zâmbetul.

— Pentru Dumnezeu, Myrna. Ce faci aici?

Armand încerca să-și corecteze zâmbetul, dar nu fără efort. Își simțea fața amorțită, aproape înghețată.

Nu voia să afișeze un zâmbet idiot, exagerat. Să se trădeze în fața acestei femei foarte perspicace, care îi era și vecină.

Psihologă la pensie, Myrna Landers era proprietara librăriei din Three Pines și bună prietenă cu Reine-Marie și cu Armand.

El bănuia că Myrna observase și înțelesese reacția lui inițială, dar probabil nu intuise motivul din spatele ei. Și nici nu ghicise cu cine vorbea la telefon.

Fusese absorbit de conversație. De alegerea cuvintelor. Atent la ce îi spunea interlocutorul. Și la tonul vocii lui. La modulația propriei voci. De aceea Myrna reușise să se apropie fără s-o simtă.

Sigur, era o prietenă. Dar la fel de bine ar fi putut să nu fie.

În calitate de cadet la Academia de Poliție, apoi ca agent al Sûreté, inspector, șef al serviciului Omoruri și apoi ca șef al poliției, Gamache

trebuise să fie mereu în gardă. Învățase să fie mereu în gardă, așa încât această stare devenise pentru el o a doua natură. Sau mai degrabă prima natură.

Nu că își trăia viața așteptându-se mereu să se întâmple ceva rău. Pur și simplu, vigilența devenise o parte din ființa lui, așa cum era culoarea ochilor. Sau cicatricile pe care le avea.

Pe de o parte, efect al ADN-ului, pe de altă parte, o consecință a experiențelor lui de viață.

Armand știa că fusese luat prin surprindere nu pentru că lăsase garda jos. Dimpotrivă, o ținuse atât de sus și atât de strâns, încât pentru câteva minute cruciale nimic nu reușise să ajungă la el. Nu auzise mașina apropiindu-se. Nu auzise pașii ușori pe zăpadă.

Gamache, care nu era un om temător, simți o ușoară neliniște. De data asta, consecințele fuseseră inofensive. Dar data viitoare?

Amenințarea nu trebuie neapărat să fie de dimensiuni catastrofice. Dacă ar fi, n-ai avea cum s-o ratezi. Ea constă aproape întotdeauna într-un detaliu mărunt.

Un semnal pe care nu-l prinzi sau îl înțelegi greșit. Un unghi mort. Un moment de neatenție. O concentrare atât de intensă, încât totul în jur se estompează. O falsă supoziție luată drept realitate.

Și pe urmă…

— Te simți bine? întrebă Myrna Landers când Armand se apropie și o sărută pe obraji.

— Da, sunt bine.

Myrna îi simți obrazul rece și umed, acolo unde aterizaseră câțiva fulgi de zăpadă înainte să se topească. Și tensiunea care mocnea dincolo de aparenta jovialitate a bărbatului.

Zâmbetul lui Armand desena linii adânci în colțul ochilor săi căprui. Dar ochii nu zâmbeau, rămâneau pătrunzători, precauți. Vigilenți. Totuși, căldura încă era acolo.

— Bine, repetă el.

În ciuda neliniștii ei, Myrna zâmbi.

Amândoi înțelegeau acest cod. Era o aluzie la vecina lor din Three Pines. Ruth Zardo. O poetă talentată. Una dintre cele mai distinse din țară. Însă talentul ei venise la pachet cu o doză generoasă de nebunie. Numele Ruth Zardo era rostit cu admirație și groază în egală măsură. Parcă evoca o creatură magică, creativă și totodată distructivă.

Ultimul volum de poezii al lui Ruth se intitula *Sunt BINE.* Frumos titlu, până îți dădeai seama, adesea prea târziu, că B.I.N.E. însemna „Bulversat, Instabil, Nevrotic, Egoist”.

Da, Ruth Zardo era în multe feluri. Din fericire pentru ei, în acel moment era absentă.

Armand se aplecă și culese din zăpadă mănușile care căzuseră de pe genunchii Myrnei. Le scutură lovindu-le de canadiana sa, după care i le dădu înapoi. Apoi, dându-și seama că și le pierduse și el, se întoarse la mașină și le găsi aproape îngropate sub un strat de zăpadă proaspătă.

•

Bărbatul observa toate acestea de la adăpostul relativ al casei.

Nu o întâlnise niciodată pe femeia care tocmai sosise, dar deja n-o plăcea. Era de culoare, corpolentă, dar mai ales era femeie. Niciuna dintre aceste calități nu i se părea atrăgătoare. Mai rău, Myrna Landers venise cu cinci minute mai târziu și, în loc să se grăbească să intre, cerându-și scuze, stătea liniștită la palavre. De parcă el nu îi aștepta. De parcă nu le spusese foarte clar ora întâlnirii.

Le spusese.

Totuși, faptul că venise și ea la întâlnire îi mai atenua iritarea.

Îi urmărea cu atenție pe cei doi. Pentru el, era un joc. Să observe. Să încerce să ghicească ce se pregăteau oamenii să facă.

Se înșela aproape de fiecare dată.

•

Myrna și Armand scoaseră scrisorile din buzunare și le comparară.

Erau identice.

— E puțin neobișnuit, nu ți se pare? zise ea uitându-se în jur.

Armand clătină din cap și îi urmări privirea până la casa dărăpănată.

— Îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Care oameni?

— Pe cei care locuiesc aici. Sau care locuiau.

— Nu. Tu?

— *Non.* N-am nici cea mai vagă idee cine sunt și de ce ne aflăm aici.

— Am sunat la numărul de telefon, dar n-a răspuns nimeni. Imposibil să iei legătura cu acest Laurence Mercier. E notar. Îl cunoști?

— *Non.* Dar știu un lucru.

— Care? întrebă Myrna, simțind că urma să i se comunice un lucru neplăcut.

— A murit acum șase luni. De cancer.

— Atunci ce…

Nu știu ce să spună mai departe, așa că tăcu. Se uită spre casă, apoi se întoarse spre Armand. Era aproape la fel de înaltă ca el și, cu toate că și pe ea canadiana o făcea masivă, în cazul ei nu era o iluzie.

— Știai că tipul care ți-a trimis scrisoarea e mort de-acum câteva luni și totuși ai venit, spuse ea. De ce?

— Din simplă curiozitate. Tu?

— Păi, eu n-am știut că e mort.

— Dar ți-ai dat seama că e ceva ciudat. Ce te-a făcut să vii?

— La fel. Curiozitatea. Ce lucru rău ni se poate întâmpla?

Era o remarcă stupidă, chiar și Myrna își dădea seama.

— Dacă auzim muzică de orgă, fugim. Bine, Armand?

Armand începu să râdă. Sigur, el știa care era cel mai rău lucru ce se putea întâmpla. De sute de ori îngenunchease lângă el.

Myrna lăsă capul pe spate ca să se uite la acoperișul care mai avea puțin și ceda sub greutatea zăpezii acumulate de luni întregi. Observă ferestrele crăpate și geamurile lipsă, clipind des din cauza fulgilor mari, ușori care îi cădeau neîncetat pe față și în ochi.

— Nu e periculos, nu?

— Mă îndoiesc.

— Te îndoiești? întrebă ea făcând ochii mari. Înseamnă că e posibil?

— Cred că singurul pericol e casa, nu ocupantul ei, răspunse Armand făcând un gest cu capul spre acoperișul lăsat și pereții înclinați.

Se îndreptară spre casă și, când Armand puse piciorul pe prima treaptă, aceasta cedă sub greutatea lui. Armand ridică din sprâncene, iar Myrna zâmbi.

— Cred că problema e numărul de croasante pe care le mănânci, nu lemnul putrezit, spuse Myrna, și el râse.

— Sunt de acord cu tine.

Se opri puțin, uitându-se la trepte, apoi la casă.

— Nu ești sigur că nu e periculos, așa e? Casa sau cine e înăuntru.

— *Non,* nu sunt sigur. Ai vrea să aștepți aici?

Da, se gândi ea.

— Nu, răspunse și intră după el.

•

— *Maître* Mercier, se prezentă bărbatul venind spre ei cu mâna întinsă.

— *Bonjour,* răspunse Gamache, care intrase primul. Armand Gamache.

Evaluă rapid locul, începând cu bărbatul.

Scund, slăbuț, caucazian. În jur de 45 de ani.

Viu.

În casă, curentul fusese tăiat, ca și căldura, așa încât aerul era rece și stătut. Parcă erai într-o cameră frigorifică.

Notarul rămăsese cu paltonul pe el și Armand observă că era murdar pe alocuri. Ca și al lui Armand, de altfel. În Quebéc, iarna era practic imposibil să urci sau să cobori din mașină fără să te alegi cu urme de zloată și sare.

Însă paltonul lui *maître* Mercier nu era doar murdar. Era pătat și uzat.

Avea un aer neîngrijit. Asemenea veșmintelor sale, bărbatul părea uzat și epuizat. Dar, în același timp, afișa o demnitate vecină cu aroganța.

— Myrna Landers, spuse femeia înaintând și întinzându-i mâna.

Maître Mercier i-o luă, dar îi dădu drumul repede. Mai degrabă un simplu contact decât o strângere de mână.

Gamache observă la Myrna o ușoară schimbare de atitudine. Nu mai era temătoare și se uita la gazda lor cu un fel de milă.

Unele creaturi aveau de la natură capacitatea de a stârni această reacție. Deși nu dispuneau de carapace, o mușcătură veninoasă sau abilitatea de a zbura ori măcar de a alerga, posedau o armă la fel de puternică.

Arătau atât de neajutorate și vulnerabile, încât nici nu-ți trecea prin cap că puteau fi periculoase. Unii chiar le adoptau, le protejau, le hrăneau, le ofereau adăpost.

Și aproape întotdeauna regretau.

Era prematur să se pronunțe dacă *maître* Mercier se număra printre aceste creaturi, dar avea acest efect până și asupra Myrnei Landers, o femeie experimentată și perspicace.

Chiar și asupra lui, trebui să recunoască Gamache, în prezența acestui omuleț trist simțea că începe să coboare garda.

Dar n-o coborî de tot.

Gamache își scoase fesul și, netezindu-și părul grizonant, se uită în jur.

La fel ca în multe alte ferme, ușa de la intrare se deschidea direct în bucătărie. Aici nu se schimbase nimic din anii 1960. Poate chiar 1950. Dulapurile erau din placaj vopsit într-un albastru viu – ca albăstrelele –, tejgheaua galbenă laminată era ciobită, iar podeaua, acoperită cu linoleum zgâriat.

Toate obiectele de valoare fuseseră luate. Aparatura electrocasnică

dispăruse și pereții erau goi: doar deasupra chiuvetei rămăsese un ceas verde-mentă, care se oprise de multă vreme.

O clipă își imagină camera așa cum fusese cândva. Luminoasă. Nu nouă, dar curată și îngrijită. Cu oameni mișcându-se prin ea, pregătind masa de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun. Copii fugărindu-se ca niște mânji sălbatici în timp ce părinții încercau în zadar să-i potolească.

Observă niște linii trase cu creionul pe cadrul ușii. Genul de linii care marcau înălțimea pe măsură ce creșteau copiii. Înainte să se oprească timpul.

Da, camera asta, casa asta a fost plină de viață altă dată. Plină de veselie.

Se întoarse din nou spre gazda lor. Notarul care exista și nu exista.

Locuise în casa asta? Fusese cândva vesel și fericit? În orice caz, nu mai păstra nicio urmă din cel de atunci. Dispăruse cu totul.

Maître Mercier făcu un semn spre masa din bucătărie, invitându-i să se așeze, iar ei se conformară.

— Înainte să începem, aș vrea să semnați asta.

Mercier împinse o foaie de hârtie spre Gamache.

Armand se lăsă pe speteaza scaunului, îndepărtându-se de hârtie:

— Mai întâi, aș vrea să știu cine sunteți și de ce ne aflăm aici.

— Și eu la fel, adăugă Myrna.

— Fiecare lucru la timpul cuvenit, spuse Mercier.

Era o replică ciudată, o expresie formală și totodată învechită, care respingea fără drept de apel cererea lor. Cererea rezonabilă a unor oameni care nu erau obligați să fie acolo.

Mercier arăta și vorbea ca un personaj dintr-o carte de Dickens. Dar nu personajul principal. Gamache se întrebă dacă Myrna avea aceeași impresie.

Notarul puse un stilou pe foaia de hârtie și, cu un semn din cap, îl invită pe Gamache să semneze. Acesta nici nu se clinti.

— Ascultă, domnule dragă, începu Myrna punând mâna ei mare pe cea a lui Mercier, pe care o simți tresărind.

Avea o voce calmă, caldă și clară.

— Ori ne spui acum de ce ne-ai chemat, ori eu plec. Și presupun că nu asta îți dorești.

Gamache împinse foaia de hârtie înspre notar.

Myrna îl bătu pe Mercier pe dosul mâinii și acesta se uită la ea.

— Și-acum, continuă ea, poți să ne explici cum de-ai înviat din morți?

Mercier o privi de parcă ea era cea nebună, apoi întoarse ochii spre fereastră. Gamache și Myrna își îndreptară și ei privirile în aceeași direcție.

Venise încă o mașină în curte. O camionetă. Din ea coborî un tânăr căruia îi căzură mănușile în zăpadă. Dar se aplecă repede și le culese de pe jos.

Armand și Myrna se uitară unul la altul.

Nou-sositul purta un fes lung, cu dungi albe și roșii. Era atât de lung, încât, când tânărul se îndepărtă de mașină, vârful conic al fesului, care se termina cu un ciucure, îi cobora pe spate și se târa prin zăpadă.

Observând ce se petrece, tânărul ridică vârful fesului, îl înfășură în jurul gâtului ca pe un fular, după care îl aruncă peste umăr cu atâta dezinvoltură, încât Myrna se trezi zâmbind.

Pe cât de lipsită de vlagă era gazda lor, decedatul Mercier, pe atât de plin de viață era tânărul necunoscut.

Dr. Seuss[4], faceți cunoștință cu Charles Dickens.

Cotoiul cu pălărioi urma să intre în Casa umbrelor.

Se auzi un ciocănit în ușă, apoi intră. Uitându-se în jurul lui, privirea i se opri asupra lui Gamache, care se ridicase în picioare.

— *Allô, bonjour,* spuse jovial tânărul. *Monsieur* Mercier?

Întinse mâna spre Gamache și acesta făcu la fel.

— *Non.* Eu sunt Armand Gamache.

Își strânseră mâinile. Mâna tânărului era puternică și palma bătătorită. Strângerea, fermă și cordială. Sigură, dar nu forțată.

— Benedict Pouliot. *Salut.* Sper că n-am întârziat. S-a circulat groaznic pe pod.

— Dumnealui este *maître* Mercier, îl prezentă Armand dându-se la o parte și arătându-i-l pe notar.

— Bună ziua, domnule, răspunse tânărul strângând mâna notarului.

— Iar eu sunt Myrna Landers, spuse femeia strângându-i și ea mâna și zâmbind.

Cam prea zâmbăreață, își zise Armand.

La drept vorbind, era greu să nu zâmbești în fața acestui tânăr frumos. Nu că ar fi fost ridicol, dar era amabil și plin de naturalețe. Avea niște ochi pătrunzători și strălucitori.

Benedict își scoase fesul și își aranjă părul blond, tuns într-un mod cum Myrna nu mai văzuse până atunci și spera să nu mai vadă vreodată. Scurt în creștet, apoi lung de la urechi în jos. Foarte lung.

— Bun, zise el frecându-și mâinile în semn de nerăbdare sau poate din cauza frigului. De unde începem?

Se întoarseră cu toții spre Mercier, care rămăsese cu ochii la Benedict.

— Vă uitați la tunsoarea mea, nu? întrebă tânărul. Prietena mea m-a tuns așa. Urmează un curs de hair-styling. Pentru examenul final i-au cerut să creeze o tunsoare nouă. Cum vi se pare?

Își trecu mâinile prin păr în timp ce ceilalți rămaseră tăcuți.

— E foarte reușită, spuse Myrna întărind convingerea lui Armand că dragostea, chiar și o pasiune trecătoare, e oarbă.

— Tot ea v-a făcut și fesul? întrebă Armand arătând spre masa voluminoasă de lână udă, roșu cu alb, pusă la capătul mesei.

— Da. Pentru nota finală la cursul de design. Vă place?

Armand scoase un mormăit evaziv.

— Dumneavoastră ați trimis scrisoarea? îl întrebă Benedict pe Mercier. Vreți să-mi arătați casa mai întâi sau preferați să ne uităm pe planuri? E casa dumneavoastră? îi întrebă el pe Armand și pe Myrna. Sincer, nu cred că poate fi salvată. E într-o stare foarte proastă.

Gamache și Myrna se uitară unul la altul, înțelegând la ce se referea.

— Nu suntem împreună, spuse Myrna râzând. La fel ca dumneavoastră, am fost invitați aici de *maître* Mercier.

Myrna scoase scrisoarea și o puse pe masă. La fel și Armand.

Benedict se aplecă, apoi se îndreptă.

— Nu înțeleg. Credeam că am venit aici pentru o ofertă.

Puse și scrisoarea lui pe masă, lângă celelalte două. În afară de nume și adresă, era identică.

— Cu ce te ocupi? întrebă Myrna.

Benedict îi întinse o carte de vizită. Era în formă de diamant, roșu-sângeriu, cu un scris în relief, ilizibil.

— Tot creația prietenei dumitale? întrebă Myrna.

— Da. De la cursul de business.

— Pentru nota finală?

— *Oui.*

Myrna i-o dădu lui Gamache, care trebui să-și pună ochelarii de citit și s-o încline spre fereastră ca să descifreze micile denivelări.

— „Benedict Pouliot. Antreprenor în construcții”, citi el cu voce tare, apoi o întoarse pe partea cealaltă. Nu are număr de telefon sau e-mail.

— Nu. Din cauza asta a pierdut puncte. Deci sunt aici pentru o ofertă?

— Nu, răspunse Mercier. Luați loc.

Benedict se așeză.

Mai degrabă ca un cățeluș decât ca o pisică, se gândi Gamache ocupând locul de lângă Benedict.

— Atunci de ce mă aflu aici? întrebă Benedict.

— Și noi ne punem aceeași întrebare, spuse Myrna, luându-și ochii de la Benedict și îndreptându-i spre notar.

Capitolul 3

— Numele, vă rog.

— Știi bine cum mă cheamă, Marie, spuse Jean-Guy. Lucrăm împreună de ani buni.

— Vă rog, domnule, insistă ea pe un ton plăcut, dar ferm.

Jean-Guy o privi lung, apoi se întoarse spre ceilalți doi agenți din sala de conferințe.

— Jean-Guy Beauvoir.

— Gradul?

De data asta, el îi aruncă o privire urâtă, dar Marie nici nu clipi.

— Șef interimar la Serviciul Omoruri al Sûreté du Québéc.

— *Merci.*

Inspectoarea se uită o clipă în laptopul din fața ei, apoi din nou la Jean-Guy.

— Veți fi încântat să aflați că această audiere nu vă privește pe dumneavoastră personal.

Ea zâmbi, dar bărbatul, nu.

— Suspendarea dumneavoastră a fost anulată de-acum câteva luni. Dar tot mai avem întrebări serioase cu privire la deciziile și acțiunile domnului Gamache.

— Inspector-șef Gamache, o corectă Beauvoir. Și cum de mai aveți întrebări? I-ați pus deja toate întrebările posibile și imposibile și el v-a răspuns. Încă nu l-ați exonerat? Au trecut aproape șase luni. Zău, ajunge.

Se uită din nou spre cei pe care îi considera colegi. Apoi din nou la ea. Privirea lui deveni mai puțin ostilă și mai mult confuză.

— Ce-i asta?

Jean-Guy participase la multe astfel de audieri și se simțise capabil să controleze situația, știind că toți erau de aceeași parte a baricadei. Dar, văzând cum îl priveau cei aflați de cealaltă parte a mesei, înțelese că se înșela.

Intrase în sală crezând că avea de-a face cu o simplă formalitate. O ultimă audiere înainte ca șeful lui să fie, ca și el, exonerat și repus în funcție.

De fapt, atmosfera fusese amicală, aproape cordială. La început.

Beauvoir fusese convins că îi vor spune că se pregătea o declarație sobră, în care să explice că avusese loc o anchetă riguroasă. Că, în mod regretabil, operațiunea sub acoperire desfășurată de Sûreté în vară se terminase cu o baie de sânge.

Dar în final vor aproba deciziile îndrăznețe și neconvenționale luate de inspectorul-șef Gamache. Și vor susține necondiționat echipa Sûreté implicată în ceea ce s-a dovedit a fi o misiune de un succes răsunător. O vor lăuda pe Isabelle Lacoste, șefa serviciului Omoruri, ale cărei acțiuni salvaseră atâtea vieți, cu un preț personal atât de mare.

Și cu asta s-ar termina tot.

Inspectorul-șef Gamache s-ar întoarce în funcție și totul ar reveni la normal.

Dar faptul că o anchetă începută în vară încă nu se încheiase, deși erau în plină iarnă, i se părea de neînțeles.

— Erați adjunctul socrului dumneavoastră în momentul când s-au luat deciziile care au dus la operațiunea pe care o anchetăm? întrebă inspectoarea.

— Am fost alături de inspectorul-șef Gamache, da. Știți foarte bine.

— *Oui.* Socrul dumneavoastră.

— Șeful meu.

— Da. Persoana responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Știm cu toții asta, domnule inspector-șef, dar mulțumesc pentru clarificare.

Ceilalți clătinară din cap cu un aer înțelegător, conștienți de situația delicată în care se găsea Beauvoir.

Îl invitau, înțelese Beauvoir cu oarecare surprindere, să se delimiteze de Gamache.

Mai degrabă și-ar fi tăiat o mână sau un picior. Poziția lui nu era absolut deloc delicată. Dimpotrivă, era foarte fermă. Rămânea alături de Gamache.

Dar începea să aibă o senzație de greață.

— Niciunul dintre noi nu poate fi învinuit, *mon vieux,* declarase Gamache cu câteva luni în urmă când, în mod inevitabil, se declanșase ancheta. Știi foarte bine. Astea sunt doar niște întrebări care trebuie puse după tot ce s-a întâmplat. N-ai de ce să-ți faci griji.

Nu poate fi învinuit, așa spusese socrul său. Nu zisese *nevinovați,* pentru că, evident, nu erau.

Jean-Guy Beauvoir fusese disculpat și acceptase postul de șef interimar al serviciului Omoruri.

Dar inspectorul-șef Gamache era tot suspendat din funcție. Deși Beauvoir fusese convins că această măsură împotriva lui va înceta.

— O ultimă audiere, îi zisese el soției în această dimineață, în timp ce îi dădeau fiului lor să mănânce, după care tatăl tău va fi disculpat.

— Îhî, bombănise Annie.

— Ce?

Își cunoștea foarte bine soția. Deși era avocat, cu greu găseai o persoană mai puțin cinică decât ea. Și totuși simțise o umbră de îndoială în vocea ei.

— Durează de prea mult timp. Mă îngrijorează că începe să devină un joc politic. Au nevoie de un țap ispășitor. Tata a lăsat să-i scape printre degete o tonă de opioide. Droguri pe care le-ar fi putut intercepta. Cineva trebuie să plătească.

— Dar a recuperat cea mai mare parte din ele. Și n-a avut altă soluție. Zău așa.

Se ridicase și o sărutase.

— Și drogurile cântăreau mai puțin de o tonă, o corectase el.

O lingură de terci de ovăz aruncată de Honoré ricoșase din obrazul lui Jean-Guy și căzuse în capul lui Annie.

După ce culesese masa vâscoasă din părul ei, Jean-Guy o studiase o clipă, apoi o băgase în gură.

— Ai putea fi o adevărată gorilă, comentase Annie.

Jean-Guy începuse să-i cerceteze scalpul, ca o gorilă care își purică perechea, în timp ce Annie râdea și Honoré lansa alte proiectile din terci de ovăz.

Jean-Guy știa că, într-o cameră plină de femei, Annie nu era niciodată cea mai frumoasă. Un străin nici n-ar întoarce ochii după ea.

Dar, dacă ar face-o, ar descoperi ceea ce lui Jean-Guy îi luase mulți ani și o căsnicie eșuată ca să observe: cât de frumoasă era fericirea. Iar Annie Gamache radia fericire.

El n-avea nicio îndoială că, într-o cameră plină de femei, ea ar fi cea mai inteligentă și, în ochii lui, cea mai frumoasă. Dacă alții nu vedeau lucrul acesta, ghinionul lor.

Desfăcuse centura care îl fixa pe Honoré în scaun, luase copilul în brațe și se îndreptase spre ușă.

— Să vă distrați bine, spusese el sărutându-i pe amândoi.

— Stai puțin, îl oprise Annie.

Îi scoase lui Jean-Guy baveta, îi șterse fața și zise:

— Ai mare grijă. Mi-e teamă că totul se transformă într-o privată cu două locuri.

— Crezi că suntem în rahat până la gât? întrebase Jean-Guy, după care clătinase din cap. *Non.* Asta e ultima dată. Cred că vor doar să sublinieze că a fost o anchetă riguroasă. Și ăsta e adevărul. Dar, crede-mă, după ce vor cerceta faptele, îi vor mulțumi tatălui tău pentru ce a făcut. Își vor da seama că situația a fost de căcat, iar el a făcut ce trebuia.

— Te rog, nu vorbi urât în fața copilului. Nu cred că ți-ar plăcea ca primul lui cuvânt să fie „căcat", zisese ea. Sunt de acord cu tine. Tata nu a avut de ales. Dar s-ar putea să nu vadă și ei lucrurile așa.

— În cazul ăsta, sunt niște orbi.

— Dar sunt oameni, spusese Annie luându-l pe Honoré în brațe. Și oamenii au nevoie de un loc unde să se ascundă. Iar eu cred că ei se ascund în spatele tatei. Și se pregătesc să-l dea pradă lupilor.

Beauvoir plecase cu pas grăbit spre metrou, convins că va fi ultima întrevedere cu cei de la Afaceri Interne, după care totul va reveni la normal.

Mersese cu capul plecat, cu ochii în pământ și la stratul subțire de zăpadă proaspătă care acoperea gheața de dedesubt.

Un singur pas greșit și se putea întâmpla o nenorocire. O entorsă la gleznă. O fractură la încheietura mâinii în încercarea de a atenua căderea. Sau capul spart.

Lucrurile care nu se vedeau erau întotdeauna cele care ajungeau să te rănească.

Iar acum, stând în sala de conferințe, Jean-Guy Beauvoir se întreba dacă nu cumva Annie avusese dreptate și de fapt lui îi scăpase ceva.

Capitolul 4

— Cine ești dumneata? întrebă Gamache aplecându-se și fixându-l cu privirea pe bărbatul din capul mesei.

— Dar știm deja, spuse Benedict.

Vorbea rar, cu răbdare. Myrna trebui să lase capul în jos ca să-și ascundă amuzamentul și încântarea.

— Dânsul. Este. Notar.

Puțin mai lipsea ca tânărul să-l bată ușurel pe mână pe Gamache ca să-l liniștească.

— *Oui, merci,* răspunse Gamache. Asta am înțeles. Numai că Laurence Mercier a murit acum șase luni. Deci cine ești dumneata?

— Scrie chiar aici, răspunse Mercier arătând spre semnătura ilizibilă. Lucien Mercier. Laurence a fost tatăl meu.

— Și dumneata ești notar?

— Da. Am învățat meserie de la tatăl meu.

Gamache știa foarte bine că, în Quebéc, notarii erau mai degrabă niște avocați decât niște funcționari. Se ocupau cu de toate, de la tranzacții imobiliare până la contracte matrimoniale.

— De ce folosești hârtia cu antetul lui? întrebă Myrna. Derutezi oamenii.

— E mai economic și mai ecologic. Nu-mi place risipa. Folosesc antetul tatălui meu când mă ocup de afacerile de care s-a ocupat el. E mai puțin derutant pentru clienți.

— N-aș zice, mormăi Myrna.

Lucien scoase patru dosare din servietă și le distribui invitaților săi.

— Vă aflați aici pentru că numele voastre figurează în testamentul Berthei Baumgartner.

Cei trei primiră informația în liniște, apoi Benedict exclamă:

— Pe bune?

Exact când Armand și Myrna întrebară:

— Al cui?

— Bertha Baumgartner, repetă notarul.

Apoi rosti numele a treia oară pentru cei doi invitați mai în vârstă, care îl priveau tot fără să înțeleagă.

— Dar eu n-am auzit niciodată de ea, spuse Myrna. Tu?

Armand reflectă o clipă. Cunoscuse mulți oameni de-a lungul timpului și era destul de sigur că n-ar fi uitat un astfel de nume. Dar nu-și amintea. Numele nu-i spunea nimic.

Armand și Myrna se întoarseră spre Benedict, al cărui chip frumos exprima curiozitate, dar nimic altceva.

— Dar tu? insistă Myrna.

Tânărul clătină din cap.

— Ne-a lăsat bani? întrebă Benedict.

N-a spus-o cu aviditate. Mai degrabă cu uimire. Și, da, poate cu o oarecare speranță, reflectă Gamache

— Nu, răspunse Mercier cu satisfacție.

Dar apoi se întristă văzând că tânărul nu părea deloc dezamăgit.

— Atunci de ce suntem aici? întrebă Myrna.

— Sunteți lichidatori ai succesiunii sale.

— Cum? exclamă Myrna. Asta e o glumă?

— Lichidator? Cum adică? întrebă Benedict.

— În cele mai multe țări, se cheamă „executor testamentar", explică Mercier.

Cum Benedict părea în continuare nedumerit, Armand se simți dator să explice:

— Înseamnă că Bertha Baumgartner a vrut ca noi să ne ocupăm de testamentul ei. Să ne asigurăm că ultimele ei dorințe sunt respectate.

— Deci a murit? întrebă Benedict.

Armand se pregătea să răspundă afirmativ. Era mai mult decât evident. Dar cum noțiunea de „moarte" se dovedise deja destul de ambiguă în ziua aceea, poate că această doamnă Baumgartner…

Se întoarse spre notar pentru confirmare.

— *Oui.* A decedat în urmă cu o lună și ceva.

— Și a locuit aici până să moară? întrebă Myrna ridicând ochii spre tavanul lăsat și calculând cât timp i-ar trebui ca să iasă pe ușă dacă acesta s-ar prăbuși.

Sau poate că s-ar arunca pe fereastră.

Dat fiind că pământul era acoperit de un strat de zăpadă proaspătă și ea era aproape în întregime făcută din jeleuri în formă de ursuleți, probabil că aterizarea ar fi lină.

— Nu, trăia într-un cămin de bătrâni, răspunse Mercier.

— Deci e ca și cum am fi juriați? întrebă Benedict.

— Poftim? făcu notarul.

— Oamenii aceia trași la sorți pentru a fi jurați într-un proces. Datoria noastră civică și chestii de genul ăsta. Asta înseamnă să fii… cum ziceați că se cheamă?

— Executor, răspunse Mercier. Nu. N-are nimic de-a face cu datoria de jurat. Defuncta v-a ales anume pe dumneavoastră.

— Dar de ce pe noi? întrebă Armand. Noi nici măcar n-am cunoscut-o.

— N-am nici cea mai vagă idee și… E trist, dar nu putem s-o întrebăm, spuse Mercier care nu arăta nicidecum trist.

— Tatăl dumitale nu ți-a spus nimic?

— Nu vorbea niciodată despre clienții săi.

Gamache se uită la teancul de hârtii din fata lui și observă timbrul roșu în colțul din dreapta sus. Era familiarizat cu testamentele. Rareori ajungeai la aproape 60 de ani fără să-ți fi trecut câteva prin mână. Iar Gamache citise destule, inclusiv pe-al lui.

Acesta era într-adevăr un testament valid și înregistrat.

Parcurgând rapid prima pagină, observă că documentul fusese redactat în urmă cu doi ani.

— Dați la pagina doi, vă rog, spuse notarul. Numele dumneavoastră figurează în paragraful patru.

— Un moment, interveni Myrna. Cine a fost Bertha Baumgartner? Nu se poate să nu știți ceva despre ea.

— Tot ce știu e că a decedat și tatăl meu s-a ocupat de succesiunea ei. Pe urmă sarcina aceasta mi-a revenit mie, iar acum e rândul dumneavoastră. Pagina doi, vă rog.

Și, bineînțeles, numele lor figurau acolo. Myrna Landers, domiciliată în Three Pines, Quebéc. Armand Gamache, domiciliat în Three Pines, Quebéc. Benedict Pouliot, domiciliat pe strada Tailion 267, Montréal, Quebéc.

— Dumneavoastră sunteți, da? întrebă Mercier privindu-i pe rând, iar ei încuviințară.

Notarul își drese vocea și se pregăti să citească documentul cu voce tare.

— Stați puțin, spuse Myrna. E o nebunie. O persoană absolut necunoscută ne alege la întâmplare și ne desemnează executori? Poate să facă așa ceva*?*

— O, da, răspunse notarul. Poți să-l numești și pe papa de la Roma, dacă vrei.

— Pe bune? Ce tare! comentă Benedict cu gândul la mulțimea de

posibilități.

Gamache nu era întru totul de acord cu Myrna; avea îndoieli că desemnarea lor fusese aleatorie. Se uită la numele din testamentul Berthei Baumgartner. Numele lor. Foarte clare. Apăreau acolo dintr-un motiv anume, bănuia el. Chiar dacă, deocamdată, motivul nu era deloc clar.

Un polițist, proprietara unei librării, un antreprenor în construcții. Doi bărbați și o femeie. De vârste diferite. Doi locuiau la țară, unul, la oraș.

Niciun tipar vizibil. Aveau în comun doar faptul că numele lor apăreau în document. Și că niciunul dintre ei nu o cunoștea pe Bertha Baumgartner.

— Și cel desemnat trebuie să accepte? întrebă Myrna. Trebuie s-o facem?

— Bineînțeles că nu, spuse Mercier. Vi-l imaginați pe Sfântul Părinte fiind lichidatorul acestei proprietăți?

Toți trei încercară să-și imagineze. După zâmbetul de pe față, doar Benedict părea că reușise.

— Deci putem refuza? întrebă Myrna.

— *Oui.* Vreți să refuzați?

— Păi, nu știu. Adică n-am avut timp să mă gândesc. Nu știam pentru ce ai vrut să vin.

— Despre ce credeați că era vorba? întrebă Mercier.

Myrna se lăsă pe spateaza scaunului, încercând să-și amintească.

În dimineața de dinainte, când venise corespondența, era la librărie.

Își turnase o cană de ceai tare și se așezase în fotoliul confortabil, a cărui adâncitură se mula după formele ei.

Soba cu lemne era aprinsă și dincolo de fereastră se profila o minunată zi de iarnă. Cerul era de un albastru perfect și soarele se reflecta din peluzele acoperite de zăpadă, din drum, din patinoar și din oamenii de zăpadă din zona verde a satului. Întregul sat strălucea.

Era genul de zi care te îmbie să ieși din casă. Chiar dacă știai că nu e cazul. Odată ce scoteai nasul afară, te învăluia frigul, îți ardea plămânii, îți lipea nările la fiecare respirație. Îți făcea ochii să lăcrimeze. Îți îngheța genele, așa încât trebuia să-ți deschizi pleoapele cu forța.

Și totuși, abia răsuflând, rămâneai afară. Încă puțin. Ca să profiți de o astfel de zi. Înainte să te întorci înăuntru, la sobă și la ciocolata caldă, la ceai sau la o cafea cu lapte, tare și cremoasă.

Și la corespondență.

Citise și recitise scrisoarea, apoi sunase la numărul de telefon indicat să

întrebe de ce voia notarul s-o cunoască.

Cum nu-i răspunsese nimeni, luase scrisoarea cu ea la bistro, unde urma să ia masa împreună cu prietenii și vecinii ei, Clara Morrow și Gabri Dubeau.

În timp ce Clara și Gabri discutau despre sculptură în zăpadă, turneul de hochei, concursul de fesuri și despre gustările pentru carnavalul de iarnă care se apropia, Myrna era cu gândul în altă parte.

— Alo, a spus Gabri. E cineva acasă?

— Ce?

— Avem nevoie de ajutorul tău pentru cursa cu rachete în jurul parcului, a spus Clara. Să fie un circuit sau două?

— Unul pentru copiii sub opt ani, unul și jumătate pentru cei până în doisprezece ani și două pentru restul, a propus Myrna.

— S-a făcut, a spus Gabri. Acum, echipele pentru bătaia cu bulgări…

Myrnei i-a zburat din nou gândul în altă parte. Abia dacă l-a observat pe Gabri când s-a ridicat și a mai pus niște bușteni pe foc în șemineele deschise din ambele capete ale bistroului. S-a oprit să schimbe câteva vorbe cu clienții. Din cauza frigului de-afară, intrau tot mai mulți săteni, bătând din picioare pe covorul de la intrare și frecându-și mâinile înghețate.

Erau întâmpinați de căldură și mirosul fumului de arțar, de mirosul tartelor cu carne abia scoase din cuptor și de aroma permanentă de cafea, impregnată în grinzile tavanului și în podeaua din scânduri late.

— Vreau să-ți arăt ceva, a șoptit Myrna la urechea Clarei în timp ce Gabri era ocupat.

— De ce vorbești în șoaptă? a întrebat și Clara cu glas scăzut. E ceva rușinos?

— Bineînțeles că nu.

— Cum adică „bineînțeles”? a spus Clara ridicând din sprâncene. Te cunosc prea bine ca să exclud vreo posibilitate.

Myrna a început să râdă. Într-adevăr, Clara o cunoștea bine. Dar și ea o cunoștea pe Clara la fel de bine.

Prietena ei avea părul șaten și zbârlit de parcă suferise un mic șoc electric. Semăna puțin cu un Sputnik de vârstă mijlocie. Ceea ce explica pe undeva și tablourile ei.

Picturile Clarei Morrow erau parcă dintr-o altă lume. Și totuși profund, dureros de omenești.

La prima vedere, păreau niște portrete, dar asta era doar la suprafață.

Carnea frumos înfățișată se întindea și uneori se lăsa peste răni, peste sărbători. Peste abisurile pierderilor și culmile bucuriei. Picta pacea și disperarea. Toate în același portret.

Cu o pensulă, o pânză și niște vopsele, Clara surprindea și își elibera subiectul.

Și reușea și să se umple de vopsea din cap până în picioare. Pe față, în păr, sub unghii. Era ea însăși o operă neterminată.

— Îți arăt mai târziu, i-a spus Myrna văzând că Gabri se întorcea la masă.

— După ce m-ai făcut atât de curioasă, sper să fie ceva picant, a zis Clara.

— Picant? a întrebat Gabri. Vreau să știu și eu.

— Myrna e de părere că adulții ar trebui să participe dezbrăcați la cursa pe rachete de zăpadă.

— Dezbrăcați? a repetat Gabri uitându-se la Myrna. Nu-s vreo mironosiță, dar copiii…

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Myrna. N-am zis eu așa ceva. Clara inventează.

— Bine, dacă s-ar ține seara târziu, după ce se culcă copiii, a continuat Gabri. Punem niște torțe în jurul spațiului verde și ar putea să meargă. Sigur am stabili niște recorduri de viteză.

Myrna a fulgerat-o pe Clara cu privirea. Gabri, care era președinte la Carnaval d'hiver, o luase în serios.

— Sau, în loc să concureze în pielea goală – Gabri s-a uitat în jur la mulțimea din bistro, imaginându-și clienții fără haine pe ei –, poate-ar fi bine să poarte costume de baie.

Clara s-a încruntat, nu în semn de dezaprobare, ci de surpriză. Nu era o idee rea. Mai ales că aici, la bistrou, cât era iarna de lungă, iar în Quebéc iarna era lungă și foarte, foarte întunecată, cel mai obișnuit subiect de conversație printre clienți era despre cum ar fugi într-un loc cu soare. Să stea la plajă, să se prăjească.

— Am putea să-i zicem Evadarea în Caraibe, a spus ea.

Myrna a oftat profund.

În celălalt capăt al bistroului, o femeie în vârstă a surprins privirea dezaprobatoare și a crezut că i-a fost adresată.

Ruth Zardo i-a aruncat o privire urâtă.

Văzând-o, Myrna și-a zis că uneori natura era tare nedreaptă: altfel cum

se explica faptul că bătrâna poetă se trecea fără să devină și mai înțeleaptă?

Totuși, dacă reușeai să pătrunzi dincolo de ceața groasă provocată de scotch, găseai în privirea ei o anumită înțelepciune.

Ruth și-a mutat atenția la prânzul ei alcătuit din băutură și chipsuri. Carnețelul deschis pe masă nu avea nicio noimă, dar paginile lui uzate reușeau să-i provoace un nod în gât.

S-a uitat pe fereastră, apoi a scris:

Ascuțite ca niște ace de gheață
țipetele copiilor străpung văzduhul…

Rosa, instalată lângă Ruth pe canapea, murmură*:*

— *Fuck, fuck, fuck*[5].

Sau poate *oac, oac, oac*. Deși era ciudat ca rața să orăcăie. Cei care o cunoșteau pe Rosa înclinau spre prima variantă.

Rosa și-a înclinat gâtul lung și a luat cu delicatețe un chips din castron, în timp ce Ruth se uita la copiii care se dădeau pe derdeluș, de la biserică până în parcul satului. A scris în continuare:

În biserica înzăpezită
îngenunchem să ne rugăm,
cerând imposibilul.

A sosit prânzul. Clara și Myrna comandaseră halibut, cu semințe de muștar, frunze de curry și roșii la grătar. Iar pentru Gabri, partenerul lui, Oliver pregătise cocoșel de munte cu smochine coapte și piure de conopidă.

— Vreau să-l invit pe premier, a anunțat Gabri. La deschiderea carnavalului.

În fiecare an îl invita pe Justin Trudeau. Dar acesta nu răspundea niciodată invitației.

— Și, cine știe, poate intră și el în cursă, a comentat Clara.

Gabri a făcut ochii mari.

Justin Trudeau. Alergând în jurul parcului într-un slip de baie.

De aici, conversația a luat-o razna.

Însă Myrna nu era prezentă nici cu inima, nici cu mintea, deși, pentru o clipă, imaginea lui Trudeau i-a îndepărtat gândurile de la scrisoarea pe care o avea împăturită în buzunar.

Ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar duce?

Afară, soarele colora zăpada în nuanțe de roz și albastru. Se auzeau strigătele copiilor, amețiți de un amestec îmbătător de frică și exaltare în timp ce alunecau la vale pe derdeluș.

Era un tablou idilic.

Dar.

Dar dacă, din întâmplare sau dintr-un capriciu al sorții, ai fi prea departe de casă când cerul se înnorează și ninsoarea liniștită se transformă în viscol, atunci totul s-ar schimba.

Iarna în Quebéc, atât de veselă și de liniștită, s-ar întoarce împotriva ta. Te-ar putea ucide. Asta se întâmpla în fiecare an. Bărbați, femei și copii, care în toamnă fuseseră bine-mersi, nu văzuseră cum se apropia viscolul și nu mai prinseseră primăvara.

La țară, iarna era un criminal sublim, superb și luminos.

Localnicii cu părul cărunt și fața ridată erau destul de înțelepți, raționali și prudenți să se întoarcă acasă. Și să privească viscolul din fața unui cămin în care ardea un foc vesel, savurând o cană de ciocolată caldă sau un pahar de vin și o carte bună.

Să fii afară în timpul unei furtuni de zăpadă este una dintre cele mai înfricoșătoare experiențe; să fii în casă, una dintre cele mai reconfortante.

Myrna știa că, așa cum se întâmplă deseori în viață, linia de demarcație dintre siguranță și catastrofă este foarte subțire.

În timp ce Gabri și Clara dezbăteau meritele vacanțelor *all-inclusive* în raport cu diverse stațiuni turistice și croaziere, Myrna se gândea la scrisoare și s-a decis să se lase în voia sorții.

Dacă ningea, rămânea acasă. Dacă era vreme frumoasă, se ducea.

Iar acum, când stătea în bucătăria ponosită, la masa ponosită, cu un notar la fel de ponosit și un tânăr antreprenor în construcții cam sărit de pe fix, Myrna se uita pe geam la ninsoarea care se întețea și se gândea…

Ce soartă parșivă. Iar m-a păcălit.

— Myrna are dreptate, spuse Armand, acoperind cu mâna lui mare testamentul. Mai întâi trebuie să ne decidem dacă vrem să ne asumăm această responsabilitate.

Se întoarse spre ceilalți doi.

— Ce spuneți?

— Am putea să-l citim mai întâi? întrebă Benedict bătând cu palma peste testament. Și pe urmă să decidem?

— Nu, răspunse notarul.

Myrna se ridică în picioare.

— Eu cred că ar trebui să discutăm. În particular.

Armand ocoli masa, se aplecă spre tânărul Benedict, care rămăsese pe scaun, și îi șopti:

— Dacă vrei să vii cu noi, ești binevenit.

— O, da, bineînțeles. Bună idee.

Capitolul 5

Când să treacă din bucătărie în living, Gamache se opri în pragul ușii și se uită la semnele de pe cadrul ei.

Dându-se mai aproape, observă numele abia vizibile din dreptul liniilor făcute cu creionul.

Anthony, la trei ani, patru ani, cinci ani și așa mai departe, pe cadrul ușii în sus.

Caroline, la trei ani, patru ani, cinci ani…

Și mai era Hugo, la trei ani, patru ani, cinci ani și așa mai departe. Doar că, la el, liniile erau mai apropiate. Ca inelele unui stejar bătrân care nu prea creștea. Sau nu se înălța prea mult.

În comparație cu fratele și sora lui la aceeași vârstă, Hugo rămânea cu mult în urmă. Dar în dreptul numelui său, ca un privilegiu, la fiecare liniuță era lipit un sticker. Un căluț. Un cățel. Un ursuleț.

Așa încât, deși Hugo era mai mic de statură, avea un statut special.

Armand se întoarse să se uite la bucătăria golită de lucruri, apoi la sufrageria pustie, cu tapetul pătat de umezeală.

Ce s-a întâmplat aici? se întrebă el.

Ce a determinat-o pe *madame* Baumgartner să aleagă niște străini ca să-i execute dorințele din testament? Unde erau Anthony, Caroline și Hugo?

— O spărtură în acoperiș, spuse Benedict, trecându-și mâna lui mare peste o pată de pe peretele livingului. Apa se infiltrează în pereți. Putrezesc. Păcat. Uitați cum e parchetul.

Se uitară. Lemn vechi de pin. Umflat peste tot.

Benedict se plimba prin cameră, inspectând pereții și tavanul.

Își deschisese fermoarul gecii, lăsând să se vadă un pulover și pufos, și lucrat strâns, iar într-o parte părea să fi fost lucrat cu fir metalic.

Myrna nu știa cât de confortabil era puloverul, dar n-avea nicio îndoială că fusese lucrat de iubita lui.

Probabil că o iubește. Mult. Și ea pe el. Toate creațiile ei sunt pentru el. Faptul că erau oribile nu schimba cu nimic frumusețea gestului. Asta dacă nu cumva o făcea intenționat. Ca să-l acopere de ridicol, dar și să-l facă să sufere, dat fiind că puloverul cu fir metalic zgâria și irita carnea tânără de dedesubt.

Fie îl iubea enorm pe Benedict, fie îl disprețuia. Cu patimă.

Iar el fie nu-și dădea seama de asta, fie îi plăcea să sufere și să fie chinuit. S-au mai văzut cazuri.

— Așadar, începu Myrna. Vrei să fii executor?

— Ce presupune asta? întrebă Benedict. Ce trebuie să facem?

— Dacă testamentul este simplu, nu mare lucru, explică Armand. Trebuie doar să ne asigurăm că impozitele și facturile sunt plătite și că moștenirea ajunge la cine trebuie. Apoi încheiem succesiunea. Cu ajutorul notarului. În general, executorii sunt membri de familie sau prieteni ai defunctului. Persoane de încredere.

Se uitară unii la alții. Ei nu erau niciuna, nici alta pentru Bertha Baumgartner. Și totuși se aflau aici.

Armand privi în jur, căutând o fotografie uitată pe pereții umezi sau măcar căzută pe jos. Ceva care să-i spună cine a fost această Bertha Baumgartner. Dar nu era nimic. Doar semnele aproape șterse de pe cadrul ușii. Căluțul, cățelul și ursulețul.

— Nu pare cine știe ce, spuse Benedict.

— Asta dacă e simplu, îi aminti Armand. Dacă nu este, ar putea să dureze mult. Foarte mult.

— Zile? întrebă Benedict.

Cum nu primi niciun răspuns, adăugă:

— Săptămâni? Luni?

— Ani, răspunse Armand. Uneori, lichidarea unei succesiuni durează ani în șir, mai ales dacă apar neînțelegeri între moștenitori.

— Iar conflictele astea sunt frecvente, spuse Myrna făcând un tur complet prin cameră. Din cauza lăcomiei. Dar pare că deja au golit casa de lucrurile de valoare. Mi-e greu să-mi imaginez că au rămas multe de împărțit.

Lângă ea, Armand mormăi ceva nedeslușit.

Myrna se întoarse spre el și clătină din cap.

— Știu. Pentru noi nu pare mare lucru, dar pentru cei mai puțin privilegiați ar putea fi o mică avere.

Gamache rămase în continuare tăcut.

Nu la asta se gândea el. În unele cazuri, un testament sau o succesiune însemna mai mult decât bani, proprietăți imobiliare, bunuri materiale. Se putea interpreta că moștenitorul care primea cel mai mult a fost și cel mai iubit. Existau mai multe forme de aviditate. Și de nevoie.

Și uneori testamentele erau folosite ca un ultim afront, o ultimă insultă lansată de o fantomă.

— Vom fi plătiți? întrebă Benedict.

— Poate puțin. În general, este o muncă făcută benevol, răspunse Armand.

Benedict încuviință.

— Și cum știm dacă este simplu sau nu?

— N-avem cum să știm până nu citim testamentul, răspunse Myrna.

— Dar nu putem să-l citim înainte să ne dăm acordul, sublinie Benedict.

— E un nod gordian, zise Gamache, spre nedumerirea lui Benedict. Eu cred c-ar trebui să ne gândim la varianta cea mai rea și să decidem în consecință.

— Și ce se întâmplă dacă refuzăm? întrebă Myrna.

— Tribunalul va desemna alți executori.

— Dar ea ne-a vrut pe noi, adăugă Benedict. Mă întreb de ce. Trebuie să fi avut vreun motiv.

Se opri, adâncit în propriile gânduri. Aproape că se auzea cum i se învârteau „rotițele" din creier. În final, clătină din cap.

— Nu. Nu-mi dau seama care ar fi. Voi doi vă cunoașteți, nu?

— Suntem vecini, explică Myrna. Locuim în același sat, la douăzeci de minute de-aici.

— Eu locuiesc în Montréal cu iubita mea. N-am mai călcat niciodată pe-aici. Poate s-a gândit la un alt Benedict Pouliot.

— Locuiești pe strada Taillon, în Montréal? întrebă Armand.

Tânărul încuviință.

— Atunci pe tine te-a vrut.

Benedict se uită la Armand, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară. Duse mâna la tâmplă și apăsă cu un deget.

— Urâtă rană. Ce-ați pățit? Un accident?

Armand își trecu mâna peste brazda cicatricei.

— *Non.* Am fost rănit.

Și nu o dată, se gândi Myrna, dar n-o spuse cu voce tare.

— Cu mult timp în urmă, adăugă Armand. Acum sunt bine.

— Cred c-a durut rău.

— Da. Dar cred că pe alții i-a durut mai tare.

E clar că habar n-are cine este Armand, se gândi Myrna. Și își dădu seama că Gamache nici n-avea de gând să-i spună.

— Într-un fel sau altul, ar trebui să ne decidem, zise ea apropiindu-se de fereastră. Ninge din ce în ce mai tare.

— Ai dreptate, răspunse Armand. Trebuie să plecăm mai repede. Deci acceptăm sau nu?

— Tu ce zici? îl întrebă Myrna.

El deja avea răspunsul. Se hotărâse din clipa când notarul le explicase motivul prezenței lor acolo.

— Habar n-am de ce ne-a ales pe noi *madame* Baumgartner, dar a făcut-o. Nu văd niciun motiv pentru care să refuz. Mă bag. Oricum, sunt curios.

— Așa e, răspunse Myrna, după care se întoarse spre Benedict. Tu?

— Ani, ați spus? întrebă el.

— În cel mai rău caz, spuse Gamache. *Oui.*

— Vasăzică ar putea dura niște ani, iar noi nu suntem plătiți, recapitulă Benedict. Ce porcărie! Dar mă bag și eu. Cât de rău poate fi?

Myrna îl privi pe tânărul frumos, cu tunsoare penibilă și pulover cu fir metalic. Dacă era în stare să poarte așa ceva, putea la fel de bine să facă față unor străini ostili care se bat pentru o nimica toată.

— Dar tu? o întrebă Armand pe Myrna.

— O, eu am fost de acord de la bun început, răspunse ea zâmbind.

Dar chiar atunci, după un fel de tremur, ferestrele zornăiră și vântul făcu să se zgâlțâie casă, care scoase un scârțâit, apoi un trosnet sonor.

Myrna simți un val de panică și inima începu să-i bată mai repede. Nu erau în siguranță în această casă. Dar nici afară nu erau în siguranță.

Și trebuiau să se întoarcă în Three Pines.

— Trebuie să plecăm.

Se întoarse grăbită în bucătărie și se uită pe fereastră. Mașina ei abia se mai vedea, îngropată sub zăpada viscolită.

— Suntem de acord, îi spuse ea lui Lucien. Și plecăm chiar acum.

— Cum? întrebă Lucien ridicându-se în picioare.

— Plecăm, repetă Armand. Și dumneata ar trebui să pleci. Unde ai biroul?

— În Sherbrooke.

La cel puțin o oră de mers cu mașina.

Cei trei rămaseseră cu ghetele în picioare și cu paltoanele pe ei, iar acum își puseră mănușile și căciulile și se îndreptară spre ușa din spate.

— Stați puțin, strigă Lucien așezându-se din nou pe scaun. Trebuie să citim testamentul. *Madame* Baumgartner a cerut să fie citit aici.

— *Madame* Baumgartner a murit, replică Myrna. Iar eu am de gând să prind ziua de mâine.

Își îndesă căciula pe cap și ieși din casă după Benedict.

— Plecăm toți, *monsieur,* spuse Armand. Inclusiv dumneata.

Benedict și Myrna se îndreptau deja spre mașini, mergând cu greu prin zăpada care pe alocuri le ajungea până la genunchi. După ce scoase o lopată dintr-un nămete de zăpadă, tânărul se apucă să degajeze mașina Myrnei.

Lucien se lăsă pe speteaza scaunului și încrucișă brațele.

— Sus, îi zise Armand.

Cum notarul nici nu se clinti, îl apucă de braț și îl obligă să se ridice.

— Îmbracă-te! îi ordonă el.

După un moment de consternare, omul făcu întocmai.

Armand își verifică iPhone-ul. Nu avea semnal. Furtuna îi izolase.

Se uită la viscolul de-afară, apoi prin casa strâmbă, care trosnea și pârâia din toate încheieturile.

Trebuiau să plece neîntârziat.

Puse documentele în servietă, pe care i-o dădu notarului.

— Să mergem.

Când deschise ușa, viscolul îl izbi în față, tăindu-i respirația. Închise ochii și făcu o grimasă sub asaltul micilor cristale care aproape că-l orbiseră.

Zgomotul era asurzitor.

Viscolul urla, lovea, se mișca furios în toate părțile. Natura se dezlănțuia. Iar ei erau în mijlocul furtunii.

În timp ce zăpada i se lipea de față, Gamache întoarse capul și îl văzu pe Benedict care dădea de zor cu lopata ca să dezgroape mașina Myrnei din nămeții formați în jur. Abia ce termina într-o parte, că vântul sufla zăpada și o punea la loc.

Totul era alb, în afară de fesul lui Benedict, al cărui vârf lung, cu dungi albe și roșii, semăna cu o dâră de sânge pe zăpadă.

Myrna se chinuia să curețe parbrizul cu mâinile.

Camioneta lui Benedict, parcată puțin mai încolo, era îngropată sub zăpadă, iar mașina notarului dispăruse complet sub troiene.

Când reuși să ajungă la ceilalți, Armand avea deja zăpadă în bocanci, sub guler, în mâneci și chiar sub căciulă.

Myrna încerca să deschidă portiera mașinii, dar zăpada adunată o ținea închisă.

— Zăpada e prea mare, strigă Armand la urechea Myrnei. Las-o.

Apoi înaintă cu greu în spatele mașinii și îl apucă pe Benedict de braț, oprindu-l din săpat.

— Chiar dacă reușim să scoatem din zăpadă toate mașinile, drumurile sunt impracticabile. Trebuie să rămânem împreună. Camioneta dumitale mi se pare cea mai bună variantă.

Benedict aruncă o privire spre ea, apoi se întoarse spre Armand.

— Ce este? strigă Armand, intuind că era o problemă.

— Nu am cauciucuri de iarnă.

— Nu ai…

Dar se opri. Când casa arde, nu mai ai timp de reproșuri.

— Bine, spuse el, și se întoarse spre Myrna și Lucien. Mașina mea e parțial apărată de mașina Myrnei, care ține drept paravan. Poate reușim s-o scoatem.

— Dar trebuie să mă întorc în Sherbrooke, zise Lucien arătând spre mașina lui, care acum nu era decât o movilă albă în mijlocul curții.

— O să te întorci, strigă Myrna. Dar nu azi.

— Dar…

— Treci la lopată! ordonă Myrna arătând spre Volvo-ul lui Armand.

— Cu ce?

Armand arătă spre servieta lui Lucien.

— Nu, ripostă notarul, strângând-o la piept ca pe un ursuleț de pluș.

— Cum vrei, spuse Myrna.

Îi smulse servieta din brațe și se puse pe treabă, folosind-o ca să dea deoparte zăpada care bloca portierele, în timp ce Benedict dădea la lopată. Armand smulse niște scânduri din treptele verandei și le împinse sub roțile din spate, lovind tare cu bocancii pentru a le îndesa mai bine.

Lucien stătea fără să facă nimic.

În cele din urmă, reușiră să deschidă portierele.

Myrna îl împinse pe notar pe bancheta din spate, apoi urcă lângă el.

— Urcați la volan, îi strigă Benedict lui Armand. Împing eu.

— *Non.* Odată ce-am pornit, nu ne mai putem opri. Riscăm să ne împotmolim din nou. Cine împinge rămâne pe jos.

Benedict ezită.

Dumnezeule, se gândi Armand. *Chiar se gândește să rămână.*

— Urcă! îi ordonă el.

Încă nehotărât, tânărul îl privi pe bărbatul mai în vârstă decât el.

— O să meargă, zise Gamache, mai blând de data asta, în timp ce în jurul lor se aduna din nou zăpada, profitând de aceste momente prețioase. Haide, urcă.

Benedict dădu să urce pe locul șoferului, dar Armand îl opri.

— Acolo, spuse el cu un zâmbet și arătă spre locul pasagerului.

Myrna își verifică centura de siguranță, apoi închise ochii și inspiră. Adânc. Și se rugă.

Gamache dădu cu spatele și apăsă încet, foarte încet, cu precauție, pe accelerator.

Un moment de ezitare, când cauciucurile urcau pe scânduri.

Apoi făcură priză și se ridicară doi-trei centimetri din zăpadă și gheață, ajungând pe lemn.

Având priză, mașina se puse în mișcare. Cinci centimetri. Douăzeci. Treizeci.

Benedict răsuflă ușurat. Myrna la fel. Notarul părea în pragul infarctului.

Apoi Armand băgă în viteză, trase ușor de volan și intră pe aleea mărginită de pini.

— O, *merde!* înjură Benedict.

Myrna se aplecă între scaune să vadă ce vedea el.

Ieșirea era blocată de un zid de zăpadă. Era atât de înalt, încât nu se vedea drumul de dincolo de el.

— Stați liniștiți, spuse Gamache. Înseamnă că a trecutul plugul. Ăsta e semn bun.

— Bun? se miră Benedict.

— Uite ce-a făcut, comentă notarul.

Își recăpătase glasul. Al lui sau al altcuiva. Nefiresc de ascuțit și gâfâit.

— Nu putem trece pe-acolo.

Plugul împinsese zăpada în intrarea pe alee. N-aveai cum să-ți dai seama cât de gros și de bătătorit era. Sau ce se afla de cealaltă parte.

Dar nu aveau de ales. Nu aveau altă soluție.

— Țineți-vă bine, spuse Armand și apăsă pe accelerație.

— Sunteți sigur? întrebă Benedict în timp ce mașina se îndrepta direct spre zidul de zăpadă.

— Drace, făcu Myrna.

Apoi, impactul.

Zăpada a explodat, lipindu-se de parbriz și orbindu-i, iar mașina s-a înclinat violent într-o parte, apoi în cealaltă.

Atunci, spre groaza lui Benedict, Armand se lăsă pe spate în scaun.

— Frânează! strigă Benedict.

Întinse mâna spre volan, dar Armand îl prinse de încheietură și îl strânse atât de tare, încât tânărul făcu o grimasă.

Un bloc de zăpadă tasată zbură de pe parbriz și atunci văzură pădurea – copacii, trunchiurile – îndreptându-se spre ei.

Cu respirația tăiată, Benedict puse mâinile pe bordul mașinii, în timp ce Armand privea înainte, așteptând. Mai așteptând puțin. Apoi, chiar când părea prea târziu, frână ușor, foarte ușor.

Mașina încetini. Apoi se opri. Aproape că atingea cu botul celălalt nămete.

În mașină se lăsase o tăcere mormântală, urmată de expirații lungi.

Erau chiar de-a curmezișul drumului, blocându-l. Armand se uită repede în stânga și-n dreapta să vadă dacă venea vreo mașină. Dar drumul era pustiu.

Trebuia să fii nebun să ieși afară pe viscol.

Se auzi un râs ușor, nervos.

— Fir-ar să fie, oftă Myrna.

Armand dădu puțin înapoi și îndreptă mașina înspre sat. După ce aprinse luminile de avarie, coborî să inspecteze pagubele.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Benedict, ocolind mașina ca să-l apostrofeze pe Armand. Ai cedat. Era să ne omori.

Armand arătă cu ambele mâini spre mașină.

— Da, strigă Benedict. Noroc chior.

— Ce-i drept.

Dacă ar fi venit o altă mașină sau ar fi trecut din nou plugul…

— Ai înțepenit, strigă Benedict în timp ce Armand începu să scoată zăpada din radiatorul mașinii. Am văzut eu!

— Ce am făcut eu și ce ai văzut tu sunt două lucruri diferite. Uneori, cea mai bună soluție este să nu facem nimic.

— O, scutește-mă de rahaturi zen!

Viscolul șfichiuia pe lângă Benedict, care își încleștase pumnii și îl fixa cu privirea pe Gamache.

— Vrei să știi de ce am făcut ce am făcut?

— Te-ai panicat.

— Nu te-a învățat nimeni să conduci pe zăpadă? strigă Gamache prin viscol.

— Mă descurc mai bine decât tine.
— Atunci poate-mi dai și mie niște lecții. Dar nu azi.
Urcară în mașină și Gamache băgă în viteză.
— Și, adăugă el atent la drum, ca să știi și tu: eu nu cedez niciodată.
— Unde mergem? întrebă Lucien de pe bancheta din spate.
— Acasă, răspunse Myrna.

Capitolul 6

— Am ajuns? întrebă notarul.

A *n*-a oară.

— *Oui.*

— Serios?

Răspunsul, atât de neașteptat, îl reduse la tăcere. Lucien șterse cu mâneca geamul aburit al mașinii și se uită afară. Nu se vedea nimic.

Apoi vântul își schimbă o clipă direcția și, pentru o fracțiune de secundă, printr-o spărtură în zidul de zăpadă, reuși să zărească o casă. O casă frumoasă.

Era făcută din piatră și prin ferestrele cu menouri se revărsa o lumină plăcută.

Apoi dispăru, înghițită de viscol. Viziunea fusese atât de scurtă, încât Lucien se întrebă dacă nu cumva disperarea și imaginația făcuseră să apară o căsuță din povești.

— Sunteți sigur? întrebă el.

— Foarte sigur.

•

În mai puțin de o oră, Armand și oaspeții săi făcuseră duș și erau îmbrăcați cu haine curate și uscate. În afară de Lucien, care refuzase toate propunerile.

Stăteau la masa lungă din lemn de pin din bucătărie, în timp ce soba cu lemne din celălalt capăt al încăperii degaja o căldură plăcută. Din cauza zăpezii care se adunase pe pervazul ferestrelor care încadrau șemineul, cu greu se vedea afară.

Îmbrăcat cu un tricou, un pulover și niște pantaloni împrumutați, Benedict avusese timp să se calmeze după drumul cu mașina. Dușul fierbinte și masa care urma îl potoliseră de-a binelea.

Se uita în jurul lui.

În ciuda rafalelor furioase ale vântului de-afară, casa nu se cutremura, ferestrele nu se zgâlțâiau. Fusese construită să reziste, și rezista. Benedict își zise că trebuie să aibă o sută, poate chiar două sute de ani.

Oricât ar încerca și oricât s-ar strădui, se îndoia că el ar putea construi o casă atât de solidă.

Se uită în celălalt capăt al încăperii, unde *madame* Gamache punea supa în farfurii, iar Armand tăia pâinea. Se consultau din când în când, iar corpurile lor se atingeau întâmplător și intim.

Benedict se scărpină pe piept, făcând o grimasă.

Cu câteva minute înainte, Armand o întrebase pe Reine-Marie în timp ce stătea sub dușul fierbinte:

— Numele Bertha Baumgartner îți spune ceva?

— Parcă era un personaj de desene animate, răspunsese Reine-Marie. Nu, ăsta era Dagwood. Era personajul negativ din *Doonesbury*?

Armand a oprit apa și a ieșit de sub duș, luând prosopul pe care i-l întindea ea.

— *Merci.*

*Î*n timp ce își ștergea părul, se uitase amuzat la ea, dar își dăduse seama că ea nu glumea.

— Nu, era un fel de vecină.

Și-a pus niște pantaloni din velur, o cămașă curată și un pulover, apoi i-a povestit de ce fusese chemat la ferma izolată.

— Tu, executor testamentar? Dar nu se poate să n-o fi cunoscut, Armand. Altfel de ce te-ar fi ales?

— Habar n-am.

— Și nici Myrna n-o cunoaște?

— Nici băiatul ăla. Benedict.

— Și cum îți explici asta?

— Nu știu.

— Hm.

După ce le servi supa, sandviciurile și berea, Reine-Marie își luă farfuria și se duse în living, lăsându-i la masa din bucătărie.

Așezată în fața căminului cu Gracie, cățelușa lor de suflet, tolănită lângă ea, Reine-Marie stătea cu privirea pierdută la focul care ardea, repetând întruna:

— Bertha Baumgartner. Bertha Baumgartner.

Dar numele tot nu-i spunea nimic.

•

— Înțeleg, spuse Lucien potrivindu-și ochelarii pe nas, că ați acceptat cu toții să fiți executori pentru succesiunea Berthei Baumgartner. Am înțeles eu bine?

Benedict lăsă să se audă un fel de *oui,* dar, cum tocmai mușcase dintr-un

sandvici cu friptură de vacă, răspunsul lui se auzi înfundat și semănă mai degrabă cu „ham”.

Henri, întins la picioarele lui Armand, ciuli urechile și dădu ușurel din coadă.

— Ai înțeles bine, răspunse Myrna imitând tonul notarului, dar acesta nu păru să observe.

Scaunul scoase un scârțâit când Myrna se lăsă pe spătar, ținând o cană cu supă de mazăre caldă. Deși avea poftă de o gură de bere, nu-i venea să renunțe la contactul reconfortant cu cana.

Pentru că librăria era înzăpezită, Armand o lăsase pe Myrna în fața bistroului, ca să poată face un duș fierbinte și să se schimbe înainte să vină la ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamase Clara strângându-și prietena în brațe. Ne-am făcut atâtea griji pentru tine!

— Eu, nu, a spus Gabri, deși a îmbrățișat-o strâns. Ești bine? Arăți groaznic.

— Dacă ați ști…

— Unde-ai fost? a întrebat Olivier.

Myrna nu vedea niciun motiv să păstreze secretul.

— Bertha Baumgartner? a întrebat Gabri. Bertha Baumgartner? Serios? Am avut prin preajmă pe cineva cu numele Bertha Baumgartner și eu n-am cunoscut-o? Cine era?

— Nu știți? a întrebat Myrna.

Gabri și Olivier cunoșteau pe toată lumea.

— Nici tu? s-a mirat Clara urmând-o pe prietena ei până la ușa care lega bistroul de librărie.

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee.

S-a oprit și s-a uitat la fețele lor uluite.

— Și zici că și Armand este executor? a întrebat Olivier. El sigur o cunoaște.

— Nu. Nimeni n-o cunoaște. Nici măcar notarul.

— Și stătea pe-aproape? a întrebat Clara.

— La vreo douăzeci de minute de-aici. Sunteți siguri că numele nu vă spune nimic?

— Bertha Baumgartner, a repetat Gabri, căruia se vedea că îi place sonoritatea numelui.

— Nici să nu te gândești, a spus Olivier.

Apoi s-a întors spre Clara și Myrna.

— Acum caută un alt nume sub care să îl invite pe premierul Trudeau la carnaval, le-a explicat el. Bănuim că scrisorile semnate de Gabri Dubeau ajung la coșul de gunoi.

— I-am trimis câteva scrisori, a recunoscut Gabri. Și vreo două fotografii.

— Și? a întrebat Olivier.

— Și o șuviță de păr. Dar trebuie să spun că era a lui Olivier, a precizat Gabri.

— Cee? Ticălosule! a exclamat Olivier punându-și mâna în cap.

Părul lui blond începea să se rărească și fiecare șuviță era prețioasă.

Douăzeci de minute mai târziu, când a coborât din mansardă, îmbrăcată în haine uscate și călduroase, Myrna a constatat că Gabri și Olivier ieșiseră să dea zăpada de pe alei.

— Sper că n-au de gând s-o dezgroape pe Ruth, nu? a întrebat-o Myrna pe Clara.

Era ca și cum ar elibera o himeră. Un gest care avea consecințe. Și, odată eliberată, foarte greu de băgat înapoi.

— Mă tem că da. Și au de gând s-o și hrănească. Au pus niște supă într-o sticlă de scotch, în speranța că ea n-o să observe diferența.

— Poate că Ruth nu, dar Rosa cu siguranță o să-și dea seama.

Rața nu se lăsa înșelată.

— Unde te duci? a întrebat Clara, urmând-o pe Myrna până la ușă.

— La Armand. Urmează să citim testamentul.

— Pot să vin și eu?

— Vrei să vii?

— Bineînțeles. Mai bine merg prin viscol decât să stau la căldurică, cu o carte bună și un pahar de scotch alături.

— Așa mă gândeam și eu, a spus Myrna deschizând ușa cu dificultate.

Aplecându-se împotriva vântului, a înaintat cu greu prin zăpada densă.

Nu o cunoștea pe această Bertha, dar deja începea să-i displacă. Enorm.

•

Armand stătea în picioare în biroul său, cu telefonul lipit de ureche.

Între două rafale de ninsoare, tocmai o zărise pe Myrna care ocolea parcul, venind spre casa lor.

Reine-Marie îi spusese că telefonul nu funcționează, dar se gândise să verifice totuși dacă nu s-a reparat linia.

Nu, încă nu.

Se uită la ceasul de la mână. Era abia ora 1:30 după-amiază, dar ai fi zis că e miezul nopții.

Trecuseră trei ore și jumătate de la telefonul pe care îl primise în timp ce stătea în mașină în fața casei Berthei Baumgartner. Trei ore și jumătate de la acel schimb furios de cuvinte.

Simpla lui evocare îi amintea de mirosul de lână udă și de sunetul fulgilor de nea căzând pe mașină.

Promisese că o să sune el. Îi făcuse să-i promită că nu fac nimic până nu vorbesc din nou. Și acum uite ce se întâmpla.

Reine-Marie a întâmpinat-o pe Myrna și, după ce a închis telefonul mort, Armand venise și el în bucătăria caldă, unde îi așteptau supa, sandviciurile, berea și citirea testamentului.

— Am auzit la radio că viscolul a cuprins tot sudul Quebécului, spuse Myrna încercând să-și aranjeze părul turtit de căciulă. Dar ar trebui să se oprească la noapte.

— Atât de mult s-a extins? întrebă Armand.

Reine-Marie îi cercetă chipul cu atenție. În loc să fie îngrijorat, părea ușurat.

•

În apartamentul lui Annie și Jean-Guy din cartierul Plateau din *Montréal* luminile pâlpâiră.

Cei doi se întrerupseră din ce făceau și ridicară privirile spre plafonieră.

Lumina pâlpâi. Și pâlpâi iar.

Apoi își reveni.

Annie și Jean-Guy se uitară unul la altul și ridicară din sprâncene, apoi reluară discuția. Jean-Guy îi povestea despre întâlnirea pe care o avusese dimineață cu anchetatorii.

— Ți-au cerut să semnezi ceva? întrebă Annie.

— De unde știi?

— Vasăzică ți-au cerut.

El confirmă clătinând din cap.

— Și ai semnat?

— Nu.

— Bine.

Îi reveniră în minte foile de hârtie puse în fața lui, figurile lor în expectativă.

— Ai avut dreptate. Au intenții ascunse. Cred că tatăl tău riscă mai mult decât să fie suspendat sau poate chiar dat afară.

— Cum ar fi?

— Nu știu. N-au lansat acuzații, dar tot reveneau la chestia cu drogurile. Cele pe care le-a lăsat să scape.

— Dar știau deja de treaba asta, spuse Annie. Le-a zis de la bun început. A alertat poliția de ambele părți ale frontierei. DEA[{6}] a recuperat marfa care a intrat în Statele Unite, nu?

— Da, cu ajutorul tatălui tău.

— Și cu ajutorul tău.

— *Oui.* Dar lipsește o bună parte din ea. Kilograme. Aici, în Montréal. Undeva. Le căutăm de luni întregi. Am apelat la toți informatorii noștri. Și nimic. Când otrava aia o să ajungă pe străzi…

Lăsă fraza neterminată, neștiind cum să continue.

— E o substanță oribilă, Annie.

— Știu.

Jean-Guy clătină din cap.

— Crezi că știi, dar nu știi. Imaginează-ți ce e mai rău. Cel mai rău.

Ea se conformă.

— Va fi de o mie de ori mai rău, spuse el.

Annie zâmbi, crezând că glumea. Exagera, fără îndoială. Apoi zâmbetul îi dispăru.

Chiar așa de rău era.

— Eu cred că știu și ei că, odată ce drogurile ajung pe străzi, o să intrăm în rahat până la gât. Caută un țap ispășitor.

— Ei?

— Ăia, răspunse el ridicând mâinile. Nu știu. Eu nu mă pricep la jocurile de culise. Asta era treaba tatălui tău.

— Crezi că e o chestie politică?

— Da. Nimănui nu-i pasă de amărâții care vor consuma otrava aia. Vor doar să-și acopere spatele.

— Tata știe?

— Eu cred că bănuiește. Dar încă încearcă să recupereze drogurile. E cu gândul în altă parte. Când am ajuns acolo azi-dimineață, chiar am crezut că mă vor anunța că urmează să termine ancheta și să-l repună în funcție.

— Și acum? întrebă Annie.

— Nu știu, răspunse el, lăsându-se greu pe speteaza scaunului. M-am

săturat de toate astea, Annie. M-am săturat.

— Știu. E o porcărie. Mulțumesc că-l sprijini pe tata.

Jean-Guy clătină din cap, dar nu zise nimic.

Îi veni din nou în minte vocea liniștitoare a lui Marie: *Depinde de tine, domnule inspector-șef. Semnează, și viața ta va fi la fel ca înainte.*

Capitolul 7

Benedict, Myrna și Armand se uitau la foaia de hârtie din fața lor.

Apoi ridicară privirile și se uitară unii la alții.

Pe urmă se întoarseră toți deodată spre Lucien.

— E o glumă, nu-i așa? întrebă Myrna în timp ce, lângă ea, Armand își scoase ochelarii de citit și se uită la notar.

— Eu nu înțeleg, spuse Benedict.

— E totul foarte clar, replică Lucien.

— Dar e o aiureală, răspunse Myrna. N-are nicio logică.

Armand se mai uită o dată la documentul pe care îl avea în față. Ajunseseră la articolul 8 al testamentului, după ce notarul le citise cu o voce răsunătoare pe toate cele anterioare, fiecare clauză, fiecare cuvânt. Cu oboseala produsă de stresul dimineții, masa pe care tocmai o luaseră, căldura sobei și acum vocea monotonă a lui Lucien, abia reușeau să rămână treji.

Armand observase că, nu o dată, Benedict închisese ochii și îi picase capul de somn, apoi reușise doar cu greu să rămână atent. Își deschidea larg ochii, după care pleoapele grele i se închideau din nou.

Dar acum era foarte treaz. Ca și ceilalți.

— Scrie aici, zise Myrna urmărind rândul cu degetul în timp ce citea. „Las fiecăruia dintre cei trei copii ai mei suma de cinci milioane de dolari”.

Ridică privirea și îi aruncă o privire tăioasă lui Lucien.

— Cinci. Milioane. De. Dolari, repetă ea. Pentru tine înseamnă ceva?

— Fiecăruia, sublinie Benedict. Asta înseamnă… 15 milioane.

— Cinci milioane, 15 milioane, 100 de milioane, tot un drac, spuse Myrna. E absurd.

— Poate bani Canadian Tire[7], își dădu cu părerea Benedict, încercând să fie util.

Nu era.

— Și noi ce-ar trebui să facem cu ăsta? întrebă Myrna.

Arătă spre testament, apoi apelă la Armand, care se întoarse spre notar și ridică din sprâncene.

— Are banii ăștia? întrebă el.

— Bertha Baumgartner? exclamă Myrna. Am fost în aceeași casă azi-

dimineață, nu? Femeia asta, care pare să fi avut o imaginație bogată, e clar că n-a fost milionară.

— Poate o fi fost o… cum îi zice? spuse Benedict.

— Avară? întrebă Armand.

— Nebună, completă Benedict.

— Încă n-am terminat, interveni Lucien.

Notarul continuă să citească pe tonul lui monoton, dar acum ceilalți îl urmăreau cu atenție în timp ce enumera legatele.

Casa din Elveția urma să fie vândută, la fel și imobilul din Viena. Câștigurile urmau să fie împărțite între copiii și nepoții ei. Iar un milion de dolari revenea adăpostului. de animale din localitate.

— Drăguț din partea ei, remarcă Benedict.

Articolul 8, se gândi Armand, citind cifrele de pe pagină. În armata americană, acesta era articolul referitor la persoanele declarate inapte mintal. Poate că Benedict găsise exact cuvântul potrivit.

— „Bineînțeles, titlul va reveni fiului meu cel mare, Anthony", continuă să citească notarul.

— Hă? întrebă Myrna.

Cum nu-și mai găsea cuvintele, acum scotea doar niște sunete.

— Titlul? întrebă Benedict. Ce-i asta?

— Probabil titlul de proprietate, spuse Armand.

Luminile din bucătărie începură să pâlpâie.

Toți cei prezenți amuțiră, cu ochii la candelabrul de deasupra mesei de pin, rugându-se să nu se stingă.

Dar, așa cum constatau și în cazul lui *madame* Baumgartner, nu era de ajuns să dorești ceva ca să se și întâmple.

Luminile pâlpâiră din nou, apoi își reveniră.

Se uitară unii la alții, răsuflând ușurați.

Apoi, brusc, se stinseră toate.

Fără să mai pâlpâie de data asta. Se stinseseră pur și simplu. Și odată cu ele dispăru și zgomotul de fond. Bâzâitul frigiderului, vuietul cazanului. Ticăitul ceasului. Stăteau în jurul mesei din bucătărie în tăcere. Lumina zilei încă răzbătea prin ferestrele bucătăriei. Dar era slabă. Ca și când se luptase îndelung și din greu să ajungă până acolo.

Curând avea să moară și ea.

Armand scăpără un chibrit și aprinse lămpile cu gaz aflate în capetele mesei, în timp ce Myrna aprinse lumânările de pe insula din bucătărie,

așezate acolo pentru orice eventualitate.

— Ești bine? întrebă Armand ducându-se la ușa dintre bucătărie și living.

Văzu focul din cămin și o lampă deja aprinsă.

— Nicio grijă, răspunse Reine-Marie. Și nici vreo surpriză.

— Aproape am terminat. Venim și noi în câteva minute.

Armand luă câțiva bușteni mai mici din stiva ordonată aflată în bucătărie și îi băgă în sobă, acum principala lor sursă de căldură. Deocamdată, nu era cazul să se panicheze. Dar dacă pana de curent se prelungea mai multe ore, poate chiar zile, iar temperatura continua să scadă și focul se stingea…

— Ce frumos, comentă Benedict uitându-se în jur la petele de lumină.

— Eu zic să ne oprim aici, spuse Armand.

Lucien protestă, dar Myrna se ridică de pe scaun și plecă din bucătărie. Cu berea în mână, se duse să stea cu Reine-Marie în living.

Benedict o urmă.

Armand întinse mâna, invitându-l pe Lucien să li se alăture. După un moment de ezitare, acesta se ridică fără tragere de inimă.

Odată instalată, Myrna întrebă:

— Cum să executăm un testament care nu are niciun sens? Nu putem să împărțim niște bani care nu există.

— *Madame* Baumgartner și-a supraestimat activele? întrebă Reine-Marie.

— Cu vreo douăzeci de milioane, răspunse Myrna.

Reine-Marie făcu o grimasă de uimire.

— Este enorm.

— Presupunem doar că nu avea bani ăștia, spuse Lucien. Poate totuși a fost bogată.

— Crezi? întrebă Armand.

— Conrad Cantzen.

— Poftim? întrebă Armand.

— Conrad Cantzen, repetă notarul. Tata mi-a povestit despre el. *Monsieur* Cantzen a fost un actor mărunt care a jucat pe Broadway în anii 1920. Cerșea bani și căuta prin gunoaie după mâncare. Când a murit, a lăsat un sfert de milion de dolari. E o sumă considerabilă azi. Dar pe vremea aceea era o avere.

Ceilalți au reflectat în tăcere.

— Nu se știe niciodată, spuse Lucien.

Capitolul 8

— Armand, ești treaz?

— Hmmm.

Se întoarse pe-o parte, cu fața spre Reine-Marie. Aerul era rece, dar pilota ținea bine de cald. Îi căută mâna pe dedesubt.

Mutaseră salteaua în bucătărie și dormiseră lângă sobă, ca să se poată ridica în timpul nopții să pună lemne pe foc.

— După-amiază, când ai auzit că viscolul a cuprins mare parte din Quebéc, păreai încântat.

— Ușurat, recunoscu el.

— De ce?

Greu de explicat, își zise el.

Henri și Gracie, cuibăriți pe podea lângă ei, începură să se foiască, apoi, după câteva mângâieri liniștitoare din partea lui Armand și Reine-Marie, adormiră din nou.

— Ieri după-amiază trebuia să mă duc la o ședință la școala de poliție, spuse Armand în șoaptă. Le-am spus să nu facă nimic până nu ajung eu. Apoi a venit furtuna și s-au întrerupt liniile telefonice și mi-a fost teamă că o să înceapă fără mine. Dar, cum viscolul se extinsese atât de mult, am știut că nu se va întâmpla nimic. Erau înzăpeziți și ei.

Iar el se putea relaxa. Știind că, pentru următoarele câteva ore, cât dura furtuna, lumea rămânea în așteptare, încremenită, înghețată.

În ritmul trepidant al vieții, adesea frenetic, să nu poți face nimic era ceva profund liniștitor. Fără internet, fără telefon, fără televizor, fără lumină.

Viața devenea simplă, elementară. Căldură. Apă. Hrană. Companioni.

Armand se dădu jos din pat și imediat simți că îngheață, căldura pilotei fiind înlocuită de frigul mușcător.

Pășind peste o altă saltea așezată pe jos în bucătărie, mai puse niște lemne pe foc.

Înainte să se întoarcă la căldură, Armand se uită prin ferestrele cu menouri la întunericul de-afară. Apoi se aplecă să o învelească mai bine pe Reine-Marie.

Chiar atunci, din beznă se auzi pe neașteptate o voce ascuțită.

•

În seara dinainte, cei care nu erau înzăpeziți îi deszăpeziseră pe cei care erau, săpând poteci de la ușa casei până la drum.

După aceea soții Gamache îi invitaseră pe la ei pe Gabri și Olivier, dar aceștia refuzaseră.

— Vrem să ținem bistroul deschis, a explicat Olivier.

— Și avem oaspeți neașteptați la pensiune, a strigat Gabri prin viscol. Nu-și pot scoate mașinile ca să se întoarcă acasă.

— Nici nu le găsesc, a spus Olivier arătând cu lopata spre ceva ce semăna cu niște movile funerare care înconjurau parcul satului.

— Crezi că-i putem convinge pe copii să ne dea o mână de ajutor? Să le spunem că e un joc? a strigat Gabri spre Olivier. Primul care dezgroapă o mașină câștigă un premiu?

— Pentru asta, premiul ar trebui să fie un creier, i-a răspuns Olivier.

Săpaseră o potecă până acasă la Ruth, iar Reine-Marie se dusese să-i bată la ușă, dar bătrâna refuzase să deschidă.

— Vino la noi la masă, i-a strigat Reine-Marie prin ușă. Adu-o și pe Rosa. Avem destulă mâncare.

— Și băutură?

— Da.

— Nu, nu vreau să ies.

— Ruth, te rog. N-ar trebui să stai singură. Vino. Avem scotch.

— Nu știu ce să zic. Ultima sticlă avea un gust ciudat.

Reine-Marie îi simțea frica din voce. O femeie bătrână căreia i se propunea să iasă din casă pentru a se aventura prin viscol. Instinctul de conservare îi striga să n-o facă. Chiar dacă Ruth Zardo nu avea niște instincte de conservare ieșite din comun, reușise totuși să se agațe de viață și să ajungă la optzeci de ani.

Și nu înfruntând viscole.

În cursul serii se perindaseră toți pe la ușa lui Ruth, dând la o parte zăpada proaspăt căzută. Și rând pe rând fuseseră refuzați.

— Gata, ajunge, spusese Armand ridicându-se.

A luat o pătură cumpărată de la Hudson Bay și s-a îndreptat spre ușă.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Reine-Marie.

— Vreau s-o aduc pe Ruth aici, chiar de-ar fi să-i sparg ușa.

— Vrei s-o răpești? a întrebat Myrna.

— Nu e împotriva legii? a întrebat Reine-Marie.

— Este, a spus Lucien, care nu sesiza niciodată sarcasmul. Cine este Ruth? De ce e atât de importantă?

— E o persoană, a spus Armand, care deja își pusese canadiana și ghetele.

Myrna și-a mișcat buzele spre Reine-Marie, fără să scoată un sunet:

— Oare?

— Să știi că dacă o răpești, nimeni n-o să plătească răscumpărarea, l-a avertizat Reine-Marie. Și-o să rămânem cu ea pe cap.

— Ruth nu e chiar atât de rea, a spus Myrna. Pe mine rața mă îngrijorează.

— Ce rață? a întrebat Lucien.

— Vin și eu, domnule, s-a oferit Benedict.

— Nu crezi că pot s-o aduc singur? a întrebat Armand amuzat.

— Ba da, a spus Benedict. Dar rața?

Armand l-a privit o clipă, apoi a izbucnit în râs. Spre deosebire de Lucien, Benedict se strecurase fără probleme în conversație. Înțelesese când era caterincă și când era serios.

Benedict și-a pus ghetele, canadiana, căciula și mănușile, iar Gamache a deschis ușa. Dar în secunda următoare s-a dat înapoi surprins.

În pragul ușii stătea Ruth, acoperită de zăpadă, iar prin paltonul gros se vedea o umflătură care se zvârcolea.

— Am auzit că pe-aici se găsește scotch, a spus ea trecând pe lângă cei doi ca și când ei erau musafirii, iar ea, stăpâna casei.

Și-a aruncat pe jos din mers căciula, mănușile și paltonul. Cizmele ei imense au lăsat băltoace pe podea.

— Ăștia doi cine sunt? a întrebat Ruth arătând cu Rosa spre Lucien și Benedict.

Reine-Marie a făcut prezentările.

— Ei nu beau scotch, a precizat ea, presupunând, pe bună dreptate, că asta o interesa pe Ruth.

În celălalt capăt al livingului, pe masa luminată de lămpi și lumânări, era întins un bufet cu pâine, brânză, pui rece, friptură de vită și produse de patiserie.

— Numele de Bertha Baumgartner îți spune ceva? a întrebat-o Armand, întinzându-i o farfurie pe care i-o pregătise și așezându-se lângă ea pe canapea.

— Nu, a răspuns Ruth.

De la bufetul aranjat pe masa lungă, Myrna s-a apropiat de Armand și i-a șoptit la ureche:

— Pe ea n-o interesează decât Johnnie Walker sau Glenfiddich. Privește și ia aminte.

Întorcându-se la masă, Myrna și-a pus pe farfurie un copan de pui, niște brânză camembert și o bucată de baghetă.

— Bertha Baumgartner? a spus ea. Olivier tocmai a primit o ladă. Douăzeci și cinci de ani vechime. Maturat lent în coajă de stejar. O bunătate.

— Bertha Baumgartner e băutură? a întrebat Ruth, căreia conversația îi trezise brusc interesul.

— Nu, nu e, bețivană bătrână, a răspuns Myrna. Am vrut doar să-ți atragem atenția, așa oscilantă cum e ea.

— Ești o femeie nemiloasă, a spus Ruth.

— Am fost însărcinați să-i lichidăm succesiunea, a explicat Armand. Iar noi nici măcar n-am auzit de ea. Dar a locuit în zonă.

— Într-o fermă veche, spre Mansonville, a adăugat Myrna.

— Bertha Baumgartner? Nu-mi spune nimic, a spus Ruth. Tu ești notarul?

— Eu? a întrebat Benedict cu gura plină de pâine.

Din nou.

— Nu, nu tu, a spus Ruth cercetându-l cu privirea din cap până-n picioare, inclusiv frizura. Constat că Gabri are acum concurență pentru titlul de idiotul satului. Cu el vorbeam.

— Cu mine? a întrebat Lucien.

— Da, cu tine. Am cunoscut un Laurence Mercier. A venit să discutăm despre testamentul meu. Era taică-tău?

— Da.

— Semeni cu el, a remarcat ea.

Și n-o spusese că pe un compliment.

— Ți-ai făcut testamentul? a întrebat Reine-Marie care, cu farfuria în mână, s-a întors la locul ei de lângă cămin.

— Nu, a spus Ruth. Am renunțat. Oricum, n-am nimic de lăsat moștenire. Dar am lăsat niște instrucțiuni scrise pentru înmormântare. Flori. Muzică. Defilare. Elogii funerare ca la demnitari. Grafica timbrelor comemorative. Lucruri obișnuite.

— Și data? a întrebat Myrna.

— Uite numai pentru asta și n-o să mor niciodată, a replicat Ruth.

— Doar dacă nu găsim un țăruș de lemn sau un glonț de argint.

— Nu-s decât zvonuri.

Ruth s-a întors spre Armand.

— Și zici că această Bertha v-a făcut executori, iar voi nici n-o cunoașteți. O țăcănită. Îmi pare rău că n-am cunoscut-o.

— Nu că ar fi prima care lasă instrucțiuni ciudate în testament, a intervenit Reine-Marie. Nu era ceva de genul ăsta și în testamentul lui Shakespeare?

— *Oui,* a spus Lucien, în sfârșit pe un teritoriu familiar. Era un document destul de obișnuit până la final, unde a scris: „Îi las soției mele al doilea cel mai bun pat al meu".

Au râs, apoi au rămas în tăcere, întrebându-se, așa cum făcuseră exegeții secole de-a rândul, ce voia să spună această frază.

— Dar Howard Hughes? a întrebat Myrna. El n-a murit fără să lase un testament?

— Bine, el chiar a fost nebun, a spus Ruth.

— Are un citat care mie îmi place foarte mult: „Eu nu sunt un milionar paranoic și țăcănit. Eu sunt miliardar, ce Dumnezeu", a adăugat Reine-Marie.

— Ei, asta îmi sună cunoscut, a spus Ruth.

— Testamentul lui a fost până la urmă executat, a intervenit și Lucien.

— O, da, a replicat Ruth. După vreo 30 de ani.

— Aoleu! a exclamat Benedict întorcându-se spre Armand. Sper că nouă n-o să ne ia atât de mult.

— În cazul meu, mă îndoiesc, a spus Armand făcând în minte un calcul rapid.

În timp ce în cameră se făcea tot mai frig, s-au apropiat de foc și l-au ascultat pe Lucien Mercier povestindu-le despre bărbatul care a lăsat câte un cent fiecărui copil care a venit la înmormântarea lui și despre soții care, de dincolo de mormânt, și-au pedepsit soțiile și copiii.

— „Te otrăvesc cu răul lor, tatăl tău și mama ta. / Poate n-au vrut, dar asta au făcut", a recitat Ruth.

— Știu poezia asta, a spus Benedict și toți ochii s-au îndreptat spre el. Dar nu este așa.

— Nu zău? a zis Ruth. Ești expert în poezie?

— Nu, deloc. Dar pe asta o știu, a insistat el.

Sesizează sarcasmul, dar măcar nu e sensibil la el. O trăsătură de caracter folositoare, și-a zis Armand în sinea lui.

— Și cum zici tu că e? a întrebat Reine-Marie.

— „Te învelesc seara la culcare, tatăl tău și mama ta”, a recitat tânărul, turuind cuvintele cu ușurință. „Și îți citesc din Peter Rabbit”.

În jurul căminului, toți au ridicat din sprâncene.

— „Îți dau toate defectele lor”, a continuat Ruth luând poziție în fața lui Benedict, ca o duelistă. „Și alte câteva în plus, numai pentru tine”.

— „Îți dau toate bunătățile lor / Și alte câteva în plus, doar pentru tine”, a replicat Benedict.

Ruth l-a fulgerat cu privirea. Ceilalți, uluiți, urmăreau scena.

— Continuați, i-a îndemnat Reine-Marie.

Ruth nu s-a lăsat rugată a doua oară.

— Omul transmite nefericirea altui om,
și nefericirea se-nmulțește.
Fugi de-acolo cât de tare poți
Și nu-ncerca s-aduci pe lume plozi.

Toți ochii s-au întors spre Benedict.

— Omul transmite fericirea altui om
și fericirea se-nmulțește.
Iubește-ți părinții cât de mult poți,
și-adu și tu pe lume niscai plozi.

— Cine mai e și ăsta? a întrebat Ruth, întorcându-se la scotch-ul ei.

Focul trosnea în cămin, afară sufla vântul, iar viscolul se instalase și-i ținea pe toți închiși în casă.

Armand și-a zis în sinea lui că întrebarea era foarte bună. Cine era Benedict?

Hotărâseră ca Lucien, Myrna și Benedict să rămână acolo peste noapte, ca și Ruth. Ea și Rosa au fost instalate pe salteaua cea mai apropiată de soba din bucătărie.

Spre dimineață, după ce a ațâțat focul, Armand s-a aplecat și a învelit-o mai bine pe Reine-Marie.

Omul transmite fericirea altui om

și fericirea se-nmulțește.

În mod ciudat, versiunea celebrei poezii recitate de Benedict alunga din mintea lui originalul.

Apoi a auzit pe cineva foindu-se pe cealaltă saltea și o voce care venea din întuneric.

— Cred că știu cine a fost Bertha Baumgartner, a spus Ruth.

Capitolul 9

Cu ochii cârpiți de somn și încă pe jumătate adormită, Reine-Marie întinse mâna sub pilotă spre Armand și simți denivelările saltelei gonflabile.

Partea lui de pat era rece. Nu doar călduță. Rece.

Deschise ochii și văzu lumina palidă a zorilor ce pătrundea pe ferestre.

Flăcările dansau vesele în sobă. Focul fusese aţâţat de curând.

Se ridică într-un cot. Bucătăria era pustie. Nici urmă de Ruth și Rosa. Sau de Henri și Gracie.

După ce își puse halatul și papucii, încercă întrerupătorul. Tot nimic. Atunci observă biletul de pe masa de pin.

Draga mea,

Am plecat cu Ruth, Rosa, Henri şi Gracie la bistrou să vorbim cu Olivier și Gabri.

Vino și tu dacă poți.

Te pup.

Armand

(06:50)

Reine-Marie se uită la ceasul de la mână. Acum era ora 7:12.

Se duse la fereastră. Zăpada ajunsese până la jumătatea ei, blocând o bună parte din lumină și aproape că nu se mai vedea deloc afară. Dar Reine-Marie constată că viscolul încetase și, așa cum se întâmplă adesea în cazul celor mai rele furtuni, lăsase în urma lui o zi luminoasă.

Dar, după cum bine știe orice locuitor al Quebécului, era o iluzie. Un soare cu dinți, nimic mai mult.

•

— Doamne Dumnezeule! exclamă Reine-Marie, cu răsuflarea întretăiată, în clipa în care o învălui căldura bistroului. De ce-om trăim noi aici?

Era roșie la față și ochii plini de lacrimi avură nevoie de câtva timp ca să se adapteze la lumina slabă dinăuntru. Drumul scurt de acasă până la bistrou, prin soarele strălucitor, aproape că o orbise. Nu era de ajuns că iarna nemiloasă voia să-i omoare, trebuia să-i mai și orbească înainte.

— Minus 35, anunță Olivier cu mândrie, de parcă era meritul lui

personal.

— Dar e uscat, comentă Gabri. Și nu bate vântul.

Era refrenul lor când încercau să se consoleze la începutul unei zile îmbietoare și aspre totodată.

— Miroase ceva, spuse Reine-Marie după ce își scoase paltonul, căciula și mănușile.

— Nu eu, ripostă Ruth.

Dar Rosa părea cam sfioasă, așa cum li se întâmplă deseori ratelor.

— Mă întrebam ce v-a determinat pe voi doi să înfruntați frigul ca să veniți aici, spuse Reine-Marie, lăsându-se condusă de nas și de aromă până la masa pe care erau niște farfurii goale cu urme de sirop de arțar pe ele.

Armand îi răspunse cu o ridicare din umeri exagerată.

— Pentru unele lucruri merită să-ți riști pielea.

Olivier ieși din bucătărie cu o farfurie pe care erau clătite calde cu afine, cârnați, sirop de arțar și o cafea cu lapte.

— Ți-am păstrat și ție, anunță Gabri.

— Armand ne-a obligat, adăugă Ruth.

— O, Doamne, spuse ea așezându-se și strângând cana în mâini. *Merci.*

Apoi îi veni un gând în minte.

— Voi aveți curent?

— *Non.* Un generator.

— Și espressorul e branșat la el?

— Și cuptorul, și frigiderul, răspunse Gabri.

— Dar nu și becurile?

— Chestie de priorități, spuse Oliver. Te plângi?

— *Mon Dieu,* nu, răspunse ea.

Privirea i se opri la Armand. Lăsând gluma ia o parte, știa că soțul ei n-ar scoate o femeie bătrână din casă pe un ger ca ăsta fără să aibă un motiv întemeiat.

— Tu n-ai venit aici cu Ruth doar pentru clătite, nu?

— *Non.* Ruth știe cine a fost Bertha Baumgartner.

— De ce nu ne-ai spus aseară?

— Pentru că abia azi-dimineață mi-am amintit. Dar nu eram foarte sigură, răspunse Ruth.

Reine-Marie ridică din sprâncene. În general, Ruth era foarte sigură de ea. De alții se îndoia.

— Trebuia să vorbesc cu Gabri și Olivier, să văd ce zic și ei, explică

Ruth.

— Și?

— Ai auzit de Baroană? întrebă Gabri așezându-se lângă Reine-Marie.

Îi suna vag familiar. Ca amintirea unei amintiri. Dar era atât de îndepărtată, încât Reine-Marie înțelese că nu va ajunge niciodată la ea.

Clătină din cap.

— Ne-a fost prezentată când ne-am mutat aici, spuse Olivier. Cu ani în urmă. De către Timmer Hadley.

— Femeia care deținea fosta casă Hadley, precizează Reine-Marie.

Arătă spre casa elegantă de pe deal, care domina sătucul. Casa unde locuise cândva familia de „bogătași" care, cu un secol în urmă, priveau cu dispreț spre plebea de dedesubt.

— Am cunoscut-o pe Baroană acasă la Timmer, își aminti Ruth.

— A venit și pe la noi, spuse Gabri. Când am deschis pensiunea.

— Clientă obișnuită? Prietenă? întrebă Reine-Marie.

— Femeie de serviciu.

•

— Grăbește-te! strigă Myrna, trăgându-l pe Benedict de braț.

Lucien era cu câțiva pași mai în față, dar Benedict se oprise și Myrna trebuise să se întoarcă din drum să-l ia.

Parcă ar fi intrat într-o clădire în flăcări.

Avea fața așa de înghețată, că o ardea. Frigul îi pătrunsese prin mănușile groase și îi înghețau degetele. Miji ochii în lumina orbitoare a soarelui.

Dar Benedict, în loc să se grăbească spre bistrou ca orice locuitor al Quebécului zdravăn la minte, se oprise. Cu spatele la magazine, cu imensul său fes roșu cu alb atârnând până la pământ, se uita la cei trei pini uriași, încărcați de zăpadă, și la căsuțele care înconjurau parcul satului.

— Ce frumos!

Cuvintele îi ieșiseră într-un nor de aburi care semăna cu bula de dialog dintr-o bandă desenată.

— Da, da, frumos, foarte frumos, confirmă Myrna trăgându-l de braț. Acum grăbește-te, altfel îți dau un șut unde te doare mai tare.

Ajunseseră acolo în plin viscol, așa că Benedict încă nu văzuse Three Pines. Cercul format din case. Fumul care ieșea pe hornuri. Dealurile și pădurile.

Stătea și admira un peisaj care nu se schimbase de secole.

După care a fost luat de-acolo cu forța.

Câteva minute mai târziu, în fața focului mai fusese trasă o masă și se bucurau și ei de un mic-dejun și o cafea.

Clara, văzându-i pe ceilalți alergând spre bistrou, venise și ea.

— Dac-o să fie așa de frig la carnaval, nici nu mă gândesc să mă dezbrac, spuse ea frecându-și brațele.

— Poftim? întrebă Armand.

— Nimic, nimic, interveni Gabri. Nu contează.

— Despre ce vorbeați când am intrat eu? întrebă Clara, primind o cană de cafea fierbinte. Păreți cu toții în stare de șoc.

— Ruth și-a adus aminte cine era Bertha Baumgartner, explică Armand.

— Cine era?

— Îți aduci aminte de Baroană? întrebă Gabri.

— O, da. Cum s-o uit?

Clara lăsă furculița jos și o privi pe Ruth direct în ochi.

Apoi își îndreptă privirea spre ferestre. Dar nu vedea soarele care bătea în geamurile înghețate. Nu vedea satul acoperit de zăpada mare și nici cerul albastru, incredibil de limpede.

Vedea o femeie în vârstă, durdulie, cu ochii mici, cu zâmbetul larg și un mop pe care îl ținea ca un explorator care se pregătește să înfigă un steag la Polul Nord.

— O chema Bertha Baumgartner? întrebă Clara.

— Doar nu credeai că o chema „Baroana”, nu? spuse Ruth.

Clara se încruntă. De fapt, nici nu se gândise.

— Știi de ce i se spunea „Baroana”? întrebă Armand.

Ceilalți se întoarseră spre Ruth.

— De unde dracu’ vrei să știu? N-a lucrat niciodată pentru mine.

Se întoarse spre Myrna.

— În afară de tine, n-am avut altă femeie de serviciu.

— Eu nu sunt… dădu Myrna să spună, apoi se opri. Ce rost are?

— Atunci de ce crezi tu că această Bertha și Baroana sunt una și aceeași persoană? întrebă Armand.

— Ai spus că stătea spre Mansonville?

El încuviință.

— O fermă veche lângă Glen?

— *Oui.*

— Odată am lăsat-o pe Baroană acolo, când a rămas în pană cu mașina, cu ani în urmă, explică Ruth. Pare să fie același loc.

— Cum era? Îți amintești?

Bineînțeles că Ruth își amintea tot.

Toate mesele, toate paharele cu băuturi, toate imaginile, toate jignirile, reale, imaginare sau inventate. Toate complimentele. Toate vorbele rostite și nerostite.

Reținea tot și transforma aceste amintiri în sentimente, iar sentimentele, în poezie.

M-am rugat să fiu bună, puternică
și înțeleaptă,
pentru pâinea cea de toate zilele
și pentru izbăvire,
pentru iertarea păcatelor cu care
m-am născut
și Vina transmisă dintr-o veche
moștenire.

Armand nu trebui să se gândească prea mult ca să înțeleagă de ce îi venise în minte această poezie a lui Ruth, care era relativ obscură.

— Avea o casă micuță, cam întortocheată, dar primitoare, spuse Ruth. Jardiniere cu panseluțe la geamuri și butoaie unde plantase flori de-o parte și de alta a treptelor de la verandă. Am văzut și o pisică tolănită la soare. În curte erau tot felul de camioane și mașini agricole, cum vezi mereu în fermele astea vechi.

După ce dădu la o parte stratul de zăpadă și îndreptă casa strâmbă în mintea sa, Armand văzu ceea ce văzuse și Ruth: casă, așa cum fusese altă dată. Într-o zi de vară. Cu o Ruth și o Baroană mai tinere.

— N-ați mai văzut-o în ultimul timp? întrebă el.

— Nu, de ani întregi, răspunse Gabri. N-a mai venit să lucreze și noi am pierdut legătura cu ea. Nici n-am știut c-a murit. Tu știai?

Clara clătină din cap și lăsă ochii în jos.

— Mama mea a fost femeie de serviciu, spuse Reine-Marie, care interpretase corect sentimentele Clarei. Era apropiată de familiile pentru care lucra cât timp era în serviciul lor. Dar apoi le pierdea urma. Sunt sigură că mulți au murit și ea nici n-a știut.

Clara încuviință, recunoscătoare că Reine-Marie le atrăsese atenția că era o chestiune de reciprocitate.

— Crezi că dacă Baroana Baumgartner i-ar fi scris lui Justin… începu Gabri.

— *Non.*

— Cum era? întrebă Armand.

— O personalitate puternică, răspunse Olivier. Îi plăcea să se audă vorbind. Vorbea despre copiii ei.

— Doi băieți și o fată, continuă Gabri. Cei mai grozavi copii de pe pământ. Frumoși, magnifici. Inteligenți și buni. „La fel ca mama lor”, zicea ea, apoi râdea.

— Iar noi trebuia să spunem întotdeauna: „Nu râdeți. Asta-i adevărul”, spuse Olivier.

— Și așa făceați? întrebă Reine-Marie.

— Dacă voiam curățenie în casă, da, replică Gabri.

În timp ce descriau personalitatea Baroanei, Clara o și vedea cu ochii minții. Aproape mereu cu un zâmbet pe buze. Uneori caldă și amabilă. Adesea cu un strop de șiretenie. Dar niciodată răutăcioasă.

O femeie care nu aducea nici pe departe cu o baroană.

Și totuși Clara își amintea de o femeie care se sprijinea în mop sau în mătură. Muncea din greu.

Cu o oarecare noblețe.

Clara se întrebă de ce nu se gândise niciodată să o picteze pe Baroană. Ochii ei mici și strălucitori, buni și totodată dornici de afecțiune. Vicleni, dar și gânditori. Chipul și mâinile ei muncite.

Avea un chip remarcabil, plin de generozitate și amărăciune. Bunătate și judecată.

— De ce întrebi? zise Gabri. Contează?

— Nu chiar, răspunse Armand. Doar că unele dispoziții din testamentul ei sunt puțin ciudate.

— Ooo, ciudate, făcu Gabri. Îmi place.

— Ție îți place să fie dubios. Detești ce e ciudat, remarcă Ruth.

— Așa e, recunoscu el. Și ce e ciudat în testamentul ăsta?

— Banii, spuse Benedict.

— Banii? întrebă Olivier, aplecându-se în față.

Lucien le vorbi despre bunurile lăsate moștenire.

Figura expresivă a lui Olivier trecea de la consternare la amuzament și din nou la consternare.

— Cincisprezece milioane? De dolari?

Se întoarse spre Gabri, care rămăsese și el cu gura căscată.

— Ar fi trebuit să păstrăm legătura.

— *Oui,* comentă Lucien, încântat de reacție. Și o casă în Elveția.

— Și încă una în Viena, adăugă Myrna.

— Întotdeauna mi s-a părut puțin cam țăcănită, dar probabil că nu mai avea toate țiglele pe casă, comentă Gabri.

— Nu. Tatăl meu nu i-ar fi permis sub nicio formă să semneze testamentul dacă ar fi crezut că nu era zdravănă la minte.

— O, zău așa, spuse Ruth. Până și eu îmi dau seama că e o nebunie. Și nu mă refer doar la bani. Dar să aleagă trei necunoscuți să-i fie executori testamentari? De ce nu doar pe unul dintre noi?

Armand se uită la Gabri, Olivier, Ruth și Clara.

O cunoscuseră și n-o cunoscuseră.

O cunoșteau pe Baroană, nu pe Bertha Baumgartner.

Să fie asta explicația?

El și Myrna nu aveau idei preconcepute. Vedeau în ea o femeie, nu o femeie de serviciu, și cu atât mai puțin o baroană.

Dar de ce ar conta asta?

Poate că voise să le exploateze competențele. El era polițist, anchetator. Myrna era psiholog. Știa să citească dincolo de aparențe. Amândoi știau. Dar, încă o dată, cu ce o ajută asta în executarea testamentului?

Cum se face că știa de ei, când ei nici măcar nu auziseră de ea?

Și ce să mai zici de…? Armand se întoarse spre Benedict. Cum să-ți explici că îl alesese pe el executor?

— Cine au fost martorii? întrebă el aplecându-se înainte.

— Niște vecini, spuse Lucien. Dar, evident, ei nu au văzut conținutul testamentului.

Armand se uită la ceasul de la mână. Se apropia de 8:30. Curentul încă nu fusese restabilit, dar nu de puține ori sătucul Three Pines era printre ultimele de care își amintea Hydro-Quebéc.

— Trebuie să pleci? întrebă Reine-Marie, amintindu-și de discuția din seara precedentă.

— Mă tem că da.

— Și noi? întrebă Lucien.

— Vă duc eu înapoi la fermă. Putem să deszăpezim mașinile împreună.

— Trebuie să contactez moștenitorii, spuse Lucien. Voi încerca să stabilesc o întâlnire pentru azi după-amiază. N-are rost să mai așteptăm.

— Eu n-am nimic împotrivă, răspunse Benedict.

Armand încuviință.

— Doar să-mi spuneți unde și când.

Vina transmisă dintr-o veche moștenire, se gândi el în timp ce se îndrepta spre mașină, cu cizmele scârțâind pe zăpada bătătorită.

Asta ascundea vechea fermă? Vină și păcate de la naștere?

Capitolul 10

— Intrați, intrată, spuse vecina poftindu-i înăuntru. Nu stați în frig.

Era tânără. *În jur de 30 de ani,* se gândi Gamache. Doar puțin mai mare decât fiica lui, Annie. Și probabil n-ar trebui să invite niște străini în casă.

Dar, după felul cum îl privise când deschisese, Gamache bănuia că nu era un necunoscut pentru ea. Ceea ce i se confirmă puțin mai târziu, când, în holul îngust, el își scoase mănușile și îi întinse mâna.

— *Désolé,* spuse el. Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, mai ales pe o vreme ca asta. Mă numesc Armand Gamache. Locuiesc în apropiere, în Three Pines.

— Da, știu cine sunteți. Eu sunt Patricia Houle.

Ea îi întinse mâna, apoi se întoarse spre Myrna.

— Și pe dumneavoastră vă cunosc. Sunteți proprietara librăriei.

— Așa este. Ați venit pe-acolo de câteva ori. Nu pentru romane. Pentru cărți despre grădinărit. Dar și biografii.

— Eu sunt aceea.

Lucien se prezentă la rândul său, apoi se întoarse spre Benedict.

— Benedict Pouliot, spuse el. Antreprenor în construcții.

— Poftiți, veniți să vă încălziți.

O urmară până în inima casei, în bucătăria cu o uriașă sobă pe lemne în care duduia focul.

Ca și locuința ei, *madame* Houle nu era o femeie pretențioasă. Părea să fie o persoană care nu simțea nevoia să impresioneze și tocmai asta o făcea impresionantă. Asemenea locuinței ei, simplă și bine clădită.

— Tocmai am făcut niște ceai. Doriți și dumneavoastră?

— Eu, nu, mulțumesc, răspunse Myrna.

Și ceilalți refuzară.

— Nu vrem să vă răpim prea mult timp, spuse Armand. Am vrea doar să vă punem câteva întrebări.

— *Oui?*

— O cunoșteați pe vecina dumneavoastră? întrebă Myrna.

— Pe Baroană? O, da. Însă nu foarte bine. De ce?

Deși remarcase privirile schimbate între musafirii ei, nu înțelesese importanța răspunsului ei. Patricia Houle tocmai confirmase că Ruth avea

dreptate. Bertha Baumgartner era Baroana.

— Nimic, spuse Myrna. Continuați.

— Pentru că i-am zis Baroana? întrebă Patricia, uitându-se de la unul la altul. Nu noi i-am dat porecla asta. Credeți-mă, i-am fi ales alta. Ea își zicea așa.

— De cât timp o cunoșteați? întrebă Lucien.

— De câțiva ani. S-a întâmplat ceva?

Se întoarse spre Armand.

— Nu sunteți aici în calitate oficială, nu-i așa?

— Nu în sensul în care credeți dumneavoastră, răspunse el. Suntem executorii ei testamentari.

— A murit?

— Da, chiar înainte de Crăciun, răspunse Lucien.

— N-am auzit, spuse Patricia. Știam că s-a mutat într-un cămin de bătrâni în urmă cu doi ani, dar n-am știut că a murit. Îmi pare rău. M-aș fi dus la înmormântare.

— Ați fost martoră la semnarea testamentului ei? întrebă Armand.

Femeia încuviință.

— Vi s-a părut că era în deplinătatea facultăților mintale? continuă Armand.

— O, da, răspunse Patricia. Absolut. Era puțin excentrică, e adevărat. Insista să i se spună Baroana. Dar cu toții avem excentricitățile noastre.

— Pun pariu că pot să ghicesc care sunt ale dumneavoastră, spuse Myrna.

— Sunt convinsă, replică Patricia.

— Vă pasionează plantele otrăvitoare. Aveți probabil un strat cultivat cu astfel de specii.

— Așa e, recunoscu Patricia râzând.

— Cum v-ați dat seama? întrebă Benedict.

— După cărțile pe care le-a cumpărat, explică Myrna. Dacă nu mă înșală memoria, *Grădina otrăvitoare* a fost una dintre ele. Alta era…

Myrna încerca să-și amintească.

— *Cele mai periculoase plante de grădină,* spuse Patricia. Se întoarse spre Armand și înclină capul.

— E și ăsta un indiciu.

Armand zâmbi.

— Așa am cunoscut-o pe Baroană și așa am aflat despre grădinile cu

plante otrăvitoare. Avea și ea una. M-a invitat s-o văd și m-a învățat că degețelul-roșu este digitalină. Letală. Avea și omag, lăcrămioare și hortensii. Toate plante toxice. Sigur, cultiva și alte plante perene. Dar, culmea, cele otrăvitoare sunt cele mai frumoase.

Myrna dădu din cap. Și ea se ocupa cu grădinăritul, chiar dacă ei nu-i trecuse prin minte să amenajeze un strat cu plante care ucid. Cu toate astea, amatorii erau destul de numeroși pentru a justifica publicarea unor cărți pe acest subiect. Iar Patricia Houle avea dreptate. Plantele letale erau cele mai frumoase. Și, printr-un fel de efect pervers, cele mai rezistente.

— Chiar există plante care ucid? se minună Benedict.

— Se pare că da, spuse Patricia, deși n-aș ști cum să extrag otrava din ele. Probabil îți trebuie o diplomă de chimist.

— Și voință, adăugă Gamache.

În ciuda tonului său plăcut, o cercetă mai atent pe Patricia Houle și își corectă prima impresie despre ea. Femeia degaja un aer de încredere în sine, dar și de competență.

Armand îi remarcase mașina parcată afară, complet deszăpezită. Zăpada din jurul ei fusese tăiată cu lopata în linii drepte, precise.

Când făcea ceva, făcea bine și temeinic.

Dacă era nevoie, știa cum să extragă otrava dintr-o narcisă, presupunea el.

După ce i-au mulțumit pentru ajutor și ospitalitate, s-au îndreptat spre casa de alături.

Casa Berthei Baumgartner părea că se înclinase și mai tare sub greutatea zăpezii proaspăt căzute. Era o adevărată nebunie să se apropie de ea, iar Gamache își notă în minte să sune la primărie și să le ceară s-o împrejmuiască cu bandă de semnalizare. Și, cât mai curând posibil, să trimită un buldozer.

Au deszăpezit mașina Myrnei și pe cea a lui Lucien, dar după ce au curățat camioneta lui Benedict, Armand nu l-a lăsat pe tânăr să se urce în ea.

— Nu poți să conduci fără cauciucuri de iarnă.

— Dar trebuie. Lăsați, o să fiu în regulă.

Acestea erau, Gamache știa prea bine, ultimele cuvinte ale multor tineri.

— Da, o să fii în regulă. Pentru că n-o să pleci niciunde cu asta.

— Și dacă o să plec la drum așa? întrebă Benedict. Ce-o să faceți? O să chemați poliția?

— Nu-i nevoie s-o cheme, interveni Lucien și constată că Benedict tot nu pricepuse. Tu chiar nu știi cine e?

Benedict scutură din cap.

— Sunt șeful Sûreté du Quebéc, spuse Armand.

— Inspectorul-șef Gamache, adăugă Lucien.

Benedict exclamă ceva din care nu se înțelese decât cuvântul *merde.*

— Pe bune?

Gamache încuviință.

— *C'est la vérité*[{8}].

Benedict se uită la camioneta din spatele său și mormăi ceva de genul „Băga-mi-aș ce noroc pe mine".

Gamache zâmbi. Și el avusese norocul ăsta când era de vârsta lui Benedict. Îi luase mult timp până să-și dea seama că era într-adevăr noroc.

— Presupun că n-am de ales, zise Benedict.

— *Bon.* Imediat ce se restabilesc liniile telefonice, suni la asistența rutieră. O remorchezi până la un garaj și îți pui niște cauciucuri decente. Nu de-alea ieftine. *D'accord?*

— Am înțeles, mormăi Benedict cu ochii la zăpada de pe bocancii lui.

— Nicio grijă, spuse Gamache pe un ton scăzut. Plătim noi cauciucurile.

— O să vă dau banii înapoi.

— Îmi dai lecția de condus pe zăpadă pe care mi-ai promis-o și suntem chit.

— *Merci.*

— În regulă.

Gamache se întoarse spre Lucien.

— Să mă anunțați când vom avea întâlnirea cu copiii doamnei Baumgartner.

— Contați pe mine, răspunse notarul.

Înainte să se întoarcă împreună cu Benedict în Three Pines, Myrna aruncă o privire la zăpada înaltă din curte. Și se gândi la plantele otrăvitoare îngropate acolo. Înghețate, dar nu moarte. Doar în așteptare.

Deși, se gândea Myrna, adevărata amenințare nu venea de la florile otrăvitoare. Pe acestea le vedeai. Le cunoșteai. Și măcar erau frumoase.

Nu. Într-o grădină, adevăratul pericol era volbura. O plantă care creștea pe sub pământ, apoi ieșea la suprafață și invada totul. Sufocând plantele sănătoase una câte una. Omorându-le încetul cu încetul. Fără niciun motiv aparent, decât acela că asta era natura ei.

Apoi dispărea din nou sub pământ.
Da, adevăratul pericol provenea întotdeauna din ceea ce nu se vedea.

Capitolul 11

— Care-i problema?

— Ce te face să crezi că am o problemă? întrebă Armand.

— Nu-ți mănânci… eclerul.

Articula cuvintele cu grijă, dar ele tot sunau înfundat, învelite parcă în prea mult efort și vatelină.

Și mișcările ei, inclusiv cea a mâinii cu care ducea prăjitura la gură, erau calculate. Deliberate. Precise. Lente.

Gamache o vizita cel puțin o dată pe săptămână pe Isabelle Lacoste în Montréal. Când vremea era frumoasă, ieșeau la o scurtă plimbare, dar de cele mai multe ori, cum era astăzi, stăteau de vorbă în bucătărie. Căpătase obiceiul de a discuta cu ea evenimentele curente. De a-i cere punctul de vedere. Părerile și sfaturile ei.

Ea era unul dintre ofițerii săi superiori.

Ca de fiecare dată, Armand căuta și acum semne de ameliorare. Reale, de preferință, dar s-ar fi mulțumit și cu unele imaginare. I se păru că mâinile ei erau mai sigure. Cuvintele mai clare. Vocabularul mai bogat.

Da. Fără îndoială. Poate.

— Din cauza anchetei interne? întrebă ea și mușcă din cremșnitul pe care Armand i-l adusese de la brutăria Sarah, știind că era prăjitura ei preferată.

— Nu. De altfel, se apropie de final.

— Totuși, nu s-ar zice că se grăbesc. Care e problema?

— Știm amândoi care e problema, răspunse el.

— Da. Drogurile. Nimic nou în privința asta?

Îl studie cu atenție. Căuta semne de ameliorare. Motive de speranță că totul se va termina în curând.

Șeful părea relaxat. Încrezător. Dar el era întotdeauna așa sau aproape întotdeauna. Ceea ce nu lăsa el să se vadă o preocupa pe ea.

Isabelle se încruntă, concentrată.

— Te obosesc, spuse el, și dădu să se ridice. Îmi pare rău.

— Nu, nu, te rog, răspunse ea făcându-i semn să se așeze la loc. Am nevoie de… stimulare. Copiii nu s-au mai dus la școală din cauza furtunii și au hotărât că trebuie să învăț să număr până la… 100. Asta am făcut toată dimineața, pe urmă i-am trimis afară la joacă. Am încercat să le explic că

știu să număr. Știu de… câteva luni, dar ei tot insistau.

Se întoarse spre Armand.

— Ajutor!

Vorbise pe un ton comic de jalnic, voit exagerat. Și totuși lui îi frânse inima.

— Glumesc, șefu', zise ea, mai mult simțind decât văzând amărăciunea lui. Îți mai pun cafea?

— Da, te rog.

O urmă până la blatul din bucătărie. Isabelle avea mersul lent. Ezitant. Prevăzător. Și categoric îmbunătățit, mai mult decât s-ar fi așteptat oricine, inclusiv medicii.

Fiul și fiica lui Isabelle erau afară și construiau fortărețe de zăpadă împreună cu copiii din cartier. Prin ferestre se auzeau țipete stridente, semn că o „armată" îi luă cu asalt pe cei care dețineau fortul.

Așa cum se jucase și Armand când era copil. Așa cum se jucase și Isabelle, 25 de ani mai târziu. Jocuri de cucerire și de război.

— Să sperăm că nu vor ști niciodată… cum… e în realitate, spuse Isabelle, stând la fereastră, lângă șeful și mentorul ei.

Armand încuviință.

Exploziile. Haosul. Mirosul acru al fumului de armă. Praful orbitor produs de pietrele, cimentul și cărămizile pulverizate. Aerul înecăcios.

Țipetele. Aerul înecăcios.

Durerea.

Se prinse mai tare de blat, în timp ce imaginile îl inundară. Măturându-l. Răscolindu-l și învolburându-l. Înecându-l.

— Încă îți tremură mâna? întrebă ea încetișor.

El se reculese și încuviință.

— Uneori. Când sunt obosit sau deosebit de stresat. Dar nu ca înainte.

— Și șchiopătatul?

— La fel, mai ales când sunt obosit. Aproape că nici nu-l mai observ. Au trecut niște ani.

Spre deosebire de rănile lui Isabelle, care n-aveau decât câteva luni. Nu-i venea să creadă. Părea că trecuse un car de vreme și totodată parcă fusese ieri.

— Te gândești la ce s-a întâmplat?

— Când ai fost rănită?

Se întoarse spre ea. Fața aceea, atât de familiară dincolo de atâtea

cadavre. De după atâtea birouri, mese de conferință. Din atâtea posturi de comandă improvizate prin subsoluri, hambare și cabane de pe tot cuprinsul Quebécului. De când anchetau împreună crime. Isabelle. Jean-Guy. Și el.

Pe Isabelle Lacoste o luase sub aripa lui pe vremea când era o tânără agentă de nici 25 de ani. Respinsă de propriul ei departament pentru că nu era suficient de dură, suficient de cinică, suficient de maleabilă pentru a ști ce era bine și a face greșeli.

El era atunci șeful serviciului Omoruri și îi încredințase un post în serviciul său, cel mai prestigios din Sûreté du Quebéc. Spre uimirea foștilor ei colegi.

Și Isabelle Lacoste urcase pe scara ierarhică, ajungând chiar să-l înlocuiască pe Gamache când el preluase conducerea Academiei de Poliție, apoi pe cea a întregii Sûreté. Post pe care el încă îl ocupa.

Într-un fel.

Isabelle îmbătrânise, desigur. Mai repede decât dacă n-ar fi recrutat-o el. Dacă el n-ar fi făcut-o inspector-șef. Și dacă n-ar fi fost ultima acțiune împotriva cartelurilor, în urmă cu doar câteva luni.

— Da, răspunse el. Mă gândesc.

Isabelle căzând la pământ. Împușcată la cap. Ceea ce păruse a fi ultima ei operațiune le dăduse lor o șansă. De fapt, le salvase viața. Și totuși fusese un coșmar sângeros.

Gamache își amintea această operațiune, cea mai recentă. Dar la fel de clar își amintea toate raidurile, asalturile, arestările. Anchetele derulate de-a lungul anilor. Victimele. Toți ochii care priveau fără să vadă. De bărbați, femei, copii, ale căror morți le investigase. De-a lungul anilor. Ai căror criminali îi urmărise.

Toți agenții pe care îi trimisese, adesea îi condusese, în fumul armelor de foc.

Și își amintea de mâna lui ridicată, pregătită să bată la ușa închisă. Bătaia Doamnei cu Coasa. El însuși se pregătea să ucidă. Nu fizic, dar Armand Gamache era suficient de realist ca să știe că era tot o formă de ucidere. Purta cu el peste tot chipurile taților, mamelor, soțiilor și soților. Întrebătoare. Curioase. Deschideau politicoase ușa și-l priveau pe străinul din fața lor.

Apoi, în timp ce el rostea cuvintele fatidice, chipurile lor se metamorfozau. Iar el vedea cum lumea lor se prăbușește și-i prinde sub dărâmături. Îi zdrobea sub greutatea unei dureri atât de mari, încât

majoritatea nu mai ieșeau de-acolo niciodată. Iar cei care totuși ieșeau rămâneau năuciți într-o lume schimbată pentru totdeauna.

Persoana care fusese înainte de venirea lui era moartă. Dispărută definitiv.

Când se comitea un omor, nu murea un singur om.

Da. Armand își amintea.

— Dar încerc să nu mă gândesc prea mult, îi spuse el lui Isabelle.

Sau, mai rău, să zăbovească acolo. Să-și stabilească reședința în tragedii, în durere, în suferință. Să-și facă o casă în iad.

Dar și să plece îi era greu. Mai ales când era vorba despre agenții săi, bărbați și femei care își pierduseră viața pentru că îi urmaseră ordinele. Îl urmaseră pe el. Mult timp simțise că le era dator să nu plece din acel loc al suferinței. Să le țină companie acolo.

Prietenii și psihoterapeuții îl ajutaseră să înțeleagă că așa le făcea un deserviciu. Viețile lor nu puteau fi definite prin felul în care muriseră. Locul lor nu era într-o durere permanentă, ci în frumusețea scurtei lor vieți.

Incapacitatea lui de a merge mai departe îi condamna să rămână veșnic în acele ultime momente terifiante.

Armand o privi pe Isabelle cum încerca să așeze cu grijă cana pe masa din bucătărie. La doi-trei centimetri deasupra mesei, îi alunecă din mână și cafeaua se vărsă. Nu multă, dar îi văzu furia. Frustrarea. Jena.

Îi oferi batista lui ca să șteargă lichidul.

— *Merci.*

Ea o luă și șterse blatul. Armand întinse mâna s-o ia înapoi, dar ea refuză să i-o înapoieze.

— Am s-s-s-o spăl și ți-o dau altă dată!

— Isabelle, spuse el pe un ton calm, dar ferm. Uită-te la mine.

Femeia ridică ochii de la batista murdară spre chipul lui.

— Și eu l-am urât, a zis Gamache.

— Ce anume?

— Corpul. L-am urât pentru că nu m-a ascultat. Pentru că a permis să se întâmple asta.

Își trecu degetele peste cicatricea de la tâmplă.

— Pentru că nu s-a mișcat suficient de repede. Pentru că nu s-a așteptat. Pentru că era la pământ, incapabil să se ridice ca să-mi protejeze agenții. L-am urât pentru că nu se vindeca suficient de repede. L-am urât când mă poticneam. Când Reine-Marie trebuia să mă țină de mână ca să-mi păstrez

echilibrul. Vedeam cum se uita lumea la mine cu milă când șchiopătam sau îmi căutam cuvintele.

Isabelle încuviință.

— Voiam să-mi recapăt corpul pe care îl aveam înainte, zise Armand. Cel puternic și sănătos.

— Înainte.

— Înainte, confirmă el.

Tăcură amândoi. Nu se auzea decât râsul îndepărtat al copiilor.

— Exact așa simt și eu. Îmi urăsc… corpul. Urăsc faptul că nu pot nici să-mi ridic copiii în brațe sau să mă joc cu ei, iar dacă o fac, trebuie să mă ajute ei să mă ridic. Am oroare de asta. Urăsc că nu pot… să le citesc o poveste înainte de culcare și că obosesc așa de ușor, și că îmi pierd șirul gândurilor. Urăsc că în unele zile nu sunt în stare să fac adunări și în alte zile… scăderi. Și uneori…

Isabelle se opri un moment ca să-și revină. Îl privi pe Armand în ochi.

— Uit cum îi cheamă, *patron,* șopti ea. Pe copiii mei.

Nu avea niciun rost să-i spună că înțelege. Sau că se va rezolva. Isabelle merita mai mult decât un răspuns facil.

— Dar ce îți place, Isabelle?

— *Pardon?*

Gamache închise ochii și ridică fața spre tavan.

— „Farfuriile și cești̦ile albe, strălucitor de curate, / Bordate cu dungi albastre; și pulbere de zâne, ușoară ca un fulg; / Acoperișurile ude, în lumina lampadarelor; coaja tare / A pâinii prieteniei”.

Deschise ochii, se uită la Isabelle și zâmbi, cu riduri adânci în jurul ochilor și peste chipul brăzdat de timp.

— Aș putea continua, dar mă opresc aici. Este o poezie de Rupert Brooke; a fost soldat în Primul Război Mondial, în iadul din tranșee, îl ajuta să se gândească la lucrurile frumoase care-i plăceau. Și pe mine m-a ajutat. Făceam în minte liste cu lucrurile și cu oamenii care îmi plăceau și le urmăream până mi-am revenit. Și încă o fac.

O văzu că reflectează.

Ce-i propunea el nu era un leac magic pentru un glonț care-i ajunsese în creier. O aștepta multă muncă, durere, fizică și emoțională. Dar putea la fel de bine să meargă pe un drum însorit.

— Acum sunt mai puternic și mai sănătos decât eram înainte să se întâmple toate astea, spuse Gamache. Fizic. Emoțional. Pentru că n-am avut

încotro. Și tu vei fi la fel.

— „Lucrurile sunt mai puternice acolo unde s-au rupt”, recită Lacoste. Agentul Morin a spus asta.

Lucrurile sunt mai puternice acolo unde s-au rupt.

Armand auzi din nou eterna și incredibila voce tinerească a lui Paul Morin. De parcă era acolo cu ei, în bucătăria însorită a lui Isabelle.

Și agentul Morin avea dreptate. Dar vai, ce dureros era drumul până la vindecare!

— Într-un fel, sunt norocoasă, mărturisi Isabelle după câteva momente. Nu-mi amintesc nimic din ziua aceea. Nimic. Cred că asta mă ajută.

— Și eu cred la fel.

— Copiii mei insistă să-mi citească… *Pinocchio.* Are legătură cu ce s-a întâmplat, dar a naibii să fiu dacă îmi dau seama care. *Pinocchio, patron*?

— Uneori, e o binecuvântare să fii împușcat în cap.

Isabelle începu să râdă.

— Tu cum reușești?

— Să-mi amintesc?

— Să uiți.

Gamache inspiră adânc, lăsă privirea în jos spre picioare, apoi o ridică din nou spre ea.

— Am avut un mentor cândva…

— O, Doamne, sper că nu ăla care te-a învățat poezie, răspunse ea în glumă, cu o panică prefăcută.

Armand își luase aerul „liric”.

— Nu, dar, dacă insiști, spuse el, și își drese vocea. „Naufragiul lui Hesperus”.

Deschise gura ca pentru a se lansa în recitarea poemului, dar în loc de asta zâmbi și văzu că Isabelle surâse și ea.

— Ce voiam să spun este că mentorul meu avea o teorie: viața e ca o casă lungă de aborigeni. Cu o singură cameră imensă.

Întinse brațul pentru a sugera mai bine dimensiunile.

— Zicea că, dacă încercăm s-o compartimentăm, nu facem decât să ne amăgim singuri. Oamenii pe care îi întâlnim, cuvintele pe care le rostim, lucrurile pe care le facem sau nu le facem, toate locuiesc în casa noastră. Cu noi. Mereu. Nimic nu este evacuat, nimic nu este pus deoparte.

— Ce idee groaznică, spuse Isabelle.

— *Absolument.* Mentorul meu, primul meu inspector-șef, îmi zicea:

„Armand, dacă vrei să nu pută în casa ta, trebuie să faci două lucruri…”

— Să n-o lași pe Ruth Zardo să intre? întrebă Isabelle. Armand râse.

— Prea târziu. Și pentru mine, și pentru tine.

Într-o fracțiune de secundă, se întoarse din nou cu mintea la fața locului. Alerga spre ambulanță. Isabelle pe targă, inconștientă. Mâinile osoase ale bătrânei poete le strângeau pe ale lui Isabelle. Vocea ei imperturbabilă îi repeta lui Isabelle la ureche singurul lucru care conta.

Că era iubită.

Isabelle nu-și va aminti asta niciodată. Armand nu va uita niciodată.

— *Non,* răspunse el. „Fii foarte, foarte atent pe cine lași în viața ta. Și învață să faci pace cu tot ce se întâmplă. Trecutul nu poate fi șters. Rămâne prizonier acolo, cu tine. Dar poți să faci pace cu el. Dacă nu, adăugă el, vei fi într-un război veșnic”.

Amintirea îi aduse un zâmbet pe buze.

— Cred că știa că avea de-a face cu un idiot. A văzut că mă pregăteam să-i enunț propria mea teorie despre viață. La douăzeci și trei de ani. Mi-a arătat ușa. Dar, chiar când să ies, a spus: „Și dușmanul cu care te lupți vei fi tu”.

Gamache nu se mai gândise la întâlnirea aceea de ani buni. Dar, începând de atunci, își văzuse viața ca pe o casă lungă.

Iar acum, privind în urmă, în casa lui lungă îi vedea pe toți agenții tineri, pe toți bărbații și femeile, băieții și fetele ale căror vieți le influențase.

Și mai vedea stând acolo oamenii care îl răniseră. Grav. Aproape îl omorâseră.

Toți trăiau în casa lui.

Și, deși știa că niciodată nu se va împrieteni cu multe dintre aceste amintiri, aceste fantome, se străduise din răsputeri să facă pace cu ele. Cu ceea ce făcuse el și cu ceea ce îi făcuseră alții.

— Și opioidele sunt acolo, *patron?* În casa ta lungă?

Întrebarea lui Isabelle îl aduse brusc la realitate, în casa ei confortabilă.

— Le-ai găsit?

— *Non,* nu pe toate. Ultimele dintre ele au dispărut aici, în Montréal, recunoscu el.

— Cât?

— Destul pentru a produce sute de mii de doze.

Isabelle rămase tăcută. Se abținu să spună ceea ce el știa mai bine decât oricine.

Fiecare dintre doze putea să ucidă.

— *Merde,* înjură ea în șoaptă, apoi își ceru imediat scuze. *Désolé.*

Rareori i se întâmpla să înjure și aproape niciodată în fața șefului. Dar de data asta îi scăpase, purtată de un val de repulsie.

— Dar asta nu e tot, spuse ea studiindu-l cu atenție pe bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine, mai bine decât pe propriul ei tată. Mai e ceva care te frământă.

Care îl apăsa, mai degrabă, dar ea nu-și găsise cuvintele.

— *Oui.* E vorba de academie.

— Academia de Poliție?

— Da. E o problemă. Vor să exmatriculeze un cadet.

— Se întâmplă, răspunse Isabelle. Îmi pare rău, *patron,* dar de ce te preocupă pe tine chestia asta?

— Cea în legătură cu care mi-a telefonat comandantul și pe care vor s-o exmatriculeze este Amelia Choquet.

Isabelle Lacoste se lăsă pe speteaza scaunului și îl privi cu atenție.

— Și? De ce ți-ar telefona în legătură cu asta? Tu nu mai ești șeful academiei.

— Așa e.

Și Isabelle înțelese că Gamache nu era doar apăsat de problema aceasta. Era aproape zdrobit.

— Ce este, *patron?*

— Au găsit opioide în posesia ei.

— Drace! exclamă Isabelle și de data asta nu-și mai ceru scuze. Cât?

— Prea mult pentru consum personal.

— Face trafic? La Academia de Poliție?

— Așa se pare.

Acum Isabelle tăcea. Asimila vestea. Reflecta.

Armand nu o grăbi.

— Drogul provine din încărcătura ta? întrebă ea.

Nu intenționase să îi atribuie lui posesiunea, dar așa îi ieșiseră cuvintele. Și amândoi știau că el era responsabil, dacă nu pentru drogurile propriu-zise, pentru situația creată.

— Încă nu au fost trimise la laborator, dar e posibil, da, răspunse el lăsând privirea spre mâinile împreunate. Trebuie să iau o decizie.

— În legătură cu Amelia Choquet?

— *Oui.* Și, sincer, nu știu ce să fac.

Isabelle ar fi dat orice ca să îl ajute.

— Îmi pare rău, șefu', dar asta e treaba comandantului. Nu a ta.

Privindu-l pe inspectorul-șef Gamache, Lacoste nu reușea să ghicească la ce se gândea. Părea că îi cere ajutorul și totodată îi ascunde niște informații.

— Îmi ascunzi ceva.

— Dă-mi voie să te întreb un lucru, Isabelle, răspunse el ignorându-i remarca. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— Dacă un cadet ar fi găsit cu droguri asupra sa? L-aș lăsa pe comandantul academiei să decidă. Nu e treaba ta, *patron.*

— Ba e, Isabelle. Dacă drogurile aflate în posesia ei sunt opioidele mele, cum ai zis tu.

— De unde a făcut rost de droguri? întrebă Isabelle. Ți-a spus?

— Comandantul încă n-a discutat cu ea. Din câte știe, Amelia Choquet habar n-are că a fost descoperită. Acum mă duc acolo. Dacă o exmatriculează, o să moară, sunt sigur.

Lacoste încuviință. Știa și ea. Ce nu știau cei mai mulți era de ce o acceptase Gamache pe Amelia Choquet la Academia de Poliție. De ce această tânără cu probleme, cu antecedente de abuz de droguri și prostituție obținuse unul dintre locurile atât de râvnite în această scoală.

Dar Isabelle știa. Sau credea că știe.

Din același motiv pentru care o salvase pe ea când era în fundul prăpastiei profesionale și îi oferise un post.

Din același motiv pentru care întinsese mâna și îl trăsese după el pe Jean-Guy în clipa când el însuși era să fie concediat.

Din același motiv, inspectorul-șef Gamache se gândea acum să-l convingă pe comandant să n-o dea afară pe Amelia Choquet.

Era un om care credea cu tărie în a doua șansă.

Numai că, în cazul Ameliei Choquet, nu era o a doua șansă. Ci a treia.

Și asta, după părerea lui Lacoste, era prea mult.

Să acorzi a doua șansă era un gest de grație, s-o acorzi pe a treia era o prostie. Poate chiar mai rău.

Era sau putea fi de-a dreptul periculos. Să crezi că o persoană se poate îndrepta când ți-a dovedit deja că nu e capabilă.

Amelia Choquet nu fusese prinsă copiind la un examen sau furând un flecușteț de la un coleg. Fusese prinsă în posesia unui drog atât de puternic, atât de periculos, încât îi putea ucide aproape pe toți cei care îl luau. Iar Amelia Choquet știa. Știa că face trafic cu moarte.

Inspectorul-șef Lacoste îl privi pe bărbatul ferm din fața sa, care credea că toți semenii săi puteau fi salvați. Credea că-i poate salva el.

Era principala lui calitate și totodată punctul lui slab. Și puțini știau mai bine decât Isabelle Lacoste ce însemna asta. Unele lucruri se prăbușeau, altele alunecau. Dar niciodată nu ieșea ceva bun dintr-un punct slab.

Isabelle observă că mâna dreaptă a lui Gamache nu mai tremura. Își încleștase pumnul.

Capitolul 12

— Ia loc.

Nici comandantul Academiei de Poliție, nici inspectorul-șef Gamache nu se ridicară când intră în birou cadetul Choquet.

Sfidătoare ca de obicei, Amelia așteptă lângă ușă, apoi se apropie și se trânti pe scaunul ce-i fusese indicat, încrucișându-și brațele la piept. Privea drept înainte cu un aer furios. Arăta exact așa cum și-o amintea Gamache.

Același păr negru ca pana corbului și țepos. Cu o tunsoare poate mai puțin belicoasă. Bănuia că nu se înmuiase, ci mai degrabă se mai maturizase. Sau poate că se obișnuise el cu înfățișarea ei.

Amelia Choquet era cadet în ultimul an și mai avea câteva luni până la absolvire.

Era mică de înălțime, dar dădea impresia de forță. Nu prin statură, ci prin prezență. Iradia agresivitate.

„Du-te dracului”.

Cuvintele păreau să emane din ea, vibrante, ca o aură spinoasă.

Când o cunoscuse Gamache, Amelia le și rostea. În fața lui, în fața tuturor. Dar acum se mulțumea să le gândească. Această femeie micuță degaja atâta forță, încât aveai senzația că le strigă.

Totuși, *e un progres*. *Cât de cât,* se gândi Gamache.

Ea îl salută cu un gest scurt din cap.

„Du-te dracului”.

Gamache nu-i răspunse la salut. Se mulțumi s-o privească.

Piercingurile erau la locul lor. În sprânceană, în nas și în obraz. În lungul cartilajului urechii.

Și…? Da. Era acolo.

Clic-clic-clic – piercingul de pe limbă, pe care Amelia îl împingea în sus și-n jos, lovindu-l de dinți.

La un joc de poker ar fi fost considerat un tic care o trăda.

Clic-clic-clic. Codul Morse inconștient al Ameliei.

Într-o zi, poate o să-i spună despre acest tic. Dar nu acum. În acest moment, îi era de folos. Pentru scopul său.

Clic-clic-clic.

S.O.S.

Cearşafuri curate, se gândi Gamache. *Mirosul fumului de lemn. Greutatea capului lui Henri pe papucii mei*. Își recită propriul său cod secret. Un fel de rozariu.

Croasante pufoase.

— Știi de ce te afli aici? o întrebă comandantul.

Când părăsise Academia de Poliție pentru a prelua funcția de șef al Sûreté du Quebéc, Gamache discutase îndelung cu succesorul său despre viitorii polițiști. Chiar îi recomandase să le permită să-și exprime personalitatea. Amelia Choquet categoric asta făcea. Cu vârf și îndesat.

— Nu, nu știu de ce ați cerut să mă vedeți.

După o mică pauză adăugă:

— Domnule.

Comandantul luă un plic de pe birou și scoase din el o punguță.

— Recunoști asta?

— Nu.

Răspunsul venise prea repede ca să crezi că fusese surprinsă. Știa exact de ce se afla aici. Și ce era în punguța de plastic.

Gamache o cunoștea suficient de bine pe Amelia ca să știe că se pregătise pentru întâlnire. Poate puțin cam prea mult. Nu manifesta curiozitatea firească, uimirea chiar a unei persoane nevinovate.

În schimb, dădea răspunsurile gata pregătite ale unui om vinovat.

Aruncă o privire spre comandant să vadă dacă observase și el. Da, bineînțeles.

Gamache simțea cum îi crește pulsul pe măsură ce se apropia de punctul de la care nu mai exista cale de întoarcere. Hotărâse ce măsură să ia, chiar dacă inima lui încă nu părea convinsă. Dar știa că trebuie să meargă până la capăt.

Amelia Choquet respira acum mai scurt, mai rapid.

Și ea simțea apropiindu-se punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere. Era chiar acolo. La orizont. Se apropia. Cu viteză.

Acel clic-clic-clic încetase. Devenise vigilentă. Un animal care, după ce trăise printre creaturi mai mici, descoperea brusc o lume de giganți. Descoperea brusc că era mai mică decât își imaginase. Mai vulnerabilă decât știuse. Mai amenințată decât crezuse că era posibil. O creatură care căuta scăpare și nu găsea decât o stâncă.

— Era în camera ta, sub saltea, spuse comandantul.

— Mi-ați percheziționat camera? întrebă ea indignată și Gamache

aproape îi admiră această ultimă încercare de revenire.

Aproape.

— Nu asta e problema, nu-i așa, domnișoară Choquet? întrebă comandantul lăsând punguța pe birou. Ăsta este un stupefiant. O cantitate suficientă pentru a face trafic.

— Nu este a mea. Habar n-am de unde a apărut. Dacă aș face greșeala să am prostii la școală, aș găsi o ascunzătoare mai bună. Camera altcuiva, de exemplu.

— Vrei să spui că altcineva ți le-a pus acolo? întrebă Gamache.

Ea ridică din umeri.

— Intenționat? insistă el. Că a încercat o înscenare? Sau a vrut doar să nu fie în camera lui?

— Alegeți voi. Tot ce știu este că nu-mi aparțin.

— Am prelevat amprente…

— Deșteaptă treabă.

Comandantul o fulgeră cu privirea. Amelia, Gamache știa, avea un talent ieșit din comun de a-i provoca pe oameni. Totuși greu de spus ce anume o determina să se comporte așa.

— …și vom avea rezultatele cât de curând. De unde ai drogul?

— Nu. Este. Al. Meu.

Zgomotul din gură începuse din nou. Devenise un țăcănit menit să-i irite pe interlocutori.

Din ce vedea Gamache, comandantul se abținea cu greu să nu se întindă peste masă și s-o apuce de gât.

Iar Amelia Choquet nu mișca niciun deget ca să-și salveze pielea. Dimpotrivă. Îi luă în balon. Arogantă, îngâmfată, aproape sigur pornită să-i mintă, părea să le ceară să se îndoiască de ea. Ba mai rău de-atât.

Un cadet nevinovat, căruia i se găsesc în cameră droguri de mare risc, și-ar susține cu vehemență nevinovăția și ar încerca să colaboreze cu ei pentru a afla ale cui sunt.

Un cadet vinovat aproape sigur ar mima aceeași reacție. Dar ea nu făcea niciuna, nici alta.

Dintr-o făptură vulnerabilă, încolțită și speriată, se transformase într-o agresoare care scotea pe gură minciuni sfruntate ridicole.

Amelia Choquet era cadet în ultimul an. Se maturizase devenind un lider, nu o brută, așa cum se temuse Gamache.

Era isteață, ageră. O persoană pe care alții ar fi vrut instinctiv s-o

urmeze.

Motiv pentru care, ca traficantă de droguri, Amelia Choquet era cu atât mai periculoasă. Date fiind antecedentele ei, ideea nu era întru totul imposibilă.

Aplecându-se spre ea, Gamache îi observă tatuajele de pe încheieturile mâinilor și de pe antebrațe, acolo unde i se ridicaseră mânecile uniformei. Apoi privirea lui iscoditoare urcă spre fața ei și atunci văzu altceva. Ceva ce putea fi o explicație pentru lipsa ei de judecată, pentru comportamentul straniu, autodistructiv de care dădea dovadă în această întâlnire.

Reacțiile ei erau exagerate. Imprevizibile. Reacțiile unui drogat.

Nu cumva…?

Gamache căscă ochii. Numai puțin.

— Tâmpito, tâmpito ce ești, mârâi el.

Apoi se întoarse spre comandant.

— Trebuie să-i facem un test de sânge. E drogată.

— Du-te dracului!

Gamache o fulgeră cu privirea.

— Când ai luat ultima doză?

— N-am luat nimic.

— Uită-te la ea, îi atrase atenția Gamache comandantului, după care se întoarse spre Amelia. Ai pupilele dilatate. Crezi că nu știu ce înseamnă asta? Percheziționați-i camera încă o dată, spuse el, și comandantul dădu un telefon. Am de gând să-i pun capăt chiar acum, continuă el, întorcându-se din nou spre Amelia.

— Să nu îndrăznești! Am ajuns deja mult prea departe. Mai avem puțin. Pot s-o fac.

— Ba nu poți. Ai dat-o-n bară. Ești terminată. Ai mers mult prea departe.

— Nu, nu. Sunt picături de ochi. Doar picături de ochi, protestă ea pe un ton aproape rugător. Pare că sunt drogată, dar nu sunt.

— Spune-le agenților să caute picături de ochi, zise Gamache care voia aproape cu disperare s-o creadă.

Să creadă că nu luase și ea drogurile.

— N-o să găsească nimic, spuse Amelia. Le-am aruncat.

Se lăsă tăcerea, iar Gamache privi adânc în ochii Ameliei.

Văzând expresia de pe chipul lui, aceasta se întoarse spre comandant.

— Dacă mă credeți în stare să fac trafic cu rahatul ăla, înseamnă că nu vă pricepeți la oameni așa cum credeam.

— Drogurile îi schimbă pe oameni, zise comandantul. Dependența, la fel. Cred că știi foarte bine.

— N-am mai folosit de ani întregi, insistă ea. Nu sunt drogată. De ce mama dracului m-aș fi înscris la Academia de Poliție dacă mai eram narcomană?

Gamache începu să râdă.

— Pe bune? Ai armă de foc și acces la oricâte droguri poftești. Dar majoritatea agenților corupți au măcar bunul-simț să aștepte până obțin diploma și ajung să patruleze pe străzi înainte să se apuce. Ca să nu mai spun că majoritatea nu sunt dependenți când ajung aici.

— N-am fost niciodată dependentă, știi foarte bine, i-o întoarse Amelia aproape țipând. Am consumat, da. Dar n-am fost dependentă. M-am lăsat. La timp.

Propriile cuvinte părură s-o pună pe gânduri când își aduse aminte cum și de ce se lăsase. La timp.

Datorită acestui om. Care îi oferise un cămin aici. Un scop și un sens. O șansă.

— Nu fac trafic, spuse ea cu o voce mai calmă. Nu consum.

Gamache o analiza. O studia. Totul depindea de decizia lui.

Încă de când o acceptase la Academia de Poliție știuse că, dacă reușea s-o termine, avea potențialul de a deveni un ofițer de poliție remarcabil. Un copil al străzii, o consumatoare de droguri devenită polițistă.

Asta îi oferea un avantaj enorm. Știa lucruri pe care alți agenți n-aveau de unde să le știe. Le cunoștea nu doar cu mintea, ci și visceral. Avea contacte, credibilitate, limbajul străzii imprimat pe propria piele. Putea să ajungă în locuri și la oameni la care nimeni altcineva nu putea să ajungă.

Și cunoștea disperarea celor care trăiau pe străzi. Moartea rece și solitară a celor dependenți de opioide.

Gamache sperase ca Amelia Choquet să împărtășească dorința lui profundă de a pune capăt acestui flagel. Dar acum se întreba cât de tare se înșelase. Și dacă era pe cale să comită o gravă eroare.

Cât trăise pe străzi, Amelia Choquet citise poeți și filosofi. Era o autodidactă, care învățase singură latină și greacă. Literatură. Poezie.

Da, dacă ar reuși, ar ajunge departe. În Sûreté. În viață.

Dar Gamache mai știa și că, în caz contrar, eșecul ar fi la fel de spectaculos.

Și, după toate aparențele, aproape de linia de sosire, Amelia Choquet

eșuase. Spectaculos.

Când intrase în acest birou, ea știa sigur că îi găsiseră drogurile.

Simplul fapt că le ținea acolo era un act de autodistrugere.

Gamache închise ochii. Trebuia să ia o decizie. Nu, își zise el, nu e bine. Decizia pe care o luase deja trebuia aplicată. Oricât de mult i-ar displăcea.

Acolo, în biroul comandantului, simțea miros de lână udă și auzea căzând fulgii de zăpadă.

Deschise ochii și se întoarse spre comandant.

— Avem nevoie de un test de sânge pentru confirmarea bănuielilor și construirea cazului împotriva lui Choquet.

— Mai dă-mi o șansă, insistă ea. A fost o greșeală.

— O greșeală? repetă Gamache. Așa consideri tu? O amendă pentru parcare ilegală este o greșeală. Asta e…

Căută cuvântul potrivit.

— O mizerie. Ți-ai distrus viața. Și de data asta nu există o a doua șansă. Vei fi arestată și acuzată. Ca oricine altcineva.

— Te rog.

Gamache se uită la comandant, care făcu un gest abia perceptibil. Se lăsa pe mâna lui.

— De unde ai marfa? întrebă Gamache.

— Nu pot să vă spun.

— O, eu cred că poți să spui, și o să și spui. Vorbește și poate o să fim îngăduitori cu tine.

Urmă un moment de tăcere, în care totul atârna în balanță.

Apoi Amelia Choquet înclină balanța.

— De la tine o am.

Gamache o privi furios, cu ochii ușor măriți. În semn de avertisment.

Nu forța limita.

Miros de croasante proaspete. S-o țin pe Reine-Marie în brațe, în pat, într-o dimineață ploioasă. Să merg cu mașina pe podul Champlain și să văd panorama Montréalului.

— Ce-ai… dădu să spună comandantul.

Amelia nu-l lăsă să termine fraza.

— Nici măcar nu știi, este? i se adresă ea lui Gamache. Nu știi dacă e din rahatul pe care l-ai lăsat tu să treacă. I-ai pierdut urma, nu-i așa?

Se aplecă spre Gamache, cu pupilele dilatate.

— La ce dracu’ te așteptai după ce-ai luat decizia aia? De-asta ești atât

de furios? De-asta vrei să mă pedepsești? Pentru greșeala ta?

— Asta nu e o pedeapsă, cadet, este o consecință. Dacă vreau să găsesc drogurile? Da, categoric. Dar nu mi-am imaginat niciodată că la tine o să le găsim.

— Scutește-mă. Știai cine sunt când m-ai primit.

— În cazul ăsta, ar trebui să ne considerăm norocoși că n-ai dat foc școlii.

— De unde știi că n-am făcut-o?

Cuvintele ei îl făcură pe Gamache să încremenească preț de o secundă.

— De unde le ai? Cine ți le-a vândut? întrebă el, de data asta cu glas amenințător.

— Ca inspector-șef, te-ai făcut de rahat.

— Cadet! o atenționă comandantul.

— De ce naiba vă mai sfătuiți cu el? îl întrebă ea pe comandant, arătând cu degetul spre Gamache. E suspendat din funcție. Acum ești un nimeni, *patron.*

Ultimul cuvânt îl rosti cu dispreț. Și în liniștea care urmă se auzi din nou același clic-clic-clic. De data asta rar, ca un metronom. Numărând secundele. Gamache rămase perfect nemișcat.

— Dacă mă duc la vale, nu fac decât să vin după tine, spuse Amelia aplecându-se și mai mult în față. Ești terminat, bătrâne.

Cred că și-a pierdut mințile, se gândi comandantul. *Drogată. Sinucigașă. Nebună.*

— Te simți mai bine? întrebă Gamache pe un ton imperturbabil. Ți-ai vărsat furia? Ai scuipat pe altcineva?

— Măcar am ales pe unul de teapa mea, răspunse Amelia.

— Bine. Poate-acum putem să discutăm rezonabil.

Deși inspectorul-șef Gamache adoptase un ton calm, comandantul îi simțea forța personalității. Mult mai puternică decât cea a tinerei. Știa că, dacă voia, Gamache putea s-o zdrobească.

Dar ceea ce simțea venind dinspre inspectorul-șef nu era ceea ce se aștepta el – mânie, furie.

Sigur, și acestea erau prezente, dar mai era ceva. Ceva mult mai puternic.

Îngrijorare. Mult mai mare decât furia era grija lui Gamache pentru tânăra din fața lor.

Dumnezeule mare, își zise comandantul. *Vrea să convingă o drogată să gândească rațional.*

Dar comandantul se înșela.

— Îi vom face un test de sânge, propuse Gamache.

— Nu vă dau permisiunea! ripostă Amelia. Nu scoateți nimic din mine decât dacă mă legați. Și vă dau în judecată.

Gamache încuviință.

— Înțeleg, spuse el, și se întoarse spre comandant. Propun să aștepte afară, sub supraveghere, cât timp discutăm noi.

•

Când sună telefonul, Myrna lăsă jos croasantul cu șuncă.

Bine instalată în fotoliul confortabil din librărie, se uită spre aparat. Apoi se ridică mormăind și se duse spre tejghea.

— *Oui, allô.*

— Am vorbit cu fiul cel mare. Anthony Baumgartner. A stabilit cu fratele și cu sora lui să se întâlnească toți la el acasă astăzi, la ora 15:00.

— Cine e la telefon? întrebă Myrna amabil, deși știa foarte bine cu cine stătea de vorbă.

— Sunt Lucien Mercier. Notarul.

Prin vitrina prăvăliei, Myrna Landers vedea pale de zăpadă aruncate în aer, care apoi cădeau pe nămeții uriași care înconjurau parcul. Erau atât de înalți, încât Myrna nu reușea să vadă cine dădea la lopată. Vedea doar lopata roșie și norul de zăpadă.

Avea impresia că era încercuită de un lanț de munți proaspăt format.

— Ora 15:00, repetă Myrna notându-și pe hârtie.

Apoi se uită la ceas. Acum era 13:30.

— Dă-mi adresa.

Își notă din nou.

— Îi spun lui Armand că ne întâlnim toți acolo.

Myrna închise telefonul și se întoarse încă o dată spre fereastră să se uite la micile erupții care se produceau de jur-împrejurul parcului.

Apoi îi dădu un telefon scurt lui Armand ca să-i transmită ora și locul întâlnirii cu familia Baroanei. După ce înfulecă și restul croasantului, ieși din nou.

— E rândul meu, spuse Myrna luând lopata de la Benedict, care era și transpirat, și înghețat.

— Dumnezeule, făcu Clara sprijinindu-se în lopată și măsurând cu privirea suprafața care mai rămânea de curățat. De ce-om trăi noi aici?

Ziua avea sclipiri de gheață, le curgea nasul, le înghețau picioarele și

stratul de haine pe care îl aveau pe interior li se lipea de corp din cauza transpirației, în timp ce stratul exterior era înghețat bocnă. Iar ei deszăpezeau satul.

Myrna o auzi pe Clara bombănind lângă ea. Fiecare cuvânt era punctat de un nor de abur și însoțit de o lopată de zăpadă.

— Barbados.

— Santa Lucia, spuse Myrna.

— Jamaica, veni răspunsul.

— Antigua, rostiră ambele femei dublându-și eforturile.

După ce au rămas fără insule caraibiene, au trecut la mâncare.

Cremșnit.

Homar. Cremă cu lămâie.

Lucruri care le plăceau.

•

Armand închise telefonul chiar când comandantul se întorcea în birou.

— Stă pe banca din anticameră și o supraveghează asistentul meu.

— Asistentul tău are un Taser?

Comandantul izbucni într-un râs scurt și își trase un scaun în fața lui Gamache.

— Deci ce facem cu ea?

— Tu ce propui? întrebă Gamache. E academia ta. Studenta ta.

Comandantul reflectă o clipă, uitându-se la inspectorul-șef.

— Pe bune, Armand? Eu am impresia că-i a ta.

Gamache zâmbi.

— Crezi că a fost o greșeală că am admis-o la școală?

— O fostă consumatoare de droguri care a practicat prostituția și care vinde opioide în Academia de Poliție? Glumești? E o încântare.

Armand chicoti nu tocmai amuzat.

— Și totuși nu toată lumea vede lucrurile așa, spuse el, după care redeveni serios.

— Știi, adevărul e că, până să se întâmple asta, Amelia Choquet a fost un cadet de excepție. Nonconformistă. Al dracului de enervantă. Dar strălucită. Și niciodată înclinată spre înșelătorie. Sau cel puțin așa am crezut.

Comandantul se uită spre ușă, imaginându-și-o pe tânăra altă dată promițătoare așteptând dincolo de ea.

Încă o dată, soarta unui tânăr nesăbuit urma să fie decisă de niște oameni în vârstă, în spatele ușilor închise. Chiar dacă niciunul dintre ei nu era foarte

bătrân, se gândi el, fără îndoială atinseseră o vârstă pe care ea n-o va atinge vreodată.

Cadetul Choquet nu dăduse dovadă doar de indisciplină. Inspectorul-șef Gamache avea dreptate. Prin acțiunile ei își distrusese viața. Însă ruinele, cu mari eforturi, puteau fi restaurate. Sau se puteau prăbuși de tot, rănindu-i pe cei care încercau să ajute.

— La ce te gândești? întrebă comandantul.

Pentru că Gamache se gândea la ceva. Îi venise o idee.

— Ce s-ar întâmpla dacă am elibera-o? întrebă Gamache.

— S-o exmatriculăm adică?

Sigur, asta era una dintre opțiunile pe care le aveau.

Comandantul trecu în revistă toate posibilitățile. Puteau să-i dea Ameliei Choquet un avertisment și să uite tot ce s-a întâmplat. Să ascundă totul sub preșul deja bombat al academiei.

Tinerii făceau greșeli și n-avea niciun rost să-i nenorocești pentru tot restul vieții din cauza acestora. Deși în cazul de față nu era vorba despre o simplă „greșeală”.

Sau puteau s-o dea afară din academie.

Sau puteau s-o aresteze și s-o acuze de posesie și trafic de stupefiante.

Inspectorul-șef Gamache se gândea la o opțiune intermediară. Care ar fi, pentru oricare alt cadet, o reacție rezonabilă, chiar blândă. Ar fi o sancțiune, o consecință care nu i-ar distruge viața.

Numai că de data asta era vorba despre Amelia Choquet. O tânără cu antecedente de prostituție. De consum de droguri. Care revenise la vechile obiceiuri.

Comandantul reflectă.

— Am început să caut centre de dezintoxicare. Indiferent ce cale alegem, va avea nevoie de așa ceva.

Cum nu primi niciun răspuns, se întoarse spre inspectorul-șef care îl privea fix.

Comandantul făcu ochii mari.

— *Non?* Dar dacă nu…

Dădu înapoi mental până la ultima răscruce, apoi alese cealaltă cale.

Figura i se întunecă, golită de orice expresie, în timp ce privea spre viitorul Ameliei Choquet. Dacă urmau calea aceea.

— Ai face asta? întrebă el cu glas scăzut. Fără să încerci să-i dai o mână de ajutor?

— Am ajutat-o o dată și uite unde-am ajuns. Dacă vrea ajutor, n-are decât să vină să-l ceară. E mai eficient așa. Știi și tu la fel de bine ca mine.

— Nu. Tot ce știm este că avem de-a face cu o toxicomană care a recidivat. Noi suntem responsabili pentru ea, Armand. Trebuie s-o ajutăm.

— Nu e pregătită. Vezi și tu. Am irosi un loc prețios dintr-un centru de reabilitare. Un loc de care ar putea să profite un alt copil. Un copil care e pregătit.

— Tu vorbești serios? abia reuși să îngaime comandantul. Pe cine vrei să convingi că îi faci o mare favoare? Pe mine sau pe tine?

— Nu-i facem o favoare dacă o ducem în brațe.

— Când ai fost rănit, ai fost dus undeva în siguranță. Nu a așteptat nimeni să te târăști de unul singur până la camera de gardă.

Gamache stătea nemișcat, cuprins de furnicături în tot corpul. Sub efectul adevărului rostit de celălalt. Dar trebuia să rămână ferm. Hotărât.

— E rănită, Armand. Rănită adânc. La fel de sigur de parcă ar fi fost atinsă de un glonț. Are nevoie de ajutorul nostru.

— Are nevoie să știe că poate și singură. Dacă reușește, nu va mai recidiva. Ăsta e ajutorul pe care i-l dăm acum.

— Dumnezeule, Armand! Dacă o lași să plece acum, o condamni la moarte sigură. Știi bine.

— Nu. Dacă o las baltă, îi permit să-și ia viața în propriile mâini. E în stare. Sunt convins.

— Și cum ai ajuns la concluzia asta? Sorbind dintr-un pahar de scotch în fața focului la tine acasă?

Cei doi bărbați se uitară unul la altul. Ce spusese comandantul nu era departe de adevăr. Armand stătuse în living, cu Henri așezat cu capul pe picioarele lui, cu Reine-Marie ocupată să citească dosarele de arhivă în fața lui. În timp ce afară ningea liniștit. Iar inspectorul-șef Gamache se gândea la soarta tinereții nesăbuite.

Amelia. Și alte mii ca ea. Poate sute de mii.

Își cântărise opțiunile. În fața șemineului.

Teafăr și sănătos. La căldură și iubit. Reflectase asupra opțiunilor pe care le avea și a atrocității pe care urma s-o comită.

•

Douăzeci de minute mai târziu stăteau în holul lung de la intrare și ieșire al Academiei de Poliție.

Amelia Choquet, în civil, veni spre ei, încadrată de doi membri ai

personalului. Avea pe umăr un imens sac plin cu singurele lucruri pe care le considera demne de păstrat, bănuia Gamache văzând unghiurile ascuțite care împungeau pânza.

Cărți.

O urmări apropiindu-se și, când trecu pe lângă el, niciunul dintre ei nu rosti niciun cuvânt.

Amelia se întorcea în stradă, desigur. În șanț. La droguri și la prostituție, ca mijloace necesare pentru a-și procura următoarea doză. Apoi pe următoarea.

Câțiva pași mai încolo, fata se opri. Băgă mâna în sac, apoi, cu o singură mișcare fluidă, se întoarse și aruncă ceva înspre ei. Obiectul se răsuci prin aer cu așa mare viteză, încât comandantul, care stătea lângă Gamache, abia avu timp să se ferească.

Dar reacția instinctivă a lui Gamache fu alta.

El nici nu tresări. Ridică mâna dreaptă și, chiar înainte ca obiectul aruncat să-l lovească în față, îl prinse.

Ultimul lucru pe care îl văzu la Amelia Choquet fu un zâmbet răutăcios pe care i-l aruncase înainte de a-i întoarce spatele, arătându-i degetul mijlociu, și de a păși în noua ei viață. Vechea ei viață.

Gamache rămase pe loc, contemplând dreptunghiul de lumină până se închise ușa și se făcu din nou întuneric. Abia atunci se uită la obiectul pe care îl ținea în mână. Era o cărțulie pe care el i-o dăruise în prima ei zi la Academia de Poliție. În urmă cu o viață de om. Cartea lui. Marcus Aurelius. *Gânduri către sine însuși.*

Amelia îi refuzase oferta, cu un zâmbet disprețuitor. Acum, Gamache se uită la volumul subțire pe care îl ținea în mână. Amelia se dusese și își cumpărase propriul exemplar. Și i-l aruncase în față.

— *Excusez-moi,* îi spuse comandantului care se uita la el cu un fel de aversiune. Îmi dai voie să-ți folosesc biroul? În particular?

— Desigur.

Gamache formă un număr de telefon, dar ușa rămăsese întredeschisă, iar comandantul auzi. Pentru că trăgea cu urechea.

— A plecat. Urmăriți-o.

Comandantul înțelese atunci ce făcuse Gamache. Ce făcea. Ce plănuise, aproape fără îndoială, de la bun început.

Inspectorul-șef Gamache o eliberase pe tânără în jungla orașului. Și unde se va duce ea? Înapoi în stradă, bineînțeles. Și acolo, în mizerie, va căuta

din nou droguri.

Îi va conduce la traficant. Și poate la restul opioidelor pe care șeful Sûreté du Quebéc le lăsase să intre în țară.

Inspectorul-șef va recupera drogurile și va salva vieți. Dar pentru asta va trebui să calce peste cadavrul Ameliei Choquet.

În timp ce îl privea pe Gamache plecând de la academie, comandantul se întrebă dacă îl admira mai mult pe șeful Sûreté du Quebéc. Sau mai puțin.

Nutrea și un gând scandalos. Și, oricât încerca să și-l alunge din minte, nu-i dădea pace.

Comandantul se întrebă dacă nu cumva chiar inspectorul-șef plantase drogurile în camera tinerei. Știind ce se va întâmpla.

În mașină, înainte să se îndrepte spre întâlnirea cu Myrna și cu ceilalți, Armand își scoase mănușile, își puse ochelarii de citit și luă cartea în mâinile lui mari.

Apoi o deschise, recitind pasajele familiare. Parcă revedea un vechi prieten.

În timp ce răsfoia paginile cu colțurile îndoite, găsi niște rânduri subliniate.

„Nu de moarte ar trebui să se teamă omul, ci de faptul că nu va începe niciodată să trăiască”.

Și se gândi la acel clic-clic-clic pe care îl auzise când Amelia trecuse pe lângă el pe culoar. Obiceiul care o trăda.

Salvează sufletele noastre.[{9}]

Capitolul 13

— Armand, trebuie să auzi și tu.

Gamache abia ajunsese acasă la fiul cel mare al Berthei Baumgartner, că Myrna îl și trăgea în living, unde se adunaseră toți.

Își scosese paltonul, căciula, mănușile și cizmele, iar acum stătea în șosete, uitându-se rapid prin cameră. Cel mai îndepărtat perete era acoperit cu rafturi de bibliotecă, cu cărți, fotografii înrămate și amintirile pe care au obiceiul oamenii să le strângă. Pe ceilalți pereți erau tablouri. Nimic avangardist, doar niște acuarele modeste, câteva picturi în ulei și niște reproduceri. Ferestrele dădeau spre curtea din spate, cu copaci și o peluză acoperită cu un strat gros de zăpadă strălucitoare. În cămin ardea focul.

Camera era zugrăvită în tonuri liniștite, ușor masculine, de bej și albastru. Era o cameră, un cămin care respira confort și bunăstare.

— Armand Gamache, spuse el întinzând mâna spre cei trei moștenitori Baumgartner. Sincere condoleanțe.

Aceștia avură o ușoară ezitare când îl priviră. Se uitau la el cu acea bine-cunoscută privire de surprindere pe care o au oamenii când cineva pe care obișnuiau să-l vadă în sufragerie la televizor apare pe neașteptate în sufrageria lor în persoană. Tridimensional.

Mergând și vorbind.

Își strânseră mâinile.

Anthony, Caroline și Hugo.

Înalți, cu încheieturi fine și cu tenul sănătos al unora care mănâncă bine și se îngrijesc.

Mai puțin Hugo.

El părea să semene cu mama lui. Era scund, rotund și rumen la față. Un biet rățoi printre lebede. Deși semăna mai degrabă cu un broscoi.

Anthony Baumgartner avea 52 de ani și era cel mai mare, urmat de Caroline și apoi de Hugo. Deși Hugo arăta mult mai în vârstă decât ceilalți, cu trăsături care păreau tăbăcite de vânt și soare. O statuie de gresie lăsată prea mult afară, sub influența intemperiilor. Avea părul cărunt. Dar nu ca tâmplele grizonante ale lui Anthony, care-i dădeau acestuia un aer distins, sau ca părul lui Caroline, vopsit într-o nuanță delicată de blond.

Anthony se mișca degajat, chiar cu o anumită grație. Dar Caroline a fost

cea care s-a apropiat prima, cu mâna întinsă.

— Bine ați venit, domnule inspector-șef! îl întâmpină ea menționând gradul lui Gamache, deși el n-o făcuse.

Avea o voce caldă, aproape muzicală.

— Nici n-am știut că mama vă cunoștea. N-a pomenit niciodată de dumneavoastră.

— Ceea ce, pentru ea, este ciudat, spuse Hugo.

Glasul lui era neașteptat de grav și sonor. Dacă un șanț săpat în pământ ar putea vorbi, probabil că așa ar suna.

— De fapt, nu ne-am cunoscut, răspunse Armand. Niciunul dintre noi trei n-a cunoscut-o.

— A, nu? se miră Anthony uitându-se de la unul la altul. În cazul acesta, de ce v-a ales ca executori?

— Speram să ne lămuriți dumneavoastră, răspunse Myrna.

Frații se consultară din priviri perplecși.

— Sincer, interveni Anthony, am crezut că noi vom fi executorii. A fost o surpriză când ne-a telefonat *maître* Mercier.

— Probabil că Baroana a avut motivele ei, spuse Caroline. Nu lăsa niciodată nimic la voia întâmplării. Fără îndoială că există o legătură.

— *Madame* Landers și cu mine locuim într-un sat care se cheamă Three Pines, explică Gamache. Cred că mama dumneavoastră a lucrat acolo.

— Așa este, confirmă Hugo. Zicea că este un sătuc simpatic, aflat într-un fel de scobitură în pământ.

În timp ce vorbea, făcu mâinile căuș.

Deși cuvântul „scobitură” nu sugera nimic atrăgător, gestul în sine produse exact efectul opus. Mâna lui puternică făcută căuș nu sugera un gol, ci lăcașul unui obiect prețios. Apă pe timp de secetă. Vin la o sărbătoare. Sau o creatură pe cale de dispariție care avea nevoie de protecție.

Armand se minună să descopere cât de expresiv era acest om la prima vedere grosolan. Cu un gest mic și banal evoca o lume de înțelesuri.

Ca și Armand, Myrna îi observa cu atenție. Nu cu suspiciune, ci mai degrabă cu un interes profesional pentru dinamica lor. De grup. De familie. Și ce se întâmplă în momentul când printre ei apar niște necunoscuți.

Cei trei păreau să se simtă bine împreună. Deși exista o ierarhie, în vârful căreia trona în mod clar Anthony.

— Doriți ceva de băut? îi întrebă Caroline pe oaspeți. Cafea, ceai? Un pahar de tărie, poate?

— Eu zic c-ar trebui să începem, propuse Lucien.

— Eu am să-mi iau o bere, zise Hugo îndreptându-se spre bucătărie.

— Un ceai, vă rog, răspunse și Myrna.

Armand ceru la fel.

— Aș vrea și eu o bere, dacă aveți, spuse Benedict.

În timp ce Caroline și Anthony îl urmară pe Hugo în bucătărie, Armand se duse lângă Myrna, în fața bibliotecii.

— Ziceai că trebuie să aud ceva. Ce este?

— E vorba despre Baroană. De ce i se spune așa.

— Serios?

Myrna îl privi cu o expresie atât de îndurerată, încât Armand se întrebă dacă nu cumva o lovise brusc o suferință acută. Se dovedi că așa era, numai că suferința nu era de natură fizică.

— Nu pot să-ți spun.

— De ce? Tocmai mi-ai spus că trebuie să aud asta.

— Așa e, dar mai bine să auzi de la ei, spuse ea înclinând capul spre bucătărie. O poveste incredibilă. Mă întreb dacă e adevărată.

— Haide, zi, insistă Armand. Începi să devii enervantă.

— Scuze, dar nu terminaseră de povestit când ai ajuns tu.

Mai aruncă o privire spre bucătărie.

— Cum ți se par?

— Familia Baumgartner? întrebă Armand aruncând și el o privire spre bucătărie. Încă nu mi-am format o părere. Mi se par destul de cumsecade. Ție?

— Eu caut mereu semne de psihoză, recunoscu Myrna. Am petrecut prea mulți ani sondând mințile oamenilor. Dacă sapi suficient de mult timp și suficient de adânc, sigur găsești ceva. Chiar și în persoanele cele mai echilibrate.

Îl privi cu subînțeles și el zâmbi larg.

— Mă bucur că acum e rândul lor. Și? Ai descoperit simptomele vreunei psihoze la oamenii ăștia cumsecade?

— Nici măcar unul. Ceea ce mă neliniștește.

Armand izbucni în râs.

— Nicio grijă. Un testament scoate cel mai bine la iveală nebunia.

— Avem destule exemple, recunoscu ea. Crezi că îi deranjează că am fost desemnați noi executori?

— Nu-mi dau seama. În orice caz, au fost surprinși. Mă întreb de ce nu

le-a spus mama lor că i-a înlocuit.

— Eu mă întreb de ce a făcut-o, spuse Myrna aruncând o privire în bucătărie prin ușa întredeschisă. Crezi că vreunuia dintre ei îi filează o lampă? întrebă ea ridicând o mână la tâmplă și rotind-o. Iar ea n-a putut să-i excludă doar pe el, așa că i-a înlocuit pe toți trei?

— Pe el? Te gândești la cineva anume? Cumva Hugo?

— Pentru că arată cum arată? Bietul de el. Imaginează-ți cum e să crești alături de un frate și o soră care arată superb. Asta poate perverti un om. Dar eu pariez pe Anthony.

Armand îi privi pe cei trei Baumgartner, ocupați să pregătească băuturile. Caroline și Anthony pregăteau ceaiul și puneau niște fursecuri pe o farfurie. La capătul tejghelei, Hugo, singur, turna două beri în pahare.

Între ei domnea buna înțelegere. Cel puțin așa părea la suprafață. Și totuși abia dacă schimbau o vorbă.

— De ce Anthony? întrebă el.

— Pentru că nu l-ai bănui. Întotdeauna îmi trezesc suspiciuni oamenii care par prea echilibrați.

— Uneori, un trabuc nu e altceva decât…

Myrna începu să râdă.

Armand observă ceva în spatele ei, pe un raft al bibliotecii, și întinse mâna să-l ia.

Era o mică fotografie. Rama de argint își pierduse luciul și poza alb-negru se decolorase, dar recunoscu personajele și locul unde fusese făcută poza.

Cei trei copii Baumgartner – doi slăbănogi, unul grăsan – stăteau în fața fermei, ținându-se lejer de după umeri. Era vară, iar ei purtau costume de baie lălăi și zâmbeau cu gura până la urechi.

În spatele lor, în grădină, Armand observă lăstarii înalți de degețel-roșu și omag, ușor de recunoscut.

— Ce-i asta? întrebă el arătând spre un alt pâlc de plante.

— Hm, făcu Myrna. După câte văd, Baroana era o mare grădinăreasă. N-aș fi zis că planta asta crește pe la noi, dar presupun că o protejează casa. Sau poate că o răsădea în fiecare an. E o solanacae letală. Îi mai zice și mătrăgună.

Armand puse la loc fotografia cu cei trei copii care se înălțau ca buruienile printre plantele otrăvitoare.

— Poftiți, spuse Caroline în timp ce Anthony intra aducând tava cu ceai.

Hugo venea în urma lui cu berile.

Acesta era locul lui firesc, începea să înțeleagă Gamache. La câțiva pași în spatele fratelui și surorii sale. Separat de ei. Doar puțin. Suficient de aproape pentru a le vedea intimitatea, dar suficient de departe pentru a nu fi inclus.

— Putem să continuăm? întrebă Lucien, care nu acceptase nimic de băut.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem puțin în urmă, acum, că e și Armand aici, propuse Myrna. El n-a auzit ce spunea Caroline înainte să vină.

— N-are nicio legătură, replică Lucien. Suntem aici ca să citim testamentul, atât.

— Tocmai ne spuneați de ce mamei dumneavoastră îi plăcea să i se spună Baroana, o îndemnă Myrna pe Caroline.

— „Îi plăcea”? repetă Anthony aruncând încă un lemn pe foc. Nu-i „plăcea” să i se spună Baroana, insista.

Se așeză la loc pe scaunul lui.

Caroline se întoarse spre invitați, netezindu-și fusta. Cu genunchii apropiați, cu gleznele încrucișate. O distinsă doamnă făcând conversație de salon.

— Mama noastră își spunea Baroana, pentru că asta era.

Armand se holbă la ea, apoi la ceilalți. Nu rămăsese chiar cu gura deschisă, dar ochii cu siguranță îi făcuse mari.

Myrna se întoarse către el surâzând. Dacă încântarea ar fi putut produce o combustie spontană, Myrna ar fi fost acum în flăcări. Ceea ce începuse ca o corvoadă, să accepte să devină executori ai testamentului unei necunoscute, devenea repede nu doar ceva interesant, ci și de-a dreptul fabulos.

O baroană, spuneau ochii ei strălucitori. O femeie de serviciu de viță nobilă. Ce poți cere mai mult de-atât?

În fața lor, frații Baumgartner reacționau, fiecare în felul său. Anthony, care părea să guste comicul situației, ridicase sprâncenele ca și cum ar fi zis: *Părinții. Ce să-i faci?*

Caroline stătea netulburată, dar tenul o trăda: pe obraji îi apăruseră mici pete rozalii.

Iar Hugo…

— Poate că era, spuse el. Nu știm.

— Ba cred că știm, interveni Anthony. Trebuie să acceptăm realitatea, Hug. Oricât de neplăcută ar fi ea.

Îi pronunțase numele „Ug” și se uita la fratele său.

— N-am cunoscut niciodată o baroană adevărată, mărturisi Benedict. Ce tare!

— Și nici acum n-ai cunoscut, replică Myrna.

— Ce anume o făcea să creadă că era baroană? întrebă Armand.

— Ei bine, numele de familie, printre altele, răspunse Anthony.

— Baumgartner? se miră Benedict.

— Nu, răspunse Caroline. Acesta a fost numele tatălui nostru. Numele ei de domnișoară a fost Bauer. Dar bunicul ei, străbunicul nostru, a fost un Kinderoth.

Îi privi atentă, aparent așteptând o reacție.

— Kinderoth, repetă Hugo.

— Am auzit, spuse Myrna. Încercați să ne spuneți ceva? Benedict miji ochii și ridică degetele, mișcând buzele în tăcere. Evident, încerca să găsească o legătură.

— Kinderoth, zise el în cele din urmă. Child roth.

— Child roth, repetă Armand, apoi se opri. Roth child? Rothschild?

Hugo încuviință.

— E ridicol, pufni Lucien.

Apoi se întoarse spre frații Baumgartner.

— Doar nu vreți să spuneți că Bertha Baumgartner a fost o Rothschild?

Anthony se lăsă pe speteaza scaunului, aparent distanțându-se de această afirmație.

Caroline avea un aer de sfidare politicoasă, ca și cum îi invita să conteste acest lucru. Iar Hugo era de-a dreptul triumfător.

— Ba da.

— Rothschild? făcu Myrna. Bancherii? Miliardarii?

— În fine, o ramură a familiei, precizează Caroline. Cea care s-a stabilit în Canada în anii 1920 și a decis să investească totul la bursă.

— Ei au fost norocoșii, zise Anthony. Cel puțin au scăpat cu viață.

— Și n-au investit „totul”, adăugă Hugo. Au venit aici pentru că li se furase totul. *Ni* se furase totul.

— Ajunge, interveni Anthony, ridicând mâna. Am trecut prin asta toată viața noastră. I-a bântuit pe părinții noștri, pe bunicii noștri. Aproape că au înnebunit de atâtea resentimente. Hai să încetăm.

— Anthony are dreptate, zise Caroline. Chiar dacă este adevărat, nu mai putem face nimic.

— *Maman* zicea… începu Hugo.

— *Maman* era o bătrână amărâtă care născocea lucruri ca să se consoleze pentru că trebuia să spele toaletele altora, îi răspunse Caroline. Ne-a crescut cu dragoste și cu ciudă și ne-a cerut să promitem că vom lupta mai departe. Dar eram copii când am făcut promisiunea.

— *Kinder,* spuse Benedict.

Caroline se întoarse spre el, vizibil deranjată.

— De unde știi cuvântul ăsta? întrebă Myrna.

— *Kinder?* repetă Benedict. Părinții prietenei mele sunt germani. În engleză, grădiniță se spune *kindergarten,* nu?

Kindergarten, se gândi Gamache întorcându-se spre biblioteca unde se afla fotografia decolorată. Fotografia unor copii într-o grădină letală.

— Nu suntem germani, precizează Hugo. Suntem austrieci.

— Ahh, făcu Benedict, apoi coborî glasul. Erau condamnați?

— Normal că nu, răspunse Caroline.

O clipă, îl priviră toți lung, apoi Myrna înțelese despre ce era vorba.

— Austrieci, nu australieni. Ca familia Von Trapp.

Cum tânărul o privea în continuare cu un aer tâmp, ea continuă:

— *Sunetul muzicii?* Armand, ajută-mă.

— O, cred că te descurci de minune și singură.

Din dreapta sa se auzi o voce care fredona câteva acorduri de *Edelweiss, Edelweiss…* și care se stinse treptat.

Se uitară într-acolo și Hugo lăsă capul în jos, părând să-și studieze mâinile.

— Ni-l cânta *maman,* explică Anthony. Cred că am văzut filmul de o sută de ori.

Și Armand îl văzuse. De atâtea ori, încât pierduse șirul numărătorii. Împreună cu copiii săi. Acum, cu nepoții. Și el le cântase acest cântec obsedant seara, înainte de culcare.

Edelweiss. Pleoapele grele li se închideau. *Edelweiss.*

— Putem să continuăm? întrebă Lucien.

Împărți exemplare din testamentul Berthei Baumgartner și copiilor ei, în timp ce executorii testamentari și le scoaseră pe ale lor.

— Vă rog să dați la pagina 15, îi îndemnă Lucien. Am să trec în revistă principalele dispoziții. Lasă câte cinci milioane de dolari fiecărui copil, precum și imobile în Geneva și Viena. Iar titlul îi revine fiului cel mare, continuă el cu seriozitate, ca și când titlul chiar exista.

Se întoarse spre Anthony.

— Adică dumneavoastră.

— *Merci,* spuse acesta.

Răspunsul ar fi putut trece drept sarcastic, dar bărbatul părea doar trist. Și nu era singurul. Armand se uită la ceilalți – tristețea lor era palpabilă.

Poate că Baroana avusese mania grandorii. Poate că fusese plină de resentimente. Dar își iubise copiii și o iubeau și ei.

Lucien citi restul documentului și, când termină, îi privi pe rând.

— Întrebări?

Benedict ridică mâna.

— Din partea familiei, precizează Lucien.

— Cum se procedează? întrebă Caroline. Ținând cont că nu există nimic din toate astea?

— Și ce se întâmplă cu ce există? întrebă Anthony. A avut câteva mici investiții, niște bănuți la bancă. Și casa? N-am vândut-o cât ea a fost în viață. Din respect. A sperat tot timpul că o să se întoarcă acolo.

— Mă bucur că ați adus vorba de fermă, zise Gamache. Am fost acolo ieri. Este într-o stare foarte proastă și probabil că ar trebui demolată.

— Nu, ripostă Hugo. Sunt sigur că poate fi salvată. Armand clătină din cap.

— E prea periculos. Mai ales cu cantitatea de zăpadă care a căzut. Mă tem că va trebui să dau un telefon pentru a cere să fie inspectată și probabil demolată.

— Eu n-am nimic împotrivă, spuse Caroline. Nu ne rămâne decât să vindem terenul. Mama n-a mai locuit acolo de vreo doi ani. Sentimental, nu mă mai leagă nimic de acel loc.

— Ați crescut acolo? întrebă Myrna.

Rareori copiii, indiferent de vârstă, nu mai simțeau absolut niciun atașament față de casa în care au copilărit. Decât dacă fuseseră nefericiți acolo.

— Tatăl dumneavoastră… începu ea.

— Ce e cu el? întrebă Anthony.

— Mama dumneavoastră era văduvă, așa scrie în testament.

— Da, a murit acum 30 de ani.

— 36, precizează Hugo.

— Într-un accident la fermă, adăugă Caroline. Călcat de combină în timp ce strângea fânul.

Myrna tresări. Chipul lui Armand rămase impasibil, dar își imagină scena.

— Tony l-a găsit, explică Hugo. Ieșise să-l caute când am văzut că nu venea la masă. A murit pe loc. Probabil n-a simțit nimic.

— Probabil că nu, spuse Armand sperând ca tonul lui să nu fi trădat ce credea de fapt.

— Atunci a trebuit Baroana să-și caute de lucru, continuă Caroline. Ca să ne întrețină.

— Eu m-am angajat ca ambalator la IGA, povesti Anthony. Tu, Caroline, ai lucrat ca bonă.

— Îți amintești de cuplul care te-a angajat să le supraveghezi caprele? întrebă Hugo râzând.

— Doamne Dumnezeule, da, răspunse Anthony râzând și el împreună cu Caroline. Puseseși un afiș la biserică, în care ziceai că îți plac copiii mici și ai vrea să te ocupi de ei.

— În orice caz, iezii ăia erau mult mai bine-crescuți decât puii de om, comentă Caroline.

Stătea relaxată pe scaun, cu un zâmbet larg și ochii strălucitori.

— Mai puțin când loveau cu copita, comentă Hugo. Îmi aduc aminte că am mers cu tine de câteva ori ca să te ajut.

Își frecă fluierul piciorului.

— Pur și simplu nu te plăceau pe tine.

Armand îi asculta pe cei trei frați vorbind despre un subiect evident familiar. O parte din ritualul familiei. Aceleași povești, reluate la nesfârșit. Pentru o clipă, semănaseră cu copiii din fotografie.

În ceea ce-l privea, Armand nu îl scăpa din ochi pe Anthony Baumgartner. Probabil că n-avea mai mult de 16 ani când îl găsise pe tatăl său pe câmp.

O imagine care nu putea fi ștearsă din memorie. O amintire care ocupa un spațiu deloc neglijabil în casa lungă a lui Anthony. Care înghesuia în colțuri alte amintiri frumoase din copilărie.

Armand își pierduse ambii părinți în copilărie, într-un accident de mașină. Și în ziua de azi își amintea toate detaliile din timpul vizitei făcute de polițiști.

Ziua aceea, momentul acela îi afectase fiecare secundă din tot restul vieții sale.

Și nu el își găsise părinții. Nu le văzuse trupurile neînsuflețite. Își

amintea mirosul biscuiților cu unt de arahide care se coceau la cuptor și chiar și acum i se făcea greață când îl simțea.

Iar omul acesta își amintea corpul însângerat și mutilat al tatălui său.

— Eu cred c-ar trebui să încercăm să salvăm casa, spunea Hugo.

— Atunci rămâi puțin după ce pleacă invitații noștri, propuse Anthony. Putem să discutăm.

— În ceea ce privește celelalte bunuri, reluă Lucien, vom face un inventar pe care dumneavoastră nu trebuie decât să îl semnați.

— Aveți fotografii cu mama dumneavoastră? întrebă Armand.

Îl urmă pe Anthony până la șemineu, unde se afla o fotografie înrămată.

— Îmi permiteți?

Anthony încuviință și Armand o luă în mână.

— A fost făcută anul trecut, de Crăciun, spuse Caroline, care venise lângă ei.

Armand recunoscu șemineul în fața căruia stătea. În fotografie era decorat cu ghirlande de pin și funde de un roșu aprins, iar în fundal se vedea un pom de Crăciun împodobit cu globuri, șiraguri de popcorn și acadele în formă de bastonașe. Sub brad erau îngrămădite cadouri ambalate în hârtie viu colorată. Dar în centrul fotografiei, motivul pentru care fusese făcută, era o femeie în vârstă, așezată într-un fotoliu. Niște copilași se îngrămădeau peste el și în jurul ei, iar în spate stăteau cei trei copii ai ei. Toată lumea zâmbea. Unii chiar râdeau.

Baroana purta o coroană de hârtie și afișa un zâmbet radios. Semăna puțin cu Margaret Rutherford.

Păr alb. Gușă. Ochi albaștri strălucitori, cu pleoape lăsate ca la un *bloodhound.* Piept și trunchi enorme, mâini făcute pentru a frământa aluat de prăjituri și a îmbrățișa copii.

Privind-o, Armand aproape că simțea mirosul esenței de vanilie.

Se pomeni zâmbind, apoi i-o întinse Myrnei.

— Marea ducesă Gloriana, sugeră el, iar Myrna încuviință și zâmbi larg.

— *Un șoricel pe lună*[{10}].

Apoi, în timp ce privea fotografia care ocupa un loc de cinste în sufrageria fiului Bertei, expresia Myrnei deveni melancolică.

— Sau *Harvey.*

•

— Îi luați și pe dânșii, da? întrebă Lucien câteva minute mai târziu, când se pregăteau să plece.

Era mai degrabă o afirmație, nu o întrebare. „Dânșii” fiind Myrna și Benedict. Niște saci cu sare, cum s-ar zice. Dar mai puțin utili.

— Mai am de stabilit câteva lucruri cu Anthony Baumgartner, precizează notarul.

— *Oui,* răspunse Armand.

Caroline plecă odată cu ei, însă Hugo rămase să discute cu Anthony despre viitorul fermei.

Puțin mai târziu, Myrna, Benedict și Armand stăteau împreună cu Reine-Marie în fața focului în bistrou. Clara, Ruth și Gabri li s-au alăturat și au comandat toți de băut.

Acum aveau curent, iar telefoanele funcționau.

— Vin abia mâine după-amiază, anunță Benedict după ce dăduse un scurt telefon de la barul bistroului.

— Cine? întrebă Clara.

— Cei de la garaj. Camioneta mea a rămas la ferma lui *madame* Baumgartner. Trebuie remorcată și are nevoie de cauciucuri noi.

Aruncă o privire spre Armand, care încuviință.

— Am telefonat la primărie și le-am recomandat ferm să trimită niște inspectori acolo, anunță Armand. Cred că ferma trebuie demolată.

— Ar putea fi salvată, interveni Benedict. Dacă vor moștenitorii să-ncerc.

— Nici să nu te gândești, ripostă Armand. Caroline avea dreptate. Ar trebui s-o demoleze și să vândă terenul.

Soarele apunea, iar cerul căpătase o culoare albastră delicată înainte de lăsarea întunericului.

— Mai rămâi o noapte la noi, îl îndemnă Reine-Marie pe Benedict.

— Dar nu am haine.

— Îți dăm noi, zise Gabri, măsurându-l pe tânăr din priviri. Cred că porți aceeași mărime ca Ruth. Doar că ea e puțin mai masculină.

În timp ce își savurau băuturile, executorii le-au povestit celorlalți despre întâlnirea cu familia Baroanei și că ea părea să creadă că e cu adevărat nobilă. Descendentă a familiei Rothschild.

— Ce mai decădere, comentă Ruth.

— Dar, chiar dacă este adevărat, spuse Reine-Marie, nu înseamnă neapărat că au existat un titlu sau bani.

— Sau poate că da, interveni Clara. Cum o să aflați?

— Verifică Lucien, răspunse Myrna.

— Mi se pare ciudat să aud că i se spune *madame* Baumgartner, zise Clara. Pe Baroană o știu, dar această Bertha Baumgartner este o necunoscută pentru mine.

— Mi-a plăcut observația ta, comentă Myrna întorcându-se spre Armand. Chiar semăna cu Margaret Rutherford.

Ruth pufni în râs și vărsă gura de scotch înapoi în pahar.

— Da, așa e. La ea mă ducea și pe mine cu gândul.

— Și totuși, îi spuse Armand Myrnei, cred că tu ai fost cel mai aproape. Apropo de personalitatea ei, nu de înfățișare.

— Adică? întrebă Gabri.

— *Harvey,* replică Myrna. Toată întâlnirea cu familia mi-a adus aminte de filmul ăsta.

Clara zâmbi.

— Elwood P. Dowd.

— Mi se pare o prostie, zise Ruth. Baroana nu semăna deloc cu Jimmy Stewart.

Văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Benedict, Reine-Marie explică:

— *Harvey* este un film vechi. Era vorba despre un tip…

— Elwood P. Dowd, completă Myrna.

— …al cărui prieten era un iepure alb de 1,80 metri, continuă Reine-Marie.

— Harvey, precizează Myrna.

— Erau nedespărțiți, continuă Reine-Marie. Dar, în afară de el, nimeni nu putea să-l vadă.

— Normal, comentă Ruth. Era un iepure de 1,80 metri.

— Și toți încercau să-l convingă pe Elwood că Harvey nu există, adăugă Clara.

— Credeau că e nebun, interveni Ruth mângâind-o pe Rosa. Au încercat să-l închidă într-un azil.

— Ideea e că, dacă cineva este fericit așa, poate că asta e tot ce contează, spuse Reine-Marie. Ce e rău să crezi într-un iepure mare și alb?

— Sau într-un titlu nobiliar, zise Clara ridicând paharul, în cinstea Baroanei!

— În cinstea Baroanei! răspunseră ceilalți.

— Dar nu e vorba numai de titlu, le reaminti Benedict. E vorba și de bani. Milioane. Mă întreb ce rău e să crezi într-o avere care nu există.

— Ai multe de-nvățat, tinere, îi răspunse Ruth citând o replică din film. Și sper să n-o faci niciodată.

Capitolul 14

— Și ce ai de gând să faci? întrebă Annie în timp ce mașina cobora prudent dealul spre Three Pines. O să-i spui?

— La ce te referi? întrebă Jean-Guy. La anchetă sau la…

Simțea că spatele mașinii începe să alunece într-o parte pe șoseaua acoperită cu zăpadă și gheață și tăcu, încercând să se concentreze. Cu ochii ațintiți la drum, atent. Cu mâinile așezate lejer pe volan.

Aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare și îl văzu pe Honoré prins în centurile scăunelului pentru mașină, uitându-se pe geam.

— Cred că asta vom decide noi mai întâi, nu? răspunse el într-un târziu, când, ajunși fără probleme la poalele dealului, ocoleau parcul satului.

Din cauza troienelor care se înălțau de-o parte și de alta a drumului, nu se vedeau decât luminile de la casele ascunse în spatele lor.

Jean-Guy nu mai văzuse niciodată așa ceva. Era frumos și totodată terifiant. Reconfortant și amenințător. Ca și când natura nu se hotărâse dacă să protejeze sau să înghită micul sătuc.

Trase mașina în deschizătura dintre nămeți, un tunel care ducea spre casa lui Gamache. Dar, în loc să coboare, Annie rămase în mașină, cu fața scăldată de lumina farurilor reflectată de zăpadă.

— Totul va fi bine, spuse ea, și, aplecându-se, îl sărută pe obraz.

Un gest de o asemenea simplitate, încât Jean-Guy ar fi putut cu ușurință să-i treacă frumusețea cu vederea.

Să fie sărutat. Așa, fără niciun motiv.

Pentru un bărbat rațional, era tulburător.

•

— Cum a decurs întâlnirea de ieri? întrebă Gamache când se instală împreună cu Jean-Guy în birou.

Terminaseră cina: plăcintă ciobănească și tort de ciocolată. Honoré dormea în camera lui.

Oaspetele inedit al familiei Gamache, tânărul cu tunsoare ciudată, Benedict, plecase la bistrou să bea ceva. După ce le fusese prezentat lui Annie și lui Jean-Guy, mai mult se jucase cu Honoré. Apoi, după cină, când copilul fusese dus la culcare, Benedict îi anunțase că ar vrea să iasă la o bere.

— Un băiat drăguț, comentă Jean-Guy.

— Așa e, confirmă Armand.

— Ce știi despre el? întrebă Jean-Guy pe un ton dezinvolt.

Dar Armand îl cunoștea prea bine ca să se lase păcălit.

— Adică dacă ar putea să ne omoare în somn?

— Mă-ntrebam și eu, spuse Jean-Guy.

Doar nu-l găsiseră făcând autostopul, cu fața acoperită de o mască de schi și o macetă în mână. Dar, în fond, ce știa Gamache despre el?

— L-am verificat sumar, răspunse socrul său. Este cine zice că este. Un antreprenor în construcții. Locuiește în Montréal, cu prietena lui, se pare.

— Se pare?

— Da, e puțin ciudat, recunoscu Gamache în timp ce se așezau. Gând s-a întrerupt curentul și telefoanele n-au mai funcționat, Benedict n-a părut deloc stresat că n-a putut să-și contacteze prietena să-i spună unde se află și că e teafăr. Sau să se asigure că ea este bine. Dacă eu aș fi fost în locul lui și n-aș fi putut să iau legătura cu Reine-Marie pe timpul unei furtuni, aș fi mutat munții ca să mă asigur că este bine.

Jean-Guy încuviință. La fel era și cu el și Annie. Nici măcar nu era deliberat, era ceva instinctiv.

— Poate că nu se iubesc, spuse el. Crezi că e altceva?

— Cred că s-ar putea să fie o născocire convenabilă, zise Armand zâmbind. Cred că e un puști frumușel care caută o cale de ieșire din situații jenante.

— Așa că și-a inventat o iubită? întrebă Jean-Guy, privindu-l cu atenție pe socrul lui. Nu-mi zice că ai făcut și tu la fel vreodată.

Armand începu să râdă.

— Când eram tânăr, am avut și eu câteva iubite fictive. Problema era să găsesc una reală.

— Înțeleg de ce ți-a fost greu ție, dar de ce-ar inventa puștiul ăsta o iubită? Mă îndoiesc că are probleme să-și găsească o fată.

— Poate tocmai de-asta. E un mod de a evita avansurile nedorite.

— Iubita imaginară. Deșteaptă chestie.

Îi părea rău că nu-i venise și lui ideea asta pe vremuri. Să refuze invitațiile la evenimente sociale la care nu voia să se ducă, dând vina pe iubita lui.

Drace! Dacă așa era, acest Benedict era mai inteligent decât părea. Ceea ce nu era prea greu.

— Dar, dacă fata nu există, cum explici tunsoarea aia? a întrebat Jean-Guy. Ea l-a tuns, nu?

— Greu de explicat. Dar n-ai văzut puloverul pe care îl purta ieri. Ea i l-a făcut, cu fir metalic.

— Înseamnă că fata există. Ce nu face un tânăr pentru sex? Îmi aduc aminte că…

Se opri la timp, dându-și seama cu cine stătea de vorbă.

— Vrei să-l verific, *patron?*

— Nu, lasă-l în pace. Nu-i treaba noastră.

— Bineînțeles, cealaltă întrebare este de ce a fost desemnat executor pentru testamentul femeii, spuse Jean-Guy. De ce tu și Myrna. Crezi că femeia aia a fost într-adevăr baroană?

— Nu, răspunse Armand. Nu cred. Cred că fiica ei avea dreptate. A inventat titlul ca să se consoleze. Cu toții avem tot felul de fantezii, mai ales în copilărie. Dar, când ne maturizăm, le lăsăm în urmă. Cred că *madame* Baumgartner n-a reușit niciodată să scape de ele.

— Și le-a transmis această închipuire și copiilor ei.

— Nu sunt foarte sigur. Cred că fiica a lăsat-o baltă. Anthony, fiul cel mare, părea amuzat. Dar Hugo, cel mic… Nu știu.

— Poate că de-asta v-a ales pe tine și pe Myrna. Într-un moment de luciditate și-a dat seama că prea le-a împuiat capul cu fanteziile ei. Îți imaginezi ce scandaluri ar fi fost dacă îi executau testamentul copiii?

— Dar asta nu explică de ce tocmai noi, replică Armand. Și, mai ales, de ce Benedict?

— Într-adevăr, spuse Jean-Guy reflectând un moment, în orice caz, Honoré l-a plăcut.

Părea să nu aibă nicio legătură, dar Armand știa că nu era așa. Observase și el. Ar fi o nebunie să te încrezi în instinctele unui bebeluș, dar totodată ar fi o greșeală să nu ții deloc cont de ele.

Armand se foi în scaun, apoi întrebă:

— Cum a mers întâlnirea de ieri?

— Cu anchetatorii?

Urmă o pauză și Jean-Guy își dădu seama imediat că făcuse o greșeală. Punând această întrebare, lăsase să se înțeleagă că mai avusese și altă întâlnire.

Beauvoir așteptă întrebarea socrului său.

„A mai fost și altă o întâlnire?”

Dar Gamache nu întrebă. Se mulțumi să încrucișeze picioarele și să aștepte.

— A mers bine.

— Nu uita cu cine stai de vorbă.

Vorbise pe un ton calm, conversațional. Dar avertismentul era clar.

Să nu minți.

Prin ușa închisă se auzeau voci în camera de alături. Annie și Reine-Marie.

Nimic nu era mai liniștitor, se gândea Jean-Guy, decât să-i auzi pe oamenii la care ții vorbind încet într-o altă cameră.

Dacă vreodată ar avea nevoie de ajutor ca să adoarmă, în locul unui emițător de zgomote albe sau al unei înregistrări cu ploaia ori valurile oceanului, ar prefera conversația dintre aceste două femei. L-ar fura somnul, purtat de murmurele neinteligibile, repetate în buclă. Amintindu-i că nu mai este singur.

Și adevărul era că nu dormise bine în noaptea dinainte. Avea de luat o decizie și era îngrijorat.

Beauvoir rememoră întâlnirea cu anchetatorii de la Sûreté din ziua precedentă. Voia să fie cât mai exact.

— Au fost prietenoși, spuse el rar și prudent. Dar mi-au dat impresia că îmi ofereau o poartă de scăpare. O barcă de salvare.

— Și tu nu ți-ai dat seama că nava se scufundă*?*

Beauvoir încuviință.

— Credeam că s-a terminat. Sincer. Mă așteptam să mă duc la întâlnire și să mi se spună că totul s-a rezolvat. Că tu vei fi repus în funcție.

— Chiar te aștepți la asta?

— Tu nu?

Gamache reflectă puțin. Poate, la început, se gândise la această posibilitate.

Apoi, pe măsură ce i se puneau noi și noi întrebări, când el le explicase de atâtea ori ce se întâmplase și de ce, a început să vadă cum li se învârteau rotițele în creier. Parcă și auzea totul din punctul lor de vedere.

Toată această poveste îi oferise o perspectivă interesantă asupra statutului de suspect. Cum e când încerci să explici lucruri care, la lumina rece a zilei, păreau inexplicabile.

Chiar dacă gândirea lui fusese clară tot timpul.

— În acest moment, cred că este posibil orice, îi spuse el lui Jean-Guy.

De cealaltă parte a uşii se auzeau în continuare vocile. Râsete uşoare, când una sau cealaltă spunea ceva amuzant.

În cămăruţă se instală liniştea. O linişte cum Jean-Guy rareori cunoscuse, deşi îi amintea puţin de timpul petrecut într-o mănăstire izolată. Saint-Gilbert-Entre-les-Loups. Unde tăcerea era atât de profundă, încât i se păruse neliniştitoare.

Îi venea să întrerupă această linişte, dar instinctul îi spunea că ar face bine să se abţină.

Aşa că aşteptă.

Gamache stătea în fotoliul său familiar şi totuşi, pentru o clipă, nimic nu i se mai păru familiar. Iar el îşi dădu seama că, de fapt, nutrise speranţa că va fi exonerat.

Că Jean-Guy avea să-l sune după întâlnirea de ieri cu anchetatorii ca să-i spună că s-a terminat. Şi apoi ar fi primit un telefon de la premier, care avea să-i spună că fusese declarat nevinovat şi că avea să fie repus în funcţie.

Nu primise acel telefon. Dar, cum serviciile telefonice nu funcţionaseră, păstrase vie această umbră de speranţă.

Gamache zâmbi în sinea lui şi o înţelese puţin mai bine pe *madame* Baumgartner. Toţi avem iluzii.

Acum îşi dădea seama cât de mult greşise.

Cineva trebuia scos ţap ispăşitor. Dacă drogurile ajungeau în stradă – aşa cum se putea întâmpla în orice moment –, pe el îl vor pedepsi. Şi de ce nu? La urma urmei, el era singurul vinovat.

Măcar asta îl consola. Când se va scufunda corabia, nu va trage pe nimeni la fund odată cu el. Va fi consecinţa propriilor decizii. Un glonţ fratricid.

O revăzu pe mama lui îngenunchind lângă el ca să-i potrivească mănuşile şi căciula. Legându-i fularul la gât şi netezindu-i-l înainte să plece la şcoală prin gerul din Montréal. Se uitase la el şi îi spusese: „Nu uita, Armand. Dacă vreodată dai de belea, să cauţi un poliţist”.

Îl privise în ochi, mai serioasă ca oricând, şi nu-i zâmbise decât după ce el îi promisese solemn.

Jur pe roşu. Pe cuvântul meu.

Şi iată că acum, cincizeci de ani mai târziu, stătea în casa lui şi simţea aromă de biscuiţi cu unt de arahide.

Apoi auzi prin uşă râsul uşor al soţiei şi fiicei sale. Se gândi la nepotul său care dormea. Se gândi la fiul său, Daniel, la nora sa şi la cei doi nepoţel

care locuiau la Paris.

Se uită în ochii ginerelui său. Mâna lui dreaptă. Prietenul său.

Era în siguranță. Și nu avea regrete.

Apoi Armând se uită la cartea de pe biroul său. Cea care, literalmente, îi fusese aruncată în cap ceva mai devreme în ziua aceea.

Nu de moarte ar trebui să se teamă omul, ci de faptul că nu va începe niciodată să trăiască.

•

— Fosta ta cameră, spuse proprietara.

Mâna ei durdulie, cu degetele îngălbenite de nicotină, se sprijinea pe ușă când aceasta se deschise, lăsând să iasă un miros stătut.

În ciuda nopții geroase, în cameră era o căldură înăbușitoare. Caloriferele vechi de fier nu erau reglate, radiind o căldură care nu făcea decât să grăbească degradarea camerei. Mirosea a ceva în descompunere.

Foarte puține lucruri se schimbaseră de când plecase Amelia din pensiunea aflată în estul Montréalului.

Tot duhnea a urină. Încă se auzeau gemetele și mormăielile bărbaților. În timp ce viața le scăpa printre degete, scurgându-se la canal.

Proprietara se îngrășase și mai mult, arăta și mai rău. Singurul dinte pe care îl mai avea în gură, atârnat de un fir de gingie, se clătina când chicotea, iar respirația îi mirosea a abator.

Ușa se închise și Amelia o auzi îndepărtându-se pe hol, târșindu-și picioarele.

Respirând pe gură, Amelia își lovi dinții cu șurubul din limbă și goli sacul plin cu cărți pe patul îngust, pentru o singură persoană. Regreta că aruncase cu cartea în Gamache. Nu gestul violent în sine. Îi făcuse bine. Regreta că nu-l mai avea pe Marcus Aurelius să-i țină companie.

Când deschise ușa ca să plece, Amelia aproape că se împiedică de mop și de găleată. Probabil că proprietara le lăsase acolo; în schimbul camerei, Amelia trebuia să facă menajul. La prima vedere, nu mai făcuse nimeni curățenie de când plecase ea.

— Băga-mi-aș! spuse ea lovind găleata cu piciorul și privind clăbucul scurgându-se pe coridor.

Să mai aștepte. Ea avea lucruri mult mai urgente de făcut decât să zăbovească în haznaua asta.

•

— Vino cu mine, îi zise Gamache.

Spre surprinderea și dezamăgirea lui Jean-Guy, văzu că Armand nu îl invita în bucătărie la încă o felie de tort.

Gamache se îndreptă spre ușă și își luă canadiana din cuier.

— Unde vă duceți? întrebă Reine-Marie întorcându-se să se uite după ei.

— Ieșim să facem câțiva pași.

— Vă duceți la bistrou? întrebă Annie ridicându-se ca să-i însoțească.

— Nu, prin parc.

Ea se trânti la loc pe canapea.

— Pa!

Henri și Gracie dădură fuga la ușă, sperând la o nouă plimbare, dar Armand le explică frumos că era prea frig pentru ei.

— Nu și pentru noi? întrebă Jean-Guy, dar tot îl urmă pe Armand.

Odată ajunși afară, trecură prin tunelul de zăpadă până la drum. N-aveau nevoie de lanternă. Era o noapte senină și liniștită. Nu se auzea decât scârțâitul ghetelor grele pe zăpadă.

Șeful spunea adesea că totul se poate rezolva în timp ce te plimbi. Beauvoir însă era convins că totul se poate rezolva în bucătărie, la o felie de tort.

— Gata?

— Hm? Cum?

— Știi bine că o să dăm ocol pe-aici până îmi spui ce te mai frământă.

— Tu…

— Ahhh, îl avertiză Armand.

— Ahhh nimic, spuse Beauvoir. Nu-mi mai simt picioarele și mi-au înghețat degetele. Mi se lipesc nările de frig și îmi lăcrimează ochii de tare ce mă dor sinusurile.

— În cazul ăsta, probabil că ești gata să vorbești.

— Asta e tortură, comentă Jean-Guy.

— Înseamnă că nu mă pricep prea bine, replică Armand pe un ton prietenos. Din moment ce sunt și eu tot aici.

Scârț. Scârț. Scârț.

Gamache mergea cu pas măsurat, cu mâinile în mănuși, strânse la spate. Ca și când afară nu erau minus o mie de grade. Ca și când gerul nu-i zdrelea fața ca lui Jean-Guy.

— Mai e ceva, nu-i așa? A mai fost o întâlnire.

— Doar cu banca. Ne gândim să ne cumpărăm o casă.

Scârț. Scârț. Scârț.

— I-auzi, ce interesant!

Scârț.

— Nu voiam să-ți spun înainte să fie stabilite toate detaliile, spuse Jean-Guy, dorindu-și să nu mai vorbească, să nu mai mintă.

— Înțeleg.

Armand se opri și lăsă capul pe spate.

— Privește, Jean-Guy.

Și el se uită.

Se vedeau luminile nordului. Aurora boreală. Luminile verzi supranaturale, plutind pe cerul nopții.

Când Jean-Guy coborî privirea, constată că Armand se uita la el. Chipul i se vedea clar în jocul uluitor de lumini.

Iar în ochii aceia blânzi se văzu reflectat pe el.

Și înțelese că, atunci când îl privea, socrul lui vedea un om într-o barcă de salvare. Îndepărtându-se tot mai mult.

Capitolul 15

— Se duce careva să-l trezească pe Benedict? întrebă Jean-Guy întorcând costița cu o furculiță în tigaia de fontă.

În bucătărie mirosea a costiță afumată cu lemn de arțar și a cafea proaspătă. Nu mai rămâneau decât ouăle de prăjit.

Era ora 8:15 și soarele răsărise. Doar Benedict mai dormea.

— Mă duc eu, spuse Armand.

Tocmai ieșise din birou, după ce dăduse un telefon. Urcă scările ușor distrat, cu mintea în altă parte.

Îl auziră ciocănind la ușa dormitorului și strigând:

— Benedict! Micul-dejun e gata.

Apoi ciocănind din nou:

— Hopa sus și hai la masă!

Reine-Marie zâmbi. De câte ori îl auzise pe Armand spunând aceste cuvinte? *Hopa sus și hai la masă*. În fața ușii fiului lor, Daniel.

Deși în ultimele luni petrecute de Daniel acasă nu fuseseră deloc amuzante, ținând cont de motivul pentru care dormea dus la 10 dimineața. Și își aduse aminte de furia lui Daniel când intrase taică-su în camera lui ca să-l trezească.

Fusese la limita violenței.

Și totuși Reine-Marie zâmbi. La început, fusese ceva normal, firesc, ca un tânăr să doarmă până târziu. Și așa fusese mult timp. Până se schimbase totul.

— Puteți să veniți puțin? le strigă Armand celor de jos.

Se uitară unii la alții, apoi Annie îl luă pe Honoré în brațe și urcară toți scările.

— Nu-i aici, spuse Armand dându-se la o parte ca să-i lase să privească înăuntru prin ușa deschisă.

Nu doar că Benedict nu era acolo, dar așternutul era neatins. Armand intră în cameră și se uită în jur.

— Obiectele personale? întrebă Jean-Guy.

— Sunt tot aici.

Camera era exact așa cum o lăsase Benedict în seara precedentă.

— Mă duc să dau câteva telefoane, zise Reine-Marie.

Coborî scara, intră în living și ridică receptorul, în timp ce Armand și Jean-Guy își puseră paltoanele, căciulile, mănușile și ghetele.

Armand ieșise deja dimineață să dea un tur în jurul parcului cu Henri și Grace. Dar soarele nici nu răsărise bine și era posibil să nu fi observat ceva. Pe cineva. Într-un nămete de zăpadă.

Gerul se mai înmuiase și acum era doar frig. Când ieșiră din casă, Armand aruncă o privire spre termometrul de pe verandă. Minus 6 grade Celsius. Destul de frig.

Porniră cu pas grăbit, Armand arătând într-o parte a parcului și pornind în direcția opusă.

Se sili să meargă mai încet, pentru că nu voia să-i scape ceva.

Privirea lui ageră cerceta împrejurimile. Mintea lui căuta un indiciu. Încerca să separe acțiunea de emoție, încerca să nu și-l imagineze pe Benedict încovrigat pe marginea drumului.

Dacă așa era, n-aveau de ce să se mai grăbească și totuși se grăbeau. Poate…

Jean-Guy apăru din cealaltă parte.

— Nimic, *patron.*

Mai dădură un ocol parcului, de data asta mai încet. Nămeții de zăpadă erau abrupți, dar, cu ajutorul lui Armand, Jean-Guy reuși să se cațăre până pe creastă și să meargă pe muchia denivelată ca un acrobat pe sârmă. Uitându-se de o parte și de alta.

Apăru și Clara din căsuța ei. Apoi Myrna, din librărie, își făcu apariția până și Ruth.

— A sunat Reine-Marie, spuse bătrâna poetă. Ați găsit ceva?

— Nimic.

Li se alătură și Reine-Marie.

— Tocmai am vorbit cu Olivier. Benedict a fost aseară la bistrou. A băut câteva beri, dar nu era beat.

Știa la fel de bine ca Armand că uneori oamenii deveneau dezorientați din cauza frigului și a întunericului. Ajutați de mult ori de alcool și de droguri.

— Nimic aici, anunță Jean-Guy lăsându-se să alunece de pe troian.

— Trebuie să ne despărțim, zise Armand. Verificați drumurile care intră și ies din sat.

— Eu o iau pe Old Stage Road, anunță Clara îndreptându-se într-acolo fără să mai aștepte răspuns.

Împărțiră între ei drumurile, iar Ruth intră în bistrou ca să discute cu Olivier.

După câteva minute, auziră un fluierat ascuțit: îi chema Ruth la bistrou.

Când intrară la căldură, începură să simtă furnicături pe piele.

— A fost aici aseară, confirmă Olivier. Eu nu l-am văzut plecând…

— Dar l-am văzut eu, spuse Gabri ștergându-și mâinile de șorț. A plecat cu Billy Williams. Au stat de vorbă, după care au ieșit împreună.

— Unde s-au dus?

— N-am idee, dar am văzut camioneta lui Billy îndepărtându-se. Nu știu dacă puștiul era cu el.

Gabri luă telefonul de la bar și formă un număr. Ceilalți îl văzură dând din cap, ascultând, apoi închizând.

— Billy zice că l-a dus pe Benedict până la ferma lui *madame* Baumgartner.

Myrna, care își freca mâinile lângă foc, se opri și se întoarse spre el:

— De ce să-l ducă acolo?

— Benedict l-a rugat, zise Gabri. Zicea ceva de camioneta lui. Lui Billy îi era în drum, așa că la dus cu mașina.

— Și l-a lăsat acolo? întrebă Clara.

— Cred că da, răspunse Gabri.

Deși lui Billy nu-i stătea în fire să facă asta. Se ocupa cu întreținerea drumurilor și făcea diverse treburi ocazionale în zonă, așa că era perfect conștient că frigul ucide.

— Asta-i tot ce știe.

— Probabil că Benedict s-a întors cu mașina lui la Montréal, sugeră Olivier.

— Posibil, răspunse Armand.

— Ce este? întrebă Clara când Myrna se duse la librărie să aducă documentele de la notar, unde figura și numărul de telefon al lui Benedict.

— A promis că nu se urcă la volan, spuse Armand. De-asta am lăsat camioneta acolo. Nu avea cauciucuri de iarnă.

— Să nu-mi spui că a avut cineva îndrăzneala să te mintă! exclamă Ruth scoțând în afară buza de jos și făcând o figură tristă. A zis *Jur pe roșu?*

Pe cuvântul meu.

Spre surprinderea lui Armand, nu mai continuă. Se părea că Ruth avea totuși un filtru mental.

— Dar nu ne-ar fi spus dacă se întorcea la Montréal? întrebă Reine-

Marie.

— Probabil că încă doarme la el acasă, sugeră Clara. O să vă sune când se trezește.

— Ei bine, eu n-am de gând să aștept, spuse Myrna fluturând hârtiile pe care le recuperase și îndreptându-se spre telefon. Îl sun pe mobil.

Formă numărul de telefon, iar ceilalți rămaseră privind-o și așteptând. Și tot așteptând.

Rosti ceva în receptor, apoi închise.

— A intrat căsuța vocală. I-am lăsat mesaj să sune aici.

— E singurul lui număr de telefon? întrebă Jean-Guy uitându-se în hârtii peste umărul Myrnei. Niciun număr de-acasă?

— Tinerii de azi nu mai au telefon acasă, nătărăilor, îi explică Ruth lui Jean-Guy. Voi sunteți bătrâni, n-aveți de unde să știți.

— Trebuie să mergem la fermă, spuse Armand îndreptându-se spre ușă. Să ne convingem.

— Vin cu tine, zise Myrna. Suntem o echipă. Executorii testamentari rămân împreună.

Apoi, înfruntând privirea lui Armand:

— Ce? E o vorbă.

— E o prostie, replică Ruth.

— Știu, zise Myrna răspunzând mai degrabă privirii lui Armand decât vorbelor lui Ruth.

Gamache încuviință. Amândoi știau ce ar fi putut să găsească la fermă. Și, din tot grupul, el și Myrna erau cei mai apropiați de Benedict. Tânărul îți stârnea un fel de complicitate, o afecțiune aproape imediată. Și Myrna avea dreptate. Formau o mică echipă neobișnuită.

— Vin și eu, anunță Beauvoir îndreptându-se spre mașină împreună cu ei.

— Și eu, zise Reine-Marie.

— Nu vrei să rămâi tu acasă? o întrebă Armand. În caz că sună acolo?

— Să mă ții la curent, mai zise ea în timp ce ei urcau în mașină.

•

— Dumnezeule! exclamă Myrna aplecându-se spre parbriz și forțând centura de siguranță când cotiră și văzură ferma.

— Eu sun la 911, anunță Jean-Guy.

Armand scoase lopata din portbagajul mașinii.

Camioneta lui Benedict era parcată unde o lăsaseră, iar Armand se duse

repede să se uite în cabină.

Goală. Cheile erau în contact, iar motorul fusese pornit, dar probabil se oprise când se terminase benzina. Armand luă cheile și le băgă în buzunar.

— Echipa de intervenție e pe drum, spuse Beauvoir venind lângă el.

— Nu-i nimeni aici, strigă Myrna.

Stătea lângă o altă mașină parcată în curte, pe care Armand n-o mai văzuse.

— Asta nu era aici când am plecat noi ieri, nu?

— *Non,* confirmă Armand.

Beauvoir scosese o lopată din nămetele de zăpadă de lângă treptele verandei și acum o ținea ca pe o armă.

Myrna se apropie și contemplară toți trei scena.

Casa lui *madame* Baumgartner se prăbușise.

Acoperișul și etajul cedaseră: o parte se prăbușise peste parter, iar restul rămăsese suspendat, abia ținându-se laolaltă.

— Mai sună o dată și spune-le să vină cu câini, îi zise Gamache apropiindu-se încet.

Beauvoir făcu întocmai.

— O fi înăuntru? întrebă Myrna în șoaptă.

— Cred că da, răspunse Gamache întorcându-se să arunce o privire spre cealaltă mașină. Și nu e singur.

Își scoase căciula și ciuli urechile spre casă.

— Ați auzit?

Jean-Guy și Myrna își scoaseră căciulile și ascultară și ei.

Nimic.

Gamache se duse până la mașina lui și apăsă pe claxon. De două ori, scurt. Apoi ascultă.

Doar o liniște sinistră.

Nimic. Absolut nimic.

Ceva.

Un ciocănit. O trosnitură?

Se uitară unii la alții.

— Poate e o grindă care cedează, *patron.*

— Sau poate e Benedict, replică Myrna. Sau altcineva care încearcă să transmită un semnal. Ce facem? Nu putem sta cu brațele încrucișate.

Ajutoarele erau pe drum, dar nu ajungeau decât peste 20-30 de minute. Pe frigul ăsta, diferența între viață și moarte. Dacă era cineva care

supraviețuise după o noapte geroasă, probabil că nu mai rezista mult.

— Trebuie să ne asigurăm că e cineva în viață acolo înainte să hotărâm ce avem de făcut, spuse Armand.

Făcu mâinile pâlnie și strigă:

— Benedict!

— *Allô!* strigă și Beauvoir.

Tăcură și ascultară.

Se auzi un ciocănit. Clar, de data asta. Apoi încă unul. Cioc, cioc, cioc. Nu era nicio îndoială. Era cineva în viață. Și speriat.

Pentru o fracțiune de secundă, lui Gamache îi aminti de altcineva. De Amelia și de piercingul ei din limbă. Clic, clic, clic. Sunetul care o trăda.

S.O.S. *Save Our Souls*.

— Trebuie să se oprească, spuse Myrna cu ochii mari și respirând precipitat. O să dărâme toată casa.

Strigă:

— Oprește-te!

— Te auzim, spuse Gamache. Venim acum. Nu mai bate.

Se întoarse spre ei și le văzu expresiile temătoare.

— Trebuie să intrăm, nu? întrebă Beauvoir.

Armand încuviință. Teama lor, pe care o împărtășea și el, era că locul în care se pregăteau să intre se va prăbuși complet. Dar, în timp ce el și Myrna se temeau, Jean-Guy era îngrozit.

Suferea de claustrofobie. Era, la propriu, coșmarul lui.

Beauvoir dădu scurt din cap, strânse mai tare lopata în mână și făcu un pas spre ruină.

— Cred că tu ar trebui să… începu Gamache, dar se opri când auzi un zgomot.

Se întoarseră. Pe alee intrase o camionetă. Jean-Guy lăsă lopata jos și aproape plânse de ușurare.

Ajutoare. Salvatori. Care știau ce au de făcut. Care puteau să intre în locul lor.

Camioneta se opri și din ea coborî un singur om. Lui Beauvoir iar îi venea să plângă.

Nu erau salvatorii. Era Billy Williams.

— Am auzit că băiatul a dispărut. Am venit să văd dacă vă pot ajuta cu ceva.

Stătea lângă mașină și se uita lung la casă. Apoi rosti ceva care lui

Gamache i se păru a fi *Whale oil beef hooked.*

Gamache se întoarse spre Myrna.

— Ce-a zis?

Din motive care îi scăpau, Gamache părea singura persoană care nu înțelegea niciun cuvânt din ce spunea Billy Williams. Absolut niciunul.

— N-are importanță, îi răspunse ea.

— Băiatul e încă în viață acolo?

— Așa credem, spuse Myrna. În orice caz, e cineva. Benedict sau altcineva. Asta era aici când l-ai adus aseară? întrebă ea arătând spre mașina parcată lateral.

— N-am remarcat, răspunse el întorcându-se din nou spre casă. Era întuneric. Bun. Ar trebui să intru să-l scot. E vina mea că e aici.

Gamache, care încerca să urmărească dialogul, se întoarse spre Myrna:

— Întreabă-l dacă este instruit pentru genul ăsta de intervenție. Pentru scoaterea victimelor din clădiri prăbușite. Știe ce are de făcut?

De data asta Billy se întoarse spre Gamache.

— Crezi că nu înțeleg ce spui? Înțeleg perfect.

Billy avea fața așa de tăbăcită, că era imposibil să-ți dai seama dacă avea 35 sau 75 de ani. Era subțire, însă chiar și prin hainele groase de iarnă se ghicea un corp plin de mușchi încordați și tendoane.

Dar ochii lui erau blânzi când se uită la Gamache, cu o expresie duioasă. Billy zâmbi.

— Într-o bună zi o să mă înțelegi, bătrâne.

Dar Gamache înțelegea deja.

Ce înțelegea el, și înțelesese din clipa când îl cunoscuse pe acest om, era că Billy Williams înțelegea mai bine decât mulți divinul.

Billy studie ruinele casei cu o figură din ce în ce mai gravă, apoi se întoarse din nou spre Armand.

— Când o să se termine totul, spuse el luând un levier uriaș din camionetă, îmi datorați o tartă cu cremă de lămâie și bezea.

Myrna nu se sinchisi să traducă.

Billy făcu un pas în față și Gamache întinse mâna să-l oprească, dar bărbatul îl dădu la o parte.

— L-am lăsat pe puști aici aseară. I-am dat curent ca să pornească mașina, apoi am plecat. N-ar fi trebuit să plec. Așa că m-am întors. Să-l iau. Să-l aduc acasă.

De data asta, Gamache nu mai avea nevoie de traducerea Myrnei. Nu

conta ce spunea Billy. Tot ce conta acum era să acționeze.

— Nu se poate să intri singur. Ai nevoie de ajutor. Vin cu tine.

Armand se întoarse spre Jean-Guy și Myrna.

— Voi așteptați echipa de salvare. Trebuie să sosească.

Spuneți-le ce se întâmplă.

— Dacă te duci tu, vin și eu, insistă Myrna.

— În niciun caz.

— Sunt doi oameni prinși sub dărâmături, insistă ea. Aveți nevoie de ajutor.

Văzând că Gamache încă ezita, continuă:

— Nu hotărăști tu, Armand. E decizia mea. Oricum, sunt mai puternică decât par.

El ridică din sprâncene. Părea a fi destul de puternică.

În cele din urmă, încuviință. Avea dreptate. Aveau nevoie de ea. Și nu era decizia lui.

— *Patron?* i se adresă Jean-Guy, care părea chinuit.

— Tu te ocupi de înălțimi, iar eu de goluri, *mon vieux,* șopti Armand. Ți-aduci aminte? Așa ne-am înțeles.

— Veniți? strigă Billy care deja ajunsese în fața scărilor verandei. Haideți odată.

Beauvoir se dădu înapoi.

— Zice să ai grijă, spuse el.

Dar Armand deja se strecurase în casă prin intrarea pe jumătate prăbușită, în urma lui Billy și a Myrnei.

•

Înăuntru era mai întuneric, deși prin deschizăturile din acoperiș pătrundeau coloane de lumină care cădeau pe podea. Prin spărturi, zăpada curgea ca o pulbere fină.

Și era liniște. Nu se auzeau decât respirația și pașii lor în timp ce se strecurau prin spațiile înguste dintre dărâmături.

Se mișcau cât puteau de repede și fără zgomot.

Apoi se opriră.

O cameră de baie de deasupra se prăbușise peste bucătărie. Dărâmăturile, inclusiv o cadă cu picioare, le bloca trecerea.

Gamache bătu ușor cu lopata în cadă și așteptă.

Liniște. Chiar când voia să renunțe, descurajat, se auzi un ciocănit. Apoi altul.

Billy arătă în direcția de unde venea zgomotul.

Exact spre dărâmăturile care le blocau drumul.

Billy murmură câteva cuvinte pe care Gamache le înțelese fără probleme. Unele înjurături nu aveau nevoie de traducere.

Apoi Gamache văzu cu surprindere că Billy se lasă în genunchi. Uitându-se la Myrna, constată că și ea se pregătea să facă același lucru.

Oare omul se ruga? Armand nu avea nimic împotrivă, dar poate că momentul nu era bine ales. În plus, presupunea că Dumnezeu știa exact ce simțeau ei și care era rezultatul pe care și-l doreau.

Dar știa și că scopul rugăciunii era mai degrabă să-l liniștească pe cel care se ruga decât să informeze divinitatea.

Apoi Armand observă că Billy băgase ranga sub cadă și încerca să o urnească. Puse lopata jos și se duse să-l ajute. Se aplecară amândoi, iar Armand se încordă, apăsând cu toată forța.

Cada de fontă se mișcă, dar foarte puțin.

— Stai puțin, spuse Armand dându-se un pas înapoi ca să-și tragă sufletul.

Apoi îi făcu semn lui Billy și încercară din nou.

Dar cada, pe care căzuseră tone de moloz, nici nu se clinti.

— Puteți să-mi dați o mână de ajutor? întrebă Myrna.

— Un. Moment, îi răspunse Armand cu dinții încleștați.

Împinse. Împinse. După care se dădu înapoi obosit, înfrânt. Uitându-se la bariera de netrecut dintre ei și persoana încă în viață aflată de cealaltă parte.

Se auzi un scârțâit, un geamăt.

Peretele de moloz se mișca. Se deplasa.

Gamache se dădu puțin înapoi, trăgându-l și pe Billy cu el.

Se întoarse să o avertizeze pe Myrna. Dar se opri, uluit. Părea că Myrna ridica dărâmăturile cu o singură mână. Apoi se uită mai atent.

În timp ce el luase lopata și Billy ranga, Myrna, fără să scoată o vorbă, luase cricul din mașina lui Armand, îl băgase sub o grindă și acum se sprijinea de brațul lui.

Grinda se ridica centimetru cu centimetru.

— Am nevoie de ajutor, strigă ea.

Cei doi bărbați apăsară pe brațul cricului. O dată. De două ori. De deasupra începu să cadă zăpadă și se opriră. Trei.

Se auzi un trosnet când se mișcară căpriorii și grinzile. Cu răsuflarea tăiată, privind și ascultând atent, Gamache aşteptă – fie se prăbușea, fie se

stabiliza.

Apoi, prin zgomotul făcut de deplasarea dărâmăturilor, auzi din nou niște bătăi. Din ce în ce mai frenetice.

— Oprește-te! strigă el.

Scurt și sonor. Bătăile se opriră.

Cu ajutorul lor, Myrna ridicase grinda cât de mult îndrăzneau. Deschizătura avea cam jumătate de metru.

Gamache se uită la ea, apoi se întoarse spre Myrna.

— Să nu mă lăsați în urmă, le ceru ea, citindu-le gândurile.

— Nu încapi pe acolo.

— Și tu încapi?

Armand își scoase canadiana groasă.

— Da.

— Atunci o să trec și eu. Mergem împreună.

Își scoase paltonul și îl strânse în brațe.

— Chestie de orgoliu? întrebă Armand.

— Spirit practic, replică ea. Ai nevoie de mine.

— Dac-ar fi să aleg, aș merge oricând cu ea, nu cu tine, interveni Billy zâmbind către Myrna. E o femeie de toată isprava.

— Ce-a zis? întrebă Armand.

Ea îi repetă.

— Probabil că n-ai auzit bine, comentă Armand.

Dar zâmbea și el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Billy. Hai să mai încercăm. Încă cinci centimetri și ar trebui să fie de ajuns.

Apucă levierul și împinse. Armand și Myrna i se alăturară.

Alte gemete. Unele ale casei. Cele mai multe, ale lor.

Grinda se deplasă. Suficient. Cel puțin așa credeau ei. Sau așa sperau.

— Trec eu primul, se oferi Armand.

Se uită în urma lui, la culoarul îngust și presărat de moloz prin care veniseră. Își dădu seama că se aflau în ceea ce fusese bucătăria casei. Se îndreptau spre living. Prin baia de la etaj.

Se întoarse din nou spre deschizătura pe care o făcuseră. Semăna cu o gură, gata să se închidă oricând. Instinctul de supraviețuire striga la el să nu riște.

Se întinse pe spate, cu fața în sus, și se târî prin deschizătură. Cu ochii la doar câțiva centimetri de așchiile de lemn și cuiele ruginite, care arătau ca

niște dinți. Întorcând capul și închizând ochii, expiră ca să fie cât mai plat. Mai înaintă câțiva centimetri.

Miros de iarbă proaspăt cosită. La plimbare pe malul Senei, ținându-le de mânuță pe Flora și Zora. Reine-Marie în brațele lui într-o dimineață tihnită de duminică.

Intrase cu fața. Apoi cu gâtul. Își răsuci umeri. Reuși să intre cu pieptul.

Apoi se înțepeni. Cămașa i se agățase în cuie.

De la distanța asta, Myrna și Billy nu aveau cum să-l ajute.

Casa se mișcă din nou și o simți cum se lasă. La fiecare respirație, oricât de superficială, cuiele îi atingeau acum pieptul.

— Armand? strigă Myrna.

— Un moment, răspunse el.

Închizând din nou ochii, se strădui să-și liniștească respirația. Și mintea.

Rufe pe sârmă la uscat. Mirosul lui Honoré. Să beau un ceai cu gheață în grădină. Reine-Marie. Reine-Marie. Reine-Marie.

Împinse din nou și simți cuiele rupându-i cămașa.

Bucățele de moloz îi căzură pe față, presărându-i cu praf pleoapele și buzele. Când respira, îi intra în nas și simțea că îi vine să tușească. Își înăbușea acest impuls, îl reprima, se abținea cât putea, cu disperare.

Materialul agățat în cuie se rupse și Armand se eliberă.

Se ridică în genunchi și, aplecându-se, începu să tușească.

— Armand? strigă Myrna, mai insistent de data asta.

— Sunt bine, spuse el cu glas răgușit. Așteptați.

Se uită în jur și găsi o bucată de beton pe care o folosi ca să bată cuiele.

— Acum cred că e mai bine.

Cu oarecare efort, Myrna reuși să se strecoare după el, urmată de Billy, care împinse și canadienele lor înaintea lui.

— Ce-i asta? întrebă Myrna înălțând capul și adulmecând aerul.

Armand simțise și el. Un iz înțepător. Un miros familiar. Reconfortant chiar. Numai că…

De lemn ars. Lemn care ardea.

Armand și Myrna se uitară unul la altul, apoi la Billy care, pentru prima oară, părea de-a dreptul alarmat.

Gamache simți că i se zbârlește părul la ceafă.

Casa ardea.

— Trebuie s-o luăm din loc.

•

— Haideți, haideți, spuse Jean-Guy cu ochii ațintiți la casă.

Era atât de concentrat, încât aproape că uitase să mai respire. Nici nu mai clipea. Nu auzea nici mașinile echipei de intervenție apropiindu-se.

Nu mai vedea nimic în jurul lui. Doar casa.

•

Nu mai aveau timp de precauții.

— Hei! strigă Myrna. Unde ești?

— Aici, sunt aici, veni răspunsul.

Vocea era răgușită. Necunoscută.

Se uitară în direcția de unde venea strigătul. Mai era o barieră de moloz între ei și voce.

Cu mâinile goale, îndepărtară bucățile de beton și lemn până reușiră să facă o deschizătură. Armand se întinse pe burtă și se uită înăuntru.

Văzu vârful lung și subțire al unei căciuli.

Apoi o figură familiară.

— E Benedict, le strigă el celorlalți.

— O, slavă Domnului, zise Myrna și îl îmbrățișă pe Billy.

Benedict stătea cu spatele lipit de cadrul unei uși. Avea ochii mari și nu-i venea să creadă că rugăciunile îi fuseseră ascultate, că ajutorul după care strigase era acolo.

Își duse mâna la față, neputând să-și rețină lacrimile.

— Ați venit. Ați venit.

Billy lărgi deschizătura și, când Armand se târî înăuntru, Benedict îl strânse cu putere în brațe, suspinând.

Armand se abandonă o clipă în această îmbrățișare, apoi se dădu înapoi ca să-i vadă fața și corpul. Părea să fie teafăr.

— Mai e cineva aici, spuse Gamache. Unde e?

— Da? se miră Benedict. Nu cred. Nu-mi vine să cred că ați venit…

— Mai e o mașină pe alee, îi explică Myrna, care ajunsese și ea, împreună cu Billy.

— Da, am văzut, dar, când am intrat în casă, am strigat și nu mi-a răspuns nimeni.

Armand observă pe podea un mic cerc de lemne care ardeau mocnit. Benedict supraviețuise nopții geroase făcând focul cu toate lemnele pe care le găsise.

De-aici și mirosul pe care îl simțiseră. Casa nu ardea, slavă Domnului.

Tocmai voia să-i arate Myrnei, când Billy îi puse mâna pe braț, făcându-i

semn să nu facă zgomot. Cu capul ridicat, Billy ciuli urechea ca să asculte.

— Vin salvatorii? întrebă Myrna.

— Salvatorii? întrebă Benedict. Dar credeam că voi sunteți…

— Ssst, făcu Billy și tăcură toți.

Billy se uita fix la plafon. Apoi Armand îl văzu făcând ochii mari și în același timp auzi un zgomot puternic, ca și cum se crăpa ceva. Ca un șuierat. Casa urla.

•

— Nu! strigă Jean-Guy.

Dădu să se apropie, dar niște mâini îl ținură pe loc. Se răsuci, luptându-se să scape.

Membrii echipei de salvare a poliției locale îl trăgeau înapoi, în timp ce ferma dispărea într-un nor de zăpadă.

— Doamne Dumnezeule, șopti unul dintre agenți.

•

În timp ce structura se prăbușea, Benedict îl trase pe Armand înspre el.

— Sub tocul ușii! strigă tânărul.

Billy o prinse pe Myrna și reuși să ajungă la timp, înaintea unui trosnet infernal.

Se lăsară în genunchi, cu ochii strâns închiși. Ținându-se unii de alții. Violența era copleșitoare. Vacarmul, asurzitor. Derutant. Bubuituri. Scârțâieli. Țipete. Ale casei. Ale lor. Casa se prăbușea peste ei.

Armand simți cum cădea molozul peste el, împingându-l într-o parte, dar nu mai avea unde să se ducă. Ruinele, dărâmăturile îi înconjurau acum din ambele părți. Țintuindu-i acolo. Zdrobindu-i.

Benedict îl trase mai aproape și Armand auzi suspinele tânărului, care avea corpul îndoit peste el. Încercând să-l protejeze de inevitabil.

Acum abia mai respira. Nu mai avea loc decât pentru un singur gând. Un singur sentiment.

Reine-Marie. Reine-Marie.

Apoi urletul diabolic se stinse. Se auzeau zgomote înfundate, bufnituri, când mai cădea câte o grindă. Și se stabiliza. Dar zgomotul cel mare al prăbușirii se diminuase.

Armand deschise ochii, clipind din cauza prafului, înălță capul și începu să tușească.

Se văzu chipul lui Benedict.

Pe fruntea acoperită de praf de tencuială și de ciment, se prelingea un fir

de sânge. Frumosul tânăr semăna cu o statuie care crăpase.

Dar avea ochii strălucitori. Și clipea.

— Myrna? spuse Armand răgușit, abia recunoscându-și vocea.

— Aici.

O simți mișcându-se în spatele său, dar nu se putea întoarce. Erau țintuiți acolo.

— Billy?

Se auzi un cuvânt pe care Armand nu îl înțelese. Vocea, în schimb, o recunoscu.

Supraviețuiseră cu toții.

Benedict închise ochii, ca să și-i ferească de praful din aer. Dar Armand rămase cu ei deschiși. Se uita lung. Se chinuia să vadă undeva, în spatele tânărului care încă îl îmbrățișa. Deși îi lăcrimau ochii și îl usturau, zări cadrul ușii care le salvase viața și semnele familiare făcute pe el cu zeci de ani în urmă pentru a marca înălțimea copiilor.

Anthony. Caroline. Care creșteau văzând cu ochii. Și Hugo, care mai mult stătea pe loc.

Dar Armand se uita dincolo de semnele făcute cu creionul pe lemn. Se uita la o mână cenușie care ieșea dintre dărâmături.

Capitolul 16

Amelia se trezi, chinuindu-se să revină la suprafață, la lumina zilei. Capul îi bubuia și avea mintea încețoșată. Iar ochii refuzau să focalizeze.

Privi în jurul ei clipind, până când reuși în sfârșit să identifice ce vedea. Și ce nu vedea.

Nu era dormitorul ei. Nu semăna nici pe departe cu camera mică și ordonată de la Academia de Poliție, în care locuise în ultimii doi ani.

Dar nu era nici haznaua de la pensiune.

Era cu totul altă hazna.

Apoi își aminti. Lăsându-se înapoi în cearșafurile murdare, cu fața vlăguită, închise ochii.

— Ce-am făcut?

— Ce-ai făcut, guriță?

Îmbrăcat în lenjeria de corp murdară și lălâie, Marc se așeză pe marginea patului. Ochii îi străluceau în orbitele înfundate. Ca o lumină într-o fântână adâncă.

Copilărise împreună cu Marc în același sat. Frecventau aceleași locuri de joacă, aceeași școală. Aceleași străzi.

Marc venise la Montréal primul. Tânăr, gay, proaspăt și plin de viață. Frumos și în formă. Încântat că plecase din sat. Își găsise un rost în viață. Practica prostituția, mai precis. Dar curat și prudent. Și avea un mic apartament.

Visul lui era să-și găsească un iubit putred de bogat și să se așeze la casa lui.

Ea îl urmase pe Marc la Montréal. El o îndrumase. Spre cei mai buni dealer! Cei care nu alterau rahaturile pe care le vindeau cu alte rahaturi și mai rele. Când ea căzuse destul de jos, îi arătase cele mai bune colțuri de stradă. Și o protejase. Era ca un frate mai mare pentru ea.

Era destul de prudent, rămas la limita dependenței, dar având grijă să nu o depășească. Se menținea prezentabil. Pentru restaurantele bune, cluburile private și călătoriile în străinătate care, era convins, îl așteptau în următoarea mașină. La următorul colț de stradă.

Când Gamache o dăduse afară de la Academia de Poliție, Amelia se dusese la singura persoană despre care știa că poate s-o ajute să găsească

ce-i trebuia.

Se uitaseră unul la altul peste prag. Abia se recunoscusem. Nu doar că Marc avea părul slinos, dar începuse să-i și cadă. Pe alocuri i se vedea pielea capului acoperită de cojițe. Avea buzele crăpate și pete pe piele.

Când îi zâmbi, Amelia observă că nu mai avea toți dinții.

— Așa de rău arăt? întrebă el, citindu-i expresia de pe chip.

— Nu, nu. Dar eu?

Se și vedea cu ochii lui. O necunoscută. Respingător de curată. Cu părul negru lucios. Cu tenul neted.

Nu mai erau frate și soră. Aproape că nici nu mai făceau parte din aceeași specie.

— Ce cauți aici? întrebă el, blocând ușa cu mâna.

— Am nevoie de ajutorul tău. M-au dat afară de la academie.

— De ce?

— Pentru posesie. Posibil trafic.

El râse, ușurat.

— Posibil?

Deși Amelia părea că aparține altei specii, împărțeau până la urmă același ADN. Și ea se întorsese acasă. La el. În stradă. Acolo unde îi era locul.

— Ce? întrebă el lăsând brațul jos și permițându-i să intre. Heroină? Oxicodonă?

— Fentanil.

— Marfă bună.

Amelia încuviință.

— Mai ai?

Marc întinse mâinile murdare spre ea. Amelia făcu un pas înapoi, împiedicându-se de un maldăr de haine aruncate pe podea, dar se redresă repede.

— Normal că nu. Mi-au confiscat tot. Trebuie să mai caut. Dar e ceva și mai bun. Încă n-a ieșit pe stradă, dar o să iasă. Pe ăla îl vreau. Ai auzit ceva?

— Da, zvonuri, dar sunt aiureli. Nu e nimic.

Marc se uită lung la musafirul lui neașteptat.

— Tu știi ceva, guriță?

— Știu că nu sunt aiureli. Un polițist le-a lăsat să-i scape printre degete. Și e marfă bună, Marc.

— Pe bune?

— Foarte bună. Mult mai bună decât fentanilul. Cine o are o să facă avere. O să aibă tot ce-i poftește inima. Până la sfârșitul zilelor.

— Tot ce-i poftește inima?

Ea încuviință.

— Până la sfârșitul zilelor?

Ea încuviință din nou.

— Gata cu haznalele. Gata cu trotuarul. N-o să ne mai întrebăm de unde să facem rost de următoarea doză. O să avem de toate, din belșug.

— Noi?

— Am nevoie de ajutorul tău. Uite, am învățat câte ceva la academie. Lucruri utile. Cum să organizez, cum să mă bat. Cartelurile au dispărut. Se descurcă fiecare cum poate, nu?

Marc încuviință.

— Eu pot să preiau controlul.

— Tu?

Se uită la fetița din fata lui și râse.

— Nu contează talia câinelui care luptă… spuse ea, știind că era zicala lui preferată.

— …ci spiritul de luptă din el.

O studie o clipă.

— Ce javră ești!

Amelia râse.

— Mă ajuți?

El o privi cu speranță, dar și cu suspiciune.

— Tu cunoști oameni, Marc. Eu am fost plecată prea mult timp.

— Nu doar c-ai fost plecată. Ai fost polițistă.

— Nu chiar, îl corectă Amelia. Și de când nu pot polițiștii să vândă droguri? Au mai fost cazuri. Mă ajuți sau nu?

Marc se uită pe fereastră, apoi din nou la ea.

— Străzile nu mai sunt cum le știai tu.

Amelia nu avea nevoie de alte dovezi, în afară de ce avea în față. Nici el nu mai era cum îl știa ea.

— Nu vrei să te amesteci în ce-i acolo, Amelia.

Marc deschise brațele larg, ca să-i arate. Consecințele. Când a fost atins un punct critic… și depășit.

— Du-te acasă, guriță.

— Sunt acasă.

O privi din nou atent. Creierul lui obosit cântărea situația.

— Tot ce ne poftește inima?

— Tot, repetă ea. Nu trebuie decât să găsim rahatul ăla.

Marc încuviință, hotărându-se brusc.

— La naiba! N-am nimic de pierdut. Poate că asta ar trebui să fie deviza noastră.

— Poate, bombăni Amelia.

Din cauza lui Gamache, nici ea nu mai avea nimic de pierdut. Își dădu seama că noua ei situație îi oferea o mare putere.

— Hai cu mine, spuse el.

•

Marc nu mințise. Străzile din cartierele defavorizate ale Montréalului se schimbaseră. Nu fuseseră niciodată sigure, niciodată curate, niciodată vesele, dar acum erau cu mult mai rău. Mai întunecate, mai murdare. Pline de excremente și vomă.

Fețele pe care le întâlnea erau cenușii. Dar privirile erau precaute. Amelia era o străină pentru ei, chiar dacă garanta Marc pentru ea.

— Să nu spui nimănui unde-ai fost până acum, îi șopti el.

— Nu, zău?

— Dacă întreabă cineva, le spun că ai trăit pe străzi în Vancouver.

Se apropiară de un grup de dealeri care o priviră lung, încă mai avea ceva carne pe oase. Culoare în obraji. Haine care nu se întăriseră din cauza crustei de vomă înghețată. De urină. De spermă.

— Dac-a fost în Vancouver, de ce s-a-ntors? îl întrebă unul dintre dealeri pe Marc, ca și când ea n-ar fi fost de față.

— Sunt aici, belitule, spuse ea. Vorbește cu mine.

Amelia era cu cel puțin 20 de centimetri mai scundă decât el. Trebuise să dea capul pe spate ca să-l privească în față.

Individul se apropie, împingând-o cu pelvisul. Înghesuind-o în zidul de cărămidă care mărginea aleea. Apoi începu să se frece de ea.

Avea cel mult 25 de ani, dar părea bătrân. O creatură deshumată dintr-un cimitir primitiv. Toți arătau așa. O groapă comună, acoperită de câteva microgame de fentanil, pe străzile Montréalului.

Respirația îi duhnea a ouă stricate. A sulf. A heroină.

— Știi foarte bine de ce sunt aici, mârâi ea, fără să se sinchisească să-l îndepărteze. Știi ce vreau. Ce nu găsesc în Vancouver.

Individul se lipi cu tot corpul de ea.

— De-asta ai venit aici, nu? spuse el făcând mișcări circulare din pelvis. Mi-amintesc de tine, fetițo. Amelia.

Îi pronunță numele tărăgănat, târându-l parcă prin noroi.

— Ai ceva ce vreau, zise ea strecurându-și mâna între picioarele lui. Dar nu asta.

Îl strânse de boașe și i se părură moi. Parcă avea o mănușă în pantaloni.

— Așa, fetițo. Strânge mai tare.

Amelia își mută mâna de la șliț la gâtul lui și îl prinse exact așa cum o învățase instructorul de arte marțiale.

Apoi strânse.

— Așa? îl întrebă.

Tipul făcuse ochii mari, iar Amelia strânse și mai tare de gât.

Bărbatului îi ieșiseră ochii din orbite, dar ea continuă să strângă.

— Amelia, zise Marc. Îl omori.

— Mare pagubă, mârâi ea.

Strânse până simți că laringele individului începe să cedeze.

— Vreau marfa aia nouă. De-aia m-am întors. Și dacă n-o găsesc, am să iau altceva. Doar. De. Plăcere, adăugă ea strângând tot mai tare cu fiecare cuvânt.

În ochii bărbatului se citea groaza.

Toți se dădură înapoi, inclusiv Marc, în timp ce dealerul scoase un sunet gâtuit.

— Poftim? Ce-ai spus? întrebă ea.

Cu mâna liberă îl căută prin buzunare, în timp ce el mai avea puțin și dădea ochii peste cap.

Găsi pliculețe cu pilule. Pachețele cu prafuri. Nimic din ce căuta ea. Îndesă prada în buzunar. Apoi îl eliberă.

Bărbatul tuși și scuipă, apoi se năpusti asupra lor. Amelia se dădu într-o parte, împingându-l cu fața în zid, și îl țintui acolo.

— Nu sunt o fetiță, cap sec. Sunt o cățea afurisită, îi șuieră ea în urechea murdară. Dar știi cine mai sunt eu, băi, rahat cu ochi?

Îi întoarse capul, obligându-l s-o privească în față.

— Eu sunt Chiorul. Spune-i asta furnizorului tău. Spune-i să aibă grijă.

După încă un brânci, se răsuci pe călcâie și plecă. Marc fugi ca un șoricel după ea.

— Ce-a fost asta? întrebă el. Ce-ai făcut? O să te omoare.

— Poate da. Poate nu. Nu-mi pasă.

Îi dădu lui aproape toate pliculețele.

— Unul pentru tine. Restul, vinde-le.

— Și tu?

Marc abia se ținea după ea, alunecând pe strada înzăpezită. Își ținea brațele încrucișate la piept, peste paltonul prea subțire pentru a-i ține de cald pe o noapte atât de geroasă.

— Aștept să găsesc ceva mai bun.

În dimineața următoare se trezi în camera lui Marc, în patul lui Marc. Iar el o privea fix.

— Doamne, fată, ce naiba ai făcut aseară? Când te-am lăsat, căutai marfa aia nouă. Ai găsit-o?

Ea clătină din cap.

— Cum am ajuns aici?

— Te-am cărat eu. Erai pe o alee. Juram că erai moartă. Dar erai doar leșinată. Ce-ai luat?

Amelia își frecă fața cu mâna, simțind pe obraji urme de salivă sau de lacrimi uscate.

— Nu știu.

Nu era prima oară când se drogase. O făcuse de multe ori. Dar niciodată ca acum. Simțea că-i crapă capul și se chinuia să respire.

Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase aseară. Dar nu vedea decât niște imagini fugare care se tulburau și se deformau în memoria ei. Răscolindu-i stomacul până simți că îi vine să vomite.

O imagine îi revenea mereu în minte.

O fetiță. Avea șase sau șapte ani. Cu o căciulă roșie pe cap, cu sigla echipei de hochei Montréal Canadiens. Purta mănuși cu elani și ținea în mână o punguță cu droguri.

Fetița se legăna pe picioare și privea drept în față.

Dar Amelia știa că nu era o amintire, ci o halucinație. Declanșată de dealerul ăla nenorocit care îi zisese „fetițo”.

— Ai făcut o impresie supertare, spuse Marc băgându-se în pat lângă ea și trăgând pătura ca să se învelească. Toată lumea vrea să știe cine ești.

— Și tu ce le-ai răspuns?

Marc o cuprinse cu brațul și o strânse la pieptul lui osos. Cu gura în părul murdar al Ameliei, rosti cu glas înăbușit:

— Le-am spus că tu ești Chiorul.

Capitolul 17

Armand se chinuia să ajungă la mână. Și la corpul de care era atașată.

— Ce este? strigă Myrna.

Țintuită în spatele lui, nu putea să vadă ce face sau de ce se mișcă. Însă îi simțea mișcările aproape frenetice.

Încercă să deschidă ochii, dar nu putea, din cauza prafului. În fața ei, și Billy ținea ochii închiși. Iar mâinile lui le strângeau pe ale ei.

Doar Armand stătea cu ochii deschiși, ațintiți asupra mâinii. Spera, spera din toată inima să vadă o mișcare în timp ce întindea brațul spre ea.

Se aplecă înainte cât de mult putea. Dar nu reuși să ajungă.

— Ce e? întrebă Benedict. Ce se-ntâmplă?

— E cineva sub dărâmături lângă noi. Văd o mână.

Benedict începu să tușească și Armand se potoli. Își dăduse seama că îl sufoca pe Benedict. Vătăma un om viu ca să ajungă la cineva care aproape sigur era mort.

De deasupra lor se auziră strigăte și lovituri de lopată.

Totuși, Armand întinse mâna. Reproducând involuntar scena din *Crearea lui Adam*. Două degete, aproape atingându-se. Dar Michelangelo zugrăvise începutul vieții, în timp ce Armand știa că aici era sfârșitul. Sfârșitul cuiva.

•

— Cine este? întrebă Armand.

Jean-Guy închise portiera după el și se așeză pe bancheta din ambulantă.

Armand fusese ultimul examinat de paramedici pentru că așa insistase el. Pe Benedict îl duseseră la spital pentru investigații amănunțite, din cauza rănii la cap. Cât despre Myrna și Billy, după ce fuseseră examinați, li se recomandase să meargă și ei la spitalul BMP, dar amândoi refuzaseră.

— Nu vreau decât să mă duc acasă, spusese Myrna. Să fac o baie. Să-mi văd prietenii.

Jean-Guy se așeză față în față cu Armand care continua să clipească des din cauza inflamației provocate de particulele mici de praf, deși paramedicii îi clătiseră ochii de mai multe ori.

Avea fața mânjită de murdărie, transpirație și apă de la spălături. Dar nu de sânge.

Lui Jean-Guy nu-i venea să creadă. Nu doar Gamache era în viață. Toți

erau. Salvați de un cadru de ușă solid.

— Și de Benedict, a spus Armand tușind puțin și folosind un șervețel de hârtie ca să-și șteargă saliva murdară de la gură. El ne-a tras în cadrul ușii. Și pe urmă m-a protejat pe mine.

Parcă simțea și acum ploaia de moloz care îi lovea brațele și picioarele. Îl zdrobea, îi zdrobea pe toți din toate părțile. Îi comprima pieptul, făcându-l să respire cu dificultate.

Și îl simțea, deși nu-l vedea, pe Benedict. Care îl proteja cu corpul lui.

Îi auzise suspinele care până la urmă se transformaseră în scâncete.

Tânărul era îngrozit. Știind că va muri. Și totuși el alesese, prin ceea ce părea a fi un ultim gest, să încerce să salveze un cvasinecunoscut, aproape sigur cu prețul vieții sale.

Jean-Guy dădea din cap aprobator.

Fusese unul dintre primii care ajunseseră la ei. Reușise să scape din mâinile care îl țineau și se cățărase pe mormanul de dărâmături, alunecând și poticnindu-se pe zăpadă și pe resturile instabile.

Apoi îi auzise. Strigând, cerând ajutor. Billy, Myrna, Benedict. Dar vocea pe care dorea cu disperare s-o audă tăcea. Cuprins de panică, începuse să sape cu mâinile goale. Aruncând la o parte bucăți de moloz pe care în mod normal n-ar fi putut să le urnească.

Până când i s-a rupt pielea mănușilor. Până i-a găsit.

Mai întâi pe Billy, apoi pe Myrna și apoi pe Benedict. Și, în sfârșit, o altă față s-a întors spre el, cu ochii mijiți în lumina soarelui.

— Jean-Guy, mai e cineva aici, îi spusese cu vocea răgușită.

În timp ce echipa de salvare, însoțită de câini, săpa să scoată cadavrul, Jean-Guy ajutase la eliberarea celorlalți.

Myrna avea câteva vânătăi pe picioare, iar Billy avea o gleznă scrântită. Benedict era lovit la cap și era posibil să aibă și alte răni de când se prăbușise etajul și după o noapte petrecută în ger.

Iar Armand ieșise practic nevătămat.

Se pare că ghetele și hainele grele, căciulile și mănușile groase îi protejaseră în cea mai mare parte. La fel și cadrul ușii. Și Benedict.

Armand clipi din nou, încercând să-l vadă mai bine pe Jean-Guy, care stătea la doi pași de el în ambulanță.

Parcă cineva îi frecase ochii cu vaselină amestecată cu pietricele. Totul era opac. Particulele grosiere aproape îl orbeau…

Și el refuzase să fie dus la spital și nu voia decât să plece acasă.

Dar, în timp ce Billy și Myrna fuseseră conduși înapoi în Three Pines, Armand rămăsese. Trebuia să afle mai multe despre cel pe care-l găsiseră.

— Tocmai au scos cadavrul, spuse Jean-Guy și îi întinse un portofel.

Armand îl deschise și văzu permisul de conducere, dar nu reuși să citească. Închise ochii strâns, sperând să-și limpezească vederea, dar scrisul și figura rămâneau neclare.

I-l înapoie lui Jean-Guy.

— Vrei să-mi citești tu?

•

Myrna se lăsă mai jos în cadă, până când apa fierbinte îi ajunse sub bărbie și spuma se ridică atât de sus, încât nu mai vedea în jur.

— O, Doamne, șopti ea în timp ce frigul și spaima începeau să se estompeze.

Ce nu reușiseră baia fierbinte, parfumul de lavandă și negresa cu ciocolată făcea paharul imens de vin roșu.

Din spatele ușii de la baie se auzea muzică de Bach. Concert pentru două viori. Și în plan îndepărtat, neinteligibilă, dar recognoscibilă vocea murmurată a Clarei. Și încă un sunet foarte, foarte slab:

— *Fuck, fuck, fuck.*

Închise ochii.

•

Billy Williams nu se dădea în vânt după băi calde și niciodată nu făcea băi cu spumă.

Nu pentru că le considera mai puțin masculine, ci pentru că pur și simplu nu le luase în considerare.

Dar *madame* Gamache îl invitase să intre să se spele și să se încălzească. Și să rămână la masă. Deși îi era frig și foame, tocmai se pregătea să refuze când simțise mirosul de trandafiri și, șchiopătând, o urmase până la baia mare din capătul holului. Cada era umplută cu apă și plină cu spumă care mirosea ca grădina de trandafiri a bunicii lui.

Era atât de tentantă, încât nu putuse să refuze.

— Te las să te relaxezi, spuse ea. Eu mă duc să văd ce face Myrna.

— Spune-i că… începu Billy, apoi făcu o pauză ca să se gândească. Salut-o din partea mea.

— Așa am să fac. Vezi că ai niște haine curate pe pat și tocana se încălzește în cuptor.

După ce plecă *madame* Gamache, el intră în cadă și se așeză. Se cufundă

în apa fierbinte. Simțea cum i se relaxau mușchii încordați, în timp ce apa, spuma și parfumul de trandafiri îi învăluiau corpul dureros.

Pe o măsuță de lângă cadă găsi o bere, cea care îi plăcea lui. Și o bucată mare de tartă. Din cea care îi plăcea lui.

Cu cremă de lămâie și bezea.

Billy închise ochii și oftă.

•

Amelia Choquet era la duș. Încă slăbită. Cu mintea începețoșată.

Ar fi vrut să facă o baie. Lungă și fierbinte. Dar baia lui Marc era dezgustătoare, cada, cu o dungă de jeg de jur-împrejur, vasul de toaletă, murdar. Scurgerea era înfundată cu fire de păr lungi și drepte, scurte și creț e. Nu voia decât să stea cât mai puțin timp acolo.

Închise ochii și simți apa caldă curgându-i în cascadă peste capul care îi bubuia de durere. Se spălă pe corp și pe cap cu o bucată crăpată de săpun ieftin. Își imagina că, atunci când va deschide ochii, va vedea că se află în dușurile strălucitor de curate de la Academia de Poliție.

Rămase în această fantezie cât mai mult timp posibil. Apoi deschise ochii și începu să se frece bine, bine, bine pe tot corpul.

Abia atunci observă că avea ceva scris pe brațul stâng. Un nou tatuaj printre celelalte.

Se uită cu atenție. Nu, nu era un tatuaj. Era ceva scris cu marker.

David.

Atât. Doar David. Și un număr: 14.

Nu era scrisul ei. Scrisese altcineva.

Se frecă și mai tare. Aproape să-și jupoaie pielea de pe braț.

Dar scrisul nu se lua.

David. 14.

Capitolul 18

Jean-Guy Beauvoir închise telefonul din bucătărie, apoi îi ceru socrului său permisiunea de a-l folosi pe cel din birou.

— Bineînțeles.

Armand îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre ceilalți din cameră.

Reine-Marie. Billy. Annie.

Benedict.

Armand și Jean-Guy se duseseră direct la spital și îl găsiseră pe tânăr la triaj. Cu vânătăi. Lihnit. Cu un bandaj pe frunte, aproape de linia părului.

— A avut noroc băiatul ăsta, spusese doctorul. N-are fracturi, nici hemoragie internă. Nici vreo comoție. Fiul dumneavoastră? îl întrebase pe Jean-Guy, care se uitase la el oripilat.

— Nu, nu-i fiul meu, se răstise el și văzuse că Armand zâmbea. E nepotul dumnealui.

— Nu e chiar așa, replicase Armand, dar nici nu negase explicit.

Doctorul se uitase la cei doi bărbați murdari și răvășiți. Apoi la Benedict. Murdar și la fel de răvășit. Și nu i se păruse necesar să lungească discuția.

— În cazul ăsta, vi-l las dumneavoastră.

Apoi îl luaseră pe Benedict acasă. Acasă la Gamache.

Aici, îmbăiați și cu haine călduroase, se așezaseră cu ceilalți la masă, la o tocană cu carne de vită și o tartă de mere caldă, cu multă frișcă. Mâncăruri reconfortante, care rareori dădeau greș.

Era după-amiază și stăteau să se încălzească lângă soba din bucătărie.

Întrebaseră, desigur, despre cadavru. Despre bărbatul mort. Voiau să știe cine era. Dar Jean-Guy le explicase că nu putea să le spună până nu era anunțată familia.

Acesta fusese motivul pentru care telefonase.

Când reveni, după câteva minute, se așeză lângă Annie și, după ce aruncă o privire scurtă spre Armand, anunță:

— Bărbatul mort este Anthony Baumgartner.

— Cum? exclamă Benedict. Dar numai ce l-am văzut ieri.

— Baumgartner? întrebă Reine-Marie. Rudă cu Baroana?

— Fiul ei, răspunse Armand.

— Bietul om, spuse Annie. Avea familie?

— *Oui,* răspunse Jean-Guy. Am anunțat-o pe fosta lui soție și ea le va spune copiilor. Adolescenți mari.

— Ce căuta acolo? întrebă Reine-Marie.

— Asta e întrebarea, răspunse Jean-Guy.

Deși telefonul pe care tocmai îl primise îi ridicase și alte semne de întrebare. La fel și cel pe care îl dăduse.

— Ești sigur că nu l-ai văzut și nu l-ai auzit când ai ajuns acolo aseară? îl întrebă Jean-Guy pe Benedict, care însă clătină din cap.

— Și n-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

Benedict clătină din cap încă o dată, în timp ce Armand se uită cu interes la ginerele său.

— Am văzut mașina, răspunse Benedict. Dar abia când am reușit, împreună cu Billy, să pornim camioneta. În lumina farurilor. Știind că va mai dura ceva timp până se încălzea camioneta, am intrat în casă, să nu mai stau în frig.

— Și eu te-am lăsat acolo, spuse Billy. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu e vina ta. Eu am fost prost. N-ar fi trebuit să intru.

— Ușa era descuiată? întrebă Armand.

— Da.

Armand își șterse lacrimile care îi curgeau întruna din ochii iritați, apoi aruncă șervețelul ud în sobă.

Medicul îl sfătuise să nu se frece la ochi. Praful putea să-i zgârie corneea și să-i provoace leziuni permanente.

Dar ochii cereau să-i șteargă și îi era aproape imposibil să reziste.

Văzându-l, Reine-Marie îi luă mâna și i-o ținu într-a ei, în timp ce Armand o ținea pe cealaltă sub coapsă.

— Putem să venim și noi? se auzi o voce din living și chiar atunci intrară Myrna și Clara. Am auzit că ai fost externat.

Myrna îl îmbrățișă pe Benedict.

— Ești bine?

Billy sări în picioare și îi oferi Myrnei scaunul său, făcând în așa fel încât să nu-l ocupe Clara. Reine-Marie, căreia i se aprinse o luminiță în ochi, zâmbi către Armand.

— Doar un cucui, răspunse Benedict.

— Un *chiuchiu,* spuse Clara. *Muimuțelule*[{11}].

Benedict se uită la ea cam cum se uita Armand la Billy când vorbea.

— Nu cred că v-ați cunoscut, interveni Myrna. Ea este Clara Morrow, o vecină.

— Încântat, răspunse Benedict, articulând clar, cu voce tare.

— N-ai văzut niciodată *o împușcătură în întuneric?* întrebă Clara.

Apoi se întoarse spre Myrna.

— Încă un film pe care ar trebui să-l revedem.

— Bună idee.

— Clouseau? îl întrebă Clara pe Benedict, care continua s-o privească cu capul înclinat, de parcă așa putea să priceapă mai bine ce bălmăjea această persoană cu părul vâlvoi.

— „Mâinile mele sunt arme letale", cită Clara o replică din film și făcând o figură de karate.

Dar Benedict, vizibil alarmat, se dădu înapoi, ciocnindu-se de Armand.

— Stai liniștit, spuse Armand zâmbind. Le folosește numai ca să picteze.

— Pictură cu degetele? întrebă Benedict. Am avut o mătușă care se ocupa cu asta. Terapie prin artă. Nu prea era zdravănă la cap.

— Că tot veni vorba, ce-ți face capul? întrebă Myrna revenind la întrebarea inițială.

— Mi-au făcut o tomografie. Se pare că am capul tare.

Vorbi cu atâta seriozitate, încât ceilalți nu se putură abține și izbucniră în râs.

Benedict, care nu înțelese imediat, părea nedumerit. Apoi începu să zâmbească.

— Dar ai o inimă mare, îl liniști Reine-Marie bătând ușurel cu palma pe pătura de pe genunchii lui. Le-ai salvat viața.

— Ei mi-au salvat mie viața.

— Probabil că a fost foarte frig în casa aia, zise Armand. Fără niciun strop de căldură.

— Așa e.

— Bine că ai putut să aprinzi focul să te încălzești.

— Pe noi ne-a speriat de moarte, zise Myrna. Când am simțit mirosul, am crezut că a luat casa foc. De parcă nu era de-ajuns că se prăbușise.

— Acum poți să ne povestești? întrebă Clara, acceptând scaunul lui Armand în timp ce el își aduse altul de la masa din bucătărie. Știți numele victimei?

— Tocmai le-am spus, răspunse Jean-Guy. Victima este Anthony Baumgartner.

Myrna îl privi stupefiată.

— Fiul Baroanei? Numai ce l-am văzut ieri după-amiază. La el acasă.

Și Benedict spusese același lucru. Majoritatea oamenilor aveau această reacție, Armand știa bine. De parcă faptul că văzuseră recent o persoană trebuia să o protejeze de o moarte subită.

Se întoarse către Benedict.

— Ziceai că, atunci când ai intrat în casă, ușa era descuiată. Dar n-ai văzut nici urmă de *monsieur* Baumgartner?

— Nu, nimic. Am strigat, crezând că era cineva acolo, pentru că văzusem mașina, dar n-a răspuns nimeni. Am început să mă uit în jur, cu lanterna de la mobil. De fapt îmi omoram timpul cât așteptam să se încălzească motorul. Dar pe urmă m-am întrebat dacă ferma putea fi totuși salvată și m-am dus mai departe ca să mă uit mai bine. Atunci s-a întâmplat.

Tânărul amuți.

Armand și Jean-Guy, amândoi familiarizați cu traumele, recunoșteau semnele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Armand cu blândețe.

Psihoterapeuții lui îl învățaseră un lucru pe care încerca și el să-l transmită mai departe tuturor agenților din Sûreté. Trebuia să vorbești despre ce s-a întâmplat. Și despre rănile fizice, dar și despre cele emoționale.

Și acum încerca să-l convingă pe Benedict să vorbească. Pe tânărul cu capul tare și inima mare.

Henri, întins între Armand și Benedict, se răsuci pe spate, iar urechile mari i se întinseră pe podea ca două covorașe.

Benedict se aplecă și îl frecă pe burtă, ferindu-și privirea de ceilalți.

— Auzeam cum trosnește, îi povestea el lui Henri, care îl asculta cu atenție. Am crezut că trosnea lemnul din cauza gerului. Se întâmplă la casele vechi. Nu mi-a fost frică. La început. Am crezut că știu ce era. Dar pe urmă s-a auzit un alt zgomot, mai puternic. Eram în bucătărie și se auzea ceva, ca un tren care se apropie, și casa a început să se cutremure.

Vocea îi devenise din ce în ce mai ascuțită. Myrna se aplecă și îl luă de mână. Nu ca să-l facă să tacă, ci ca să-l liniștească.

Benedict se uită la Myrna, apoi la Armand.

Deși avea vederea încă încețoșată, Gamache percepea foarte clar groaza tânărului.

— Am dat să fug spre ieșire, continuă Benedict. Dar a căzut o grindă

chiar în fața mea. M-am oprit la timp. Și pe urmă…

Ezită.

— Spune, îl îndemnă Armand cu blândețe.

— Pe urmă parcă erau explozii peste tot. M-am dezorientat și m-am blocat.

Se uită în jur, cu ochii mari, și privirea i se opri la Jean-Guy, care nu îl privea cu milă sau cu compasiune. Nici măcar cu înțelegere. Deși Jean-Guy înțelegea.

Expresia lui transmitea un singur lucru: liniștește-te. Ce simțise Benedict atunci, ce simțea acum, felul cum reacționase, ce făcuse el sau nu făcuse era ceva firesc și normal.

Să se blocheze. Să fugă. Să strige. Să țipe.

Jean-Guy făcuse toate astea. Și el fusese instruit. Băiatul ăsta era tâmplar. Antreprenor în construcții.

— Știu, răspunse Myrna. Și eu am încremenit. Când a început să se prăbușească. A fost…

— Eu eram singur.

Myrna, care se pregătea să mai spună ceva, rămase cu gura căscată. Fără cuvinte.

— Eram singur, repetă Benedict cu o voce abia auzită.

Aici era diferența. Ca de la cer la pământ. Între groaza lor și groaza lui. Și ei înfruntaseră moartea, dar împreună.

El fusese singur.

Lui Benedict îi tremura buza de jos și i se încrețise bărbia în efortul de a se abține să nu izbucnească în plâns.

— Mi-a fost foarte frică, spuse el încet. Când în sfârșit am putut să mă mișc, am văzut cadrul ușii și m-am rugat să fie sub o grindă de rezistență. Am fugit și m-am ghemuit sub el. Și am așteptat. În jurul meu cădea totul.

În timp ce vorbea, își băgase capul între umeri.

— Apoi n-a mai căzut nimic, dar eu eram blocat acolo. Am tot strigat, dar degeaba. Pe urmă s-a făcut foarte, foarte frig. Și întuneric. Mobilul căzuse pe undeva. Nu puteam să sun sau să trimit un mesaj. N-aveam lumină. Și apoi s-a lăsat liniștea deplină.

Se înconjurase cu brațele și stătea cu privirea ațintită la foc.

— Dar ai avut chibrituri, îi aminti Armand.

Benedict încuviință.

— Uitasem de ele. Am făcut o grămăjoară de lemne. Lemnul era atât de

vechi și de uscat, încât s-a aprins repede. Din când. În când se mai auzeau mișcări, dar până la urmă m-am obișnuit și după ce am aprins focul, m-am simțit mai bine. Vorbeam singur. Îmi spuneam că m-am descurcat minunat. Că totul era foarte bine. Că eram deștept. Că am avut noroc. Că o să vină cineva să mă caute.

Se uită la Billy. La Myrna. La Armand.

— Și ați venit voi.

— Și n-ai mai auzit nimic? întrebă Jean-Guy. Zgomote făcute de vreun om?

— Nu. Până ați venit voi.

Ei dădură din cap, gânditori. Imaginându-și. Aducându-și aminte.

Și cel puțin unul dintre ei, întrebându-se.

— De ce te-ai dus acolo? îl întrebă Armand pe Benedict.

— Ca să-mi iau camioneta.

— Bine, dar ai promis că nu pleci cu ea fără cauciucuri de iarnă. Mi-ai dat cuvântul tău. Atunci de ce?

Benedict lăsă ochii în jos.

— Îmi pare rău, spuse el suspinând adânc. Acum îmi dau seama că a fost o prostie, dar după două-trei beri mi s-a părut o idee bună. E jalnic, știu, dar sunt două lucruri la care țin foarte mult. Prietena mea și camioneta mea. Îmi este dor de prietena mea. Și îmi făceam griji pentru camionetă. Când Billy s-a oferit să mă ducă, am acceptat.

Ridică ochii spre Armand.

— Aveam de gând să vă sun dimineață. Să vă spun unde sunt. Îmi pare rău. Foarte rău.

Era exact genul de comportament imprudent pe care Armand, ca polițist și tată de băiat, îl cunoștea foarte bine. Dădu din cap, dar nu-l pierdu din ochi pe Benedict. Nu era greu de crezut că acest tânăr putea fi uneori lipsit de judecată. Ca dovadă, tunsoarea, puloverul și cartea de vizită. Și nici că uneori putea fi imprudent. Ca dovadă, faptul că încercase să înfrunte iarna aspră din Quebéc fără cauciucuri de iarnă. Dar îi venea greu să creadă că Benedict își încălca promisiunile. Mai ales o promisiune care știa că era luată în serios.

Și totuși o făcuse.

Ceea ce, Armand era foarte conștient de asta, însemna că se înșelase în privința tânărului. În legătură cu chestiunea asta. Oare și în legătură cu altele?

Soarele începea să coboare spre apus și Annie se ridică încet de pe scaun ca să aprindă câteva lumini.

— Mai vrea cineva ceva de băut? întrebă ea.

— Da, te rog, spuse Myrna ridicându-se.

— Vă ajut și eu, se oferi Clara.

— Putem să discutăm ceva? îl întrebă Jean-Guy pe Armand. În biroul tău.

Ajunși acolo, Jean-Guy închise ușa după el.

— Mai e ceva, *patron*. Ceva ce încă nu le pot spune celorlalți. Medicul legist nu crede că Anthony Baumgartner a murit când s-a prăbușit casa.

— Atunci cum?

— Avea craniul zdrobit. Avea praf de ciment și rigips pe rană, dar numai la nivel superficial.

— Hemoragie internă?

— Deloc.

— Plămânii?

— Curați.

Gamache înclină scurt din cap, făcându-i semn lui Beauvoir spre un scaun, apoi se așeză și el.

— Era mort înainte de prăbușirea casei, spuse Gamache înțelegând imediat ce însemna. Ar fi putut fi un infarct sau un AVE?

— Doctorița Harris a luat în considerare ambele variante, dar nu crede, răspunse Beauvoir. După părerea ei, cauza morții a fost lovitura la cap, înainte de prăbușirea casei.

— De-asta ai dat telefonul ăla.

— *Oui*. Am decis că este vorba de un omor și l-am desemnat pe inspectorul Dufresne să se ocupe de caz. Eu am să conduc ancheta.

— Bine, răspunse Gamache.

— Ce-mi poți spune despre întâlnirea cu Baumgartner?

Gamache reflectă o secundă. Îi povestise deja lui Jean-Guy despre întâlnirea din ziua precedentă și despre testament, dar nu detaliat. Fusese doar un episod neobișnuit. Nu-l privise ca pe unul premergător unei crime.

Dar acum era de altă părere.

Îi descrise întâlnirea, casă, persoanele prezente. Reacțiile lor când s-a citit testamentul.

— Deci a întrebat de ce ești tu executor testamentar?

— Da. Crezuse că vor fi ei trei. Așa le dăduse de înțeles mama lor.

— Înseamnă că s-a întâmplat ceva, s-a schimbat ceva, dacă nu i-a mai desemnat pe ei.

— Și totuși le-a lăsat lor tot, spuse Gamache. Dacă s-ar fi certat, nu doar că nu i-ar mai fi numit executori, i-ar fi și dezmoștenit.

Beauvoir dădea din cap gânditor.

— Ai mai remarcat ceva ciudat, *patron?*

Remarcase? Atunci nu. Dar acum, privind în urmă?

Își dădea seama cât era de ușor, chiar tentant, să acorzi o importanță exagerată unor detalii nesemnificative.

Priviri. Inflexiuni ale vocii. Izbucniri. La momentul acela, erau doar musafiri care nu știau că vor deveni martori.

Acum încerca să fie cât mai exact. Se spuseseră lucruri sau existaseră gesturi care să fi dus, câteva ore mai târziu, la moartea lui Anthony Baumgartner?

Era întrebarea pe care și-o punea de fiecare dată când îngenunchea lângă un cadavru.

De ce a murit această persoană?

Asta se întreba și acum. De ce murise Anthony Baumgartner? Ce se întâmplase?

— Mi se pare o coincidență prea mare, recunoscu el. Acum se citește testamentul și, după câteva ore, unul dintre moștenitori este omorât. Dar nici în ruptul capului nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva care să ducă la asta. Totuși, când am plecat noi, Hugo și notarul au mai rămas cu Anthony. Trebuie să se fi întâmplat ceva după ce am plecat.

— Ce părere ai despre testament, *patron?*

— Din punctul nostru de vedere, a fost ceva inedit, o țăcăneală chiar, dar trebuie să recunosc că moștenitorii, inclusiv Anthony, n-au părut deloc surprinși. Ar fi fost și mai surprinși dacă nu le-ar fi lăsat banii și proprietățile alea.

— Bine, zise Beauvoir ridicându-se. Începem. Vom căuta să obținem cât mai multe informații despre familia Baumgartner.

— Inclusiv despre Baroană, insistă Gamache. Am impresia că, dacă ea n-ar fi murit, fiul ei ar fi încă în viață.

Se ridică și se duse la ușă, dar se întoarse la birou când sună telefonul.

— *Oui, allô.*

Gamache îi făcu semn lui Beauvoir să se așeze, dar el rămase în picioare.

Jean-Guy văzu că Gamache se schimbă la față.

— Nu, ai făcut bine. Și ea e tot acolo?

Ascultă, lăsându-se încet pe spătar.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat… Înțeleg. Și ești sigur că asta a spus?

Urmă o pauză, timp în care Beauvoir văzu că buzele lui Gamache se subțiară și se albiră.

— Continuați… Nu, nu. Nu faceți nimic… Normal că știu că e ilegal, se răsti el, apoi se stăpâni.

Inspiră adânc și reluă pe un ton așezat.

— Vă las pe voi să decideți, dar nu uitați că voi sunteți acolo ca simpli observatori. Nu interveniți.

Când închise, Jean-Guy întrebă:

— Era în legătură cu cadetul Choquet?

Gamache îi povestise ce se întâmplase în ziua precedentă la academie și știa că șeful ceruse ca Choquet să fie urmărită.

— Fostul cadet, îl corectă Gamache, dar încuviință.

— E în stradă?

— *Oui.*

Inspectorul-șef părea că nu e dispus să vorbească. Nu pentru că nu voia ca Beauvoir să știe ce se întâmpla, ci pentru că nici el nu era sigur.

— Prietenul ei a găsit-o leșinată pe o alee și a dus-o la el acasă.

— *Merde,* reacționă Beauvoir, clătinând din cap. Proastă fată. Proastă.

Apoi se uită mai atent la Gamache.

— Să nu-mi spui că te surprinde, *patron.*

Aproape că-i zise și „Ți-am spus eu”.

Beauvoir îl avertizase pe Gamache în privința tinerei încă de când o primise la Academia de Poliție.

Era singura mare divergență dintre ei. Era punctul slab al Șefului. Călcâiul lui Ahile.

Gamache credea că oamenii se pot schimba. În rău, da. Dar și în bine.

Însă Jean-Guy nu era naiv. Știa din experiență că, în esență, oamenii nu se pot schimba. Nu se schimba decât capacitatea de a disimula mai bine gândurile cele mai oribile. De a-și ascunde fața sub o mască civilizată. Dar în spatele zâmbetelor și al conversației politicoase, nevăzut în întuneric, putregaiul creștea și, la momentul potrivit, în condițiile potrivite, acele gânduri oribile se transformau în fapte oribile.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Beauvoir.

Cum Gamache nu răspunse, Jean-Guy îşi privi cu atenţie şeful şi mentorul. Şi înţelese.

— O urmăreşti. Nu ca s-o protejezi, ci ca să vezi dacă găseşte opioidele.

— *Oui.*

Până la urmă, nu era un punct chiar atât de slab, se gândi Beauvoir şi încercă să nu lase să i se citească pe faţă stupoarea.

— Poliţia din Montréal a trimis doi agenţi sub acoperire s-o urmărească şi să-mi raporteze, îi explică Gamache.

— Ai sacrifica-o?

— M-aş sacrifica pe mine dacă aş putea, replică Gamache. Dar ea e singura care ne poate conduce la transportul de droguri.

Jean-Guy încercă să-şi păstreze expresia civilizată, dar bănuia că tot i se ghiceau adevăratele sentimente.

Nu o dată inspectorul-şef Gamache ceruse sacrificii mari din partea oamenilor săi. De multe ori, se pusese în pericol chiar pe el.

Dar întotdeauna se întâmplase cu acordul lor, în deplină cunoştinţă de cauză. Ştiau pentru ce fuseseră trimişi.

De data asta era altceva. Cu totul altceva. Omul din faţa lui Beauvoir se folosea de un cadet cu probleme, fără acordul lui. O punea în pericol pe Amelia fără acordul ei.

Ceea ce îi demonstra lui Beauvoir două lucruri.

Cu câtă disperare îşi dorea Şeful să împiedice acele droguri să ajungă pe străzi.

Şi cât de departe era dispus să meargă pentru a reuşi. Însă Jean-Guy mai vedea ceva.

Preţul imens pe care îl plătea acest om de bună-credinţă.

Beauvoir se întrebă dacă el ar fi capabil de un lucru atât de oribil.

•

— David? spuse drogata. Nu, niciun David.

Amelia insistă. Nici măcar nu ştia dacă David era englez sau francez. Căuta un Dei-vid. Sau un Da-viid?

Părea un amănunt nesemnificativ, dar în măruntaiele acestei lumi, amănuntele aveau importanţa lor. Ca, de pildă, înţepătura minusculă făcută de o seringă pe piele. Da, era un univers făcut din mici înţepături şi ţepari mari.

Era foarte sigură că acest David o însemnase pentru că pusese întrebări despre marfa cea nouă. Era un avertisment. Că putea să se apropie atât de

mult de ea.

Dar Amelia n-avea de gând să se lase speriată.

Dimpotrivă. Știa că el făcuse o greșeală. Se arătase. Iar acum ea avea o țintă pe care s-o urmărească.

Să-l găsească pe David. Să găsească drogurile. Apoi toate grijile ei vor dispărea. Atunci o să-i arate lui Gamache de ce era ea în stare.

I se udaseră picioarele în adidași și erau pline de noroi. De ce nu-și luase ghetele când plecase de la academie? Nu-și luase decât cărțile. Nu mai călcase pe la pensiune din ziua precedentă. Se va întoarce diseară. Marc avea nevoie de camera lui. Pentru treburile lui.

Avea și ea treaba ei de care trebuia să se ocupe.

— Îl caut pe David, îi spuse ea unei prostituate.

— Dacă nu cauți o păsărică, nu pot să te ajut, micuțule.

Amelia se zburli, apoi își dădu seama că, în palton, cu căciulă și blugi, semăna cu un băiat.

Mergea târșindu-și picioarele pe strada Sainte Catherine, numită așa după protectoarea bolnavilor. Trăgea cu ochiul spre aleile întunecate și vedea drojdia societății, gunoaiele, bolnavii, toxicomanii, prostituatele, cei aproape morți și pe moarte.

Niște copii, toți. Majoritatea mai tineri decât ea. Ce se întâmplase în cei doi ani cât lipsise?

Dar știa răspunsul. Opioidele, asta se întâmplase. Fentanilul. Și urma să vină ceva și mai rău.

Amelia aruncă privirea pe o alee întunecată și i se păru că vede un copil. Cu o căciulă roșu-aprins. Doar o halucinație, era sigură. Un ecou al drogurilor pe care le luase în seara dinainte.

•

Armand stinse luminile din casă, dar nu se băgă în pat, deși, după ziua aceea oribilă, abia aștepta să se strecoare sub pilotă și s-o țină pe Reine-Marie lipită de el. În brațele lui.

Se instală într-un fotoliu din living, cu o pernă și niște pături.

În capătul coridorului întunecat erau camerele unde dormeau Billy și Benedict. Liniștiți, spera el.

Dar dacă vreunul dintre ei se trezea chinuit de coșmaruri, Armand trebuia să fie acolo.

•

Clara stinse luminile în loftul de deasupra librăriei. Se asigurase că

Myrna dormea și tocmai se pregătea să plece, când se opri în capul scării și aruncă o privire înapoi.

Se gândi la toate nopțile când Myrna stătuse cu ea. După Peter. Ca să fie acolo când începeau coșmarurile.

Clara puse ibricul pe foc și își făcu un ceai Red Rose tare. Apoi se instala în fotoliul mare din fața șemineului.

•

Armand tresări din somn. Îl trezise un zgomot. Ciuli urechile, dar în casă era liniște.

Apoi se auzi din nou. Un strigăt.

Aruncă pătura la o parte și se duse repede în capătul holului.

— Benedict? șopti el, după care bătu la ușa tânărului și apoi ascultă.

Se auzi din nou. De data asta, un fel de geamăt.

Armand intră, trase un scaun lângă pat și îi căută mâna lui Benedict. O luă într-a lui și începu să-i repete tânărului în șoaptă, cu blândețe, că era în siguranță. Cum nu reuși să-l liniștească, începu să-i cânte încet. Primul cântec care îi veni în minte.

— *Edelweiss, Edelweiss…*

Până când tânărul se opri din plâns și respirația i se liniști. Apoi adormi.

•

În camera de-alături, Billy Williams stătea treaz, cu ochii ațintiți în tavan. În întuneric, i se părea că tavanul cade, se prăbușește peste el. Se prinse cu mâinile de marginile patului și își repetă că era doar o halucinație.

Sunt în siguranță. Sunt în siguranță.

Dar abia putea să respire din cauza dărâmăturilor care îl apăsau pe piept. Și tavanul continua să se prăbușească.

Auzi un strigăt și simți un val de adrenalină. Era același sunet pe care îl auzise în casa care urla. Inuman.

Apoi auzi șoapte. Murmure. Și încă ceva. Neinteligibil, dar familiar.

Mâinile i se relaxară, pleoapele i se închiseră și adormi în timp ce cineva cânta încetișor.

•

Amelia bătu cu pumnul în ușa proprietăresei. Aceasta deschise doar atât cât ochii ei de dihor să vadă cine bătea.

— Ce dracu’ vrei? întrebă femeia.

Halatul de baie pătat lăsa să se vadă mai mult decât ar fi vrut Amelia să vadă.

— Camera mea. E ocupată.

— Da. De cineva care plătește.

Furia proprietăresei fusese înlocuită de satisfacție.

— Ți-am dat camera cu condiția să faci curățenie. Dar n-ai făcut, este? Ai răsturnat și găleata. A trebuit să curăț eu.

Era o minciună, Amelia știa bine. Găleata răsturnată și mopul erau tot pe hol, în fața camerei ei.

Prin crăpătura ușii, ochii mici o priveau pe Amelia.

— Cară-te până nu chem poliția, spuse femeia și dădu să închidă ușa, dar Amelia o împiedică.

— Lucrurile mele, dă-mi lucrurile mele, târfă bătrână și împuțită.

— Nu sunt la mine.

— Da' unde sunt?

— Simți căldura asta?

Bătrâna făcu o mică pauză, apoi adăugă zâmbind:

— E de la lucrurile tale.

Amelia slăbi presiunea pe ușă, surprinsă de cuvintele proprietăresei, de ce însemnau ele. În clipa aceea, ușa se închise cu zgomot și se auzi zăvorul tras.

— Târfă ce ești! strigă ea și se năpusti asupra ușii.

Împinse în ea de atâtea ori, până când răguși, iar umărul o durea atât de tare, încât trebui să se oprească. Atunci se lăsă să alunece jos, epuizată.

Simți mocheta de sub ea, atât de murdară, încât se întărise. Simți mirosul de tutun stătut, de excremente, de transpirație, de urină. Simți căldura.

Cu capul în mâini, Amelia începu să plângă. Pentru viața ei ruinată, pentru cărțile ei arse.

Apoi, cum căldura devenise insuportabilă, se ridică și ieși în frigul de-afară. În căutarea unui drog atât de nou, atât de puternic, încât putea s-o ducă departe, foarte departe de locul acela. Pentru totdeauna.

•

Reine-Marie îl găsi pe Armand picotind în fața focului.

Când o văzu, se ridică și îi povesti despre Benedict.

— Trebuie să stau aici.

— *Oui,* spuse ea.

Îi potrivi perna și păturile, apoi își trase un scaun și se așeză lângă el. Îl ținu de mână și îi vorbi încet despre Honoré, despre nepoții de la Paris, despre Gracie și Henri.

Până când căzu și el într-un somn adânc și liniștit.

Capitolul 19

Soarele pătrundea prin ferestrele cu menouri ale bistroului, mângâind podeaua cu scânduri late, scaunele confortabile, mesele de pin și clienții.

Dar nu ajungea până în capătul îndepărtat, lângă șemineul imens, unde Myrna, Benedict și Armand stăteau la o masă împreună cu Lucien.

Armand îl sunase pe notar și îi ceruse să se întâlnească cu ei acolo. Și să aducă niște documente.

Notarul asculta cu o figură din ce în ce mai lungă, în timp ce Myrna și Benedict îi povesteau ce se întâmplase în ziua precedentă.

— Casa în care tocmai am fost? întrebă el când aceștia terminară. S-a prăbușit?

— Da, noi ne simțim mult mai bine, spuse Myrna, răspunzând la o întrebare pe care notarul nu o pusese. Câteva vânătăi, dar baia de aseară ne-a ajutat să ne liniștim. Mulțumim pentru grijă.

Lucien se uita la ea nedumerit.

Stăteau pe scaune cu spătar curbat, cu micul-dejun și cafeaua cu lapte în față. Lângă ei, focul duduia, alimentat cu bușteni mari de stejar.

— Sub dărâmături a fost descoperit un cadavru, zise Armand. Al lui Anthony Baumgartner.

Notarul făcu ochii mari.

— *Monsieur* Baumgartner? E mort?

— *Oui.*

— Dar numai ce ne-am întâlnit cu el.

— Probabil că s-a dus la fermă după ce am plecat noi, spuse Myrna.

— Dar de ce? întrebă Lucien.

— Nu știm.

Gamache se hotărâse să nu le spună deocamdată că Beauvoir considera moartea lui crimă. Cu cât păstrau secretul mai mult timp și cu cât știau mai puține persoane, cu atât aveau mai multe șanse de a-i prinde pe oameni cu garda jos.

Oricum, avea să se afle cât de curând.

— *Monsieur* Baumgartner ți-a spus după ce am plecat noi că ar avea de gând să se ducă la fermă? întrebă Gamache.

Lucien clătină din cap.

— Nu, nimic. Doar am mai discutat puțin cât mi-am pus eu în ordine actele. N-am stat mult, dar totul părea normal.

Și Myrna, și Armand știau că Lucien nu era cel mai în măsură să judece cât de normală era interacțiunea dintre oameni. Dar, dacă avusese loc o dispută între frați, fără îndoială că ar fi remarcat și el.

— Știi cumva de ce au fost înlocuiți ca executori în testamentul mamei lor? întrebă Gamache.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Lucien. Și de fapt nici nu știm dacă au fost vreodată executori testamentari. Așa credeau ei, dar cine știe?

— Se poate ca tatăl dumitale să fi știut, spuse Myrna. Și trebuie să existe un testament mai vechi pe undeva.

— Dacă există, eu nu știu de el.

— Ai adus documentele? întrebă Armand.

Gamache îl rugase la telefon să se uite prin dosarele tatălui său și să aducă tot ce era legat de familia Baumgartner. Acum, Lucien puse pe masă un teanc ordonat de hârtii.

— Tatăl dumitale nu era și notarul lui Anthony Baumgartner, nu? întrebă Gamache punându-și ochelarii de citit.

— Nu, doar al mamei lui.

— Ai citit ce scrie aici? întrebă Gamache arătând spre teanc.

Clipi de câteva ori și mîji puțin ochii, încercând să-și limpezească vederea încă încețoșată.

Dimineață, când se trezise, constatase că îl durea tot corpul și se simțea înțepenit din cauza celor întâmplate la ferma prăbușită, dar nu mai avea ochii atât de iritați. Totuși, cuvintele din fața lui refuzau să se vadă clar și se chinuia să le descifreze.

— Nu, răspunse Lucien. Nici n-a fost cazul. Am găsit ce căutam.

— Un testament vechi? întrebă Myrna.

— Un testament foarte vechi, precizează Lucien. Dar nu al lui *madame* Baumgartner. Pe acesta l-am găsit când am făcut propriile cercetări. Cred că știu de ce Bertha Baumgartner își zicea Baroana.

Myrna se răsuci pe scaun pentru a-l privi în față. Armand își scoase ochelarii. Și Benedict, după ce mai luă o îmbucătură zdravănă din brioșa acoperită cu un strat de glazură, se aplecă în față.

Lucien făcu o mică pauză pentru a savura mai bine momentul.

— O, Doamne, ai de gând să ne spui odată? se răsti Myrna.

Momentul, se pare, trecuse.

— Bine. După întâlnirea noastră de ieri cu familia și ținând cont de dispozițiile testamentare extraordinare, am decis să mai încerc ceva. Am căutat testamente sub numele „Kinderoth”. Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă am găsit asta.

Luă foaia de hârtie din vârful teancului și i-o întinse Myrnei. Era copia tipărită a unui document vechi, scris de mână și purtând o ștampilă ce părea oficială.

— E în germană, remarcă ea.

— Da. Știu și eu câte ceva, spuse Lucien. Pare a fi o contestație la testamentul unui anume Shlomo Kinderoth. Baronul Kinderoth.

Myrna făcu ochii mari și îi întinse foaia lui Armand, privindu-l cu subînțeles.

El își puse din nou ochelarii de citit și examină foaia cu atenție, apoi i-o întinse lui Benedict.

— Data de sus e anul 1885?

— Da. Asta, zise Lucien luând foaia din mâna lui Benedict și întorcând-o spre ei, este o copie a documentului original depus la un tribunal din Viena în 1885. Se pare că Shlomo Kinderoth a lăsat totul celor doi fii ai săi.

— Da, încuviință Myrna.

— În mod egal.

— *Oui,* confirmă Armand.

— Nu m-am exprimat bine, spuse Lucien și nu îl contrazise nimeni. A lăsat totul celor doi fii gemeni. Amândoi au moștenit titlul nobiliar, dar și averea care, judecând după acest document, era enormă. Terenuri în Elveția. Case în Viena și Paris…

— Stai puțin, îl întrerupse Myrna ridicând mâna. Vrei să spui că le-a lăsat același lucru amândurora?

— Exact.

— Dar cum se poate?

— Nu se poate. Tocmai asta e, zise Lucien, care deja se amuza.

— Așa a început totul. Cred că băieții nu s-au înțeles. S-au dat în judecată unul pe altul.

— Și? întrebă Benedict.

— Și nimic. Nu s-a rezolvat niciodată.

— Ce înseamnă asta? insistă Benedict.

— Doar nu vrei să ne spui că testamentul este în continuare contestat, se miră Myrna. Au trecut 120 de ani de-atunci.

— 132 de ani, precizează Lucien. Și, nu, bineînțeles că nu spun asta. Austriecii sunt aproape la fel de eficienți ca nemții. Nu, s-a rezolvat cu mult timp în urmă. Doar că încă n-am găsit eu decizia.

— Dar putem presupune că n-a fost în favoarea familiei din partea lui *madame* Baumgartner, spuse Armand.

— Atunci de ce credea ea că avea drepturi? întrebă Myrna.

Dar chiar când puse întrebarea și văzu figura sobră a lui Gamache, își dădu seama că debitase o idioțenie.

Bertha Baumgartner se cramponase de această credință pentru că așa voise ea. Servea intereselor ei.

Baroana trăia într-o lume imaginară, unde un moment de cumpănă o avantaja. O lume în care ea era victimă și moștenitoare totodată. O baroană femeie de serviciu. O melodramă victoriană în carne și oase.

Câți dintre clienții pe care îi primise Myrna în cabinetul ei se plânseseră că „li se făcuse o nedreptate”? Se cramponaseră de nemulțumirile lor până le întunecaseră judecata? Mai degrabă renunțau la sănătatea psihică decât la nedreptățile care credeau ei că li se făcuseră.

În unele cazuri, o țineau așa ani în șir. Ghimpele stătea bine înfipt în coastă. Și, în timp ce doamna doctor Landers îi asculta, îi îndruma, încerca să-i ajute să scape de suferință, ei lăsau rana să supureze. Până când și-a dat seama că unii clienți nu voiau să se elibereze de resentimente, ci căutau să le valideze.

Sentimentul de a fi îndreptățit era un lucru îngrozitor. Îl lega pe cel care îl nutrea de statutul de victimă. Îl sufoca. Până când persoana ajungea să trăiască într-un vid, unde nu putea să înflorească nimic bun.

Și Myrna mai știa că tragedia era aproape întotdeauna multiplicată. Invariabil, oamenii aceștia o transmiteau mai departe, din generație în generație. De fiecare dată amplificată.

Punctul sensibil devenea legendă de familie, mitul lor, patrimoniul lor. Ceea ce pierduseră devenea bunul lor cel mai de preț. Moștenirea lor.

Unde pierduseră ei câștigaseră alții, bineînțeles. Aveau pe cine să-și verse focul. Devenea o dușmănie ancestrală.

Myrna se uită la Armand, care luase din nou documentul de la Lucien și își nota ceva.

— Deci Baroana credea că familia din partea ei a fost păcălită, spuse Benedict.

Myrna strânse din buze. În ciuda pregătirii ei, a doctoratului, a anilor de

studiu și de muncă în psihologie, tânărul acesta rezumase situația mult mai succint decât ar fi putut ea.

Bertha credea că familia ei fusese păcălită. Timp de generații.

— Ce părere ai, Armand? întrebă Myrna.

„…păcatele cu care m-am născut și Vina transmisă dintr-o veche moștenire”, își zise Armand, amintindu-și obscura poezie a lui Ruth.

— Anthony Baumgartner nu s-a dus la fermă fără motiv.

— Poate îi era dor de mama lui, își dădu cu părerea Benedict.

„Poate”, se gândi Gamache.

La urma urmei, în casă se afla ceva prețios. Singurul lucru care nu putea fi luat de-acolo.

Era plină de amintiri.

Îi veni în minte cadrul ușii cu însemnele făcute cu creionul. Și fotografia de-acasă de la Anthony, cu cei trei copii în grădina cu flori, magnifice și totodată perfide.

Armand Gamache știa că amintirile erau nu doar prețioase, ci și redutabile. Încărcate cu emoții frumoase și totodată perfide.

Cine știe ce dăinuia în casa veche și părăginită?

Gamache studie din nou copia documentului. Era în germană, așa că nu înțelegea mare lucru. Și, oricum, abia vedea să citească.

De la asta să fi început totul? De la un testament nebunesc scris acum 130 de ani? Și încă unul, la fel de nebunesc, citit acum două zile?

— Unde era *madame* Baumgartner când a murit?

— Într-un cămin de bătrâni. Maison Saint-Rémy, răspunse notarul. De ce?

— Cauza morții? întrebă Gamache.

— Insuficiență cardiacă, răspunse Lucien. Certificatul de deces e în dosar. De ce?

— Dar nu s-a făcut o autopsie?

— Bineînțeles că nu. Era o femeie în vârstă, care a murit din cauze naturale.

— Armand? interveni Myrna, însă el se mulțumi să schițeze un zâmbet.

— Pot să iau eu ăsta? întrebă Armand și luă documentul.

— Nu, răspunse Lucien. Am nevoie de el pentru dosar.

— *Désolé,* dar n-ar fi trebuit să întreb, spuse Gamache împăturind hârtia și punând-o în buzunarul de la piept. Sunt sigur, că poți să-ți faci altă copie.

Se ridică și se întoarse spre Myrna.

— Librăria ta este deschisă?

— Ușa e descuiată. Ceea ce e tot aia. Ia-ți ce ai nevoie.

Armand petrecu următoarele minute căutând prin rafturile din librăria cu cărți noi și de ocazie a Myrnei. După ce găsi ce căuta, lăsă banii lângă casa de marcat și puse cartea în buzunarul paltonului.

Când se întorcea la bistrou, îl văzu pe Billy Williams îndreptându-se spre camionetă.

— N-ar trebui să conducă dacă are glezna scrântită, comentă Myrna ducându-se spre ușă.

Îl strigă și Gamache văzu că Billy se întoarse, o recunoscu pe Myrna și îi zâmbi.

— E un om de treabă, zise Armand. Un om bun.

— În orice caz, un om pe care e bine să-l ai prin preajmă, spuse Myrna.

Îl văzură venind înspre bistrou. Și, deși nu pricepea o vorbă din ce spunea Billy Williams, Armand înțelegea privirea de pe chipul lui.

Și se întrebă dacă Myrna vedea același lucru.

Capitolul 20

Jean-Guy se uita la cadavrul lui Anthony Baumgartner în timp ce medicul legist recapitula rezultatele autopsiei.

Spre deosebire de Gamache, Jean-Guy nu îl văzuse în viață, dar își dădea seama că Baumgartner fusese un bărbat arătos, distins. Chiar și acum inspira autoritate, ceea ce era neobișnuit pentru un cadavru.

— Un bărbat de 52 de ani, altfel sănătos, spunea doctorița Harris. Se vede rana de la cap.

Gamache și Jean-Guy se aplecară să se uite mai bine, deși se vedea perfect și de la distanță.

— Ai idee cu ce a fost lovit? întrebă Gamache dându-se un pas înapoi.

— După formă, aș zice cu o bucată de lemn. Un obiect asemănător cu o grindă de lemn de 5 pe 7, cu muchie ascuțită, dar mai mare, mai greu. Probabil că a fost folosit ca o bâtă de baseball, explică ea mimând lovitura. L-a lovit în partea laterală a capului cu destulă putere, dată fiind profunzimea rănii. Să fracturezi un craniu nu-i chiar așa de ușor pe cât ai zice. Ce e?

Gamache se încrunta.

— Ești sigură că s-a întâmplat înainte de prăbușirea casei?

Era, bineînțeles, o chestiune esențială. Una era un accident, alta era o crimă.

— Da, sunt sigură.

Cu ochii încă injectați și lăcrimoși, Gamache o privi cu atenție.

Doctorița Harris oftă, își scoase mănușile chirurgicale și le aruncă în coșul de gunoi.

Îi cunoștea bine pe inspectorul-șef Gamache și pe inspectorul Beauvoir. Destul de bine pentru a le spune Armand și Jean-Guy. La un pahar de băutură.

Dar în fața unui cadavru, erau inspector-șef, inspector și doctor.

Nu se supără că Gamache insista pe acest aspect. Șeful era un om prudent, iar prudența era cu atât mai necesară în depistarea unui criminal.

Deși știa bine că Gamache era încă suspendat, ea o să-l considere șeful Sûreté du Québec până când o va obliga cineva să renunțe.

— Anthony Baumgartner era mort de cel puțin o jumătate de oră când se

prăbușise casa. Îmi dau seama după starea organelor și lipsa hemoragiei interne. În plus, a fost lovit în partea laterală a capului. În mod normal, o clădire nu se prăbușește din lateral.

— Vreau să dau un telefon, zise inspectorul Beauvoir, scoțând telefonul mobil și trăgându-se într-o parte.

— Au fost două prăbușiri, corect? îl întrebă doctorița Harris pe Gamache.

— Da. Una parțială, cândva în cursul nopții, apoi cea finală, ieri după-amiază.

— Cea în care ai fost prins și tu. Când a apărut cadavrul.

— *Oui,* răspunse el și-i explică pe scurt ce se întâmplase.

— Ia loc, îi ceru doctorița Harris, arătându-i un taburet.

— De ce?

— Ca să-ți clătesc ochii.

— Nu-i nevoie, mi-e mai bine.

— Vrei să orbești?

— Doamne, Dumnezeule, nu. E posibil?

Harris își dădu seama că era realmente șocat.

— Slabe șanse, dar cine știe ce materiale erau în clădirea aia? Cu cât mai repede îți cureți ochii de toate mizeriile alea, cu atât mai bine. E posibil să-ți zgârie corneea. Sau, mai rău, să ajungă în spatele globului ocular.

Armand se așeză, iar doctorița se aplecă să-i examineze ochii, apoi îi stropi cu un jet de apă, iar el tresări când simți apa cu presiune.

— Scuze, trebuia să te avertizez că s-ar putea să usture.

Când termină, Gamache se strâmbă, făcu ochii mari și apoi clipi.

— Să nu te freci, îl avertiză ea examinându-i din nou ambii ochii, după care stinse lumina instrumentului. Mai bine. Mult mai bine.

Gamache nu se simțea mai bine. Acum abia mai vedea, iar ochii erau iritați și îl dureau. Își vârî mâinile sub coapse.

— Ce i-ai spus? întrebă Beauvoir, care terminase de vorbit la telefon. L-ai făcut să plângă.

Doctorița Harris începu să râdă.

— I-am apus că la bistrou nu mai au croasante.

— Vrei să-l omori? întrebă Jean-Guy.

— Terminați. Să știți că nu sunt surd, interveni Gamache. Vederea începea să-i revină și iritația, să-i dispară.

— Cea spus inspectorul Dufresne?

— Agenții caută arma crimei printre dărâmături, spuse Beauvoir. Și încearcă să stabilească unde se afla când a fost ucis.

— Și ei ce părere au? întrebă Gamache.

— Dufresne crede că era într-un dormitor de la etaj. Când s-a prăbușit acoperișul, a căzut cu cadavru cu tot. Deocamdată asta ar fi ipoteza.

Doctorița Harris se duse la chiuvetă în timp ce Gamache se întoarse la masa metalică de autopsie. Cu mâinile la spate, se uită la Anthony Baumgartner.

Atât de diferit de mama sa, care semăna cu o actriță britanică bătrână care juca rolul unei regine într-o comedie.

Omul acesta părea însă să fie autentic. Chiar și mort, Anthony Baumgartner păstrase o anumită noblețe. Gamache se întrebă în treacăt cui revenea titlul nobiliar. Lui Caroline sau lui Hugo?

Dreptul primului născut se aplică și în cazul titlurilor imaginare?

Trase cearșaful alb peste fața lui Anthony Baumgartner.

Gamache rămase câtva timp cu privirea la cearșaf și la silueta de sub el, după care spuse:

— Crezi că ideea era să pară un accident?

— Mi se pare evident, răspunse Beauvoir. Da. Ar fi trebuit să credem că a fost omorât când s-a prăbușit casa. Și poate că așa ar fi fost dacă nu era acolo Benedict și nu ne-ar fi spus că nu mai era nimeni înăuntru. Nimeni în viață, în orice caz.

— Adevărat. Dar, ca să pară un accident, trebuia ca ferma să se prăbușească.

— Ah, da, se auzi de la chiuvetă doctorița Harris, aruncând o privire peste umăr.

Beauvoir se întoarse la masa de autopsie, uitându-se întâi la Gamache, apoi la cearșaful alb.

— Așa e, zise el, înțelegând la ce se referise Gamache.

Nu era o simplă expunere a faptelor. Era un element esențial pentru anchetă.

Apoi doctorița Harris, uscându-și mâinile, se întoarse, iar Jean-Guy constată că și ea înțelesese ce voia să spună Gamache.

— Cum a știut criminalul că ferma se va prăbuși? întrebă medicul legist.

— Nu există decât o singură posibilitate, răspunse Beauvoir.

— Criminalul a provocat prăbușirea casei, adăugă Gamache.

— Și deocamdată nu există în peisaj decât o singură persoană care ar fi

putut s-o facă, adăugă Beauvoir.

Gamache se îndepărtă de cadavru și dădu un telefon.

•

După ce îl ascultă pe inspectorul-șef Gamache, Isabelle Lacoste reflectă puțin.

Acceptase imediat cererea lui, dar acum trebuia să se gândească cum să procedeze.

Apoi chemase un taxi, care o lăsase într-un morman de zăpadă și de noroi.

Porni cu grijă pe trotuarul acoperit de gheață. Cu bastonul în mână. Și se opri în fața intrării în bloc.

Era o clădire joasă, cu ferestrele acoperite de un strat de gheață atât de gros, încât era imposibil să vezi din interior afară.

Încercă ușa de la intrare. Era descuiată.

Intră șchiopătând în hol, unde trebui să ocolească o grămadă de materiale promoționale căzute pe dușumea. Era clar că, dacă exista un administrator, își luase liber azi. Sau anul ăsta.

Isabelle Lacoste verifică din nou informația pe care i-o trimisese inspectorul-șef Gamache.

Benedict Pouliot. Apartamentul 3G.

După ce se uită în jur și constată că nu exista ascensor, se întoarse spre scări și, inspirând adânc, începu să urce.

•

După întâlnirea cu medicul legist, Jean-Guy îl lăsase pe Gamache la un mic restaurant pe rue Sainte Catherine.

— Ce speluncă! exclamase el uitându-se în jur. Ești sigur că vrei să aștepți aici?

— Veneam aici pe vremuri, când eram proaspăt agent, comentase Gamache. Atât îmi permiteam. Ba chiar am adus-o și pe Reine-Marie aici.

— La întâlnire? Ești nebun?

Beauvoir se uita la prăpădiții trântiți în separeuri. Locul părea totuși relativ curat. Genul de local unde mama, tata și fiul dealerului de droguri puteau să stea împreună la o porție de *poutine*[{12}].

— Presupun că Reine-Marie avea o slăbiciune pentru băieții răi, comentă Armand și Jean-Guy începu să râdă.

— Da, nu știu dacă era vreunul mai dur decât tine, *patron.* Acum, mai ai nevoie de ceva?

— Aș vrea să pleci.

Iar acum Jean-Guy stătea în fața unei uși închise din sediul central al Sûreté du Quebéc. O încăpere cu care se obișnuise repede. Și pe care ajunsese s-o urască.

Ridică mâna, dar ușa se deschise înainte să apuce să bată.

— Domnule inspector, zise Marie Janvier.

— Doamnă inspector.

— Mulțumesc că ai venit.

Se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

— Mulțumesc că mă primiți.

Dacă Marie Janvier avea de gând să trateze această întâlnire ca pe un eveniment social, putea și el.

— Mai avem să vă punem câteva întrebări, spuse ea arătându-i același scaun pe care stătuse data trecută.

La aceeași masă stăteau aceleași persoane, dar mai era un bărbat în vârstă, așezat mai retras, într-un fotoliu confortabil.

De data asta, Beauvoir era pregătit. În ciuda zâmbetelor amabile, știa ce voiau de la el.

În loc să se așeze, trecu pe lângă anchetator și se duse direct la omul tăcut din colț.

— Cu cine am onoarea?

Bărbatul se ridică în picioare. Nu purta uniformă, dar avea ținuta unui ofițer. Din poliție sau armată. Grad superior.

Era puțin mai scund decât Beauvoir, de vârstă mijlocie, cu un corp zvelt. Părea relaxat și totodată precaut. Genul de atitudine care vine după niște ani petrecuți într-o funcție de comandă, în situații dificile.

Cum era situația de față.

— Francis Cournoyer. De la *Ministère de la Justice.*

Beauvoir era surprins, chiar șocat. Dar încercă să nu arate.

— Ce faceți aici?

— Cred că știți foarte bine, domnule inspector-șef.

— A devenit un joc politic.

— A fost un joc politic de la bun început. Presupun că domnul inspector-șef știe lucrul acesta. A știut chiar și când a luat decizia de a lăsa să intre drogurile. Nu vă uitați așa la mine. Nu eu sunt dușmanul. Cu toții vrem același lucru.

— Care?

— Dreptate.

— Pentru cine?

Francis Cournoyer râse.

— Bună întrebare. Eu servesc interesele locuitorilor din Quebéc.

— Și eu la fel.

— Și domnul inspector-șef?

Beauvoir nu reuși să-și stăpânească indignarea.

— După toate câte a făcut, vă mai îndoiți?

— Trebuie să privim în ansamblu toată activitatea lui de serviciu. Da, a făcut mult bine, dar putem noi să spunem că a acționat în interesul locuitorilor din Quebéc când a lăsat să scape necontrolat ceva echivalent cu o molimă?

— Ca să împiedice ceva mai rău.

— Dar de unde știm noi că ar fi fost mai rău? întrebă Cournoyer. Tot ce știm este că, dacă drogurile ajung pe străzi, zeci de mii, poate sute de mii de persoane vor muri. Fie din cauza consumului acestor substanțe, fie din cauza actelor de violență asociate. Unde este dreptatea aici?

Până și Beauvoir, care nu era un animal politic, își dădea seama că Francis Cournoyer pregătea o argumentare care le va fi servită jurnaliștilor. În talk-show-uri și în interviuri.

Pentru a justifica acest asasinat.

În ciuda bunelor sale intenții, părea că șeful Sûreté du Quebéc comisese o gafă imensă. Și trebuia să plătească.

— Și ce vreți de la mine?

— Aveai posibilitatea să limitezi consecințele, domnule inspector-șef. Erai adjunctul său. Situația asta riscă să afecteze întreaga Sûreté, chiar când începea să-și recâștige credibilitatea.

— Vreți să vă spun că a fost numai decizia lui? Că el este singurul vinovat?

— Aveți de ales. Oricum, Gamache va fi învinuit. Nici nu începe discuție. Căderea lui era inevitabilă încă din clipa când a luat decizia. Era conștient de asta. Și totuși a luat-o. Dumneata nu poți face nimic. Nu-l poți salva. Glonțul a plecat deja. Ceea ce poți face însă este să limitezi numărul victimelor colaterale.

— Printre care mă număr și eu?

Francis Cournoyer se mulțumi să ridice din umeri.

— Sau prim-ministrul?

Cournoyer adoptă o figură sobră.

— Am pregătit o declarație, domnule inspector-șef. Ia-o cu dumneata dacă vrei. Citește-o. Reformuleaz-o cu propriile cuvinte, dacă vrei. Dar semneaz-o. Fă ceea ce trebuie. Nu te lăsa orbit de loialitate.

— Glumiți, nu-i așa? Mie îmi spuneți asta?

Beauvoir încerca să-și păstreze calmul și tonul civilizat, dar nu reușea să-și stăpânească furia.

— Faptul că am lăsat să treacă drogurile ne-a permis să desființăm cele mai mari rețele de trafic de droguri din America de Nord. Această operațiune a Sûreté du Quebéc aproape ne-a costat viața unui ofițer superior și, în loc să ne mulțumiți, ne tratați pe mine și pe inspectorul-șef ca pe niște infractori?

Coborând tonul adăugă:

— Și eu sunt ăla orb?

— Habar n-aveți ce văd eu.

— O, ba cred că am. Noi suntem niște pioni pe tabla voastră de șah, nu-i așa?

Și Beauvoir avu satisfacția să vadă o clipă de ezitare în ochii lui Cournoyer. O foarte mică surpriză.

— Apreciez că, după părerea dumitale, noi avem o imagine de ansamblu, spuse Cournoyer revenindu-și. Dar crede-mă, noi doar umblăm pe bâjbâite, reacționăm la evenimente și încercăm să facem ce este bine pentru cetățenii noștri.

Beauvoir nu zise nimic, dar înțelese un lucru. Acest domn Cournoyer nu umbla pe bâjbâite.

•

Așezat la masa de melamină din separeu, Gamache sorbea din paharul de apă și se uita pe fereastră.

Atunci primi un SMS.

— Mă întorc, o anunță pe fata care servea, dându-i o bancnotă de 20 de dolari. Păstrează-mi masa, te rog.

— *Oui, monsieur.*

Gamache își trase căciula peste urechi, își puse mănușile și ieși în gerul de afară, mijind ochii în lumina puternică a zilei. Zăpada de pe trotuar scrâșnea sub pașii lui și era depășit de alți trecători care se grăbeau să ajungă la destinație.

Dar el nu se grăbea. Mai în față, pe cealaltă parte a străzii, alte două

persoane mergeau agale. Una înaltă, subțire, care părea costelivă chiar și prin haina groasă de iarnă. Cealaltă, mai scundă, mai robustă, mai sigură pe picioare.

Amelia.

Gamache își potrivi pasul după ele și merse așa o vreme; când se opriră, se trase într-o alee laterală. Acolo, ghemuit în canadiana lui, îi urmări pe cei doi, rezemat de cărămizile reci ale unei clădiri abandonate.

Observă dealeri, toxicomani și prostituate care își vedeau de treburile lor în plină zi. Știind că niciun polițist n-o să-i oprească.

Porțiunea aceasta din rue Sainte Catherine nu era atât o arteră, cât un intestin.

Doi bărbați în haine murdare și zdrențăroase căutau prin tomberoane, îmbrâncindu-se din când în când.

Certându-se pe cutii de conserve aruncate și pe coji de pâine uscată.

Gamache îi privea impresionat.

Tinerii agenți se descurcau bine. Își luau treaba în serios. Așa cum trebuia. În cariera lor aveau să fie puține lucruri mai importante decât ceea ce făceau acum. Chiar dacă nu știau încă.

Primise un mesaj, o scurtă informare, de la unul dintre ei. Îl înștiința unde era Amelia. Dar ei nu știau unde era el. Nu știau că șeful Sûreté li se alăturase și o urmărea și el.

Gamache se trase mai în umbră, în timp ce Amelia și prietenul ei se apropiară de un dealer. Ambii bărbați păreau fragili, mai ales în comparație cu ea.

„Chiorul”, se gândi Gamache.

Apoi Amelia făcu un gest ciudat. Își ridică mâneca stângă până la cot și o întinse spre dealer, care clătină din cap.

Fata spuse ceva, aparent supărată, după care îi întoarse spatele și se îndepărtă. Prietenul ei se grăbi s-o prindă din urmă.

— Douăzeci de dolari pentru o muie, se auzi o voce de bărbat în spatele lui Gamache.

Făcându-se că nu aude, Gamache se uită mai departe la Amelia, până simți un ghiont în spate.

— Tataie, cu tine vorbesc. Vrei o muie sau nu?

Gamache se întoarse și văzu un bărbat mai tânăr decât fiul său. Cu tatuaje pe fața răvășită. Probabil că arătase bine cândva, se gândi Gamache. Probabil că fusese tânăr cândva.

— Nu, mulțumesc, răspunse el și se întoarse să urmărească dialogul de pe celălalt trotuar.

— Atunci cară-te dracului de-aici.

Gamache simți doi pumni lovindu-l în spate cu atâta putere, încât îl împinseră din alee pe trotuarul acoperit de gheață. Ferindu-se la timp, se izbi zgomotos cu mâinile de o mașină parcată, cât pe ce să ajungă în stradă, în plin trafic.

Un șofer îl claxonă și îi arătă degetul mijlociu.

— Ești bine?

Gamache simți pe braț o mână subțire, scheletică, și când se întoarse, dădu cu ochii de o figură cavernoasă. Obrajii erau atât de scobiți, încât pielea subțire abia acoperea oasele. Dar ochii, în ciuda cearcănelor întunecate și a pupilelor dilatate, erau blânzi.

Inspectorul-șef se uită peste drum, fixând cu privirea cuplul care se îndepărtase deja.

Amelia aruncase o privire în spate când auzise claxonul, dar Gamache se întorsese deja și se uita la persoana care îi întindea mâna.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă vocea blândă.

— *Non, non.* Sunt bine. *Merci.*

Femeia se uită înapoi, strigând spre alee:

— Puteai să-l omori, nemernic nenorocit!

— Du-te dracului, transsexualule! veni răspunsul din întuneric. Cară-te de pe strada mea!

Femeia se întoarse din nou spre Gamache. Era cam de aceeași înălțime cu el și se vedea că altă dată fusese robustă, dar se veștejise, se împuținase. Purta o fustă scurtă de piele și un palton roz, cu volane. Machiajul, deși aplicat cu grijă și pricepere, nu reușea să ascundă iritațiile de pe față.

— Sigur ești bine? E periculos aici, să știi.

— Ești foarte amabilă, mulțumesc, spuse el ducând mâna la buzunar.

— Nu te deranja, îl opri ea, punându-i mâna scheletică pe braț.

Gamache scoase un carnețel și un pix și notă numărul său de telefon.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor.

I-l dădu, împreună cu mănușile lui.

— Mă cheamă Armand.

— Anita Facial, răspunse ea strângându-i mâna și luând bilețelul și mănușile.

•

Amelia mergea mai departe cu Marc. Dormise pe hol, în fața apartamentului lui înghesuit, încercând să nu audă ce se petrecea înăuntru.

Acum porniseră din nou. El, în căutarea următoarei partide. Ea, în căutarea lui David.

În spatele lor tocmai se auzise un claxon și, când se întorsese, văzuse o prostituată ținând de braț un bărbat care aproape se aruncase în mijlocul traficului.

Privise o clipă când bărbatul îi dădea prostituatei niște bani pentru serviciile ei. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Amelia se târa mai departe pe rue Sainte Catherine. Cu capul plecat, ca să-și ferească fața de vânt, și ochii mijiți, recita, la fel ca în seara precedentă, poeziile cunoscute și frazele favorite gravate în memorie. Le înșira ca pe un rozariu personal. Le repeta iar și iar. Până când ziua aspră se stingea. Până când toxicomanii, prostituatele și travestiții dispăreau și nu-i mai rămânea decât căldura cuvintelor din cărțile acum transformate în cenușă.

•

Gamache se întoarse la restaurant.

Era conștient că riscase venind aici, dar voia să se asigure că Amelia era într-adevăr pe stradă și făcea exact ce se aștepta el.

Căuta carfentanilul.

Știa foarte bine ce se va întâmpla dacă Amelia dădea greș. Dacă el dădea greș.

Fentanilul era de o sută de ori mai puternic decât heroina. Iar carfentanilul era de o sută de ori mai puternic decât fentanilul. Era ca și cum ai îndrepta un aruncător de flăcări spre toți copiii de pe stradă.

Mergând încet, fără să se grăbească, se gândea la ce îi spusese Beauvoir. Că nimeni nu era mai dur decât el. Fusese o glumă, desigur, dar Gamache știa că era adevărat.

Simți o ușoară durere în spate, acolo unde îl lovise băiatul. Erau două puncte, unul lângă altul, care zvâcneau. Dacă i-ar fi crescut aripi, de-acolo i-ar fi crescut.

Dar Armand Gamache știa sigur că nu era un înger. Dacă ar izbucni încă un război în cer, se întreba de care parte ar lupta.

După ce își reluă locul la masă și comandă o cafea și un sandvici, Armand își puse ochelarii de citit și deschise cartea pe care o cumpărase dimineață din librăria Myrnei.

Adagia de Erasmus. Colecția de proverbe și zicători.

Era scrisă cu caractere mici și Armand avea încă privirea încețoșată, dar, cunoscând bine cartea, parcurgea acum rândurile familiare.

Cu o rândunică nu se face primăvară.
Un rău necesar.
Între ciocan și nicovală.
O pasăre rară.

Apoi găsi ce căuta.

În împărăția orbilor… recita Amelia în gând în timp ce mergea…

…chiorul e împărat, citea Gamache.

— Domnule inspector-șef?

Beauvoir se întoarse și îl văzu pe Francis Cournoyer venind după el pe coridor.

— Două vorbe, te rog.

Jean-Guy fusese interogat o oră și în sfârșit fusese lăsat să plece. Dar nu ajunsese prea departe pe hol, că, iată, Cournoyer îl prinsese din urmă.

Omul de la *Ministère de la Justice* se uită în jur, apoi îl trase pe Beauvoir în toalete și încuie ușa.

— Ai uitat asta, spuse el, și îi întinse un dosar.

Beauvoir se uită la dosar; avea în interior declarația.

— Nu am uitat-o. Nu vreau să semnez. N-o să semnez niciodată.

— Nu spune nimic din ce nu știm deja, insistă Cournoyer.

— Dar, dacă aș semna-o, ar spune multe despre mine, nu-i așa? ripostă Beauvoir. Lăsați-o baltă. Renunțați. Faceți ce trebuie.

Cournoyer zâmbi.

— Întotdeauna îți este atât de clar ce trebuie făcut? Pentru mine nu este atât de clar. Și nici pentru Gamache.

— E o minciună. A făcut ce trebuia.

— Atunci de ce cred atâția oameni onești contrariul? Și nu mă refer doar la ei, spuse el arătând spre sala de interogatoriu cu un gest al capului, ci și la alții. Oameni cumsecade, inclusiv dumneata, n-au fost de acord cu decizia lui.

Îl privi cu atenție pe Beauvoir.

— Te surprinde că știu lucrul ăsta? În declarația lui, chiar inspectorul-șef recunoaște că ai încercat să-l convingi să oprească transportul de opioide. Toți agenții din cercul său apropiat l-au rugat să renunțe la idee. Chiar el recunoaște asta. Dar nu v-a ascultat. A lăsat drogul să ajungă în stradă, unde riscă să facă zeci de mii de victime.

— Încă n-a ajuns în stradă și el a recuperat deja cea mai mare parte.

— Dar nu toată cantitatea. Și va ajunge în stradă cât de curând. Este iminent. El va fi singurul vinovat pentru moartea acelor tineri.

— Credeți că nu este conștient de lucrul ăsta? Că nu suferă? Vreți să faceți din asta un linșaj public? E dezgustător. Sunteți dezgustători. Eu nu vreau să am nimic de-a face cu treaba asta.

— O să te răzgândești. Înainte să se termine totul, o să semnezi.

— Niciodată. Ce scop urmăriți? Nu este vorba numai de a-i proteja pe politicieni.

Cournoyer descuie ușa și, aruncând o privire spre Beauvoir, păru că ia o decizie.

— Întreabă-l pe Gamache.

— Ce?

— Întreabă-l. Știe mai multe decât îți spune.

Cournoyer aruncă pe jos dosarul care conținea declarația și plecă.

Jean-Guy îl privi lung. Apoi luă dosarul de jos.

Capitolul 21

— Se pare că acest Benedict… Pouliot nu locuiește la 3G, spuse Isabelle Lacoste luând o îmbucătură zdravănă din hamburgerul pe care îl ținea cu ambele mâini.

— Dar locuiește în blocul ăla? întrebă Gamache. Cu prietena lui?

Trebui să aștepte până când Isabelle termină de mestecat.

Beauvoir, care li se alăturase în restaurantul de pe rue Sainte Catherine, îi făcu semn chelneriței.

— Vreau și eu la fel, te rog. Și o ciocolată caldă.

Era greu pentru un adult să comande cu autoritate o ciocolată caldă, dar se străduise.

Armand zâmbi. Dar amuzamentul îi dispăru văzând privirea pe care i-o aruncă Beauvoir.

Și Armand simți un ușor frison, ca și când se întredeschisese o ușă.

— *Oui,* răspunse Lacoste, înghițind în sfârșit.

De mult nu mai mâncase cu atâta poftă.

— Mă rog, într-un fel. Locuiau la… 3G, dar ea s-a mutat de-acolo acum vreo lună, iar el s-a mutat într-un apartament mai mic. În același bloc. Știai că el e… administratorul?

Dădu să mai ia o gură din hamburger, dar Gamache îi puse mâna pe braț s-o oprească.

— Nu știam. Deci nu are o iubită?

— Acum nu. Sau cel puțin așa știu vecinii. Am stat de vorbă cu vreo șase dintre ei. Toți spuneau cam același lucru. Că au locuit împreună vreo doi ani. Și că s-au despărțit… amiabil.

Mai luă o îmbucătură. Localul nu arăta prea grozav, dar hamburgerul era proaspăt, perfect preparat la grătar și delicios.

Isabelle nu mai povesti că urcase pe scări până la etajul al treilea, oprindu-se la fiecare pas ca să-și tragă sufletul. Doar ca să afle că la 3G locuia acum altcineva și că apartamentul pe care îl căuta era de fapt chiar lângă intrarea în bloc.

Futu-i. Futu-i. Futu-i, bombănise ea la fiecare treaptă pe care o cobora cu grijă.

— Ce ziceau despre Benedict? întrebă Beauvoir.

— Că este politicos, amabil, de încredere. În bloc stau multe persoane în vârstă și se pare că toți l-au adoptat pe Benedict.

— Are efectul ăsta asupra oamenilor, recunoscu Gamache. E om bun la toate?

— Da, răspunse Lacoste. După părerea celorlalți locatari, pare că știe… ce face. Dar n-a mai fost văzut de vreo două zile.

Descrierea lui Benedict nu era nici pe departe concludentă. Un om bun la toate putea să repare un robinet care curge, dar nu era neapărat și în stare să producă prăbușirea unei clădiri. După bunul plac.

Deși un tâmplar ar fi putut. Un antreprenor în construcții. Și asta era Benedict.

— Dar, dacă Benedict l-a omorât pe Anthony Baumgartner, a dat-o în bară cu demolarea, remarcă Beauvoir. Cu siguranță nu a prevăzut că va fi și el prins sub dărâmături.

— Probabil nu, răspunse Gamache.

— Cum adică „probabil nu”? se răsti Beauvoir. E evident.

Lacoste și Gamache îl priviră uimiți.

— Te supără ceva, Jean-Guy?

Beauvoir inspiră adânc.

— Scuze. Sunt obosit și mi-e foame.

Sponsorul său de la Alcoolicii Anonimi îl avertizase în legătură cu factorii declanșatori: foamea, furia, singurătatea și oboseala.

Recunoștea că îi era foame și că este obosit. Iar întâlnirea îl înfuriase. Însă sentimentul de singurătate îl surprindea și îl tulbura pe Beauvoir. După ultimul comentariu al lui Cournoyer, se simțise foarte singur.

Întreabă-l pe Gamache.

— N-a fost prea greu pentru tine, Isabelle? întrebă Gamache. Să te duci până acolo?

— Glumești, *patron?* A fost cea mai tare… terapie din ultimele luni.

Nu le povesti că alunecase și căzuse într-un morman de zăpadă și că se chinuise să se ridice în picioare. Apoi așteptase zece minute ca să găsească un taxi.

Ajunsese la restaurant înghețată bocnă și epuizată.

Dar de luni bune nu se mai amuzase atâta. De când fusese împușcată.

Se temuse că va fi trasă pe tușă definitiv. Tratată cu milă de colegii binevoitori. Că va fi privită cu condescendență, menajată. Și în final ignorată.

Gamache însă făcuse altceva. Îi încredințase această misiune, iar ea își dovedise sieși – și îi dovedise și lui – că poate s-o ducă la îndeplinire.

— Am aranjat o întâlnire cu fratele, sora și fosta soție a lui Baumgartner la el acasă, anunță Beauvoir și își privi ceasul. La ora 15:00. Aș vrea să vii cu mine dacă se poate, *patron.*

— *Oui. Absolument,* răspunse Gamache. Au aflat că e mort. Dar știu și că a fost ucis?

— Încă nu.

Deși era posibil ca unul dintre ei să știe foarte bine.

•

După ce Gamache plecă spre arhivă să caute niște documente, Lacoste rămase singură cu Beauvoir.

— Bun, acum zi-mi ce ai pe suflet, zise ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic.

— Nu mă face să-ți scot vorbele cu cleștele, ce naiba. Te-a supărat șeful cu ceva. Care-i treaba?

Beauvoir îi povesti discuția cu funcționarul de la *Ministère de la Justice.*

Relatând ce se întâmplase, îi părea că totul suna absurd. Și ar fi părut ridicol, dacă n-ar fi văzut expresia de pe chipul lui Francis Cournoyer.

Ce scop urmăriți? întrebase Beauvoir, simțind în aer mirosul greu de dezinfectant.

Întreabă-l pe Gamache.

Cu aceste cuvinte, Cournoyer aruncase o bombă în lumea lui Beauvoir. De fapt, fusese mai degrabă o dezintegrare, nu o explozie. Acolo, în toaleta bărbaților. În timp ce încerca să priceapă ce auzise.

Cournoyer lăsase să se înțeleagă mai mult sau mai puțin că persoana din centrul întregii afaceri nu era un politician răzbunător. Și nici vreun agent secret aflat în slujba guvernului.

Era Gamache. Și nu era ținta, ci lunetistul. Nu era victima, ci făptașul. Și știa foarte bine ce se întâmpla. De ce se întâmpla. Și încotro se îndrepta.

Iar pe Beauvoir îl ținea în ceață.

Toate astea – ancheta, ascunzișurile, amenințările – aveau menirea să semene confuzie, să orbească. Să inducă în eroare. În timp ce se petrecea altceva.

Asta voise să spună Francis Cournoyer. În câteva cuvinte.

Întreabă-l pe Gamache.

Jean-Guy simțea primele semne ale unei migrene. Niște pulsații

îndepărtate la baza craniului. Ca niște bătăi de inimă la nașterea unor gânduri negre.

— Dar asta nu înseamnă că șefu' știe ceva, spuse Lacoste. Poate că acest Cournoyer voia să te manipuleze. Probabil nu e prima oară când freacă creierii cuiva într-o toaletă publică.

Fără să vrea, Beauvoir izbucni în râs. Apoi suspină adânc.

Își dorea să-i dea dreptate lui Isabelle. Dar ea nu fusese acolo. Nu văzuse aerul triumfător al lui Cournoyer.

— Gamache știe mai mult decât spune, zise Jean-Guy.

— Și care e problema? Tu ești doar ofuscat că nu ți-a spus și ție.

— Doar? repetă Beauvoir. Doar? Sunt fiert. Este în joc cariera mea. Iar el știe de ce se întâmplă toate astea și nu-mi spune?

Jean-Guy începuse să ridice tonul pe măsură ce se aprindea mai tare.

— Da, sunt al dracului de furios.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Tu îți dai seama că el e șeful întregii Sûreté, nu? întrebă Lacoste aplecându-se spre el, cu o voce atât de joasă încât și Beauvoir trebui să se aplece spre ea. Normal că știe mai multe decât tine. Sau decât mine. Sau decât oricine altcineva din poliție. Așa și trebuie. El e la comandă. De ani întregi navighează prin ape tulburi. Deci, da, știe și vede mai multe decât tine sau decât mine. Slavă Domnului.

— Are secrete.

— Și asta te surprinde, Jean-Guy?

— Mă manipulează.

— Sau poate te protejează. Te-ai gândit la asta? Nu vezi?

— Normal că nu văd, replică Beauvoir. Mă ține în ceață. Mă lasă să mă plimb pe la interogatoriile alea ca un idiot. Sunt obosit, Isabelle. Pur și simplu… obosit.

Și chiar arăta obosit. Cu vârful degetului arătător împinse un cartof prăjit în farfurie, apoi ridică privirea spre femeie. Și oftă.

— Înțelegi?

Ea clătină din cap.

— M-am săturat să mă joc de-a prinselea, continuă Jean-Guy. Să mă întreb ce monstru mă așteaptă la următoarea cotitură. Și nu mă refer la criminali. Cu ei mă descurc. Mă refer la celelalte chestiuni. La jocuri de culise care pe mine nu mă amuză deloc.

Clătină din cap, apoi plecă ochii și șopti:

— Nu mă pricep la așa ceva.

— Nici nu e nevoie. Se pricepe el, spuse Isabelle și zâmbi. Și ești mult mai priceput decât lași să se vadă. Știu asta. O știe și el.

— Dar el este mai bun.

— *Monsieur* Gamache are cu 20 de ani mai mult decât tine. Este în funcție de mai mult timp, la un nivel mult mai înalt. Dar acum tu ești acolo și el are încredere în tine. Și, mai mult decât atât, ține foarte mult la tine. Își face griji pentru tine. Dacă nu ți-ai dat seama până acum, nici n-o să-ți dai seama vreodată.

Isabelle îi făcu din nou semn fetei care servea.

— Cred că ne-ar trebui niște ceai, nu crezi?

Îi zâmbi lui Beauvoir, care nu se putu abține să-i răspundă tot cu un zâmbet.

Ceai.

În situații tensionate, anglofonii din Three Pines se tratau întotdeauna cu un ceai. Până și Ruth. Deși „ceaiul" ei, dacă te uitai mai bine, era de fapt scotch.

Lui Jean-Guy i se păruse dezgustător la început. Ceai… Cu timpul, îi prinsese gustul. Spera să i se ofere. Și îl bea cu plăcere, fără să lase să se vadă.

Acum constata că și numai aroma de Red Rose îl liniștea. Nici nu mai era nevoie să-l bea.

Chelnerița se întoarse și parfumul ceaiului îl învălui. Puternic, aromat, liniștitor. Și totuși Jean-Guy simțea încă durerea care-i pulsa la baza craniului, care îi cuprinsese tot capul, ca o membrană care continua să se strângă.

Trebuia să se gândească. Să fie totul limpede. Să încerce să înțeleagă ce se întâmpla în realitate și nu ce voiau alții să-l facă să creadă.

Dar nu-i venea în minte decât versetul 10:36 din Evanghelia după Matei.

În prima lui zi de lucru, inspectorul-șef Gamache îl chemase în biroul său.

Erau singuri pentru prima oară. Și agentul Beauvoir sesizase imediat două lucruri.

Calmul pe care îl degaja bărbatul aflat în spatele biroului. Era ceva neobișnuit. Majoritatea ofițerilor superiori pe care îi cunoștea Beauvoir transmiteau o energie de genul „du-te-n mă-ta", o atitudine pe care agentul Beauvoir învățase s-o copieze.

Celălalt lucru pe care îl remarcase era privirea inspectorului-șef.

Inteligentă, sclipitoare. A unui om gânditor. Nimic extraordinar de neobișnuit pentru un ofițer superior al

Sûreté du Quebéc. Dar mai era ceva în ochii aceia care îl surprinsese pe agentul Beauvoir.

Bunătate. Atât de clară, încât putea să o vadă și un tânăr zăpăcit.

— Ia loc, îl invitase șeful.

După care îi expusese clar și concis ce așteptări avea de la Jean-Guy Beauvoir. Era un fel de cod de conduită, începea cu patru propoziții care duceau la înțelepciune: Nu știu. Am nevoie de ajutor. Am greșit. Îmi pare rău. Și în încheiere, Gamache spusese simplu: „Matei 10:36".

— Poți să iei în serios tot ce ți-am spus, zisese Gamache conducându-l pe tânărul agent spre ușă. Sau nu. E alegerea ta. La fel și consecințele, desigur.

Jean-Guy Beauvoir era obișnuit să facă ce i se spunea. Să primească ordine. De la tatăl său. De la profesori. De la superiorii săi.

Noțiunea de alegere era ceva inedit. Și mai ales deconcertant. La fel și obiceiul șefului de a-și presăra conversațiile cu citate aparent fără legătură.

Abia câțiva ani mai târziu, după numeroase anchete oribile la care participase alături de Gamache, agentul Beauvoir catadicsise să verifice.

Matei 10:36.

Jean-Guy se așteptase la un citat biblic edificator. Din Sfântul Francisc, poate. Sau un extras din acele lungi epistole adresate celor săraci, aproape sigur analfabeți, Corintienii.

Însă cuvintele pe care le citise îi stârniseră groaza în suflet.

Și omul îi va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.

Departe de a fi edificator, mesajul era un avertisment dur, rostit pe un ton blând. O șoaptă în noapte.

Ai grijă.

— Sunt sătul, Isabelle. Sătul de toate astea.

Făcu un gest cu mâna, arătând nu spre spelunca în care se aflau, ci spre o lume invizibilă. Lumea suspiciunilor. A chestionărilor permanente. A nisipurilor mișcătoare.

Nu mai voia decât să se odihnească. Ba nu, voia mai mult. Voia să se cuibărească pe canapeaua lui, în fața focului. Cu Annie și cu Honoré în brațe.

Și mai voia ca tot restul să dispară.

O duse pe Isabelle la ea acasă. În fața ușii, ea îl îmbrățișă și îi șopti:

— Ai grijă.

Era ca un ecou al gândurilor lui de mai devreme care făcu să i se zbârlească părul la ceafă.

— Știu ce am de făcut cu Cournoyer. Nu te îngrijora.

— Nu mă refer la Cournoyer.

— La Gamache?

— Nu, la tine.

În timp mergea prin Montréal, întorcându-se să-l ia pe Gamache, simți un miros familiar, dar foarte, foarte subtil: de apă de trandafir și de santal.

Și vedea din nou acei ochi plini de bunătate. Inteligenți. Gânditori. Care încercau să-i transmită ceva unui tânăr agent tare de cap, cu o atitudine care spunea „du-te-n mă-ta”.

Se uita la pietonii care săreau ferindu-se de apa murdară din băltoacele în care intrau șoferii grăbiți. La bărbații și femeile în vârstă care se țineau unii de alții ca să nu cadă. La oamenii al căror sex era greu de precizat din cauză că erau înfofoliți în haine groase ca să se protejeze de frigul aprig, în timp ce ieșeau grăbiți din magazine.

Și Jean-Guy își imagina că se plimbă pe malul Senei împreună cu familia sa. Că se duce cu soția și cu fiul său să viziteze galeriile, catedralele și parcurile din Paris. Că petrec weekenduri în Provence. Pe Coasta de Azur. Unde soarele se reflecta în Mediterana, nu în zăpadă.

Capitolul 22

— Ruth, ce faci acolo? întrebă Myrna.

Clara și Gabri ridicară privirile din ecrane le calculatoarelor, oprindu-se din tastat.

Veniseră toți patru cu mașina de la Cowansville și acum stăteau în sala calculatoarelor de la biblioteca locală, în jurul uriașei mese de conferință, fiecare în fața unui laptop.

Veniseră nu pentru calculatoare, ci pentru conexiunea de mare viteză.

Când auzise unde se duceau, Ruth ceruse să-i însoțească.

Acum, bătrâna poetă stătea la laptopul ei, lovind rapid și zgomotos cu degetele în tastatură și părând mai degrabă că meșterea ceva cu ciocanul. Cu o expresie de satisfacție care i-ar fi dat fiori reci și lui Ginghis Han.

— Nimic, răspunse Ruth.

Departe de a fi o nepriceputâ în ale calculatoarelor, Ruth, la cei 80 de ani ai săi, acceptase internetul.

— Un mod de a-și extinde imperiul, îșidăduse Gabri cu părerea.

Dacă într-adevăr ar exista *darknet,* Ruth Zardo l-ar găsi. L-ar cuceri. Ar deveni împărăteasa lui.

— Regina trolilor, spusese Gabri, iar Ruth nu-l contrazisese.

Deși ei știau pe cine urmărea ea. Nu copii de școală. Nu oameni care erau atacați pentru că erau diferiți. Ea îi viza exact pe cei care îi atacau pe aceștia. Îi agresa pe agresori.

— *Madame* Zardo, i se adresase bibliotecarul aproape înclinându-se când Ruth intrase șontâcăind.

Bătrână, cocârjată, tremurând.

Dar când se așeza la masă, în fața laptopului „ei", devenea agilă. Puternică. Inflexibilă. Implacabilă. Niciun agresor nu se putea ascunde. Era un hacker atât de rău, că devenea personaj pozitiv.

Biblioteca se pregătea să redenumească încăperea: sala LOC DE BINE.

— Ce face? îl întrebă Clara în șoaptă pe Gabri.

— N-am idee.

— Tu ai găsit ceva? o întrebă Myrna pe Clara.

Aceasta întoarse laptopul spre ea și Gabri.

Clara consulta registrul de nașteri, decese și căsătorii din Austria. Dat

fiind interesul internațional pentru genealogie, arhiva era accesibilă online.

Căuta arborele genealogic al familiei Baumgartner, cu rădăcinile și ramurile lui, mergând înapoi în timp.

Până la altoirea cu familia Kinderoth.

Apoi îi urmărise pe ei. Să vadă când deveniseră familia Rothschild, presupunând că așa se întâmplase.

— Interesant, dar m-am cam pierdut. Cine cu cine s-a înrudit, pe urmă schimbările de nume odată cu căsătoria, dar și pentru a evita discriminările. Evident, numele evreiești au devenit creștine. De fapt, nu doar numele s-au schimbat. Mulți s-au convertit. Dar vedeți aici?

Arătă un document vechi. Un nume schimbat din Rosenstein în Rose. Numai că deasupra noului nume, tot rămânea o stea a lui David. Și îl urma generație după generație.

Apoi se oprea brusc. Rămânea un spațiu alb. Excepție făcea mențiunea „10.11.38”.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Gabri.

Myrna se uita fără să zică nimic. Știa, dar nu putea să spună. Se uita la nume. La vârste.

Helga, Hans, Ingrid, Horst Rose. Toți născuți în anii 1920. Cu o stea lângă numele lor.

Și această simplă mențiune. 10.11.38.

Apoi nimic.

— Este o dată, rosti Myrna într-un târziu.

Ruth se aplecă să se uite, apoi se întoarse la calculatorul ei.

— *Kristallnacht,* adăugă ea tastând și mai tare. 10 noiembrie 1938. Când cetățeni onești și cumsecade și-au arătat adevărata față și s-au întors împotriva vecinilor lor, evreii.

— *Kristallnacht,* repetă Myrna. Noaptea de cristal. Cu referire la toate geamurile sparte.

— N-au spart numai geamuri în noaptea aia, adăugă Ruth. În Austria, pogromul a fost extrem de brutal.

Vorbea de parcă fusese acolo. În ciuda figurii inexpresive și a vocii monotone, degetele ei loveau și mai tare în tastatură.

— Baumgartner? întrebă Myrna. Familia Baroanei?

— Se pare că au fugit înainte de Holocaust, zise Clara, încerc să le dau de urmă. Cel mai interesant este că nu au titlul de baron sau baroană.

— Se poate să fi pierdut procesul? întrebă Myrna.

— Mai mult ca sigur, răspunse Gabri.

— Shlomo Kinderoth și-a lăsat averea celor doi fii ai săi, spuse Myrna. Tu ai găsit ramura din care se trage familia Baumgartner. Dar cealaltă?

Clara continuă să tasteze.

— Mai durează, dar deocamdată nu găsesc nicio referire la baronul sau baroana Kinderoth.

— Doar nu crezi că… începu Gabri.

10.11.38.

— Nu știu.

— Tu ai găsit ceva în legătură cu testamentul? îl întrebă Myrna pe Gabri.

— Habar n-am, răspunse el. Am intrat în arhive, dar sunt în germană. Nu știu ce scrie.

— Nu m-am gândit la asta, spuse Myrna.

•

Armand Gamache stătea în cămăruța liniștită din spatele Arhivelor Naționale. Documentul pe care îl căuta nu era canadian și nici din Quebéc.

Își folosise parola pentru a accesa arhivele Interpolului. Apoi pe cele austriece. Erau mai detaliate decât cele la care avea acces publicul larg.

Dar curând întâmpină aceeași problemă pe care o avea și Gabri.

Știa să citească numele. Baumgartner. Kinderoth. Dar nu știa să descifreze deciziile judecătorești.

Înțelegea, în schimb, că erau decizii. Mai multe. Din 1887. Apoi 1892. Apoi alta. Și alta. Toate privind familiile Baumgartner și Kinderoth. Una împotriva alteia.

Dispăreau câțiva ani. Apoi ostilitățile reîncepeau. Ca un război de tranșee, cu pauze de retragere. După care combatanții reluau focul. Mai aprig de fiecare dată, bănuia Gamache. Asta era natura umană.

Deși înțelegea aspectele mai importante și că era un caz care fusese rejudecat în repetate rânduri, detaliile îi scăpau. Or tocmai detaliile îl interesau pe el. Chiar dacă nu avea nicio dovadă că îl vor conduce la ucigașul lui Anthony Baumgartner, la 132 de ani de la moartea lui Shlomo, baronul Kinderoth.

Gamache știa că avea nevoie de ajutor. Mai făcu o căutare și, găsind ce-i trebuia, se ridică și începu să se plimbe agale.

Era singur în sală, nu-l vedea nimeni mormăind. Gesticulând. După câteva minute, scoase telefonul din buzunar și formă un număr.

— *Guten Tag*, spuse el, și ceru cu *Kontrollinspektor.*

•

— *Caut informații importante despre o rezoluție.*

Vocea din telefon era gravă, calmă, aparent a unui om inteligent. Și totuși *Kontrollinspektor* Gund credea că avea de-a face cu un țicnit.

— Sunteți amabil să-mi spuneți încă o dată cum vă numiți? întrebă el.

Apelul îi fusese redirecționat de subalterni. Cărora le plăcea să facă astfel de glume în toiul nopții, în timpul unei ture lungi. Nici măcar nu era clar dacă era un apel real, și nu vreunul dintre agenții lui, care încerca să vadă cât de departe putea merge.

— *Eu este Armand Gamache, șefia Sûreté du Quebéc.*

— Din Canada?

— *Aceasta este direcția,* răspunse vocea, evident ușurată. *Canada.*

•

Gamache dădu ochii peste cap, conștient că era o babilonie. Ceruse, sau cel puțin așa crezuse el, să discute cu un superior care vorbea franceza. Sau engleza. Și îi făcuseră legătura cu o persoană care nu vorbea clar niciuna, nici alta.

Poate că secretara se gândise să facă o glumă, deși austriecii erau renumiți pentru orice altceva, nicidecum pentru simțul umorului.

Înainte să formeze numărul, exersase și scosese din negura timpului puținele noțiuni de germană pe care le învățase de la bunica lui.

El stătea la masa din bucătărie și ea vorbea în franceză. Apoi în germană. Cu o brumă de idiș. Copil fiind, Armand nu făcea diferența între ele.

Plimbându-se încolo și-ncoace în sălița de la Arhivele Naționale, vorbise de unul singur. Repetase expresiile și cuvintele care îi reveneau în memorie. Se străduise să încropească una sau două fraze coerente.

În timp ce se plimba și murmura, mirosul de prăjituri proaspăt scoase din cuptor devenea din ce în ce mai pronunțat. Ieșea la suprafață odată cu cuvintele. Și imaginile.

Simțea tot mai pregnant mirosul de brioșe pe care le făcea bunica lui în fiecare vineri.

Îi oferea una proaspăt scoasă din cuptor, dar nu înainte de-a o stropi cu o lingură de ulei din ficat de cod și de-a o lăsa să-l absoarbă. Așa încât, atunci când Armand mușca din ea, era delicioasă și scârboasă în același timp. Reconfortantă și grețoasă. Parcă era îmbrățișat și respins în același timp.

Sehr gut, meyn teyer.

— Foarte bine, dragul meu, spunea ea în idiș și îl strângea în brațe, cu

tatuajul de pe antebrațul stâng la câțiva centimetri de ochii lui.

— Anchetez o crimă care are legătură cu un testament, spuse Gamache la telefon.

Sau cel puțin asta credea el că spune.

— Vreau să știu cum a fost rezolvată o succesiune. Este un caz mai vechi.

•

— *Eu inspecta un cadavru de crimă și o rezoluție este…*

Urmă o pauză, timp în care interlocutorul lui Gund se făcea că își caută cuvintele la telefon. Unele care să sune ridicol, Gund era convins de asta.

— *…măsură.* Nu, nu-i bine. *Este o…*

Gund era pe punctul de a închide. Se săturase. Și totuși era curios. Și nu foarte convins că avea de-a face cu un subaltern plictisit care îi făcea o farsă.

Între timp, bărbatul de la celălalt capăt al firului se chinuia să se facă înțeles.

— *…mărime.* Nu. *Cantitate?…*

Gund se întoarse spre calculator și scrise: „Sûreté du Quebéc. Gamache”.

— *…o parte.* Așa. *O rezoluție face parte.* Poate că *rezoluție* nu e cuvântul potrivit. *Oy gevalt.* Cum se spune?

Gund citi ce scria pe ecran, ridică din sprâncene, apoi se uită la telefon și încercă să împace cuvintele pe care le citea cu ceea ce auzea. Acum vocea gravă zicea:

— *Forță. Nein*. Îmi stă pe vârful limbii. Testament. Ăsta, da. *Gott im Himmel. Danke.*

Scoase un oftat și continuă:

— *Testament. Un testament face parte din ea.*

— Domnule inspector-șef Gamache, începu Gund. Dacă înțeleg eu corect, doriți să caut o decizie cu privire la un testament, nu?

Vorbea rar și clar.

— *Ja, ja.* Corect. Este un eveniment bătrân.

Gamache făcu o grimasă, atât din cauza mirosului de prăjituri îmbibate cu ulei de ficat de cod pe care îl simțea cumva, dar și a șirului de aiureli care îi ieșeau din gură.

— Un caz vechi, spuse Kontrollinspektor Gund.

— *Ja*

— Puteți să-mi dați numele decedatului și data testamentului?

Gamache făcu întocmai, citind din hârtia pe care o avea în față.

Îi comunică lui Gund și adresa personală de e-mail.

— Am să revin imediat ce voi găsi informația. Ziceți că este vorba de o crimă?

— *Ja. Danke schön.*

— *Bitte schön.*

Gamache închise cu sentimentul că discuția decursese bine și totodată prost. Fusese reconfortantă și dezgustătoare. Reușită și umilitoare. Și aproape sigur nu în limba germană.

— Ce gângăveală!

Capitolul 23

Inspectorul Dufresne sosise deja cu echipa de la secția Omoruri. Mașinile parcate discret de-a lungul străzii așteptau semnalul inspectorului-șef Beauvoir.

Beauvoir bătu la ușa casei lui Anthony Baumgartner și îi deschise Caroline, sora lui.

Înaltă, elegantă. Doar cearcănele îi trădau suferința.

— *Madame,* spuse Beauvoir prezentându-se, fără să numească secția pe care o conducea. Cred că pe *monsieur* Gamache îl cunoașteți.

Caroline îi strânsese mâna lui Beauvoir, dar când îl văzu pe Gamache, făcu un pas în față.

Și îl îmbrățișă.

O mișcare rapidă care o surprinsese, poate pe ea mai mult decât pe el.

Pe vremea când conducea secția Omoruri, Gamache învățase că oamenii reacționau diferit în fața morții subite. Cei emoționali deveneau uneori reținuți. Se stăpâneau, temându-se parcă de ce s-ar putea întâmpla dacă ar ceda.

Cei reținuți, neobișnuiți să aibă emoții, deveneau senii mentali.

Cei puternici se prăbușeau. Cei slabi se întăreau.

La necaz, oamenii erau și nu erau ei înșiși.

Caroline îl strânse în brațe.

Apoi îi conduse pe amândoi în living.

Gamache știa că locul va fi în curând percheziționat de agenții de la secția Omoruri, care așteptau afară. Viața lui Anthony Baumgartner avea să fie expusă așa cum era corpul său acum.

Inspectată. Disecată.

Desfăcută în bucăți. În timp ce ei, asemenea legistului, căutau cauza morții.

Doctorița Harris își terminase treaba: Anthony murise din cauza unei lovituri la cap. Munca lor abia începea.

Când intrară în living, Hugo Baumgartner se apropie și le întinse mâna, apoi rămase pe loc ca un pitic de grădină. Ferm, mut și urât. Și totuși bărbatul acesta bondoc domina încăperea elegantă.

— Cumnata mea, Adrienne Fournier, spuse Caroline. Adrienne, ți-i

prezint pe inspectorul-șef Beauvoir și inspectorul-șef Gamache.

Aceștia îi prezentară condoleanțe.

— *Merci.* E groaznic. Nici nu-mi vine să cred. Mă aștept să-l văd pe Tony apărând în capătul coridorului, în papuci.

Apoi zâmbi.

— Văd că sunteți puțin nedumeriți. Eu și Tony eram divorțați de câțiva ani, dar am reușit să rămânem prieteni. Probabil ar fi trebuit să rămânem prieteni încă de la început.

— Probabil? întrebă Caroline.

Adrienne îi aruncă o privire scurtă, dar ignoră remarca.

— Însă am adus pe lume niște copii minunați.

Era de înălțime medie, bine îmbrăcată. La 50 și ceva de ani, cu părul vopsit într-un șaten bogat, machiată decent, cu o talie subțire. Hainele ei erau elegante, fără a fi ostentative.

— Înainte de a începe, anunță Beauvoir după ce luă loc pe fotoliul indicat de Caroline, am o veste pentru dumneavoastră. O veste proastă.

Hugo pufni scurt și se întoarse spre Caroline când aceasta îi aruncă o privire.

— Ce-i? De parcă în momentul ăsta o veste ar fi putut fi bună. E de rahat.

Se întoarse spre Adrienne.

— Scuze.

Fosta lui cumnată se uita la el cu ceea ce părea a fi amuzament. Și afecțiune, cu siguranță.

— Ai dreptate, Hug. Totul e de rahat.

Caroline le întoarse spatele. Delimitându-se de ei. Gamache avea impresia că vede un aisberg care se desprinde de țărm.

Care se îndepărtează plutind în derivă.

Dar bănuia că această sciziune se produsese cu mult timp în urmă. Chiar dacă se apropia, Caroline rămânea mereu separată. Expusă curenților și contracurenților. Fluxului și refluxului de opinii și de judecăți.

Din copilărie, probabil.

În spatele lor, Gamache văzu fotografiile din bibliotecă. Deși erau prea departe și privirea lui era încă prea încețoșată, distingea mica ramă argintie și imaginea vagă a trei copii care zâmbeau. Costumele de baie ude, care atârnau pe ei. Brațele bronzate atârnate lejer pe umerii celorlalți.

Caroline în centru, încadrată de cei doi frați.

Era fericită atunci? Fusese vreodată?

Sau apăreau deja fisurile? Răcirea, împietrirea. Îndepărtarea.

Era în firea ei sau se întâmplase ceva?

Și întotdeauna, dar întotdeauna în adâncul minții lui Gamache rămânea marea întrebare.

De ce era mort unul dintre ei?

— Fratele dumneavoastră… începu Beauvoir uitându-se mai întâi la Caroline, apoi la Hugo.

După care își mută privirea spre Adrienne.

— Fostul dumneavoastră soț…

Ea încuviință printr-un mic gest al capului.

— … nu a murit într-un accident. Moartea sa a fost provocată.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— A fost ucis.

Era o declarație scurtă, seacă.

Beauvoir și Gamache știau amândoi că mințile oamenilor nu procesau cu ușurință realitatea morții. Era prea mare, prea străină. Prea monstruoasă. Majoritatea se uitau fix, așa cum se uitau ei acum la Beauvoir. În timp ce cuvintele și semnificația lor își făceau efectul. Își croiau drum de la cap spre inima lor.

Și rămâneau acolo pentru totdeauna.

Crimă.

Caroline se crispă și Hugo, după o pauză în care pe chipul lui bucălat se așternu stupoarea, se întinse și o luă pe sora lui de mână.

Într-un gest care lui Gamache i se păru automat, spontan și instinctiv, de susținere reciprocă.

Adrienne, singură în fotoliul ei cu spătar curbat, strânse cotierele până când încheieturile degetelor deveniră albe ca fața ei. Gamache avea impresia că o să leșine.

Beauvoir se ridică și se duse în bucătărie, de unde se întoarse cu mai multe pahare cu apă. Dar nu înainte de a se duce la ușa de la intrare pentru a-i da semnalul inspectorului Dufresne.

Gamache auzi murmur de voci și freamăt în vestibul, semn că echipa de la Omoruri intra în casă.

Începea ancheta.

Hugo lăsă paharul cu apă și se îndreptă spre bar.

— Dă-o naibii de apă, spuse el turnând trei pahare de scotch.

Cu mâinile tremurând, le întinse lui Caroline și Adrienne. Adrienne luă o gură zdravănă din pahar și îi reveni culoarea în obraji. Hugo îl goli pe-al său dintr-o singură înghițitură. Însă Caroline ținea paharul în mâini, de parcă uitase cum se fac lucrurile elementare. Cum să bea. Sau să respire.

— Cum? întrebă ea.

— De ce? întrebă Hugo.

— Sunteți siguri? întrebă Adrienne.

Ultima întrebare era cea mai firească. Chiar dacă ea știa deja răspunsul. Evident că inspectorul Beauvoir era sigur. Altfel n-ar fi zis nimic. Dar Adrienne nu se putuse abține să nu întrebe.

Și totuși ceilalți doi n-o făcuseră. Puseseră alte întrebări absolut firești. Cum? De ce? În schimb, nu puseseră la îndoială afirmația că fratele lor fusese omorât.

— Suntem siguri, răspunse Beauvoir. Cunoașteți pe cineva care ar fi putut să-i vrea moartea?

•

În momentul acela, pe un alt continent, *Kontrollinspektor* Gund se lăsa pe spătarul scaunului.

Era aproape miezul nopții. În circumscripția lui fusese o seară liniștită, iar el avusese timp să facă niște cercetări pentru comandantul acela de la poliția din Quebéc.

Crezuse că va fi vorba despre o cercetare de rutină într-un testament, chiar dacă foarte vechi.

Un eveniment bătrân. Zâmbi când își aduse aminte de lupta epică pe care o dusese bietul om cu limba germană.

Dar zâmbetul îi păli când citi ce apărea pe ecran. Apoi derulă mai jos pe pagină.

Mai jos. Mai jos.

Acela era momentul când se lăsase pe speteaza scaunului și se minunase.

•

— Nimeni nu are o viață ireproșabilă, începu Caroline pe un ton afectat. Dar nu văd cum ar fi putut Anthony să facă cuiva un rău atât de mare încât să-i dorească moartea.

— Nu neapărat că a făcut rău cuiva, explică inspectorul-șef Beauvoir. Motivele pot fi… complexe. Poate că fratele dumneavoastră avea un lucru pe care îl dorea foarte tare altcineva. Poate a pus bețe în roate unui coleg de serviciu, de exemplu. Sau a descoperit un secret.

Gamache stătea tăcut pe margine și asculta. Observa. Căutând indicii, reacții.

Dar cei trei clătinau din cap.

— *Monsieur* Baumgartner lucra la Taylor and Ogilvy Investments, spuse Beauvoir. În funcția de consilier de investiții, mi se pare.

— Așa este, confirmă Caroline.

— Pe scurt, investea banii unor oameni.

— Era un fel de gestionar financiar, îl corectă Hugo. El alcătuia portofoliile, le supunea aprobării clientului, apoi alții se ocupau de tranzacțiile propriu-zise.

— Înțeleg.

Un agent retras pe margine lua notițe.

— Vom face cercetări, desigur, zise Beauvoir, dar a pomenit despre ceva neobișnuit la serviciu? Un client nemulțumit? O investiție proastă? Aluzii la vreo neregulă?

— Absolut nimic, răspunse Caroline.

— Era bun în domeniul său?

— Foarte bun, spuse Adrienne.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar pot să pun și eu o întrebare? interveni Gamache.

— Te rog, îl îndemnă Beauvoir.

— A făcut investiții pentru vreunul dintre voi?

Cei trei se uitară unii la alții, apoi clătinară din cap.

— De ce nu?

— Pentru mine. Cu mult timp în urmă. Ulterior ni s-a părut riscant să amestecăm afacerile cu familia, zise Caroline.

Hugo tăcea în continuare, ceea ce nu-i stătea în fire, în timp ce Adrienne stătea dreaptă, chiar țeapănă.

— *Madame?* insistă Gamache întorcându-se spre ea.

— După divorț, mi-am mutat banii la o altă firmă, evident.

— Deși ați rămas prieteni?

— Bine, asta a durat ceva timp.

— Înțeleg. Și copiii dumneavoastră?

— Ce e cu ei?

— Mă întreb dacă au investiții, un fond fiduciar sau un fond de economii pentru studii, de exemplu.

— Da, are fiecare câte un cont.

— Administrat de tatăl lor?

— Nu.

— Și banii aceștia au fost mutați?

— *Oui.*

Beauvoir observă că răspunsurile lui *madame* Fournier deveneau din ce în ce mai laconice. În ritmul ăsta, în curând avea să cadă în mutenie.

Și, într-adevăr, în cameră se făcu liniște.

În timp ce alți anchetatori insistau și presau martorii în timpul interogatoriilor, mai ales când descopereau un punct slab, Gamache își învățase agenții despre virtuțile tăcerii.

Putea fi, și deseori era, mult mai amenințătoare decât țipetele. Chiar dacă și acestea aveau rostul lor. Dar nu aici. Nu acum.

În cameră se lăsase tăcerea.

Hugo se foi. Adrienne se înroși.

Și Caroline? Ea zâmbi.

Un zâmbet vag, fugitiv, dar vizibil.

De satisfacție.

Hugo scoase un sunet, dar Caroline îl făcu să amuțească, scoțând și ea un mic sunet. Ceva discret, între a-și drege vocea și un mormăit.

Ca și cum fratele și sora se înțelegeau la un nivel primitiv, unde mormăielile erau de ajuns.

Din nou, tăcerea se adânci, învăluindu-i, așa încât până și tânărul agent retras într-un colț începu să se foiască.

— Ce vreți de la mine? întrebă Adrienne într-un târziu.

— Vrem să ne spuneți ce știți, răspunse Beauvoir. Atât.

— Spune-le, Adrienne, o îndemnă Hugo. Au trecut ani întregi și oricum vor afla. Nu-i nicio rușine.

— Pentru tine, poate.

Se făcu din nou liniște, în timp ce toți ochii se îndreptară spre fosta soție a lui Anthony Baumgartner.

— Soțul meu m-a înșelat cu cineva de la el de la serviciu, răspunse ea într-un târziu. Eu am aflat și căsnicia noastră a luat sfârșit. De aceea am retras și banii mei, și pe cei ai copiilor. Să nu mai am de-a face cu compania lui. Cu el.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Beauvoir.

— Acum trei ani.

— Și ei mai erau împreună?

— Nu. S-a terminat.

— Cum o cheamă? întrebă Beauvoir.

— Contează?

— Posibil. Oamenii țin ranchiună. Numele ei, vă rog.

Și din nou Caroline schiță un zâmbet ușor. Fugar, îngâmfat. Nemilos.

— Îl chema Bernard.

Beauvoir ridică din sprâncene.

— Înțeleg.

— Oare? făcu Adrienne. Mă întreb ce înțelegeți. Umilința? Minciunile? Cele mărunte și apoi marea minciună gogonată care a fost căsnicia noastră? Am iubit un om care nu m-a iubit, care nu era capabil s-o facă. Nu în același fel, în orice caz. Nu m-a iubit niciodată, după cum a recunoscut și el. Nu m-ar fi iubit niciodată. Stăteam acolo, zise ea arătând spre șemineu. Acolo s-a încheiat căsnicia noastră. Chiar acolo. Când l-am întrebat, a recunoscut tot. Nici măcar n-a încercat să amortizeze șocul. A părut ușurat, atâta tot. Mie îmi fugea pământul de sub picioare și el se simțea ușurat. Nu simțea nimic pentru mine. Sau pentru copii. Nu voia decât să scape, așa zicea. Să scape.

— Bine, dar n-a ajuns prea departe, nu? spuse Hugo.

— Nu și-a afișat niciodată orientarea sexuală? întrebă Beauvoir.

— Nu.

— De ce?

Adrienne dădu să răspundă, dar se răzgândi. Umerii ei, care se ridicaseră până aproape de urechi, se lăsară încet.

Se uită la Hugo, care clătină ușor din cap în semn de susținere. Privirea ei trecu peste Caroline, apoi se opri la Beauvoir.

— Chiar nu știu. N-am întrebat niciodată. Sinceră să fiu, cred că mi-a convenit că a fost discret. Pentru binele copiilor. Poate și pentru binele meu, adăugă ea. N-am încetat niciodată să-l iubesc, să știți. Aș fi rămas cu el, dacă ar fi vrut. E prima oară când recunosc asta față de cineva. L-am iubit, nu pentru că ar fi fost hetero, ci pentru că era Tony.

Se uită în jurul ei.

— Urăsc camera asta.

Gamache se întrebă dacă doar atât ura.

Capitolul 24

— Mă scuzați, spuse inspectorul-șef Beauvoir, cedându-i locul inspectorului Dufresne. Vă las cu domnul inspector și inspectorul-șef Gamache.

Se ridică în picioare și, după ce îl salută pe subalternul său cu o mișcare din cap, îi aruncă o privire lui Gamache.

Evident, acesta știa foarte bine ce avea de gând să facă Beauvoir. Ce făcea și el când era șeful secției Omoruri.

Beauvoir îi ascultase pe membrii familiei. Acum era timpul să-l cunoască și pe decedat. Pe cât posibil, în orice caz.

Beauvoir aruncă un ochi în fiecare cameră. În unele chiar intră.

Agenții făceau fotografii. Prelevau probe. Deschideau sertare și dulapuri.

Îl salutau.

— Inspectare.

Beauvoir îi saluta și el, dar în general rămânea tăcut. Se uita. Observa. Nu le supraveghea activitatea, ci lăsa locul să i se impregneze în memorie.

Întotdeauna îți producea un sentiment ciudat să te plimbi neinvitat prin casa unui necunoscut. Să o vezi așa cum o lăsase dimineața. Fără să știe că nu se va mai întoarce niciodată. Fără să știe că era ziua morții sale.

Casa degaja o atmosferă de statornicie, confort și liniște. Era un cămin, nu un trofeu.

Culorile erau blânde. Un bleu-gri delicat pe pereți. Dar ici-colo apăreau detalii care păreau aproape jucăușe.

Draperiile cu un desen geometric verde-lime în dormitorul mare. Posterele vintage cu Expo ’67 de pe pereții holului.

În dormitor, câteva haine erau aruncate neglijent pe un scaun. Șervețele făcute ghemotoc în coșul de hârtii. Ceva mărunțiș pe comodă, lângă o fotografie înrămată a lui Baumgartner cu copiii. Un băiat și o fată.

Pe noptieră, o carte despre politica americană și un număr din revista *L’actualité.*

Cu ajutorul unui pix, Beauvoir deschise sertarul. Alte reviste. Stilouri. Dropsuri pentru gât.

Închise sertarul și se uită în jur, căutând indicii că acolo mai locuia cineva. Sau că venea în vizită. Sau rămânea peste noapte.

Nu erau alte haine, nici altă periuță de dinți.

Nicio dovadă că Baumgartner ar fi avut un partener sau un iubit.

Beauvoir ieși pe hol și intră în încăperea pe care Baumgartner o folosea ca birou. Acolo rămase încremenit.

Nu știa mare lucru despre artă. Nu recunoștea niciun pictor. Cu o singură excepție. Și acea excepție era pe perete, deasupra șemineului din birou.

Era un Clara Morrow. Și nu orice „Clara", era o reproducere a portretului pe care i-l făcuse lui Ruth. Și nu era doar Ruth.

Clara o reprezentase pe bătrâna poetă dementă ca pe o Fecioară Maria îmbătrânită, uitată, amărâtă.

O mână ca o gheară strângea la gât șalul albastru zdrențuit. Fața ei avea o expresie de scârbă. De furie. Nu se regăsea nimic din tânăra și blânda fecioară în această creatură bătrână și albită.

Ruth.

Dar. Dar. Acolo. În ochii aceia. Era o sclipire, o lumină.

Toate tușele. Detaliile. Culorile, pictura… se reduceau în final la un singur punct minuscul.

Ruth, ca Fecioara Maria, vedea ceva în depărtare. Ceva ce abia se putea observa. Abia prezent. Mai mult o părere.

În ochii aproape orbi ai unei bătrâne amărâte, Clara Morrow pictase speranța.

Beauvoir știa că, atunci când priveau tabloul, majoritatea oamenilor vedeau disperare. Era greu să n-o vezi. Dar nu vedeau esențialul. Acel punct unic.

Însă puținii care îl vedeau nu îl mai uitau niciodată. Negustorii și colecționarii reveneau și descopereau noi comori în portretele bizare ale Clarei, uneori fantastice, alteori de un convenționalism înșelător.

Dar Ruth era cea care îi adusese faima. Ruth și punctul de lumină.

Beauvoir salută portretul cu un semn din cap și parcă o și auzi pe bătrâna poetă mârâind: „Nătărăilor".

— Baborniță ce ești, murmură el.

Agenții care lucrau în birou ridicară privirile, dar el le făcu semn din cap să continue. Inspectorul-șef Beauvoir se plimbă prin cameră, încercând să nu-i deranjeze, și se opri să se uite la fotografiile de pe polița șemineului.

Baumgartner cu niște prieteni. Politicieni. La banchete oficiale. Alte fotografii cu copiii săi. Una cu Baumgartner și fosta soție. Arătau bine împreună. Un cuplu încrezător și atrăgător. Apoi Jean-Guy luă o mică

fotografie într-o ramă de argint. O fotografie alb-negru. Părinții lui, probabil.

Tatăl era un bărbat suplu, frumos și sobru. Sever. Un bărbat greu de mulțumit, presupuse Beauvoir.

Iar fiul său îl moștenea, cel puțin ca înfățișare. Și ca personalitate? Din fotografii, nu părea așa. El zâmbea în cele mai multe.

Pe de altă parte, Anthony Baumgartner era maestru în disimularea adevăratelor sentimente. Dovedise acest lucru.

Atenția lui Beauvoir se îndreptă spre cealaltă persoană din fotografie. Baroana.

Orice s-ar spune, era urâtă. Fără nicio umbră de îndoială. Trupul rotund, pleoapele căzute, ca de prepelicar, și un ten care, chiar și în această fotografie veche, părea pătat.

Dar zâmbea și degaja un aer relaxat aproape permanent. Avea și o sclipire în ochi. Și Beauvoir se pomeni zâmbind și el.

În ciuda tuturor aparențelor, Baroana era mult mai fermecătoare decât soțul ei.

Totodată pe față i se citea o oarecare trufie, o tentă de șiretenie.

În mod evident, Hugo Baumgartner aducea cu ea.

Și Caroline Baumgartner? Ea semăna mai mult cu tatăl decât cu mama, deși nu-i lipsea trufia Baroanei. Dar ceea ce trecea drept viclenie la mamă se transforma în cruzime la fiică.

Fotografiile erau interesante – și chiar revelatoare, în anumite privințe –, dar obiectul care îl interesa cel mai mult se afla pe masa de lucru: laptopul lui Baumgartner.

— Ai terminat? îl întrebă Beauvoir pe agentul care stătuse la birou și se uitase la documente.

— *Oui, patron.*

Se ridică și-i cedă locul superiorului său.

Beauvoir se așeză în fața ecranului închis.

În stânga laptopului erau niște hârtii. Cu cifre. Și câteva scrisori. Nu îi erau adresate lui Baumgartner, ci erau de la el. Semnate de mâna lui. Gata să fie expediate, s-ar fi zis.

Beauvoir citi una dintre ele. Părea a fi o explicație relativ convențională referitoare la niște investiții și la situația pieței.

Celelalte documente păreau a fi extrase de cont.

Deschise sertarele biroului. Alte documente erau îndesate acolo.

— Te-ai uitat peste ele?

— *Oui.*

Beauvoir le scoase și începu să le răsfoiască. Dezordinea din sertare contrasta cu ordinea de pe birou, dar viețile multor oameni arătau așa. Camera impecabilă și dulapul în dezordine. Blatul de bucătărie frumos rânduit și haos în dulapuri.

Mai știa și că indiciile pe care le căutau anchetatorii de la Omoruri se găseau adesea în acea falie dintre viața publică și cea privată.

Cu cât pătrundeau mai adânc în viața lui Baumgartner, cu atât golul acela dintre public și privat începea să se îngusteze. Făcând să iasă la suprafață ce se ascundea în interior.

Acum Beauvoir parcurgea fiecare foaie de hârtie, le netezea pe cele șifonate și le așeza în dreapta laptopului.

Căuta ceva anume.

Când termină, se întoarse spre laptop și rămase gânditor.

Fără îndoială că Baumgartner, ca mai toată lumea, își protejase dispozitivele electronice cu o parolă. În acea după-amiază, iPhone-ul său fusese descoperit printre dărâmăturile casei mamei lui. Zdrobit. Existau totuși speranțe că se pot recupera informațiile.

Beauvoir știa că, în fața tehnologiei moderne, oamenii făcea patru lucruri. Întâi puneau parole. Apoi le uitau.

Pe urmă, nevoiți să inventeze altele noi, simplificau lucrurile și foloseau doar una cu care aveau acces peste tot. Și o notau pe ceva. Apoi ascundeau hârtia undeva.

Astfel, nu trebuiau decât să-și amintească locul unde o puseseră, nu și parola.

Beauvoir îngenunche icnind, apoi se întinse pe covor ca să examineze biroul pe dedesubt. Nimic. Se răsuci, apoi se ridică în picioare.

— Ați găsit ceva ce ar putea fi parola de la laptop? îi întrebă el pe membrii echipei.

— Nimic, răspunse agentul principal.

— De fapt, interveni un altul, ar fi ceva. E o bucată de hârtie ascunsă în spatele tabloului cu bătrâna nebună.

Apropiindu-se să arunce o privire, Beauvoir simți că i se accelerează pulsul. Într-adevăr, era o bucată de hârtie lipită cu scotch pe spatele tabloului. Cu un număr. Și cuvintele „Fecioara Maria”.

— *Merde*! murmură el.

Beauvoir învățase destule despre tablouri și lumea artei pentru a-și da seama că era vorba de o reproducere numerotată a Fecioarei Maria. Și acela era numărul ei.

Revenind la masa de lucru, privirea îi căzu din nou pe documentele pe care le lăsase Baumgartner lângă laptop.

Apoi se ridică și se îndreptă spre dormitorul mare.

— Agent Cloutier? Vrei să vii cu mine, te rog?

— *D'accord, patron.*

Femeia, în vârstă de aproape 50 de ani, păru ușurată și totodată neliniștită că era chemată de inspectorul-șef Beauvoir.

•

— Hugo? spuse Gamache.

— Da?

— Ești foarte tăcut.

— Nu am nimic de adăugat. Sora mea se descurcă foarte bine, la fel și Adrienne. Nu văd cine ar fi putut să-i facă rău lui Tony.

— Dumneavoastră, domnule, cu ce vă ocupați? întrebă inspectorul Dufresne.

În privința lui Caroline, stabiliseră deja că era agent imobiliar. De succes, zisese ea. În primii cinci la sută.

Aflaseră ulterior că era adevărat. Într-un anume sens. Primii cinci la sută din compania ei, în domeniul ei. În vânzarea de coproprietăți. Pentru familiile tinere.

Ceea ce o plasa în ultimii cinci la sută dintre agenții imobiliari din Quebéc.

— Sunt dealer de valori mobiliare, răspunse Hugo.

— La fel ca fratele dumneavoastră? întrebă Dufresne.

— Da.

Dar Gamache observase o foarte ușoară ezitare și o reținu.

— Ați lucrat împreună?

— Nu. La firme diferite. Eu lucrez pentru Horowitz Investment.

Gamache receptă informația fără nicio tresărire.

Era aceeași firmă pe care o foloseau pentru investiții el și Reine-Marie. Deși avea sediul în Montréal și fusese fondată de *monsieur* Horowitz cu zeci de ani în urmă, societatea devenise multinațională, cu filiale în New York și Paris.

— Și cu ce vă ocupați acolo, domnule? întrebă Dufresne.

— Sunt prim-vicepreședinte. Am un portofoliu de clienți de averea cărora mă ocup.

Hugo zâmbi, ceea ce, paradoxal, îl făcu să pară și mai urât. Semăna cu un lampion de Halloween.

În mod inconștient, Gamache îl plasase pe Hugo Baumgartner în categoria țărănoilor. Dacă lucra pentru Horowitz Investments, era probabil într-un rol de suport, făcându-și treaba cu amabilitate, dar cu oarecare apatie.

Fără ambiție. Dar poate nu fără resentimente față de fratele său, care căzuse în butoiul cu noroc încă de la naștere. În timp ce „Oog" căzuse într-un alt butoi cu altceva.

Gamache zâmbi în sinea lui. Își recunoștea încă o dată greșeala. De câte ori își avertizase agenții să nu aibă idei preconcepute? Să nu se grăbească să tragă concluzii?

Și iată că el exact asta făcuse.

Niciodată nu îi trecuse prin minte că acest bărbat necioplit ar putea administra averi de zeci de milioane, poate sute de milioane de dolari.

Va trebui să dea un telefon.

Dar deocamdată asta era ultima dintre grijile inspectorului-șef. În mintea lui tocmai se forma o altă întrebare, când Beauvoir apăru în capătul holului și îi atrase privirea.

— Vii puțin? întrebă Beauvoir mișcându-și buzele fără să scoată un sunet.

Gamache nu știa cum să se împartă. Ardea de nerăbdare să pună întrebarea, dar totodată știa că Beauvoir nu l-ar întrerupe dacă nu ar fi ceva important.

— *Excusez-moi,* spuse el.

Se ridică în picioare și îi făcu semn lui Dufresne să continue.

•

— Ai găsit ceva? întrebă Gamache urmându-l pe Beauvoir pe hol.

— Am s-o las pe agenta Cloutier să explice.

Deși joasă, vocea lui Beauvoir trăda agitație.

Gamache intră în birou și se pomeni față în față cu nebuna Ruth. Ridică din sprâncene, apoi se uită la femeia așezată la masa de lucru.

Aceasta se întoarse și se ridică imediat în picioare când îl văzu pe Gamache.

— *Patron.*

— Agent Cloutier, o salută Gamache cu un gest din cap. Spune-mi ce ai găsit.

Fusese transferată relativ recent de la secția financiară a poliției. Era contabilă. O birocrată. Nu un agent de teren. Nu avea experiență în contabilitate criminalistică. Lucra la bugetul Sûreté.

Dar inspectorul-șef Gamache fusese impresionat de ea și, după ce discutase cu inspectorul-șef Lacoste, obținuse un transfer temporar la secția Omoruri. Să vadă dacă era potrivită.

Aveau o întreagă secție pentru investigarea criminalității financiare, dar banii, ascunși sau nu, erau atât de frecvent mobilul crimelor, încât Gamache ajunsese la concluzia că ar fi util să aibă în secția Omoruri o persoană specializată în acest domeniu. Și Lacoste fusese de acord.

Isabelle fusese încântată de Cloutier. Însă Cloutier avusese o reacție diametral opusă. Să fie chemată la locul unei crime sau să fie însărcinată să caute prin casa unei victime erau pentru ea lucruri absolut străine. La cei 48 de ani ai ei, avea impresia că era răpită de extratereștri.

Nu era încântată deloc.

Cu atât mai puțin în acest moment, în fața marelui șef. Extraterestrul-șef. Deși nu semăna deloc cu un extraterestru. Dar, pe de altă parte, nici nu trebuia să semene, îi șoptea mintea ei zumzăind de gânduri.

Fusese copleșită de durere, îngrozită de raidul în timpul căruia șefa ei, inspectorul-șef Lacoste, fusese grav rănită.

Fusese îngrozită că se putea întâmpla așa ceva. Că ar fi putut fi și ea acolo. Fără să-și dea seama că poliția ar fi înarmat-o mai degrabă pe pisica de la sediul central decât s-o ducă pe ea într-un raid.

Și totuși. Asta îi dovedise negru pe alb că Sûreté nu se rezuma la niște cifre într-un registru contabil. Că nu era vorba doar de finanțarea sau de desființarea unui departament sau altul.

Erau în joc vieți omenești. Se pierdeau vieți omenești.

Iar ea nu voia să aibă de-a face cu luarea unei vieți sau, și mai rău, să și-o dea pe-a ei.

Nu îl întâlnise niciodată pe inspectorul-șef Gamache și habar n-avea că el fusese în spatele transferului ei sau că de atunci îi urmărea progresele sau lipsa acestora.

Însuși Gamache trebuise să admită că transferul nu fusese un mare câștig. Se vedea că era nefericită, iar un agent nemulțumit nu dădea niciodată tot ce era mai bun. La momentul raidului, tocmai se pregăteau să

o transfere înapoi la departamentul contabil. Totul se schimbase și în același timp rămăsese la fel.

Marea Sûreté de Quebéc era paralizată, situație care avea să se prelungească până se rezolva problema conducerii. Deocamdată, agenta Cloutier era blocată. Și Beauvoir, inspectorul-șef interimar, rămânea cu un agent care și-ar fi tăiat o mână ca să plece de la secția Omoruri și să se întoarcă la Contabilitate.

Dar până una alta, era încă la ei. Și era acolo, în casa lui Baumgartner, în fața inspectorului-șef. Aproape mută. Dar, din nefericire pentru ea, nu tocmai. Scotea un fel de bolboroseală, niște cuvinte incoerente de om nebun, cu o lentoare îngrozitoare.

Înțelegând ce se întâmplă, Gamache încercă s-o ajute, s-o ghideze.

— Ce ai găsit, Cloutier? Era în hârtiile alea? întrebă el arătând spre teancul de pe birou.

— Alea și astea, răspunse ea arătând spre același vraf de hârtii, ceea ce îi zăpăci pe amândoi. În fine, alea sunt astea, evident. Ha. Da, mă rog. Categoric ceva, dar nu foarte concludent.

Inspectorul Beauvoir, care era de față la acest schimb de replici, oftă.

Ce nu știa el era că, puțin mai devreme, în timpul unei convorbiri telefonice cu Viena, însuși Gamache se exprimase exact ca agenta Cloutier.

Probabil că dăduse impresia că era un idiot, dar Gamache știa că nu era. La fel cum știa că nici agenta Cloutier nu era o idioată.

— Are legătură cu finanțele personale ale lui Anthony Baumgartner? întrebă Gamache încercând s-o scoată din impas.

Se vedea că hârtiile conțineau o mulțime de cifre.

— Da. Nu. Chiar nu știu.

Acum se uitau unii la alții și, pentru o clipă, Beauvoir se gândi că poate ar fi bine să-i ia arma acestei femei. Nu că ar fi împușcat pe careva. Nu în mod voit. În niciun caz. Posibil.

Gamache zâmbi.

— Hai să stăm jos.

Îi făcu semn să se așeze pe scaunul confortabil de la birou și trase alte două pentru el și Beauvoir.

— Bun. Agent Cloutier, spune-ne ce anume ți-a atras atenția.

— Asta, răspunse ea ridicând unul dintre documentele așezate în fața laptopului. Pare să fie un extras de cont de la Taylor and Ogilvy.

Vocea ei devenea din ce în ce mai sigură.

— Să înțeleg că lucra pentru această firmă?

— *Oui.*

— Pentru un manager de portofolii este neobișnuit, chiar lipsit de etică să aducă acasă documente private și confidențiale, spuse ea. Una e să le aibă într-un calculator protejat de o parolă, și alta să fie tipărite pe hârtie. Presupun că *monsieur* Baumgartner avea o funcție suficient de mare ca să știe acest lucru.

— Atunci de ce le-ar fi luat acasă? întrebă Gamache.

— Nu știu sigur, evident, răspunse ea. Dar există două posibilități. Fie avea de lucru din urmă și s-a gândit că nu va observa nimeni sau nu se va formaliza. Fie punea ceva la cale.

— Cum ar fi?

— Înainte să vă răspund, vreau să vă spun că mai e ceva ciudat. În legătură cu documentele.

Făcu o pauză, lăsându-i pe cei doi șefi să reflecteze.

— Sunt copii pe hârtie, zise Beauvoir care înțelese primul. N-ar trebui să lucreze direct pe laptop? Într-un fișier electronic?

— Da, așa s-ar putea crede. Să adune date pentru extrasele de cont. Să scrie scrisorile de prezentare. Nu să lucreze pe hârtie.

— Dar eu primesc extrasele de cont prin poștă, spuse Gamache. Nu prin e-mail.

— Da, din motive de securitate, majoritatea sunt expediate prin poștă, explică ea. Poșta electronică poate fi atacată de hackeri. Dar expedierea prin poștă este ultima etapă și, în mod normal, de asta se ocupă un asistent. *Monsieur* Baumgartner n-ar avea niciun motiv să fie în posesia documentelor tipărite. Și în niciun caz acasă. Nu i-ar fi de niciun folos.

— De niciun folos legitim, precizează Beauvoir.

— Exact.

— Și la ce folos ilegitim te gândești? întrebă Gamache.

— Avea aceste extrase aici, acasă, precizează ea aruncând o privire spre teancul de hârtii de lângă laptop, pentru că nu voia să le vadă cineva. Mai ales asistentul lui, care și-ar fi dat seama imediat că se întâmplă ceva.

— Și ce se întâmpla? insistă Beauvoir.

— Nu știu sigur până nu mă uit în calculator. Dar, la prima vedere, îți dai seama că sunt adresate unor persoane cu portofolii de milioane de dolari. Au fost efectuate tranzacții. Au fost cumpărate și vândute acțiuni. Aceste extrase par legitime.

— Dar nu sunt? întrebă Gamache.

— S-ar putea, răspunse ea. Dar nu sunt sigură.

Inspectorul-șef Gamache clătină din cap. Infracțiunile financiare erau de competența Sûreté. În fiecare an descopereau o mulțime de cazuri. Unele mărunte și de-a dreptul stupide. Altele, la limita legalității, fără s-o depășească totuși. O limită despre care Gamache, într-o discuție privată cu premierul, spusese că ar trebui modificată.

Altele însă nu încălcau propriu-zis această limită, ci se strecurau pe dedesubt ca printr-un tunel. Adânc, întunecat, trainic.

Și, când erau scoase la lumină, se evaporau economii personale. Fondurile de pensii dispăreau. Oamenii erau ruinați. Adesea oameni în vârstă, care nu mai puteau să-și recupereze capitalul.

Era tragic și intenționat. O fraudă, un furt comis nu numai de-a lungul anilor, ci și la prânzuri, cine, nunți, petreceri de bar-mitzvah și botezuri. De un consilier. Un contabil. Un manager. Care se apropia tot mai mult de familie. Furând cu nerușinare în tot acest timp.

În fond, cine ar putea să te fure mai bine decât o persoană pe care n-ai bănui-o niciodată?

Gamache se uită la hârtii, apoi la ecranul negru. Pe urmă își plimbă privirea prin biroul confortabil.

În cele din urmă, se ridică în picioare.

— Ia legătura cu cei de la Taylor and Ogilvy, spuse Beauvoir ridicându-se la rândul său, împreună cu agenta Cloutier. Află tot ce poți despre Anthony Baumgartner. Dar cu discreție.

— Da, domnule.

— Și află tot ce se poate despre finanțele personale ale lui Baumgartner. Conturi secrete sau la vedere.

— *Oui, patron,* răspunse Cloutier cu o voce precisă, sigură. Entuziasmată.

Treaba asta putea s-o facă. Și s-o facă bine.

Gamache îl urmă pe Beauvoir în living.

Când fusese chemat, Gamache avea de pus o singură întrebare. Acum avea mai multe.

Capitolul 25

Se uitau la inspectorul-șef Beauvoir de parcă își pierduse mințile.

De parcă vorbea, cum făcuse și Gamache mai devreme, o limbă inexistentă.

— Tony? sărise Adrienne. Să fure de la clienți?

Aproape că izbucni în râs.

— Niciodată.

Se uită la Caroline și Hugo, care clătinau și ei din cap.

— Nu l-ați cunoscut pe fratele meu, spuse Caroline. N-ar fi făcut niciodată așa ceva. Lucra ca voluntar la un centru de îngrijiri paliative, pentru Dumnezeu!

Nu avea nicio legătură, dar nu era ilogic. Gamache înțelese ce voia să spună.

Numai un nemernic putea să fure de la clienții săi. Fratele ei făcea un lucru admirabil lucrând ca voluntar. Deci nu putea fi un nemernic.

Numai că raționamentul nu stătea în picioare. Surprinzător de mulți infractori erau cetățeni-model în alte domenii ale vieții lor.

— *Monsieur?* zise Beauvoir întorcându-se spre Hugo Baumgartner.

Gamache asculta și privea. Atent să nu-i scape nimic.

— Mai repede m-aș suspecta pe mine decât să-l suspectez pe Tony, răspunse Hugo. N-ar fi făcut niciodată ceva lipsit de etică, cu atât mai puțin să comită o infracțiune.

— De curiozitate, spuse Beauvoir întorcându-se spre Caroline. Până să recunoască el, ați știut că era homosexual?

Ea clătină din cap, derutată de această schimbare de subiect.

Beauvoir se uită la Adrienne și Hugo, care și ei clătinată din cap.

— Deci s-ar putea să nu-l fi cunoscut atât de bine pe cât credeați.

Caroline se înroși imediat la față, iar Hugo păru enervat pentru prima oară.

— Nu-i același lucru, răspunse Hugo. Într-un caz e vorba despre ceva ce vine de la natură și nu are efect asupra caracterului. În celălalt e vorba despre o alegere. Oamenii aleg să încalce legea. Ei nu aleg să fie homosexuali. Doar pentru că fratele meu a fost homosexual nu înseamnă că a fost și infractor.

— Nu asta am spus, domnule, cred că știți foarte bine, replică Beauvoir păstrându-și calmul, deși în tonul său se simțea o ușoară undă de enervare. Eu încercam să spun că fratele vostru știa foarte bine să se ascundă. A dus o dublă viață privată, de ce n-ar fi făcut la fel și în plan profesional? Ați fi știut?

— Atunci de ce-ați mai întrebat? interveni Adrienne.

Dar Gamache știa deja răspunsul. Beauvoir pusese această întrebare, deoarece știa că răspunsul le va dezvălui mai multe despre familie decât despre victimă.

Hugo aruncă o privire spre hol. Apoi se întoarse spre Beauvoir.

— Ați găsit ceva în biroul lui, nu-i așa? Dați-mi voie să văd. Eu pot să vă lămuresc. Să vă explic tot ce ar putea să vi se pară bizar sau incriminator.

Inspectorul-șef Beauvoir reflectă un moment, apoi le ceru să vină cu el.

Îl urmară toți trei, cu Caroline în frunte.

— Un moment, *madame,* spuse Beauvoir împiedicând-o să intre în birou.

Intră primul și schimbă câteva cuvinte cu agenta Cloutier, care vorbea la telefon. Aceasta dădu din cap, apoi ieși din cameră. Caroline și Hugo intrară după Beauvoir, dar Adrienne se opri în pragul ușii, fără să-și dea seama că Gamache rămăsese în spatele ei.

Aici era spațiul privat al lui Anthony Baumgartner. Sanctuarul său. Fotoliul de piele așezat în fața șemineului căpătase forma corpului său. Laptopul era pe masa de lucru. Cărțile, pe rafturi. Fotografiile cu momente intime în familie și reușite profesionale.

Până și camera îi semăna. Elegantă. Masculină. Confortabilă. Ușor veselă, cu un covor cu fibre lungi de culoare oranj.

Văzând-o pe Adrienne cu umerii lăsați, Gamache înțelese cât de mult îl iubise pe soțul ei. *Genul de dragoste pasională care se poate întoarce împotriva ei înseși, transformându-se în ură,* își zise el.

— Asta e tot ce aveți? întrebă Hugo arătând spre documentele puse lângă laptop.

— Da, răspunse Beauvoir fără să se lase intimidat de tonul lui.

— Lucra la conturile clienților săi. Atâta tot.

— Acasă? întrebă Beauvoir.

— E puțin neobișnuit, recunoscu Hugo. Dar la fel de bine puteți trage concluzia că era extrem de responsabil. Se ocupa de clienți chiar și în timpul său liber. Asta nu e o dovadă de activitate infracțională. Dimpotrivă.

— De ce pe hârtie?

— Poftim?

— Dacă lucra la extrasele de cont ale clienților, de ce n-o făcea pe calculator?

— Unii preferă să lucreze pe copii de hârtie, explică Hugo. Mai ales cei ca noi, mai în vârstă. Și eu scot de multe ori la imprimantă tabelele. Îmi e mai ușor să le studiez.

— Tabelele, da, spuse Beauvoir. Dar nu extrasele de cont. Corect?

Hugo ridică din umeri.

— Fiecare cu metoda lui. Vă uitați la niște hârtii și ajungeți la concluzia că fratele meu era un hoț… Nu știu, asta mi se pare… nedrept. El este victima. Nu infractorul.

— *Merci, monsieur.* Acum, laptopul. Îi știți parola?

Cei din familia Baumgartner se uitară unii la alții și clătinată din cap.

— Numele copiilor? sugeră Adrienne.

— Adresa casei? adăugă Caroline.

Beauvoir avu impresia că, fără să vrea, amândouă își dezvăluiseră propriile parole.

Și de această dată, Hugo rămase tăcut. Privirea lui revenea fără încetare la teancul de hârtii de pe birou.

— Am o întrebare, spuse Gamache din pragul ușii și observă că Adrienne tresări când îi auzi vocea în spatele ei. Conturile dumneavoastră, i se adresă el lui Caroline. Cine se ocupă de ele acum?

Era întrebarea care îi stătea pe buze de ceva timp. O privi pe Caroline cu atenție.

Urmă o pauză lungă.

— Eu, domnule inspector-șef, răspunse Hugo.

— De fapt, de ce v-ați retras portofoliul de la Anthony? insistă Gamache fără s-o slăbească din priviri pe Caroline. Spuneați că n-ați vrut să amestecați familia cu afacerile. Evident, nu acesta este adevărul.

— Eu și Hugo am fost întotdeauna mai apropiați, răspunse ea. Mi s-a părut firesc.

— Și asta ar fi de înțeles dacă ați fi început cu Hugo, dar n-a fost așa. La început ați avut banii la Anthony, dar i-ați retras de la el. De ce?

Tonul lui era rezonabil. Nu trăda faptul că tocmai o încolțise.

— Eu și Anthony ne-am certat.

— În legătură cu ce?

— Contează? interveni Hugo.

— Știți de ce și-a retras banii de la Anthony și vi i-a încredințat dumneavoastră? întrebă Gamache concentrându-și atenția asupra lui Hugo, care regretă imediat că deschisese gura.

— A fost decizia ei. Eu n-am avut niciun amestec. N-am făcut absolut nimic ca s-o conving.

— Nu asta am întrebat.

Deși răspunsul i se păruse interesant.

— Domnule?

Agenta Cloutier se întorsese. Ținea telefonul în palmă ca să nu permită să se audă vreun zgomot.

— Nu acum, spuse Beauvoir. Așteaptă-ne în living.

— Da, domnule.

Plecă, ținând telefonul în fața ei de parcă stătea să-i explodeze în mâini.

— Bun, reveni Beauvoir întorcându-se spre familia Baumgartner. Inspectorul-șef Gamache v-a pus o întrebare.

— Nu știu de ce mi-a transferat mie contul, răspunse Hugo.

— N-ați întrebat? se miră Gamache.

Apoi se întoarse spre Caroline.

— Nu i-ați spus? întrebă el fixând-o cu privirea. Bineînțeles că i-ați spus. Oricum vom afla până la urmă. Poate ar fi mai bine să aflăm de la dumneavoastră.

— Spune-i tu, i se adresă Caroline lui Hugo. Tu știi să explici.

— Bine, răspunse Hugo inspirând adânc. N-a fost nicio ceartă. Asta a fost explicația pe care am dat-o celor curioși. Acum trei ani, fratelui meu i-a fost suspendată licența.

— De ce? întrebă Beauvoir.

— Bărbatul cu care a avut aventura era asistentul unuia dintre asociații principali. Asistentul respectiv a furat bani de la niște clienți. Tony l-a prins și l-a denunțat. Banii au fost recuperați și asistentul, concediat. Pe Tony l-au păstrat, dar i-au suspendat licența.

— De ce, dacă nu făcuse nimic rău?

Beauvoir aruncă o privire spre Gamache, care asculta tăcut.

— Exact, domnule inspector, spuse Adrienne. Exact asta ne-am spus și noi. Tony a făcut ce trebuia și totuși au fost prea aspri cu el.

— De ce? repetă Beauvoir.

Hugo clătină din cap și ridică din umeri. Așa cum stătea gârbovit,

semăna mai puțin cu un pitic de grădină și mai mult cu un gargui.

— Ca de obicei, a fost o chestie politică. Vreau să spun de politică internă a companiei. Asociatul nu a vrut să fie acuzat că i-a lipsit discernământul când l-a angajat pe asistentul respectiv, așa că măgăreața a căzut pe Tony. L-au acuzat de neglijență grosolană. Că i-a dat asistentului informații despre clienți care ar fi trebuit să rămână confidențiale.

— Aducând acasă copii pe hârtie? întrebă Beauvoir.

— Nu știu. Tot ce știu este că au făcut din el un exemplu.

— Deci l-au pedepsit? întrebă Beauvoir.

— Da. După aceea cariera lui a fost relativ compromisă, cel puțin intern. N-a mai promovat la statutul de asociat. Tony a păstrat portofoliile, dar de tranzacții se ocupa altcineva din firmă. Nu făcuse nimic rău, dar tot l-au suspendat și l-au umilit.

Încă o dată, Beauvoir aruncă o privire spre Gamache pentru a-i observa reacția.

— Și din acest motiv v-ați transferat conturile? o întrebă Beauvoir pe Caroline.

— Eu n-am vrut, dar Tony a insistat. Era de părere că afacerile vor merge mai bine cu Hugo, care putea și să mă consilieze, și să facă tranzacțiile.

— Și? întrebă Gamache.

Apoi, văzând privirea nedumerită a lui Caroline, preciză:

— Au mers mai bine?

— Eu cred că da, răspunse ea aruncând o privire spre Hugo.

— Fratele meu cunoștea foarte bine piața, domnule inspector-șef. Și eu sunt bun, dar adevărul e că Tony era și mai bun. A fost o mizerie că i-au suspendat licența.

— Și el a văzut lucrurile la fel? întrebă Beauvoir. A rămas supărat?

— Nu, răspunse Hugo. Le-a fost recunoscător partenerilor pentru că au dat dovadă de discreție. Ar fi putut să facă totul public. Ar fi putut să-l concedieze. După părerea mea, s-au purtat ca niște jigodii, dar Tony era loial.

— *Merci.* Fratele dumneavoastră avea o relație?

— Nu, sau cel puțin nu știu eu, răspunse Caroline.

— Care e numele de familie al acestui Bernard?

Ei clătinară din cap.

— Cu cât știam mai puțin pe această temă, cu atât mai bine, spuse Adrienne când Beauvoir se întoarse spre ea.

— Mai e ceva ce ar trebui să știm? Cunoașteți pe cineva care ar fi avut interesul ca *monsieur* Baumgartner să dispară?

Ei reflectară un moment, apoi clătinară din cap.

— După citirea testamentului, ați mai rămas cu fratele dumneavoastră, așa e? îl întrebă Gamache pe Hugo.

— Da. Adesea cinam împreună. Ca doi burlaci. Eu aduceam vinul și Tony gătea.

Lăsă ochii în jos. *Poate conștientizează schimbările pe care moartea fratelui le produce în viața sa,* își zise Gamache.

— Despre ce ați discutat?

Hugo se gândi un moment. În realitate, nu trecuse prea mult timp de atunci, dar, ținând cont de evenimente, avea impresia că trecuse o eternitate.

— Am vorbit despre mama. Despre Baroană. Nu mai găsești una ca ea, spuse Hugo afișând zâmbetul lui de dovleac de Halloween. Am vorbit despre cât de mult ne lipsește.

— Și mie îmi lipsește, adăugă Caroline.

Dar vocea spunea mai mult despre ea decât despre afecțiunea pentru mama lor. Despre nevoia de a fi inclusă și, poate și mai important, despre teama de a fi abandonată. Lăsată în urmă.

— La ce oră ați plecat? întrebă Beauvoir.

— Am mâncat devreme. La ora 8:00 eram deja acasă, răspunse Hugo.

— V-a zis că intenționează să se ducă la casa mamei?

— Nu, deși am discutat dacă ar trebui salvată sau nu. Credeți că de-asta s-a dus acolo?

— Posibil, răspunse Beauvoir.

Le dădu câte o carte de vizită, îndemnându-i, după procedura standard, să-i telefoneze dacă își mai aminteau ceva.

Apoi le ceru să predea cheile casei.

Părură surprinși, apoi se obișnuiră cu ideea și i le dădură.

După plecarea lor, Beauvoir și Gamache se duseră după agenta Cloutier în living.

— A închis, spuse Cloutier. Dar a zis că pot să revin când sunteți gata.

Formă numărul și îi întinse telefonul lui Beauvoir.

— *Bonjour? Madame* Ogilvy? Sunt inspectorul-șef Beauvoir. Șeful secției Omoruri de la Sûreté du Quebéc. Da, este vorba despre Anthony Baumgartner.

Îi explică pe scurt ceea ce oricum urma să afle de la buletinele de știri.

Apoi întrebă:

— Avea documente acasă? întrebă *madame* Ogilvy. Extrase de cont? Pe suport de hârtie?

— Da. Vă puteți gândi la un motiv întemeiat?

Femeia făcu o scurtă pauză, apoi răspunse:

— Nu.

— Eu cred că da, *madame.* Vă las să vă mai gândiți. Putem să ne vedem mâine? Am să aduc cu mine extrasele de cont și scrisorile.

Când se pregătea să închidă, Gamache îl atinse pe braț și îi șopti ceva la ureche.

— O ultimă întrebare, spuse Beauvoir. Aveți printre clienții dumneavoastră pe cineva cu numele Kinderoth?

— Avem mii de clienți, domnule inspector-șef.

— Puteți să verificați*?*

— Lista cu numele clienților noștri este confidențială.

— Putem obține un mandat.

— Nu vreau să vă pun bețe-n roate, dar mă tem că va trebui să obțineți unul.

Beauvoir dădu ochii peste cap, dar înțelese că n-avea rost să insiste. Dacă se afla cumva că furnizase informații confidențiale, *madame* Ogilvy trebuia să demonstreze că fusese constrânsă s-o facă.

Toți își protejau spatele, iar Beauvoir știa bine lucrul acesta.

•

— S-ar zice că e o boală contagioasă, comentă Beauvoir când erau în mașină.

— Ce anume? întrebă socrul său.

— Să fie suspendați oameni care n-au greșit cu nimic. Să se caute țapi ispășitori.

Se auzi un mic bombănit amuzat.

Era modul lui Jean-Guy de a se scuza. Pentru că îl repezise pe Gamache. Pentru că îl lăsase pe individul de la *Ministère de la Justice,* Francis Cournoyer, să-i strecoare îndoiala în suflet.

Bănuia acum că tocmai ăsta fusese și scopul întâlnirii. În rest, doar figuranți și recuzită.

Omul tăcut din colț era personajul principal. Iar Beauvoir era singurul spectator.

Se simțea rușinat. Că pentru o clipă îl crezuse pe Cournoyer când

spusese „Întreabă-l pe Gamache” și nu se gândise că singurul lui scop era „să-i frece creierii într-o toaletă publică”, vorba lui Isabelle.

Gamache se întoarse spre el și zâmbi.

— Tu știi că sunt vinovat de tot ce mă acuză ei. Am recunoscut. De bunăvoie. Dar, spre deosebire de *monsieur* Baumgartner, eu am puține șanse să-mi păstrez postul.

De data asta, Beauvoir își ținu respirația. Rămase tăcut.

— Ce vrei să spui? întrebă el într-un târziu.

— Când vor anula suspendarea, nu voi mai reveni ca inspector-șef.

— N-ai de unde să știi.

— Ba știu. Sûreté nu poate fi condusă de o persoană care a încălcat legea.

Privind drept în față, Beauvoir reflectă la aceste cuvinte. Căldura, care era dată la maximum, topise gheața de pe parbriz. Băgă în viteză, dar rămase cu piciorul pe frână.

— Faptul că Anthony Baumgartner și-a păstrat postul nu înseamnă că a fost nevinovat, spuse Gamache. Este posibil ca asistentul să fi fost acuzat în locul lui. Și nu invers. Pe cine crezi că ar proteja asociații? Un tânăr aflat la început de carieră sau un vicepreședinte de companie?

— Dar tu?

— Eu?

— Mai e ceva și nu-mi spui? întrebă Beauvoir.

Întreabă-l pe Gamache. Fără să vrea, Beauvoir tocmai îi urmase sfatul lui Cournoyer.

— Ce-ți veni? întrebă Gamache. Asta te frământa? Ți-a spus cineva ceva?

— Deci?

— Dacă mai e ceva, și eu sunt în ceață la fel ca tine. E o chestie politică. Amândoi știm asta. Dar până unde ajunge și care este scopul, asta n-am de unde să știu. Oricum, nici nu contează.

— Nu?

— Nu. Nu contează decât recuperarea drogurilor. Atât. O comisie de cercetare disciplinară nu mă poate judeca mai aspru decât mă judec eu pentru că le-am lăsat să-mi scape.

Jean-Guy înțelese că ăsta era adevărul. Deja se vedea efectul greutății apăsătoare a responsabilității. A vinovăției. A fricii.

Simțea anxietatea crescând până aproape de panică pe măsură ce șeful se

străduia să recupereze restul drogurilor.

Nu trebuia decât să se uite la ridurile din jurul gurii lui Gamache. La cutele dintre sprâncene. La mâinile care, chiar și în timpul unei conversații banale, se încordau ca sub efectul unei dureri fizice.

Glonțul a plecat deja, spusese Cournoyer. Iar acum, constata Beauvoir, își atinsese ținta.

— Le vom găsi, *patron.*

— Trebuie.

Vorbise cu o hotărâre rece și Jean-Guy se întrebă până unde era dispus Gamache să meargă pentru a-și atinge scopul. Dar apoi își aminti de discuția lor. Despre Amelia Choquet. Și încetă să se mai întrebe.

— Mergem spre casă? întrebă Beauvoir, îndreptând mașina spre Three Pines.

— Spre casă, da. Dar nu a noastră. Cel puțin deocamdată.

•

Jumătate de oră mai târziu, erau la Casa Saint-Rémy.

Asistenta-șefă îi salută și îi invită în biroul ei.

— Cu ce vă pot ajuta? Ziceți că sunteți de la poliție?

Vorbea în engleză și cei doi ofițeri de poliție se grăbiră să schimbe limba. Cât timp o așteptaseră la recepție, Beauvoir luase o broșură și aflase că acolo era un cămin pentru vârstnici anglofoni. Unul dintre puținele unde serviciile oferite erau, în principal, în limba engleză.

Spre finalul vieții, chiar și cei bilingvi preferau să-și trăiască restul zilelor în limba maternă.

— *Oui,* răspunse Beauvoir. Am dori să știm mai multe despre moartea Berthei Baumgartner.

— Contesa?

— Baroana, preciza Gamache.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Vrem doar să vă punem câteva întrebări, spuse Beauvoir. Din ce cauză a murit?

Asistenta-șefă se uită în calculator și, după o clipă, răspunse:

— Insuficiență cardiacă.

Își luă ochelarii de pe nas și se întoarse spre ei.

— E destul de vag, recunosc. Cauza decesului este aproape întotdeauna insuficiență cardiacă. Dacă rudele nu cer o autopsie, cam asta scrie medicul. Oamenii de aici sunt bătrâni și fragili. Inima lor pur și simplu încetează să

mai bată.

— Era de așteptat? întrebă Beauvoir.

— Păi, aproape întotdeauna este de așteptat, dar în cazul acesta a fost o surpriză. Nu era bolnavă. Pur și simplu s-a culcat și nu s-a mai trezit. Genul de moarte la care visăm aproape toți.

— Avea mulți vizitatori?

— Copiii dumneaei treceau s-o vadă, dar lucrează și era mai greu.

Beauvoir știa să descifreze ce nu se spunea. Nu veneau prea des.

— Dar o căutau frecvent la telefon, adăugă asistenta-șefă. Spre deosebire de unii pensionari de-aici, *madame* Baumgartner avea o familie care se interesa de ea. Numai că nu puteau s-o viziteze atât de des pe cât ar fi vrut.

— Și în ziua în care a murit?

— Trebuie să verific.

— Vă rog, spuse Gamache.

O urmară până la biroul de la recepție, unde aveau un registru pentru vizitatori.

Asistenta răsfoi până la data decesului. Pagina era goală.

— Joseph? strigă ea spre un bărbat de vârstă mijlocie care se apropie. Domnii sunt de la Sûreté. Se interesează de *madame* Baumgartner.

— Contesa?

— Baroana, îl corectă Beauvoir care se surprinse încă o dată apărându-i titlul. Lucrați la recepție?

— *Oui.*

— Avea mulți vizitatori?

— *Non.* Copiii treceau s-o vadă din când în când. Mai ales în weekenduri. Și tânăra, desigur. Se străduia întotdeauna să treacă s-o vadă.

— Care tânără? întrebă Beauvoir. Aveți numele ei?

— Da, desigur, răspunse asistenta întorcându-se la biroul ei. Ea este cea pe care am sunat-o când împărăteasa…

— Baroana, interveni Gamache.

— …a murit. Da, l-am găsit, spuse ea din nou din fața calculatorului. Katie Burke.

— Puteți să-mi spuneți cum se scrie? întrebă Beauvoir scoțându-și carnețelul.

Nu vedea ce legătură putea fi între moartea naturală a unei bătrâne dintr-un cămin care, cel puțin la prima vedere, era bine întreținut și moartea fiului ei care survenise cu o lună și ceva mai târziu. Totuși, își notă informația.

— De ce i-ați telefonat când a murit *madame* Baumgartner? întrebă Gamache. N-ați reușit să luați legătura cu familia?

— Nici n-am încercat.

— De ce nu?

— Pentru că numele lui *mademoiselle* Burke era primul pe lista persoanelor de contact. Înaintea copiilor.

Capitolul 26

— Unde ți-e șeful, puță bleaga?

— Acasă, stă cu Ray-Ray, spuse Jean-Guy dându-i castronul cu salată lui Olivier, care stătea lângă el la masa lungă din bucătăria Clarei.

Faptul că începuse să răspundă la apelativul „puță bleagă" i se păru puțin îngrijorător lui Jean-Guy, deși auzise și insulte mai rele. De la criminali, de la psihopați ori de la Ruth.

— Acum se ocupă de copii mici? Asta-i treabă pentru fătuci de 14 ani, comentă Ruth. Și-a atins potențialul maxim, după câte văd.

Inițial, când îl invitase Clara la cină, Jean-Guy se gândise să refuze. Era obosit, iar afară se întunecase și era frig.

Însărcinase un inspector să o găsească pe această Katie Burke, apoi se apucase să citească rapoartele care continuau să vină. A doua zi dimineață, la prima oră, urma să se întoarcă la Montréal. Deocamdată însă nu voia decât să moțăie în fața focului, cu picioarele sprijinite pe un taburet.

Dar apoi Annie șoptise cuvintele magice.

Coq au vin.

În casa familiei Gamache circula un zvon: Olivier preparase celebrul său fel de mâncare și îl ducea la Clara.

— *Madame,* să nu te joci cu mine.

— Și la desert? Înghețată cu caramel sărat… șopti ea cu respirația caldă și proaspătă la urechea lui Jean-Guy.

— Nuuu, gemu el.

— …și smochine prăjite.

— Bine, mă bag, spuse el ridicându-se în picioare. Vii și tu? strigă spre birou înainte să se îndrepte spre ușa din față.

Cum nu primi niciun răspuns, se întoarse.

— *Patron?*

Armand se uita în ecranul calculatorului, cu o carte deschisă alături.

— Ce faci?

— Încerc să traduc ceva. Nu-i așa, *mein Liebling?*

Cu Honoré pe genunchi, Gamache citea, consulta, clipea ca să-și limpezească vederea începețoșată și lua notițe într-un carnețel.

— *Coq au vin,* anunță Reine-Marie, oprindu-se la ușă, lângă Jean-Guy.

— Ahh, deci zvonul se confirmă. Dar noi avem deja planuri pentru cină, nu-i așa? adăugă el uitându-se la nepoțelul său. Cartofi dulci. Mi-am. Poate puțin avocado. Miam-miam. Și o chestie gri despre care se spune că ar fi carne.

Apoi ridică ochii spre ei.

— Duceți-vă. Noi ne descurcăm. Nu-i așa, *meyn tayer?*

— Ah, aici erai, zise Annie, deja îmbrăcată cu paltonul și venind să-și sărute fiul. Să nu cumva să-l lași să facă vreo prostie.

— Vorbești cu Honoré, nu? întrebă Armand.

— Da.

— Sigur nu vrei să vii cu el la Clara? insistă Reine-Marie.

— *Non, Merci,* răspunse Armand. Am planificat deja totul. Cina. O baie. Un film. O carte. Ceva lupte greco-romane…

— Ai de gând să-l și culci la un moment dat? se interesă Jean-Guy.

— Într-un final. Poate.

— Tată… îl avertiză Annie.

— Bine, fie. Dar o să citim o carte, de acord? îl întrebă el pe băiețel. Și am să recit *Naufragiul lui Hesperus: Goeleta Hesperus, prin marea-nvolburată…*

— Doamne Dumnezeule, făcu Jean-Guy. Fugiți! Scapă cine poate.

— Și Honoré? întrebă Annie cu prefăcută disperare.

— Las că facem altul. Fugi, femeie, ce mai stai?

Armand dădu ochii peste cap, iar Reine-Marie izbucni în râs, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă cineva l-ar provoca să recite până la sfârșit această poezie plictisitoare, din care el știa doar primele versuri.

— Ai de lucru? întrebă ea arătând cu capul spre calculator.

— Puțin.

— Vrei să rămân? întrebă Jean-Guy.

— Și să ratezi *le coq au vin?*

— O să fie și Ruth acolo. Se cam anulează una pe alta.

— Myrna a făcut piureul ei de cartofi, spuse Reine-Marie.

— Ești pe cont propriu, îi strigă Jean-Guy lui Armand, chiar când îi izbi în plin un curent de aer rece.

Annie, Reine-Marie și Jean-Guy se întoarseră și strigară:

— Închide ușa.

Un refren mai bine cunoscut decât imnul național.

— Frate, e un ger afară… se auzi cineva spunând în timp ce bătea din

picioare. Și asta mică, îl auzi Armand pe Benedict zicând, nici nu se grăbește să facă… să-și facă nevoile.

Armand zâmbi. Benedict nu îndrăznise să spună „caca”, nici măcar „pipi”. Știa că tânărul se referea la Gracie și Armand îl compătimi. El însuși petrecuse multe seri geroase afară, rugându-se de micuța creatură să facă și altceva, nu doar să-l fugărească pe Henri.

Cât timp aștepta să-i fie returnată camioneta, Benedict se angajase să scoată câinii la plimbare în schimbul mesei și al adăpostului.

Armand avea sentimentul că îi rămâneau datori lui Benedict.

— Am să-ți aduc și ție ceva, îi promise Reine-Marie sărutându-l pe Honoré pe creștetul capului, după care puse mâinile pe obrajii lui Armand și îl sărută pe buze. *Meyn tayer,* îi șopti ea.

El zâmbi.

— E în germană? se interesă ea aruncând o privire spre ecran.

— Da. Durează ceva să citesc.

— Încă te supără ochii? îl întrebă Reine-Marie examinându-i ochii injectați.

— Germana mea e cam ruginită.

— Ruginită? Așa se spune în germană la „inexistentă”?

Armand râse.

— Cam așa ceva.

Reine-Marie se uită din nou la ecran.

— E lung. De unde-l ai?

— De la un polițist din Viena.

Femeia își legă fularul la gât.

— Pe curând!

— Distracție plăcută!

Se întoarse la calculator și, aplecându-se peste Ray-Ray, care mirosea a bebeluș, începu să citească despre o familie care se destrăma.

•

Jean-Guy se uita la bucățelele fragede de pui cu ciuperci, la sosul gros și aromat, aflat lângă un munte de cartofi.

Bătuți, insista Myrna. Nu doar zdrobiți.

Îi era atât de foame, încât simțea că o să înceapă să plângă.

— Vasăzică e adevărat ce se spune, comentă Ruth. Fiul Baroanei a fost omorât.

Înainte de masă, Jean-Guy le luase deoparte pe Clara și pe Myrna și le

povestise. Vestea se răspândise, bineînțeles, pe măsură ce soseau și ceilalți.

— Am crezut că minți, îi spuse Ruth Myrnei.

— De ce-aș minți în legătură cu așa ceva?

— De ce spui că biblioteca ta este o librărie? întrebă Ruth. Minți așa cum respiri.

— Dar este o librărie, protestă Myrna exasperată. Să nu crezi că nu văd când pleci cu cărțile ascunse sub palton.

— O, sunt atâtea lucruri pe care nu le vezi, replică Ruth.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi Billy Williams.

— Ba îl văd. Îmi deszăpezește aleea și mașina.

— Mie nu-mi deszăpezește mașina, murmură Clara uitându-se la Olivier și zâmbind amândoi.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Myrna. E un om amabil, atâta tot.

— Atunci de ce nu e aici? ripostă Ruth.

— Aici? spuse Myrna uitându-se în jur. De ce să fie aici? Avem ceva de reparat? o întrebă ea pe Clara.

— Eu aș zice că da, răspunse Ruth, iar Rosa dădu din cap lângă ea.

— Hai să schimbăm subiectul, interveni Reine-Marie.

— Păi, dacă nu putem vorbi despre crimă și despre prejudecățile bibliotecarei aici de față… începu Ruth.

— Prejudecăți, eu? Eu nu am…

— Astăzi am văzut unul dintre tablourile tale, interveni Jean-Guy, spunând primul lucru care îi veni în minte.

— Ba ai prejudecăți și știi bine că ai, insistă Ruth. Vezi doar aparențele și pe urmă emiți judecăți de valoare. Billy Williams nu este doar un om bun la toate.

— Unul dintre tablourile mele? Serios? Unde?

— O reproducere, de fapt, răspuns Jean-Guy. Numerotată.

— Râde ciob de oală spartă, replică Myrna. Pentru tine, Baroana n-a fost niciodată decât o femeie de serviciu. Măcar știai cum o cheamă?

— Când îi ceri mâna lui Gabri? îl întrebă Annie pe Olivier, deschizând un alt subiect de conversație. Abia așteptăm cu toții.

— Ce să mai zic eu? interveni Gabri. Dacă mai așteaptă mult, n-o să mai încap în rochia de mireasă.

— Iată și răspunsul, zise Olivier.

— Dacă nu știi numele unei persoane, nu înseamnă neapărat că nu îți

pasă, spuse Ruth.

— Și ție ți-o fi păsat, i-o întoarse Myrna. Măcar ai știut c-a murit?

— Am văzut tabloul tău acasă la Anthony Baumgartner, interveni Jean-Guy ridicând vocea.

— Mortul? întrebă Clara.

— Hei, parcă n-aveam voie să vorbim despre crimă, sări Ruth. Nu-i corect.

— Nu vorbim despre crimă, zise Jean-Guy. Eu vorbesc despre artă.

— Tu? exclamară la unison Annie, Gabri, Olivier, Clara, Myrna, Ruth și chiar Reine-Marie.

Rosa păru alarmată. Dar rațele par adesea așa. Și adesea din motive întemeiate.

— Ce? ripostă Jean-Guy. Sunt un om cult.

— Cu K mare, replică Annie bătându-l ușurel cu palma peste mână.

— Exact, spuse el. *Merci.*

Toți începură să râdă, apoi Myrna se întoarse către Ruth.

— Îmi pare rău că te-am repezit în legătură cu Baroana. Dar e urât să spui despre oameni că au prejudecăți.

— Nu despre „oameni”, precizează Ruth. Despre tine. Doar pentru că ești o oală spartă nu înseamnă că nu…

— Ce sunt?

— Ce tablou avea? întrebă Reine-Marie.

— Cel cu… făcu Jean-Guy arătând cu capul spre Ruth. Nu originalul, bineînțeles.

— Nu, noi suntem privilegiați că avem originalul aici, comentă Reine-Marie.

— Eu mă refeream la tabloul original, precizează Jean-Guy.

— Ah, da? întrebă Reine-Marie și zâmbi.

— O, așa e, zise Clara. I l-am făcut cadou Baroanei. Uitasem.

— Annie are dreptate, să știi, i se adresă Gabri lui Olivier. Ai face bine să pui marea întrebare mai repede, dacă vrei un soț încă tânăr. N-o să am la nesfârșit 37 de ani.

— Hm, ai 37 de ani de ceva timp deja, comentă Olivier.

— Presupun că i l-a dat fiului ei, spuse Clara. Ce tragedie… Aveți idee cine l-a omorât? O, scuze, nu se discută așa ceva la masă.

Deși nu ar fi fost prima oară când, adunați în jurul mesei, la lumina pâlpâindă a lumânărilor, ar fi discutat despre crime.

•

— Ei bine, Ray-Ray, murmură Armand luând de pe nas ochelarii de citit și trecându-și mâna peste ochii obosiți. Ce înțelegi tu din toate astea?

Mâncaseră și îi făcuse și baie lui Honoré, iar acum stăteau pe canapeaua din living, în fața șemineului. Armand citea traducerea aproximativă pe care o făcuse după e-mailul trimis de *Kontrollinspektor*. Honoré, îmbrăcat în pijamaua preferată, cea cu ursuleți, se odihnea la pieptul bunicului, flancat de Henri de o parte și Gracie de cealaltă parte, pe canapea.

Honoré știa exact ce să înțeleagă. Chiar dacă nu pricepea cuvintele, percepea vibrațiile calde și profunde venite dinspre bunicul său. Absorbea fiecare cuvânt.

Erau deci în armonie.

O armonie plăcută.

Apucând mâna mare care îl ținea cu fermitate, băiețelul simți o mângâiere blândă. Și un sărut pe creștet.

Și simțea un miros familiar. Mirosul bunicului.

În timp ce bunicul citea despre un motiv de crimă.

Apoi Armand puse carnețelul deoparte și urcă la etaj să-l culce pe Honoré. Îi citi din *Winnie the Pooh* și Honoré adormi ascultând aventurile ursulețului și ale prietenilor săi: Tigger, Roo și Piglet. Și Christopher Robin. În Pădurea de o sută de acri.

•

— Chiar și-acum mi se face pielea de găină, zise Reine-Marie uitându-se la tabloul original din atelierul Clarei.

— Era să fac infarct, mărturisi Jean-Guy. Când am văzut-o pe Ruth acasă la Baumgartner. Atârnând deasupra șemineului.

— Probabil că sunt multe reproduceri în circulație, spuse Reine-Marie. A fost marele tău succes. Lucrarea cu care ai dat lovitura.

— Nu, răspunse Clara contemplându-și capodopera. Galeria de artă abia a vândut câteva tablouri. Deși a făcut multe reproduceri. Oamenilor le place să se uite la tablou. Apoi își iau tălpășița. Pe bune, cine ar vrea să aibă așa ceva acasă? adăugă ea arătând spre șevalet cu lingura plină de înghețată.

— Anthony Baumgartner, se pare, remarcă Jean-Guy.

Se uitară toți trei la femeia acră și bătrână din tablou, apoi se dădură înapoi și se uitară prin ușa atelierului Clarei la bătrâna acră de la masa din bucătărie.

Ruth continua să se certe cu Myrna. De data asta, se pare, pe tema

patiseriei franțuzești.

— De-aia li se spune „găluște”, o auziră pe bătrână spunând.

— Găluștele din supă? Pe bune? se mira Benedict.

— Nu, nu chiar, spunea Myrna. *C-h-o-u-x.* Nu găluște.

— N-are niciun sens.

Cei trei reveniră la tabloul atârnat pe peretele studioului.

— Mă întreb ce ne spune lucrul ăsta despre victimă, spuse Reine-Marie. Faptul că l-a atras acest tablou.

— În afară de faptul că avea gusturi rafinate în materie de pictură, vrei să zici? întrebă Clara.

— Dar nu pe el l-a atras, o corectă Jean-Guy. Ci pe mama lui. Ziceai că ea și l-a dorit. Apoi i l-a dăruit lui.

— Iar el l-a atârnat pe perete, insistă Reine-Marie. Nu l-a ascuns la subsol.

— Adevărat, recunoscu Jean-Guy fără să-și ia ochii de la Ruth de pe pânză. Credeți că Baroana a înțeles semnificația acestui tablou? Că e vorba despre speranță, nu despre amărăciune?

Ele se uitară la Jean-Guy cu o surprindere nedisimulată și, i se păru lui, ușor jignitoare. Annie se apropie de soțul ei și îl cuprinse cu brațul de talia ușor împlinită.

— O să facem din tine un fan al artei, îl amenință ea.

— Fan, repetă el. Ăsta nu era un fel de înghețată italienească?

— Tu nu iei parte la conversația care trebuie, replică Annie. Cred că o vrei pe cea de-acolo.

Arătă spre trioul format din Myrna, Ruth și Benedict. Care acum discutau despre diferența dintre semafor și *petit four*[{13}].

— Nu, mulțumesc, spuse Jean-Guy. De altfel, știu tot ce am nevoie să știu despre artă. *Chiaroscuro.*

Rostise cuvântul cu un aer triumfător, de parcă ar fi declarat deschise Jocurile Olimpice sau ar fi lansat o navă la apă.

— Poftim. E singurul jargon din domeniul artistic pe care îl posed, dar dau pe spate pe oricine.

— Ce cuvânt era ăla? întrebă Gabri, care mai scotea înghețată din congelator.

— Te rog, nu-i spune, insistă Olivier.

— A mai rămas ceva de mâncare? întrebă Reine-Marie îndreptându-se spre bucătărie. Aș vrea să-i duc și lui Armand.

Olivier arătă o caserolă de pe blat, plină cu *coq au vin* și piure.

— Ți-am pregătit deja.

— *Merci, mon beau.*

— Deci, îi explica Ruth lui Benedict, dacă îți oferă cineva un semafor, nu-l mânca.

— Dar un *petit four?*

— Pe ăla mi-l dai mie.

Benedict clătina din cap, în timp ce Myrna și Rosa, nedumerite, urmăreau toată scena.

Jean-Guy îl bătu pe Benedict pe umăr.

— Vino să mă ajuți la vase.

Jean-Guy le spăla, iar Benedict le ștergea.

— De ce ai mințit? întrebă Beauvoir cu glas scăzut.

— În legătură cu ce? întrebă Benedict luând un pahar ud și cald.

— În legătură cu prietena ta.

— A, asta.

— Spune-mi adevărul, insistă Jean-Guy.

— Contează? întrebă Benedict.

— Anchetăm o crimă. Totul contează. Mai ales minciunile.

— Dar omul care a murit n-are nicio legătură cu mine.

— Ești sigur? întrebă Beauvoir. Trebuie să execuți un testament în care el era unul dintre principalii moștenitori. A fost omorât la câteva ore după citirea testamentului. Cadavrul lui a fost găsit într-o casă abandonată unde ai fost găsit și tu. Te-ai aflat acolo în același timp cu el.

Beauvoir îl lăsă să digere aceste cuvinte.

— Dar n-am știut, se apără Benedict.

— Și de unde știu că nu minți? Din nou?

Îl privi pe Benedict direct în față.

— Înțelegi acum de ce contează să spui adevărul? Poate că nu minciuna în sine contează, dar asta ne arată că ceea ce spui nu este întotdeauna demn de încredere. Că tu nu ești întotdeauna demn de încredere.

— Ba sunt, spuse Benedict căruia obrajii i se făcuseră roșii ca focul. Eu nu mint. De obicei. Dar… nu-mi place s-o spun cu voce tare.

— Ce?

— Că m-a părăsit. Că ne-am despărțit. E prea curând.

— Au trecut deja două luni.

— De unde știi?

— Sunt șeful interimar al secției Omoruri de la Sûreté du Quebéc, răspunse Jean-Guy întinzându-i lui Benedict o farfurie plină de spumă. Tu chiar credeai că n-o să ne interesăm?

— Atunci înseamnă că trebuie să știți că relația mea nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat.

— A, da? L-ai mințit și pe *monsieur* Gamache când te-a întrebat de ce te-ai dus la fermă seara trecută. Ai spus că îți era dor de prietena ta și voiai să te întorci acasă. Dar nu era adevărat, nu?

Benedict se concentră pe paharul pe care îl ștergea.

— Ba este adevărat. Parțial. Nu știți cum e să ai inima frântă și să fii înconjurat de oameni fericiți.

Se uită la Jean-Guy.

— Tu. Soția ta. Ray-Ray. *Monsieur* și *madame* Gamache. Voi aveți tot ce îmi doresc eu, tot ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Și am pierdut. Era insuportabil. Mă durea prea tare. A trebuit să plec.

Benedict privea cu ochi mari. Rugători.

Ce imploră? se întrebă Jean-Guy. *Înțelegere? Iertare?*

Nu, își zise el. *Vrea ce voiam și eu când aveam inima frântă. Vrea să nu mai zgândăr rana.*

— *Î*nțeleg, spuse el. Dar gata cu minciunile, bine?

— Promit.

Beauvoir se întoarse spre tânăr și îl privi drept în ochi.

— De ce crezi că te-a desemnat *madame* Baumgartner executor?

— Nu știu.

— Nu se poate să nu te fi gândit. Haide, Benedict. De ce-ar face-o? Probabil ai cunoscut-o.

— N-am cunoscut-o. Vă jur. N-am întâlnit-o niciodată pe femeia asta. Pe Baroană. Puteți să mă puneți la detectorul de minciuni. Mai există așa ceva? Am s-o întreb pe Ruth.

Beauvoir oftă.

— Ruth fabrică minciuni pe bandă rulantă. Nu știe nimic despre metodele de detectare.

— Dar în mod normal n-ar trebui să recunoști ceva ce faci chiar tu? întrebă Benedict.

Jean-Guy trebui să accepte că era o observație perspicace. Și corectă. Ruth era expertă în minciuni. Adevărul era uneori ceva care o ocolea. Și poate îl ocolea și pe acest tânăr plăcut.

•

Din cealaltă parte a camerei, Clara urmărea discuția dintre Jean-Guy și Benedict.

— La ce te gândești? o întrebă Reine-Marie.

— Că mi-ar plăcea să-l pictez pe tânărul acesta.

— De ce?

— Are ceva… un nu știu ce. E transparent și totodată… cum se zice?

— Greu de cap? sugeră Reine-Marie.

Clara izbucni în râs.

— Hm, da. Și totuși…

Și totuși, se gândi Reine-Marie, privindu-și oaspetele. *Și totuși, nu.*

•

La plecare, Ruth îi făcu un cadou lui Jean-Guy.

— O carte de poezii. Una care s-ar putea să-ți placă. Dar să nu i-o citești finului meu.

— De ce nu? întrebă acesta mijind ochii.

— Vei vedea.

— E una de-ale tale? întrebă Annie privind cadoul ambalat într-un ziar vechi.

— Nu.

— Una de-ale mele? întrebă Myrna.

— Nu-i treaba ta, i-o tăie Ruth.

— Pun pariu că așa e, murmură Myrna în timp ce-și punea cizmele în picioare.

În fața ușii, cele două femei se îmbrățișară și Myrna se oferi să o însoțească pe Ruth până acasă.

— O conducem noi, se oferi Olivier.

Din întunericul de-afară, chiar înainte să închidă ușa în fața frigului mușcător, Clara îl auzi pe Gabri spunând:

— Ia uite! Un sloi de gheață. Vino, Ruth. Are numele tău pe el.

— Homalăule.

— Cotoroanțo.

Și chiar când se închise ușa, o voce moale, adormită:

— *Fuck, fuck, fuck.*

•

Armand îi întâmpină la ușă.

— V-ați distrat bine?

— A venit și Ruth, răspunse Jean-Guy.

Armand zâmbi. Cu un aer înțelegător.

— Probabil că ai mâncat deja, spuse Reine-Marie. Dar în caz că îți este încă foame…

Îi oferi caserola.

— O, mi-ai salvat viața. Muream de foame.

Armand își sărută soția și se duse cu caserola în bucătărie.

— Ai reușit să traduci e-mailul? întrebă Jean-Guy.

— Da, cred că da. Esențialul, în orice caz.

— Adică?

Armand se pregătea să-i răspundă, dar observă că Annie își aștepta soțul.

— Îți spun mâine-dimineață. Pot să vin la Montréal cu tine?

Era o întrebare retorică, dar, spre surprinderea lui, Jean-Guy ezită.

— Nu e nevoie, spuse Armand. Sunt sigur că altcineva…

— *Non, non,* bineînțeles că te duc. Doar că după aceea nu mă mai întorc aici și în plus am o întâlnire la prima oră. Trebuie să plecăm devreme.

— Pot să vă duc eu, domnule, se oferi Benedict, cu capul băgat în frigider, de unde ieși cu o tartă în mână.

— Cu condiția să mă lăsați să conduc mașina dumneavoastră. Chiar am nevoie de haine curate și, oricum, trebuie să trec pe la mine, poate are nevoie de ceva vreunul dintre locatari. Pe urmă, pot să vă aduc înapoi. Poate e gata și camioneta mea până atunci.

— Ar fi perfect, răspunse Armand. *Merci.*

— De ce te duci la Montréal? întrebă Reine-Marie.

— Iau prânzul cu Stephen Horowitz.

Se întoarse spre Jean-Guy și adăugă:

— De la Horowitz Investment.

Jean-Guy încuviință. Firma la care lucra Hugo Baumgartner.

Annie și Jean-Guy le uraseră tuturor noapte bună, iar Benedict plecă în camera lui cu o felie imensă de tartă și un pahar cu lapte.

— Trebuie să fi fost un om interesant acest Anthony Baumgartner, comentă Reine-Marie, care pusese la încălzit porția de *coq au vin.*

— Ce te face să spui asta?

— Jean-Guy ne-a spus că avea tabloul Clarei în birou.

— Da. Foarte neașteptat.

Armand se gândi la mesajul pe care încercase toată seara să-l traducă.

La fel ca tabloul, era impregnat de amărăciune. Dar și de speranță.

Diferită totuși de cea din tabloul Clarei.

Era o speranță de răzbunare. De revanșă. Duhnea a lăcomie. Și megalomanie. Și o convingere imensă: aceea că altcuiva i se va întâmpla ceva oribil.

Și se întâmplase.

Speranța în sine nu era neapărat de bine. Sau ceva bun.

Armand se întreba ce vedea Baumgartner când stătea în fața tabloului și se uita în ochii Fecioarei.

Izbăvire sau permisiunea de a avea resentimente?

Poate că, în figura aceea, o vedea pe mama lui. Privindu-l de sus, cu asprime.

În toată nebunia și mania grandorii ei, dezamăgirea și îndreptățirea.

Poate că vedea ce se întâmplă când falsele speranțe se transmit din generație în generație.

Poate că de-asta îi plăcea.

Poate că se vedea pe el însuși.

— Du-te și culcă-te, o îndemnă el pe Reine-Marie. Vin și eu imediat. Mai am puțin de lucru.

— Atât de târziu?

— Honoré a vrut să vadă *Terminator 2* și pe urmă am dat o raită pe la cazinou, așa că nu prea am avut timp să lucrez.

— Ești un mare caraghios, spuse ea sărutându-l, apoi își trecu degetul peste cicatricea de pe tâmpla lui. Să nu stai prea mult.

Își luă ceaiul, dar lăsă în urma ei un miros delicat de mușețel și trandafiri de grădină, amestecat cu aroma puternică, bogată de *coq au vin.* Rămas în bucătărie, Armand închise ochii. Apoi îi deschise din nou și se îndreptă spre birou.

Henri și Gracie veniră după el și se tolăniră sub masa de lucru. Armand introduse parola și constată că în sfârșit se descărcaseră fotografiile și înregistrările video pe care le accesase.

•

Amelia și Marc se despărțiseră devreme.

Acum se întunecase. Era momentul în care ieșeau din apartamentele închiriate și din pensiuni oamenii flămânzi. La vânătoare.

Pe alei și străduțe lăturalnice, în parcări și clădiri abandonate, pusese tot timpul aceeași întrebare.

— Unde îl găsesc pe David?

De câteva ori, avusese impresia că vede un licăr de interes, un semn de recunoaștere, dar când insista – „Unde este? Cum pot să dau de el?” –, i se întorcea spatele.

Atrăsese totuși un grup alcătuit în principal din femei tinere. Prostituate. Transsexuali. Majoritatea narcomane înrăite. Care furau, sugeau și frecau orice pentru o doză.

Veneau la ea pentru că nu le cerea nimic. Și știa să se lupte. Se bătuse. Și câștigase.

Ele nu știuseră că era posibil să ripostezi.

Dar acum știau.

•

Armand se uita la fotografiile cu Amelia, făcute cu câteva ore mai devreme.

De la distanță.

Într-una dintre ele făcea un gest. Se ținea de antebraț în ceea ce, presupunea el, era un semn obscen relativ comun. Își imagina și cuvintele care îi ieșeau din gură.

Se uită mai de-aproape.

Era neîngrijită. Cu părul nespălat. Cu hainele murdare. Partea de jos a pantalonilor era îmbibată de zloată.

Încercă în zadar să-i vadă ochii. Pupilele.

Apoi, cu un clic, porni înregistrarea video.

•

— Știi, nu-i așa, cap sec? mârâi ea. Știi unde-i David.

— Ce ai cu el?

— Nu-i treaba ta. Spune-mi, altfel îți rup brațul.

Dealerul îi întoarse spatele.

În spatele Ameliei se formase un semicerc de femei tinere. Aproape niște fetițe.

— Nu-mi întoarce spatele, secătură ce ești!

Amelia se mișcă fulgerător. Mult mai iute decât ar fi putut s-o facă dealerul drogat. Îl lipi de zid. Apoi, apucându-l de braț, i-l răsuci la spate. I-l smuci în sus cu o mișcare bruscă, exersată.

Bărbatul scoase un urlet care îi împrăștie pe cei din jur. Cei care priveau de pe margine fugiră în toate direcțiile.

Dealerul, aproape un băietan, căzu plângând. Brațul îi atârna într-un unghi absolut nefiresc.

— Acum piciorul. Pe urmă gâtul, spuse Amelia.

Se aplecă lângă el și își ridică mâneca, arătându-i antebrațul.

— David. Unde-i David?

•

Armand se muta de colo colo, ca și când, dacă schimba poziția, putea să vadă mai bine.

Dar corpul ei îi bloca vederea și, cu toate că înregistrarea avea sunet, fata era cu spatele, iar Gamache nu auzea prea bine.

O văzu ridicându-se și întorcându-l pe bărbat cu piciorul.

Îl auzi urlând de durere. Apoi Amelia și gașca ei ieșiră din cadru. Tinerii care fuseseră alături de dealer se îndepărtară. Și o urmară pe Amelia.

Armand miji ochii și se încruntă. Apoi se duse la începutul înregistrării și o urmări de mai multe ori. Până când îi atrase atenția un detaliu.

Opri derularea, apoi mări imaginea, care deveni tot mai puțin clară. Dar el o mări în continuare. Se apropie cu fața de ecran până când îl atinse cu nasul.

Fata nu doar făcea un gest cu antebrațul. Privind mai atent, Armand observă că avea brațul dezgolit.

La minus 20 de grade, Amelia își ridicase mâneca jachetei și a puloverului ca să i se vadă pielea. Nu-i veneau în cap decât două motive pentru care ar fi făcut așa ceva.

Ca să-și injecteze heroină, ceea ce nu se întâmplase. Sau să arate ceva cuiva.

Și mai era ceva. Tatuajele ei. Armand le mai zărise ieșind de sub manșetele uniformei, dar nu le văzuse niciodată în întregime. Acum le vedea.

Lucrătura părea fină, rafinată. Nu erau desene. Doar cuvinte întrepătrunse, care se întindeau pe toată lungimea brațului. Deși nu reuși să le descifreze, observă că unele cuvinte și expresii erau în latină. Altele în greacă ori în franceză și engleză.

Ai fi zis că trupul ei era o veritabilă piatră din Rosetta, care conținea codul, cheia Ameliei.

Îi păru rău că nu știa să descifreze ce scria acolo.

Dar era ceva care sărea în ochi. Ceva scris cu litere groase pe pielea ei. În comparație cu celelalte cuvinte gravate fin, părea mai degrabă un graffiti.

Se uită mai de-aproape. Apoi se îndepărtă de ecran, sperând că distanța îi va oferi o perspectivă mai bună, la fel ca în fața unui tablou. Degeaba.

Mări din nou imaginea. Își blestemă vederea începătoșată.

Distinse un *D.* La ambele capete. Apoi trasă liniile cu vârful degetului. Încet. Trebui să se întoarcă în momentul în care își dădu seama că o luase greșit și pătrunsese în latină sau greacă.

V.

A.

DAVD.

— David, murmură el.

Și alături de nume, niște cifre.

— Unu. Patru, mormăi el.

Porni din nou înregistrarea și filmulețul – acum familiar –, rulă mai departe. O văzu pe Amelia folosind tehnica învățată la școala de poliție pentru a disloca umărul dealerului.

Apoi Amelia și însoțitorii ei ieșiră din cadru. Împreună cu prietenii lui. Anturajul ei devenea din ce în ce mai numeros și acum includea și băieți.

Influența ei creștea.

Nu durase mult. Armand ar fi trebuit să prevadă acest lucru, poate chiar o făcuse, dar nu voise să recunoască.

Nu doar că lăsase stupefiante letale să ajungă pe străzile Quebécului. O mai eliberase și pe Amelia.

Și Amelia făcea ce știa mai bine. Își impunea legea.

— Ce pui tu la cale? șopti el. Și cine-i David?

Filmulețul continuă să ruleze, dar nu mai rămăsese decât un morman pe jos, ca o grămadă de gunoi.

Și se auzeau niște gemete.

Chiar când era pe punctul să oprească înregistrarea, Armand observă o mișcare. O fetiță cu căciulă roșie. Apăru din umbră și se opri pe trotuar. Singură. Absolut singură. Apoi se întoarse și ieși din cadru. Pe urmele Ameliei.

Se uită lung la ecran, palid la față. Cu gura întredeschisă. Îngrozit să vadă un copil singur pe străzi.

Era atât de absorbit de această imagine, încât aproape că ratăfinalul.

Acum observă că acolo mai era cineva. Un bărbat. Chiar la marginea ecranului. Se rezema de zid cu un aer aproape relaxat și cu brațele încrucișate, privind în direcția în care dispăruse Amelia. Și părea căzut pe gânduri. Apoi se hotărî. Se dezlipi de zid și se îndepărtă. Dar, în loc să-i urmeze pe ceilalți, păși peste dealerul care se zvârcolea de durere la pământ

și plecă în direcția opusă.

Armand se întrebă dacă nu cumva tocmai îl cunoscuse pe David.

Capitolul 27

Când Armand și Benedict porniră spre Montréal a doua zi dimineață, Jean-Guy plecase de mult. Și, pentru că nu era cu el, Armand nu îl văzuse oprindu-se în spatele clădirii și privind în jur înainte să i se deschidă ușa.

Imensa sală de conferințe era pustie când ajunse el.

Jean-Guy se așeză, dar se ridică imediat. Agitat, începu să se plimbe de colo colo prin fața ferestrelor. Apoi în jurul mesei. Oprindu-se să privească bine-cunoscutul tablou. O reproducere a unei lucrări clasice a lui Jean Paul Lemieux.

Apoi își reluă plimbarea, uitându-se pe fereastră și admirând Montréalul învăluit într-o ușoară ceață înghețată. Ca un văl de tifon. Cu mâinile încrucișate la spate, își umfla obrajii, apoi expira.

Acum am o familie, își spunea el, *și trebuie s-o pun înainte de toate.*

Da. De-asta se afla acolo. Nu pentru el. Nu pentru că era un laș. Sau un iepure fricos. Sau un căcăcios.

Ușa se deschise și, când se întoarse, îi văzu pe cei care îl interogaseră și cu care se obișnuise deja. Care îi făcuseră oferta cu câteva zile în urmă.

N-o acceptase, iar ei fuseseră nemulțumiți. S-ar fi zis că nu mulți îndrăzneau să-i refuze.

Le explicase că înțelegea să-i rămână loial inspectorului-șef. Iar ei îi explicaseră avantajele și mai ales dezavantajele pe care le presupunea respingerea ofertei.

Era uzură psihică, o tehnică pe care o recunoștea și recunoștea și că funcționează.

Stând treaz în pat noaptea trecută, în timp ce Annie dormea lângă el, se uitase din nou peste hârtii. Le citise și le recitise. Ar fi chiar atât de rău dacă le-ar semna? L-ar învinovăți cineva?

Culmea ironiei, era genul de dilemă pe care în mod normal ar discuta-o cu Șeful. Dar nu putea. Nu de data asta. Nu acest târg.

Bineînțeles, discutase pe larg propunerea cu Annie. Opțiunile. Consecințele.

Și iată că acum se afla aici. Pe punctul de a face un lucru de care nu se crezuse capabil.

După ce își strânseră mâinile, se așezară. În liniștea incomodă care urmă,

în timp ce un asistent aducea cafelele, Jean-Guy arătă spre tabloul de Lemieux.

— Îmi place.

— Mă bucur, spuse femeia.

— O reproducere? întrebă el.

— E chiar originalul.

— A, făcu el. *Chiaroscuro.*

Un bărbat de lângă ea zâmbi.

— Văd că sunteți un cunoscător. Da. Nu mulți percep jocul de lumini și umbre, de subtilități și extreme…

Beauvoir clătină din cap și surâse. Dar, fără să știe de ce, nu se gândea decât la înghețată.

Când sosi cafeaua – tare și aromată –, luă o înghițitură zdravănă ca să prindă curaj. Era pregătit.

Și ei erau pregătiți, se pare.

Femeia împinse în fața lui un mic teanc de hârtii, cu un stilou deasupra.

— Ne bucurăm că v-ați răzgândit.

Jean-Guy ridică stiloul și semnă repede. Nu-și permitea să ezite acum. Era una dintre primele lecții învățate de la Gamache, pe atunci inspector-șef.

Odată luată o decizie, nu mai eziți. Odată luat un angajament, nu te răzgândești. Și niciodată nu privești înapoi.

Decizia, înțelese Beauvoir în timp ce punea capacul stiloului, fusese luată cu luni în urmă. Când fuseseră suspendați și el, și Gamache. Și începuse ancheta. Când propriii oameni le puseseră la îndoială nu doar acțiunile, ci și integritatea și devotamentul lor.

Toate conduseseră aici. La acest moment. În această sală.

Împinse documentul în cealaltă parte a mesei.

— Păstrați-l, spuse femeia când Beauvoir dădu să înapoieze stiloul. Mă bucur că v-ați hotărât să rămâneți cu noi.

Zâmbea; toți zâmbeau. Ea îi întinse mâna și, după o scurtă ezitare, Beauvoir i-o strânse.

Goeleta Hesperus, auzi el vocea gravă recitând, *naviga prin marea învolburată.*

Nu recita niciodată mai mult, iar Jean-Guy râdea mereu la această glumă repetată. Dar acum, în timp ce privea pe fereastră la ninsoarea de-afară și simțea greutatea stiloului în buzunarul de la piept, își aminti titlul.

Și se întrebă dacă, în efortul lui de a găsi un adăpost sigur, el de fapt nu fugea de pe o corabie care se scufunda, ci îi provoca naufragiul.

•

Benedict s-a dovedit a fi un șofer prudent, dar încordat.

Cu ambele mâini strânse pe volan, stătea drept în scaun și nu-și dezlipea privirea de la drumul înzăpezit.

Pe autostradă, mașinile îi depășeau una după alta. Dar Armand nu se grăbea și prefera siguranța în locul nesăbuinței. Și mai știa că prezența lui îl făcea pe băiat să conducă atât de precaut. Crispat, chiar.

Se va relaxa el cât de curând, își zise Gamache.

Vorbiră despre tot felul de banalități: proprietăți funciare, slujba lui Benedict ca administrator și ce se poate întâmpla cu clădirile. Mari și mici.

Armand i-a povestit despre renovările pe care se gândeau el și Reine-Marie să le facă.

— Sper să nu te superi că fac apel la cunoștințele tale, spuse Armand. Avem destule dormitoare, dar când vin pe la noi Daniel, fiul nostru, cu soția și cele două fiice ale lor, Jean-Guy cu Annie și Honoré… Suntem puțin cam înghesuiți.

— Vă gândiți să vă extindeți?

Discutară posibilitățile. Benedict sugera ca în loc să se extindă pe pământ, să se extindă în sus și să transforme mansarda în spațiu de locuit. Și cum să facă asta fără să se prăbușească totul.

— E de-ajuns o casă prăbușită, comentă Armand, iar Benedict încuviință.

Gamache reținu această informație. Dar nu cea referitoare la renovarea pe care oricum nu avea de gând s-o facă, ci la faptul că Benedict știa cum să prevină prăbușirea unei case. Și deci știa probabil și cum să o provoace.

Benedict îl lăsă pe Armand în fața birourilor somptuoase de la Horowitz Investment, în centrul Montréalului, și îi promise că vine mai târziu să-l ia.

Ninsoarea cădea liniștit. Ca în basme. Acoperind murdăria din oraș. Cel puțin o vreme.

Gamache îl privi pe Benedict cotind, apoi opri un taxi și îi dădu șoferului o adresă de pe strada Sainte Catherine.

— Sunteți sigur? întrebă taximetristul măsurându-l pe Armand din cap până în picioare.

Clientul său era bine îmbrăcat, cu o canadiană de calitate, cămașă albă și cravată care se vedea puțin de sub fular.

— Sunt sigur. *Merci.*

Se lăsă pe speteaza banchetei, iar pe chip i se așternu o expresie gravă.

— Așteptați-mă, spuse el când ajunseră.

— N-o să aștept prea mult, îl preveni șoferul.

Deși încă nu fusese plătit, prefera să plece decât să i se fure mașina sau să fie bătut și prădat de drogați.

Orice taximetrist știa că era o zonă de evitat. Sau, dacă trebuia să vii, nu zăboveai prea mult.

Încuie portierele și ținu mașina în viteză.

Totuși, era curios și îl urmări cu privirea pe clientul său, care mergea cu mai multă siguranță decât ar fi trebuit, apoi îl văzu intrând pe o alee. Înțesată de tomberoane și prostituate.

Așteptă un minut. Două. Apoi înaintă încet până la intrarea în alee.

Acolo îl văzu pe clientul său dând mâna cu o persoană înaltă, scheletică. O prostituată. Un transsexual.

Bărbatul îi dădea niște bani într-un plic gros. Ciudat, femeia părea că nu vrea să-i primească, dar clientul său insista. Apoi făcu stânga-mprejur și, văzând taxiul, îi făcu semn șoferului.

Clientul se îndrepta spre mașină degajat, autoritar. Dar, deși șoferul era tentat să-l lase acolo după cine știe ce lucru dezgustător se petrecuse pe alee, n-o făcu.

Armand îi mulțumi, apoi se așeză pe bancheta din spate și oftă privind pe fereastră. Scrutând străzile înghețate în căutarea unei fetițe. O copilă. Cu căciulă roșie.

Dar era încrezător că noua lui prietenă, Anita Facial, o va găsi. Și îl va suna. Iar el va veni și o va lua.

Știa că vizita lui aici risca să dea totul în vileag. Riscase să fie văzut. Dar existau niște granițe, niște limite. Și Armand Gamache se săturase să le încalce. Să le depășească. Se săturase de tirania binelui comun.

În imaginea fugitivă a fetiței cu căciulă roșie, descoperise o graniță pe care n-o va trece.

— *Goeleta Hesperus,* șopti el, iar răsuflarea lui aburi geamul mașinii, *înfrunta marea învolburată.*

Își dădea seama că toată lumea îl bănuia că nu știe decât primele versuri. Tocmai asta era poanta. Adevărul era că o știa pe de rost pe toată. Fiecare cuvânt. Fiecare vers. Și, evident, îi cunoștea finalul.

— *Apără-ne, Iisuse Hristoase, de o moarte ca asta,* recită el cu glas

scăzut privind pe fereastră.

•

Beauvoir înfulecă repede un sandvici în birou, în timp ce citea rapoartele despre moartea lui Baumgartner. Interogatorii actualizate. Verificarea antecedentelor. Probe preliminare adunate de la locul crimei. Fotografii.

Conduse ședința informativă de dimineață cu toți inspectorii principali însărcinați cu investigarea altor omoruri.

Apoi o convocă pe agenta Cloutier, ca să afle dacă mai descoperise ceva.

Agenta își puse documentele pe genunchi, dar le scăpă pe jos. Apoi îi căzură ochelarii când se aplecă să le adune. Beauvoir ocoli biroul ca să-i dea o mână de ajutor.

— Hai să ne așezăm aici, propuse el, punând teancul de hârtii pe măsuța de lângă fereastră.

Unde stătuse de sute de ori, discutând diverse cazuri cu Gamache.

— Spune-mi ce știi, o îndemnă el.

Ea se execută.

— Aceste documente, spuse femeia punând mâna pe extrasele găsite în biroul lui Baumgartner, nu sunt corecte. Cifrele nu concordă. Tranzacțiile par în regulă până faci o verificare și îți dai seama că sumele de vânzare nu corespund cu cele de cumpărare.

— Și ce înseamnă asta?

— Că e o înscenare.

— O ce?

— O scenă de teatru. O iluzie. Ceva făcut să pară real, dar care nu e. *Monsieur* Baumgartner știa sigur că beneficiarii nu se vor uita cu atenție. Majoritatea nu se uită. Adevărul este că trebuie să fii expert ca să-ți dai seama, și chiar și-așa îți ia ceva timp.

— Fura de la ei?

Claritatea, simplitatea întrebării păru s-o ia prin surprindere pe agentă, care reflectă puțin, apoi încuviință.

— Categoric.

— Ai găsit fondurile?

— O să mai dureze, domnule. Și un mandat judecătoresc.

Beauvoir se duse la birou și se întoarse cu niște documente. Unul era mandatul care le permitea accesul la finanțele personale ale lui Baumgartner. Celălalt îi autoriza să consulte lista clienților de la Taylor and Ogilvy.

Le pusese în servietă, împreună cu copiile extraselor pe care i le dăduse Cloutier.

— Ne-ar ajuta dacă am putea avea acces și la calculator.

— Mă ocup, *patron*.

•

Taxiul îl lăsă pe Armand în locul de unde îl luase. În fața birourilor Horowitz Investment, pe strada Sherbrooke, nu departe de Musée des Beaux-Arts și magazinul Holt Renfrew. În Golden Mile din Montréal, unde turnurile din sticlă stau față în față cu vechile conace din piatră cenușie.

O cursă cu taxiul și ani-lumină depărtare de locul de unde venea. Gamache știa că nu munca asiduă le separa, ci norocul, șansa. Care-i alegea pe unii, și nu pe alții. Care-i iniția pe unii în consumul de opioide și pe alții, nu. În urmă cu cinci ani, doi ani, un an chiar, viitorul figurilor fantomatice de pe străzi arăta cu totul altfel. Pe urmă cineva le-a dat un analgezic. Un opioid. Și toate promisiunile, tot norocul venit odată cu nașterea și bunăstarea, cu o familie iubitoare și cu educația n-au mai contat fată de ce a urmat.

Iubiți. Bătuți. Îngrijiți. Neglijați. Absolvenți de facultate sau exmatriculați. Toți ajungeau în mizerie. Din cauza fentanilului, care îi făcea pe toți egali.

Gamache știa că nu el era responsabil pentru situația actuală de pe străzi. Ci opioidele ucigașe. Care decimau o generație. Carfentanilul pe care el îl lăsase să-i scape printre degete nu ajunsese încă în circulație.

Dar urma, cât de curând. Și, deși situația era deja proastă, avea să se înrăutățească enorm.

Citise recent că un stat american unde era în vigoare pedeapsa cu moartea lua în calcul utilizarea lui pentru execuții.

Era rapid, letal și eficient sută la sută.

Când citise raportul, se albise la față. Nu spunea nimic ce să nu fi știut deja. Dar avea un nume pentru ce făcuse el. Pentru ce era.

Călăul.

— Armand.

Stephen Horowitz ieși din birou cu mâna întinsă. Avea și acum un ușor accent care trăda faptul că fusese crescut în Europa.

În ciuda celor 93 de ani ai săi, era la fel de vivace ca întotdeauna. Și bogat ca regele Cresus.

— Arăți foarte bine, spuse Armand strângând mâna fermă ce i se

întindea.

— Și tu la fel.

Privirea ageră îl scrută pe Gamache din cap până în picioare, cercetându-i chipul.

— Ai plâns cumva?

Armand râse.

— Mă emoționez de fiecare dată când te văd. Știi doar. Dar *non.* O simplă iritație.

— Mai degrabă. Mulți mă găsesc iritant.

Armand nu-l contrazise.

— Am făcut o rezervare la Ritz. E prea pretențios, dar îmi place să văd care dintre clienții mei mănâncă acolo și își închipuie că își permit.

Merseră pe jos până la restaurant, iar Horowitz se sprijini din când în când de brațul lui Armand, fără să se jeneze de fragilitatea fizică.

Fusese consilierul financiar al părinților lui Armand. De fapt, tatăl lui Armand îl ajutase pe Horowitz să-și pună afacerea pe picioare după război, pe când era un tânăr refugiat. Un strămutat, care nu uitase niciodată prin ce trecuse. Stephen Horowitz nu uitase nici după 70 de ani acest ajutor.

Acum, la Horowitz Investments exista un cont cu o sumă șocant de generoasă pe numele lui Annie și al lui Daniel. De care Gamache habar n-avea.

Horowitz lăsase instrucțiuni clare în testamentul său, iar familia Gamache avea să afle despre existența lui doar după moartea sa.

— Am auzit că încă ești suspendat, zise Stephen lăsându-l pe chelnerul în livrea să desfacă șervetul de pânză printr-un gest energic și să i-l întindă în poală. *Merci.*

— Așa e, răspunse Armand.

Pe masă îi aștepta o carafă de apă minerală cu lime, alături de două pahare de scotch și două farfurii cu stridii.

— *Merci,* spuse Armand când i se așeză șervetul pe genunchi.

— Ce prostie din partea lor, continuă bătrânul clătinând din cap. Vrei să dau un telefon?

— Cui? întrebă Armand. Aș vrea să știu?

— Probabil nu.

— Știu că deja ai dat un telefon. Îți mulțumesc.

— Ești finul meu, zise Stephen. Fac și eu ce pot.

Armand îl privi cum pregătea stridiile. Cu precizie. Știind exact cum îi

plăceau.

Stephen Horowitz era aproape ca un tată pentru Armand. Agentul de valori mobiliare fusese dezamăgit când tânărul preferase dreptul în locul finanțelor, deși Stephen avea trei copii cărora putea să le lase moștenire afacerea.

Relația dintre ei doi n-avea nicio legătură cu banii, din câte știa Armand. Se baza pe alte forme de sprijin.

— Îl vezi pe individul de colo?

Stephen se angajase în activitatea lui preferată: să emită judecăți.

— Conduce o oțelărie. E un dobitoc. Oamenii mei tocmai au aflat că are de gând să-și acorde o primă de o sută de milioane de dolari în anul acesta fiscal. Mă scuzi…

Exasperat, deși nu tocmai surprins, Armand văzu că Stephen se ridică de la masă, se duce la bărbatul respectiv și îi spune câteva cuvinte. Bărbatul se făcu roșu la față, iar bătrânul se întoarse la masă, zâmbind satisfăcut.

— Ce i-ai spus? întrebă Armand.

— I-am spus că Horowitz Investments va vinde toate acțiunile pe care le deține la societatea lui. Am dat instrucțiuni chiar înainte să plec. Privește.

Și, în timp ce Armand privea, omul scoase iPhone-ul, apăsă câteva taste și se uită atent la ecran. Palid, de data asta. Valoarea acțiunilor sale se prăbușea.

— Le-am cerut oamenilor mei să le cumpere când ajung la limita de jos. Pe toate, spuse Stephen.

— Ai cumpărat compania? întrebă Armand.

— Participație majoritară. Va vedea și asta în câteva minute.

— Vei deveni șeful lui.

— Nu pentru mult timp.

Stephen ridică mâna și *maître d'* veni grăbit, se aplecă spre el, apoi dădu din cap și plecă. Armand ridică din sprâncene, așteptând o explicație.

— I-am spus lui Pierre că voi achita și consumația pentru masa aceea. După tot ce o să i se întâmple, omul ăla n-o să mai aibă cu ce să plătească, iar eu nu vreau ca restaurantul să rămână în pagubă.

— Ești foarte grijuliu, comentă Armand, și Stephen zâmbi cu gura până la urechi. Știai că va fi aici când ai făcut rezervarea?

— Azi e miercuri. Vine aici în fiecare miercuri.

— Deci știai.

— Da.

Complicată situație, se gândi Armand când sosi mâncarea. Mai ales pentru acest sărman care a avut ghinionul să-l supere pe Stephen. Sau a făcut ceva cu care n-a fost de acord.

— Ai auzit de Ruth Zardo? întrebă Armand, tăind din bibanul așezat pe un pat de piure de conopidă cu linte înăbușită și garnisit cu sparanghel la grătar și felii de grepfrut.

— Poeta? Da, cum să nu?

Lăsând cuțitul și furculița jos, se uită în depărtare, încercând să-și amintească:

— *Cine te-a rănit atât de adânc, iremediabil / încât te strâmbi la orice încercare de apropiere?*

— Da, ea.

— De ce întrebi?

— Mă gândeam că voi doi v-ați înțelege bine.

Stephen își îndreptă din nou atenția spre mâncare.

— Ești rănit, Armand? întrebă el aplecat peste limba-de-mare din farfurie.

— Nimic iremediabil.

Stephen ridică privirea. O privire limpede, iscoditoare.

— Nu mă refer la răni fizice. Alea se vindecă. Mă refeream la ancheta Sûreté. La suspendarea asta care pare să se prelungească.

— Sunt lucruri pe care tu nu le știi, Stephen.

— Adevărat. Dar te cunosc pe tine. Ar fi mare păcat să te pierdem de la șefia Sûreté.

— *Merci.*

— Ești sigur că nu vrei să dau un telefon?

— Să nu cumva să îndrăznești, spuse Armand îndreptând cuțitul spre bătrân, într-un gest de amenințare în glumă.

Stephen râse și încuviință.

— Bine, cum zici. De ce ai vrut să mă vezi?

— E o chestiune delicată.

— Lasă-mă să ghicesc. E vorba despre Hugo Baumgartner.

— S-a terminat cu delicatețea.

— Fratele lui tocmai a murit, deci nu era greu să ghicesc. A fost omorât, din câte-am auzit. Numai că tu nu poți lua parte la anchetă. Ești, după cum spuneam…

— Suspendat. *Oui.* Dar sunt executor testamentar desemnat în

testamentul mamei lui și am ajuns în anchetă pe căi ocolite.

Îi explică dispozițiile din testament, și Horowitz, după ce îl ascultă cu atenție, reflectă puțin și în final spuse:

— O chestie al dracului de ciudată.

Armand râse.

— Uite o părere bine gândită. În fine, nu te înșeli deloc. Dar aș vrea să te întreb despre Hugo Baumgartner. Este unul dintre prim-vicepreședinții voștri.

— Este. Urât ca dracu'. Oribil de privit. De-a dreptul dezgustător. Dar, ca mulți oameni urâți care arată ca niște ticăloși, compensează printr-o vădită onestitate. Dacă n-aș avea trei copii care să preia afacerea, la el m-aș gândi.

— E atât de bun?

— Da. Pe cât de bun este el, pe atât de slab era fratele lui care a murit.

— Deci ești la curent.

— Da. Hugo nu mi-a spus nimic. Ca să-și protejeze fratele. Dar umblă vorba…

— Știe toată lumea?

— Dacă nu știu, înseamnă că sunt mai proști decât credeam. Altfel de ce i s-ar fi suspendat licența unui prim-vicepreședinte de la Taylor and Ogilvy? Asta e o chestie serioasă. Astfel de decizii nu se iau așa ușor.

— Hugo pretinde că i-au forțat mâna fratelui său ca să-l pedepsească exemplar. Că de fapt asistentul furase banii.

— Da, da, ripostă Stephen agitând cuțitul și furculița. Bla, bla. Ce era să spună?

Bătrânul se aplecă spre Armand.

— După părerea ta, cine știe cel mai bine cum să fure bani din contul unui client și să-și acopere urmele atâtea luni? Vicepreședintele sau asistentul? Cine are acces la toate informațiile? Și cine riscă să fie concediat? Îți dau un indiciu. Răspunsul la ultima întrebare este diferit de primele două.

Armand încuviință. Și el ajunsese la aceeași concluzie.

— Ce poți să-mi spui despre Taylor and Ogilvy?

— Este o firmă relativ nouă. Activează de vreo 30 de ani, deși lor le place să dea impresia că a fost înființată în secolul al XIX-lea prin decret regal.

— Victoria le-a fost clientă? întrebă Armand.

— Ceva de genul ăsta. Birouri magnifice, evident menite să impresioneze.

— Dar?

— Eu devin întotdeauna suspicios în privința celor care simt nevoia să epateze cu decorațiunile, și nu cu performanța.

— Tu ești suspicios în privința tuturor, remarcă Armand.

— Adevărat, recunoscu Horowitz surâzând.

— Crezi că ascund ceva? întrebă Armand. Sunt o companie legitimă?

— A, da. Doar că se apropie puțin cam mult de limita legii.

— Dar știi că Pământul e rotund.

— Pământul o fi, dar nu și natura umană, care are caverne, abisuri și tot felul de capcane.

— Taylor and Ogilvy riscă să cadă într-o astfel de capcană?

— Da, dacă angajează oameni.

— Și tu angajezi oameni, replică Armand.

— Dar eu stau cu ochii pe ei. Iar eu sunt nemuritor.

— Și infailibil.

— Acum începi să înțelegi.

— Hugo Baumgartner, spuse Armand. Și el e cât se poate de uman. Este demn de încredere?

— Da, din câte știu eu. Doar nu vrei să-mi ceri să-i transfer lui portofoliul tău? întrebă Stephen privindu-și finul. Nu. Tu ai îndoieli în privința lui, nu-i așa, Armand?

— Desert? întrebă Armand când veni chelnerul să le ia farfuriile.

Stephen zâmbi și acceptă meniul pentru desert. După ce comandară tartă cu mere, înghețată de ceai verde și cafea, Stephen continuă:

— Testamentul mă interesează pe mine. Am văzut familii divizate din cauza unor astfel de hârtii. Așteptările care rod. În combinație cu lăcomia sau disperarea, situația poate deveni foarte urâtă. Poate dura ani în șir.

— Generații, spuse Armand.

— Familia chiar crede că titlul și toate acele proprietăți le aparțin?

— Ei zic că nu, dar…

— Năravul din fire… comentă Stephen. Uneori avem impresia că suntem imuni la nebunia altuia până când primim dovada într-o bună zi. Sunt evrei, nu-i așa?

— Da. Are vreo importanță?

— Posibil. Din Austria? Viena?

— *Oui.*

Stephen clătină din cap.

— Ți-a venit vreo idee?

— Nu tocmai. Mai degrabă un gând vag. Mă întreb dacă bătrâna – Baroana, parcă așa i-ai zis? – nu avea totuși dreptate, fără să-și dea seama. Lasă-mă să mă interesez.

Făcu semn să i se aducă nota de plată.

— Asta voiai, nu? Să fac niște săpături.

— Voiam să petrec puțin timp în compania ta, spuse Armand. Și să iau o masă delicioasă.

— Tu ai mâncat bine, dar eu am înghițit numai porcării, împinse tava de argint pe fața de masă.

— Poftim. Poți să plătești.

Armand zâmbi și încuviință. De la bun început avusese intenția să plătească. Așa cum făcea întotdeauna. Iar acum, mulțumită lui Stephen, urma să plătească și consumația celor patru necunoscuți.

— Să sperăm că suspendarea asta nu mai durează mult, comentă Armand, scoțând cardul de credit.

— De ce? Ca să poți să plătești? Nicio grijă, îți poți permite.

— Nu de-asta.

Arătă cu capul spre magnatul oțelului care, adus în ruină în timp ce mânca niște momițe de vițel, ieși aruncând o privire criminală spre Stephen.

— Ca să elucidez moartea ta.

Bătrânul izbucni în râs.

Capitolul 28

Jean-Guy își roti privirea prin sala de așteptare de la Taylor and Ogilvy.

Se afla la etajul 45, dar n-ar fi zis. Pereții erau acoperiți cu lambriuri de stejar și picturi în ulei. Aveau chiar și o bibliotecă cu volume legate în piele, parcă pentru a lăsa să se înțeleagă că nu aveai cum să fii păcălit de un consilier de investiții căruia îi plăcea să citească.

Privind pe fereastră, Jean-Guy se aștepta să vadă grădina magnifică a unei proprietăți, nu o panoramă de sus a Montréalului.

Iluzie.

Cum zisese agenta Cloutier?

O piesă de teatru. O punere în scenă. Ceva ce părea un lucru, dar de fapt era altceva. La prima vedere, părea o firmă solidă, stabilă, demnă de încredere. Dar oare era altceva?

Se uită la tablouri, apoi se ridică să privească unul mai de-aproape.

O reproducere numerotată.

Nu un fals propriu-zis, dar nici originalul.

— Vă place? se auzi o voce de femeie din spatele său.

Se întoarse, convins că i se adresase recepționera, dar constată că era o femeie foarte elegantă și surprinzător de tânără, care stătea în pragul ușii.

— Da, răspunse Beauvoir. Am o întrevedere cu *madame* Ogilvy.

— Bernice, vă rog, spuse ea întinzând mâna. Am înțeles eu bine? Tony a fost omorât?

— Mă tem că așa se pare.

Femeia absorbi aceste cuvinte cu o grimasă, mijind ochii.

— Doamne Dumnezeule! Am să fac tot ce pot să vă ajut.

— *Merci.*

Femeia se întoarse și Jean-Guy o urmă pe coridorul tăcut. Văzu pe ambele părți birouri unde brokerii, majoritatea bărbați, vorbeau la telefon sau scriau la laptop.

Coridorul avea pereții acoperiți cu lambriuri și opere de artă.

— Frumoase tablouri, remarcă el.

— Mulțumesc. Majoritatea sunt reproduceri, dar avem și câteva originale, îl asigură ea. Câteva lucrări oribile cumpărate de bunicul meu, care credea că face niște investiții bune. S-a înșelat. Le ținem ascunse în

birourile partenerilor, ca să ne aducă aminte.

— Aminte de ce?

— De ce se întâmplă când avem impresia că știm ceva, dar de fapt nu știm.

Se opri și îi zâmbi.

— Probabil că vă confruntați cu același pericol în profesia dumneavoastră, domnule inspector-șef. Numai că greșelile dumneavoastră se plătesc cu vieți omenești.

— La fel și ale dumneavoastră.

Surâsul ei păli.

— Sunt conștientă de acest lucru.

Se întoarse și își continuă drumul, vorbind despre pictură. Își dădea seama că e un discurs pregătit dinainte. O flecăreală pe care o repeta pentru oricine. Ca să-i facă să se simtă în largul lor.

— Ne specializăm în artă canadiană. Din Quebéc, pe cât posibil.

— Dar nu întotdeauna cu opere originale.

— Nu. De cele mai multe ori, originalele nu sunt disponibile. De aceea cumpărăm reproduceri în serie limitată. Dar numai numerele mici.

El râse, apoi își dădu seama că femeia nu glumea.

— De ce?

— Păi, pentru că sunt mai valoroase. Totul e o investiție, domnule inspector-șef.

— Totul?

— Totul. Și nu mă refer doar la afaceri. Oamenii nu investesc doar bani. Investim timp. Investim efort. Nu degeaba se spune așa. Viața e scurtă, iar timpul e prețios și limitat. Trebuie să alegem cu multă grijă la ce îl folosim.

— Pentru randament maxim?

— Exact. Știu că vi se pare un calcul rece, dar gândiți-vă la viața dumneavoastră. Nu vreți să vă irosiți timpul cu oameni care nu vă plac sau făcând ceva ce nu simțiți că vă împlinește.

Beauvoir se gândi că ar trebui să dea o replică spirituală, dar nu-i venea în minte decât: *Rahaturi.*

Acum câțiva ani probabil că ar fi spus-o cu voce tare. Dar pe atunci nu era inspector-șef.

— Ce părere aveți? întrebă ea.

— Mă gândeam că astea sunt rahaturi.

E, dacă viața e scurtă, ar putea și el să spună ce gândește.

Femeia se opri și îl privi lung.

— De ce spuneți asta?

Jean-Guy se uită în jur, apoi se întoarse spre ea.

— E genul acela de lucruri pe care le auzi de la cineva care lucrează aici. Nu mă îndoiesc de sinceritatea dumneavoastră. Spun doar că majoritatea oamenilor nu-și permit luxul de a alege cu multă grijă. Încearcă doar să supraviețuiască de la o zi la alta. Acceptă prima slujbă de rahat care li se oferă. Se străduiesc să-și păstreze familia unită. Poate cu o căsnicie de rahat, cu copii scăpați de sub control. Dumneavoastră, *madame* Ogilvy, trăiți într-o lume unde aveți de ales. Majoritatea oamenilor nu au investiții. Au o viață. Și se descurcă cum pot.

— Ca într-un joc în care pierderea e egală cu câștigul? întrebă ea. *Asta* e un rahat. Și o aroganță. Poate că oamenii nu au posibilitatea să aleagă să lucreze aici sau să locuiască într-un conac, dar tot au de ales. Și timp de investit, dacă nu bani.

Se priviră unul pe altul, încordarea fiind evidentă. Lui Beauvoir nu-i păsa. Prefera să procedeze așa. Să-și încolțească interlocutorul. Să vadă din ce stofă era făcut.

I se părea interesant că, atunci când el devenise grosolan, își schimbase și ea atitudinea. Folosise exact același limbaj ca Jean-Guy. Diferența era că la el suna natural. La ea, nu.

Avea de-a face cu un cameleon. Care se adapta la situații, la oameni.

O aptitudine utilă, care îi permitea să se apere, dar și să atace. Menită să îl determine pe celălalt să lase garda jos. *Sunt la fel ca tine,* spunea ea. *Și tu ești unul de-ai noștri.*

Era un mesaj subtil și totodată puternic. Care îl făcea pe interlocutor să se simtă relaxat și să-i acorde încredere.

Elegantă și rafinată când era nevoie. Cu gura spurcată dacă era cazul.

Modestă. Bătăioasă. Vulgară. Stilată.

Toate. Și nimic. Doar calculată.

Unul dintre multele lucruri care îi plăceau la Annie era că, deși căuta să se adapteze, rămânea întotdeauna ea însăși. Autentică.

Femeia asta nu era așa.

Totuși, dacă el știa să-și joace bine cărțile, avea să fie o investiție bună a timpului său.

— Aveți vreun tablou de Clara Morrows? întrebă el când cotiră pe un alt coridor.

— Nu. Am încercat să cumpăr o reproducere după *Cele trei grații,* dar n-am mai găsit. Nu mai era decât portretul bătrânei. M-a speriat ca dracu'.

— Ar trebui să vedeți originalul, spuse Beauvoir. E mai eficient decât o clismă.

Ea râse și îl invită în biroul ei.

Beauvoir avu impresia că ieșise din trecut și pășise în viitor sau, cel puțin, într-un prezent ultramodern. Era un birou pe colț, cu pereții exteriori din sticlă. Acolo, sub ochii lui, se întindea Montréalul. Magnific. Într-o parte se vedea podul Jacques Cartier peste râul St. Lawrence, în cealaltă, Mount Royal cu crucea sa monumentală. Și între ele, turnuri de birouri. Îndrăznețe, strălucitoare, insolente. Montréal. Pregătit pentru viitor, cu rădăcini adânc înfipte în istorie. Această imagine îl încânta de fiecare dată. Iar vălul de ceață nu făcea decât să-i dea un aer supranatural.

Masa de lucru era din lemn. Simplă, dar cu linii suple. Un material vechi de când lumea, cu un design modern. Avea o canapea, niște fotolii și, ca peste tot, opere de artă contemporană.

— Nu sunt nume cunoscute, spuse ea în timp ce Jean-Guy își plimba privirea peste pereți. Majoritatea studenți. Finanțăm o bursă care le permite tinerilor artiști să facă un stagiu la Muzeul de artă contemporană. În schimb, le cer una dintre operele lor.

— În speranța că într-o zi îi va crește valoarea? întrebă el.

— Întotdeauna am în vedere acest aspect, domnule inspector-șef. Dar, mai presus de toate, sper să își urmeze pasiunea.

— Și dumneavoastră vă urmați pasiunea? întrebă el așezându-se.

— Să știți că da. Cred că m-am născut pentru asta. Investiții, finanțe, bursă. Părinții mei lucrează în acest domeniu.

— Tatăl dumneavoastră este CEO-ul și mama este președinta consiliului de administrație.

— Constat că v-ați făcut bine temele.

Beauvoir simți că se zbârlește. Câtă aroganță!

— Nici nu era greu. O simplă căutare pe Google. Lor le datorați slujba?

Putea juca și el la fel.

— Nu este o coincidență faptul că mă cheamă Ogilvy. Dar biroul acesta l-am câștigat. Credeți-mă. Investițiile sunt pentru mine nu doar o a doua natură, ci și un subiect care mă fascinează.

— Cum așa?

— Am posibilitatea să schimb viețile oamenilor. Să le garantez o pensie.

Studii pentru copiii lor. Prima lor casă. Ce poate fi mai frumos?

Adevărul, se gândi Beauvoir. Ar fi mai frumos. Ăsta era un discurs pregătit, la fel ca rahaturile debitate mai devreme pe coridor. Alte lambriuri de stejar. Alte originale false.

— Și dumneavoastră? întrebă ea.

— Eu?

— Dumneavoastră vă place ceea ce faceți?

— Bineînțeles.

Dar întrebarea îl surprinse. Adevărul era că nu se gândise niciodată la asta.

Îi plăcea munca lui?

Dacă în toți acești ani se aplecase peste cadavre și urmărise criminali, cu siguranță că nu o făcuse pentru glorie sau bani. Atunci de ce? Era posibil să-i placă munca asta?

Beauvoir scoase mandatul din servietă și îl puse pe masă.

Madame Ogilvy nici nu se deranjă să se uite pe el.

— Am făcut și eu niște cercetări. Ieri m-ați întrebat dacă avem vreun client cu numele Kinderoth. Răspunsul este nu. Nu mai avem. Dar am avut. Au decedat amândoi. Unul acum cinci ani, celălalt anul trecut. Erau în vârstă și aveau o stare de sănătate precară.

— Anthony Baumgartner se ocupa de finanțele lor?

— Nu. Aveau un alt consilier. Sincer, era un portofoliu mic, așa încât, când s-a împărțit între moștenitori, n-au primit mare lucru. Dar înțeleg că testamentul era puțin cam bizar.

Beauvoir simți fiorul care însoțea o descoperire neașteptată.

— În ce sens? întrebă el pe un ton care nu-i trăda încântarea.

— Nu-mi amintesc detaliile, dar le-au lăsat moștenitorilor mai mulți bani decât aveau în realitate. Evident, l-am întrebat pe consilierul lor ce i-a făcut să creadă că aveau o asemenea avere, dar și el era la fel de nedumerit. Am făcut propria investigație, însă nu am constatat nimic în neregulă cu conturile noastre.

— Știți cumva dacă era vorba și despre un titlu nobiliar?

Pusese întrebarea ca și cum ar fi fost ceva perfect normal. Și se pregăti să fie ridiculizat.

Dar *madame* Ogilvy nu râse. Se uita la el sincer surprinsă.

— Cum ați știut? Da, așa a fost. Am ajuns la concluzia că sufereau de demență sau de o formă de nebunie colectivă. *Monsieur* Kinderoth era șofer

de taxi, iar *madame* Kinderoth se ocupase de creșterea copiilor. Aveau o căsuță foarte modestă în East End Montréal și o mică pensie. Și totuși erau convinși că aveau milioane de lăsat moștenire, și un titlu pe deasupra.

— Baron?

— Și Baroană, da. Se pare că așa își spuneau.

Beauvoir simți că i se accelerează pulsul și i se ascut simțurile, ca întotdeauna când era pe punctul de a descoperi ceva. Sau dădea peste el ceva.

Dar își păstră tonul neutru. Lambriul său de stejar. Furnirul lăcuit.

— Aveți adresa copiilor?

— Mă așteptam să mă întrebați. Aveau două fiice care locuiesc în Toronto. Amândouă căsătorite. Ce legătură are asta cu Tony Baumgartner? După cum spuneam, nu au fost clienții lui.

Mâna ei rămase așezată pe dosarul subțire.

— Mă tem că nu pot să vă spun.

Zări o umbră de iritare pe chipul ei, care apăruse rapid și fusese ascunsă la fel de repede. Avea de-a face cu o persoană care nu era obișnuită să fie refuzată. O persoană care se hrănea cu informații. Nu era de mirare. Nu ajungeai într-un astfel de post fiind ignorant.

Și nu deveneai șef interimar al serviciului Omoruri dând informații în stânga și-n dreapta.

Beauvoir întinse mâna și ea îi dădu dosarul.

— *Merci.* Nu au rude în Quebéc?

— Din câte știu eu, nu.

Beauvoir clătină din cap. Căutaseră numele Baumgartner și Kinderoth în baza de date guvernamentală. Din fericire, erau două nume neobișnuite.

Deși existau câțiva Baumgartner pe ici, pe colo, probabil veri îndepărtați sau persoane fără nicio legătură – agenții încă verificau –, în Quebéc nu era niciun Kinderoth.

Mintea lui Jean-Guy lucra cu febrilitate, încercând să proceseze această nouă informație privind existența unui al doilea testament bizar. Unul care, bănuia el, era identic cu cel al baroanei Baumgartner. Îi va pune pe agenți să verifice. Testamentul Kinderoth era fără îndoială public.

— Vă mulțumesc, spuse el ridicând dosarul și punându-l în geantă. Acum să trecem la principalul motiv al vizitei mele, Anthony Baumgartner.

— Exact. Cu ce vă pot ajuta?

— Cum era?

— Era un analist strălucit. Înțelegea…

— Ajungem imediat și acolo. Aș vrea să-mi spuneți cum era ca persoană.

Metoda lui Beauvoir era foarte diferită de a lui Gamache. Șeful prefera să rămână tăcut. Să asculte. Să-și lase interlocutorul să se simtă în largul lui. Să-l lase să vorbească, făcându-l să uite că era vorba de un interogatoriu. El miza pe tăcere. Calm. Zâmbete liniștitoare.

Deși era conștient de avantajele unei astfel de metode și rezultatele obținute cu ajutorul ei, Beauvoir prefera confruntarea. Cu scopul de a-și destabiliza interlocutorul, astfel încât acesta să izbucnească.

Punea multe întrebări. Întrerupea răspunsurile, se impunea, menținea presiunea.

— Ca persoană? întrebă Bernice Ogilvy.

— Da, știți dumneavoastră. Ca om. Nu ca investiție.

O văzu roșind.

— Înțeleg. Era amabil…

— Haideți, puteți mai mult. Vă plăcea?

— Dacă îmi plăcea?

— Sentimentul, spuse el. Ce simțeați față de Anthony Baumgartner?

— Era drăguț…

— Drăguți sunt cățelușii. Dar cum era el? Ce simțeați față de el?

— Îmi plăcea, răspunse ea răstit. Mult.

— Mult?

— Nu așa.

— Dar cum?

— Era drăguț…

— Haideți. Ce reprezenta pentru dumneavoastră?

— Un angajat.

— Mai mult decât atât?

— Bineînțeles că nu.

— Știați că era gay?

— Doar după ce mi-a spus el.

— Adevărat?

— Da. N-a contat, oricum. Era…

— Drăguț?

— Mai mult. Era ca un tată pentru mine.

Aproape că strigase. Sfidător. Provocându-l pe Beauvoir să o provoace.

Ceea ce el nu făcu. Obținuse ceea ce voia.

— Pentru dumneavoastră?

— Pentru noi toți. Chiar și bărbații mai în vârstă îl admirau.

Se uită la el, convinsă că o va întrerupe din nou. Dar Beauvoir învățase de la Gamache când să-și țină gura. Și să asculte.

— Nu uita niciodată o zi de naștere sau o aniversare importantă. Și nu se gândea doar la asociați, ci la toată lumea. Asistenți, menajere. Așa era el.

Un om bun, se gândi Beauvoir. Sau bun doar în aparență.

— Când am venit la firmă, foloseam numele de domnișoară al mamei, pentru că nu voiam să știe nimeni cine sunt. Am început ca asistenta lui Tony, care a fost răbdător și blând. În șase luni, cât am lucrat cu el, am învățat despre bursă mai multe decât în patru ani de facultate. Cum să interpretez tendințele. Ce anume să caut. Să nu mă mulțumesc să studiez doar rapoartele anuale, ci și să-i cunosc pe șefii marilor societăți. Era strălucit.

— Și ce s-a întâmplat când a aflat cine sunteți în realitate?

Ea ridică din sprâncene și strânse din buze.

— Nu prea s-a bucurat. M-a invitat la un pahar, iar eu am crezut că va fi încântat. Fusese mentorul cuiva care într-o bună zi avea să…

Ridică mâinile, arătând biroul de pe colț.

— Dar n-a fost. Mi-a amintit că munca noastră se bazează pe relațiile interpersonal și pe încredere. Nu pe înșelătorie. Nu pe șmecherii. Ar fi preferat să fiu sinceră. Faptul că m-am simțit obligată să mă prefac, că nu am avut încredere în el… Și că nu e de laudă nici pentru el, nici pentru mine. N-a spus direct, dar mi-am dat seama că îl dezamăgisem. A fost groaznic.

Și pun pariu că în următorii ani ai încercat să te revanșezi față de el, se gândi Beauvoir. Să fi fost Baumgartner atât de abil? Să o joace chiar așa? Să-i vorbească despre încredere în timp ce el o trăda?

Beauvoir scoase extrasele de cont din geantă și le puse pe biroul ei.

— Unul dintre agenții mei se ocupă de aceste documente. Ceva îmi spune că veți ajunge la aceeași concluzie.

Madame Ogilvy își puse ochelarii și luă declarațiile fără să spună nimic. Se scurseră unu, două, cinci minute. Jean-Guy se ridică în picioare și începu să se plimbe prin birou, examinând tablourile de pe pereți și obiectele de artă. Din când în când mai arunca o privire spre ea.

IPhone-ul său scoase un bâzâit și citi mesajul. Era de la Gamache, care îl întreba dacă poate să treacă pe la Isabelle Lacoste într-o oră.

Îi trimise imediat un răspuns. „Da, bineînțeles”.

În sfârșit, *madame* Ogilvy puse extrasele jos. Avea o față inexpresivă. Aproape neutră. Dar văzu că îi tremurau degetele, chiar înainte să strângă pumnul.

— Îngrijorările dumneavoastră au fost întemeiate, domnule inspector-șef.

Tonul ei era acum golit de emoția de dinainte. Era sec. Controlat.

— Mă bucur că mi-ați adus aceste documente.

— Oare? întrebă el așezându-se din nou.

Femeia zâmbea cu buzele strânse și avea privirea rece. Nu era o femeie tânără. Era asociatul principal al unei firme de investiții de miliarde de dolari. Care nu obținuse slujba pentru că era fiica unui CEO, ci pentru că era competentă.

Își însușea rapid informațiile. Le diseca. Vedea implicațiile și opțiunile. Nu se ascundea de realitate, oricât de neplăcută ar fi fost. Aptitudini care i-ar fi servit în orice domeniu de activitate. Inclusiv al lui.

— Da, răspunse ea. Oricum am fi aflat până la urmă. Mai bine să avem posibilitatea să gestionăm situația.

Măcar e sinceră în privința asta, își zise Beauvoir. Dar nu se lăsă înșelat de sângele-rece arătat de *madame* Ogilvy. Agenta Cloutier explicase clar că o deturnare de fonduri de o asemenea amploare, pe o perioadă probabil îndelungată, ar fi necesitat probabil complicitatea cuiva aflat foarte sus în ierarhia companiei.

Nu erau nici pe departe convinși că Anthony Baumgartner acționase de unul singur.

De fapt, Beauvoir începuse să formuleze o teorie.

Era evident că Baumgartner era corupt, dar fusese și unealta cuiva. El elaborase escrocheria, regizase piesa, pentru a folosi analogia agentei Cloutier, dar altcineva era autorul scenariului.

Și cine putea s-o facă mai bine decât fiica unui CEO? Fosta protejată a lui Baumgartner?

Oare povestea pe care tocmai i-o spusese ea nu fusese decât o minciună? se întrebă Beauvoir. Despre cum îl dezamăgise pe Baumgartner? Că el nu știuse a cui fiică era? Onestitatea lui?

Cum o învățase el lucruri pe care nu le aflase de la școală? Cum ar fi să fure de la clienți?

Cine, la urma urmei, era în măsură să ascundă mai bine toate manevrele?

Și să-l protejeze dacă era descoperit? Așa cum se și întâmplase?

În loc să-l concedieze pe el, îl concediaseră pe asistent.

Rămânea de aflat unde se duceau banii.

Stilul de viață al lui Anthony Baumgartner nu te ducea cu gândul la rezultatele acestor eforturi. Locuia în aceeași casă de ani întregi. Conducea o mașină frumoasă, dar un model de clasă medie. Nu plecase în vacanțe de lux.

Rar vedeai o persoană atât de avidă încât să fure bani de la alții, dar atât de calculată încât să nu-i cheltuiască.

Poate că partea leului se ducea în altă parte. La altcineva.

— Și cum o să gestionați această situație? întrebă el.

— În primul rând, răspunse ea întinzând mâna spre telefon, voi semnala acest lucru comisiei de reglementare.

— Am anunțat deja.

— Înțeleg. Am să telefonez și eu, mai târziu, zise ea lăsând receptorul jos, ușor contrariată. Bineînțeles, vom returna banii luați de la clienții noștri.

— Furați.

— Da.

— Cam jenant, nu-i așa? întrebă el. Nu este prima oară când Anthony Baumgartner deturna banii clienților.

— Vă referiți la ce s-a întâmplat în urmă cu câțiva ani? Atunci n-a fost el. Sau cel puțin, nu direct. Vinovat a fost asistentul unuia dintre asociații principali.

— Dumneavoastră?

— Nu.

— Cei doi aveau o relație, cred, spuse Beauvoir.

— Așa este. Se pare că asistentul s-a folosit de Tony pentru a-i obține parolele și pentru a sifona bani din diferite conturi. N-avea cum să nu fie prins. Nu foarte inteligent, sinceră să fiu. Dar manevra a ținut ceva vreme până să fie descoperit.

— Cine l-a prins?

— Tony. Ne-a anunțat imediat, iar noi am luat măsuri.

— Concediindu-l pe asistent?

— Da.

— Și nu pe *monsieur* Baumgartner.

— Fusese imprudent, avusese încredere în cine nu trebuia. Dar faptele lui nu erau penale.

— Și totuși i-ați suspendat licența.

— N-am avut încotro. Ceilalți brokeri trebuiau să înțeleagă că orice încălcare va avea consecințe.

— Și clienții lui?

— Ce e cu ei?

— Au fost informați?

— Nu. Am decis să nu le spunem. Banii au fost puși la loc și am decis ca Tony să lucreze cu un alt broker, care se ocupa de tranzacțiile propriu-zise. Dar Tony continua să gestioneze portofoliile. Să ia deciziile. Am considerat că nu era necesar să ieșim cu asta pe stradă.

— Pe stradă?

— În jargonul nostru înseamnă comunitatea financiară. Strada.

Beauvoir începea să înțeleagă că singurul lucru care făcea diferența între această „stradă" și strada Sainte Catherine era o spoială de civilizație. Dar, odată îndepărtat acest strat, ce se afla dedesubt era la fel de brutal, de murdar și de periculos.

— Baumgartner n-a avut nimic împotriva noului aranjament?

— A înțeles. Vedeți dumneavoastră, nu era obligat să ne anunțe. Probabil că ar fi găsit un mijloc de a ascunde frauda. Totuși, el a ales să stea în fața mea, pe scaunul pe care stați dumneavoastră, și să-mi spună tot. Despre relația cu acel om. Cum a descoperit că Bernard furase codurile de acces la conturi. Și-a oferit demisia.

— Dar n-ați acceptat-o?

— Nu.

— De ce?

— V-am spus deja.

— Știți la fel de bine ca mine că ați fi putut să-l dați afară. Și, ținând cont de ce s-a întâmplat, poate chiar ar fi trebuit, spuse el uitându-se la extrasele de cont. Vreau adevărul.

Ea inspiră adânc, continuând să-i susțină privirea.

— A fost cel mai bun consilier financiar al nostru. Un tip strălucit. La urma urmei, rămân fiica tatălui meu, domnule inspector-șef. Știu să recunosc un talent și vreau să-l păstrez. Tony Baumgartner era talentat. De aceea am ales o soluție de mijloc. I-am suspendat licența – ceea ce îl împiedica să efectueze tranzacțiile –, dar l-am lăsat în continuare să gestioneze portofoliile.

— Și atunci, dacă nu mai putea să tranzacționeze, cum a reușit să fure

toți banii ăștia? întrebă Beauvoir arătând spre hârtiile de pe biroul ei.

— Nu, nu, astea sunt niște falsuri. Tranzacțiile nu au avut loc. Tocmai asta e șmecheria. A făcut să pară că au fost făcute, dar nu sunt decât aiureli. Dacă un client s-ar fi deranjat să citească ce scrie aici – zise ea acoperind hârtiile cu palma –, n-ar fi văzut decât niște cifre impresionante, dar îngrozitor de plictisitoare. Nimeni, în afară de un bun cunoscător de finanțe, nu s-ar fi sinchisit să le studieze mai bine.

— Și unde au ajuns banii?

Madame Ogilvy clătină din cap și inspiră adânc.

— Nu știu. Dar pare să fie vorba de milioane. Zeci de milioane.

— Mai mult, spuse Beauvoir.

După o scurtă ezitare, ea încuviință.

— În funcție de când a început, da. O să dureze o vreme până aflăm.

— Dar clienții lui nu și-au dat seama că practic aveau conturile goale?

— Cum să-și dea seama?

— Când voiau să retragă bani.

— Dar ei nu retrag banii. Îi încredințează brokerului și, în cel mai bun caz, încasează dividendele sau profiturile, însă capitalul rămâne în cont. Părinții dumneavoastră nu v-au învățat că nu trebuie niciodată să te atingi de capital?

— Nu. Mi-au spus doar să nu mă ating de bicicleta fratelui meu.

— Am înțeles, răspunse ea zâmbind. Dar în lumea investițiilor e de la sine înțeles că oamenii încasează profiturile, dividendele, dar lasă capitalul la locul lui.

— Deci este o schemă Ponzi?

— Nu chiar, dar e ceva similar. Genul acesta de fraudă este și mai greu de dovedit, întrucât el a lăsat să se creadă că acești clienți făceau investiții prin intermediul Taylor and Ogilvy, ceea ce este fals. A folosit antetul nostru, formatul nostru de extras de cont. Adresa noastră. Totul. Mai puțin conturile noastre. Banii se duceau în contul personal al lui Tony.

— Unde?

— Habar n-am.

— Deci nu știți ce se întâmpla?

— Nicidecum. Auditorii noștri n-ar vedea nimic, pentru simplul motiv că nu este nimic de văzut.

Beauvoir începea să înțeleagă ingeniozitatea fraudei. Simplitatea ei.

— Deci avea două grupuri de clienți? Cei ale căror conturi le gestiona în

mod legitim și cei de care se ocupa acasă? Cei de la care fura?

— Așa se pare.

— Va trebui să aflăm dacă aveau și conturi legitime la Taylor and Ogilvy.

— Bineînțeles. Pot să le păstrez? întrebă ea coborând privirea spre documentele incriminatoare.

— Da.

— Îi veți interoga pe clienți?

— Da, răspunse el din nou.

Ea încuviință. La fel ca nebuna Ruth din tabloul Clarei, Bernice Ogilvy întrezărea ceva la orizont. Departe, dar apropiindu-se. Ceva care prindea viteză. Ceva ce era acolo de foarte mult timp, latent, inevitabil.

Dar acolo unde Ruth vedea sfârșitul disperării, *madame* Ogilvy vedea începutul ei.

Când se va afla – și se va afla –, nimeni nu va mai avea încredere în Taylor and Ogilvy. Poate era nedrept, dar așa e viața, mai ales când totul depinde de ceva atât de fragil cum e încrederea. Și natura umană. Și un strat foarte subțire de placaj de stejar.

— De aceea a fost omorât Tony? întrebă *madame* Ogilvy.

— Posibil. Va trebui să discutăm cu toată lumea. Sunteți chiar atât de surprinsă că *monsieur* Baumgartner fura de la clienți?

— Nu știu ce să mai cred.

Fusese atât de sigură de ea, dominase încăperea, își dominase emoțiile. Și iată că siguranța începea să se fisureze.

— Este posibil ca tot el să fi fost în spatele primei fraude, și nu asistentul?

Ea încuviință încet. Gânditoare.

— Este posibil.

— Poate a fost un test, spuse Beauvoir. Și a învățat din el. Femeia clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred.

— Că a făcut așa ceva?

— Da. Dar și că nu mi-am dat seama de nimic. Când mă uitam la Tony, nu vedeam decât un om bun și onest.

— De aici și expresia „abuz de încredere”. Totul se bazează pe încredere.

— Să presupunem că nu este adevărat…

— Este adevărat.

— Dar hai să presupunem, pentru un moment, că nu este. Că Tony a spus adevărul cu privire la asistent și că nu el a făcut asta, insistă ea, punând palma peste extrasele de cont.

Beauvoir rămase tăcut. Nu avea de gând să hrănească această iluzie.

Era unul dintre numeroasele aspecte tragice ale unei morți. Viața victimei făcea obiectul unei anchete care adesea scotea la iveală lucruri pe care oamenii preferau să nu le fi știut. Adesea lucruri fără nicio legătură cu moartea victimei. Dar, cu toate astea, expuse.

Și, când se întâmpla așa, prietenii și rudele refuzau să creadă. Infidelitatea. Furtul. Cunoștințele dubioase. Pornografia pe internet. Mesajele electronice suspecte.

Situația se complica. Emoțiile deveneau copleșitoare. Uneori situația devenea violentă, când rudele apărau onoarea celui decedat. Și propriile lor iluzii.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse Beauvoir ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. O agentă pe nume Cloutier vă va contacta probabil mai târziu, în cursul zilei de astăzi.

Madame Ogilvy se înroși la față. Neobișnuită să-i fie ignorate afirmațiile.

— Ați cerut numele și adresa lui Bernard? Asistenta mea vi le va da la plecare.

— *Merci.* Putem să contăm pe cooperarea dumneavoastră?

— Bineînțeles, domnule inspector-șef.

N-avea de ce să nu coopereze. Răul fusese făcut. Fapta, comisă. Oricât ar fi ascuns, oricât ar fi sperat în zadar, oricât ar fi mințit, n-avea cum să oprească sau măcar să amâne ce se întrezărea la orizont, apropiindu-se cu repeziciune.

Mergând cu mașina prin Montréal, în drum spre Lacoste, Beauvoir se gândea la ultima întrebare a lui *madame* Ogilvy.

Să presupunem că Anthony Baumgartner nu furase banii clienților.

În cazul acesta, îi furase altcineva.

Numele lui Anthony Baumgartner figura pe extrase. Semnătura lui, pe scrisorile de prezentare.

Beauvoir înainta pe străzile pline de zăpadă și de mașini.

Ar trebui să fie unul dintre apropiații lui. Care cunoștea sistemul. Care îi cunoștea clienții. Care avea acces la dosarele lui și la antet. Care îl cunoștea bine.

Cineva de la Taylor and Ogilvy.

Acum Beauvoir se gândea serios la această posibilitate.

Să presupunem că Anthony Baumgartner nu făcuse nimic rău. Că nu furase. Că extrasele acelea se aflau pe biroul lui, sub nasul nebunei Ruth, pentru că își dăduse seama că altcineva deturna banii. Iar el le studia pentru a-și da seama cine din companie fura milioane de dolari de la clienții săi.

Să presupunem, se gândea Jean-Guy în timp ce intra pe străduța unde locuia Lacoste și căuta un loc de parcare printre troienele de zăpadă care încă nu fuseseră ridicate, să presupunem că Anthony Baumgartner era exact așa cum îl descrisese *madame* Ogilvy.

Un om bun și onest. Onorabil. Care intenționase să demisioneze când altcineva fusese de vină. Care înțelegea valoarea și fragilitatea încrederii.

Ce ar face un astfel de om dacă ar descoperi o faptă de corupție, mai ales de o asemenea amploare?

Ar înfrunta-o pe persoana respectivă. I-ar cere explicații. Ar amenința că o denunță.

Și cum ar reacționa persoana aceea?

— L-ar omorî pe Anthony Baumgartner, mormăi Beauvoir dând ușor cu spatele pentru a parca mașina într-un loc liber.

Capitolul 29

— Și ce vreți de la mine? întrebă Lucien uitându-se la cele două femei din biroul său.

— Aș vrea să știu de ce ai spus că nu o cunoști pe Baroană, când de fapt o știai, spuse Myrna.

Puse agenda tatălui lui Lucien pe masa de lucru.

Alături, Clara încerca să nu se foiască. Peste tot în jurul lor erau numai teancuri de cărți. Toate de aceeași înălțime. 1,80 metri. Așezate aparent conștiincios și strategic în jurul biroului. *Ca la o cursă de obstacole,* își zise ea.

Și totuși mai aveau ceva vag familiar. Erau așezate în așa fel încât să semene cu niște vechi formațiuni de piatră? Stonehenge? Capetele misterioase de pe Insula Paștelui?

Cutiile – pline cu dosare, constată ea – erau puse una peste alta și păreau să stea într-un echilibru precar. De ce nu le așezase de-a lungul peretelui, așa cum ar face orice om rezonabil?

Dar își dădea seama că Lucien Mercier nu era nici pe departe rezonabil. Rațional, da. La extrem. Dar ca să fii „rezonabil" trebuie să fii și sensibil. Ca să iei decizii bune, rezonabile, cumpătate.

Omul ăsta nu era.

Clara era omul deschis spre creativitate. Dar teancurile de cutii cu dosare care îi înconjurau nu erau opere de artă. Avea senzația că erau proiecții ale unui aspect înnăscut al lui Lucien. Ceva intim, privat. Nefericit.

Suna aproape ridicol s-o spună așa. Prea simplist. Dar cât de tăios era acest cuvânt simplu? Nefericit.

— De fapt, continuă Myrna, ai fost la ea acasă, împreună cu tatăl dumitale. Ai fost acolo când s-a discutat testamentul. Scrie în notițele lui.

Lucien rămase complet nemișcat; doar privirea i se plimba de la una la cealaltă. Zăbovi puțin asupra teancului de cutii din spatele lor, apoi reveni la ele.

Parcă e un copil, se gândi Clara. *Are impresia că, dacă rămâne nemișcat, nu va observa nimeni că mișcă ochii. Sau că, dacă închide ochii și nu vede pe nimeni, devine invizibil.*

Știa că era o etapă de dezvoltare marcată de un egocentrism pronunțat.

Pe care majoritatea copiilor o depășeau.

Clara îl privea cu atenție pe Lucien. Deschis.

Se afla acolo la rugămintea Myrnei. Prietena ei avea nevoie de un martor. Nu pentru că îi era teamă de acest omuleț, ci pentru că, după ce citise documentele tatălui, Myrna ajunsese la concluzia că fiul nu era de încredere. Că putea să spună acum ceva și mai târziu altceva.

— Dar vreau să fii atentă, o avertizase Myrna în mașină. Promite-mi.

— Ce?

— Haide, vorbesc serios. Te cunosc eu. Te comporți ca și cum ai fi atentă la conversație, datini din cap și zâmbești, dar tu de fapt te gândești la tabloul la care lucrezi.

Myrna avea dreptate, bineînțeles. În drum spre biroul notarului, Clara își lăsase mintea să hoinărească. Îi dăduse frâu liber, curioasă să vadă ce înțelege subconștientul ei din Benedict. Băiatul cu frizura aia ridicolă și cu zâmbetul tâmp. Și privirea unui om fericit.

Se întreba dacă ar putea să-l picteze ca pe un fel de personaj de desene animate. În culori vii și contururi pastel din tușe îndrăznețe.

Dar acum, că se afla în acest birou, stând în umbra cutiilor cu dosare, gândurile despre tânărul radios fură alungate, iar ea îl privi pe Lucien.

Și se întrebă cum ar putea să-l picteze pe notar.

— Nu am mințit, spuse Lucien. Doar că nu mi-am adus aminte. Cunosc o mulțime de oameni.

— De ce te-ai dus acolo cu tatăl dumitale? De ce te-a luat cu el?

— Era un om prudent. Întotdeauna ținea să aibă un martor când se întâlnea cu clienții mai în vârstă. O a doua opinie.

— În legătură cu ce?

— Să se asigure că testatorul era apt.

— Și Baroana era?

— Bineînțeles. Altfel nu ar fi lăsat-o să facă acel testament.

Cărbune, se gândea Clara. *Asta aș folosi.*

Creioanele în culori vii pentru Benedict și resturi calcinate ale unei creaturi altă dată vii pentru omul acesta.

•

— De ce nu-l găsesc pe David? întrebă Amelia.

Marc ridică din umeri.

Nici măcar nu se gândise la asta. Puținele gânduri lucide care îi mai rămăseseră se concentrau pe un singur lucru: să găsească următoarea doză.

Era ca un om de Neanderthal: setat să supraviețuiască.

Deși era conștient că, în timp ce el era obsedat să găsească o singură doză, următoarea, Amelia căuta filonul principal. Să găsească o cantitate mare de droguri, suficiente ca să consume și să vândă. Să se drogheze și să-și umple buzunarele cu bani.

Și totuși nu putea să nu fie îngrijorat. În legătură cu următoarea doză.

În chicineta lui, Amelia pregătea niște sandviciuri cu unt de arahide cu pâinea pe care o furaseră de la magazinul din cartier. Era râncedă și începuse să mucegăiască. Franzelele mai proaspete fuseseră furate de alții mai devreme.

Va trebui să țină minte asta pentru data viitoare.

— Poftim.

Îi întinse un sandvici lui Marc, care se uită la el scârbit. De luni întregi doar asta mânca. Scârboșenia asta de unt de arahide. Când simțea mirosul și i se întorcea stomacul pe dos.

Luă o îmbucătură și se strâmbă. Avea gustul disperării.

— E pe-acolo, pe undeva, spuse ea ducându-se spre fereastră. Dar dacă are drogul ăla nou, nu înțeleg de ce nu-l vinde? Ce mai așteaptă?

Cu sandviciul în mână, Marc se duse lângă ea la fereastră.

Doar pentru o clipă, își permise să simtă aroma clătitelor și a costiței din diminețile de sâmbătă.

Apoi încuie amintirea la loc. În camera secretă pe care o păstra. Se strecura în ea și se ghemuia acolo, cu ochii închiși. Și se așeza la masa mamei lui. Mânca clătite cu sirop de arțar și costiță. Încontinuu.

Se uită la drogații, travestiții și prostituatele care se adunaseră în stradă. Așteptând-o pe Amelia. Să facă ce?

Nu voiau decât un singur lucru. Și el voia un singur lucru. Ca durerea să înceteze.

— David ăsta nu vrea să fie găsit, spuse Amelia.

Pe bună dreptate, își zise. Dacă ei erau în căutarea carfentanilului, îl căutau și alții. Iar el nu putea să-l țină în buzunare. Avea nevoie de o întreagă rețea.

— Un fel de fabrică, continuă ea cu voce tare, conștientă că vorbea singură. Nu? Pentru că trebuie să-l împartă. Să-l ambaleze. Să-l pregătească pentru distribuție. Mii și mii de doze. Are nevoie de un spațiu. Și de timp. Știe că, atunci când va ajunge pe străzi, se va dezlănțui iadul. Polițiști, mafioți, motocicliști. Toți nenorociții de pe o rază de mii de kilometri vor da

năvală să-l caute în Montréal. Ca să-l caute pe el. Nu?

Sandviciul lui Marc căzu cu un zgomot surd. Dar băiatul rămase în picioare. Legănându-se încet. Ca un animal care doarme în picioare. Fără să știe că se află într-un abator.

— Deci o să vândă cât mai mult posibil și cât mai repede, apoi o să dispară dracului, continuă Amelia. De-asta n-a apărut încă. David nu vrea să-l vândă până n-o să fie gata. Sigur e printr-un subsol pe undeva. O făbricuță de droguri clandestină.

Acest David o marcase. Pentru a o avertiza. Convins că ea era o nou-venită, o drogată băgăcioasă.

Poate că nu știa cine e David, dar era clar că nici el n-avea idee cine era ea. Și de ce era în stare.

Capitolul 30

Inspectorul-șef Gamache venise deja când ajunse Jean-Guy la Isabelle Lacoste.

Se așeză lângă ei la masa din bucătărie.

Se uitară unii la alții, apoi se întrebară toți în același timp:

— Ce-ați mai aflat?

— Tu primul, Jean-Guy, îl invită Gamache, zâmbind către ginerele său și preluând în mod firesc conducerea.

Scurt și concis, Beauvoir le povesti despre întâlnirea cu Bernice Ogilvy. Și despre ce idei îi veniseră pe drum spre ei.

— Crezi că este… posibil ca Baumgartner să nu fi știut nimic? întrebă Lacoste. Ca altcineva să fi furat banii… clienților folosindu-se de numele lui?

— Și ca Baumgartner să fi fost ucis pentru că aflase? spuse Beauvoir. Ia urma banilor: una dintre regulile de bază ale anchetei în cazul unui omor.

Se uită la inspectorul-șef. Ca tineri agenți în perioada de ucenicie, îl văzuseră pe Gamache fentând nu doar legea, ci și așa-zisele reguli de investigare a unui omor. Beauvoir și Lacoste știau că tocmai de aceea departamentul lui avea o rată de rezolvare a cazurilor de omor de aproape sută la sută.

„Criminalii nu au citit manualul”, le spunea el. „Banii sunt importanți, dar există și alte tipuri de valută. Și de sărăcie. Și de eșec moral și emoțional. Așa cum violul nu este o partidă de sex, o crimă este rareori motivată doar de bani, chiar și când are legătură cu banii. Este o chestiune de putere. Și de teamă. O chestiune de răzbunare, de furie. Ține de sentimente, nu de un sold bancar. Luăm urma banilor, de acord. Dar eu vă garantez că, atunci când îi veți găsi, vor mirosi a emoție intrată în putrefacție”.

— Continuă, îl îndemnă acum Gamache.

— Ar fi un mobil plauzibil, spuse Beauvoir. Dacă Baumgartner îl denunța, hoțul risca nu doar ruina, ci și închisoarea.

— Omorându-l pe Baumgartner, își păstra nu doar banii, ci și libertatea, remarcă Lacoste. Un mobil foarte bun, sunt de acord.

— Și acum, interveni Gamache, să demontăm această teorie. Ce puncte

slabe are?

Această provocare, departe de a-l irita pe Beauvoir, era unul dintre exercițiile lui preferate. Se pricepea de minune să identifice lacunele, chiar și în propriile teorii. Iar această teorie nu era una la care ținea morțiș sau, cum ar fi zis *madame* Ogilvy, în care investise. Era interesantă, atâta tot.

— Bine, continuă el. Dacă Baumgartner nu fura de la clienți, atunci ce căutau extrasele de cont în biroul lui de-acasă?

— Abia descoperise ce se întâmpla, sugeră Lacoste, preluând rolul de avocat al diavolului, spre încântarea lui Beauvoir. Era șocat și furios și trebuia să le studieze cu atenție, ca să fie absolut sigur înainte să acuze pe cineva.

— Dar cum știa el, numai din acele hârtii, cine era vinovatul? Pe ele apărea doar numele lui.

— E un tip inteligent, spuse Lacoste. Cunoștea bine Taylor and Ogilvy și știa cine ar putea cel mai bine s-o facă.

Un argument puțin convingător, recunoșteau și ei. La tribunal, avocatul diavolului ar fi pierdut. Dar era o posibilitate.

— Și cine ar fi? întrebă Gamache.

Nu avea obiceiul să intervină în acest exercițiu. Prefera să asculte, să asimileze informațiile.

Asta arăta că el credea că se aflau pe o pistă demnă de interes.

— Brokerul care se ocupa de tranzacții pentru el, sugeră Beauvoir. Am cerut să fie convocat la audieri.

— Și mai cine?

— Evident, Bernice Ogilvy, spuse Jean-Guy.

— Ce părere ai despre ea? întrebă Gamache.

— Este tânără, inteligentă. A ajuns în funcția pe care o are datorită părinților, bineînțeles, dar are abilitățile și temperamentul necesare ca s-o păstreze. E isteață. Ambițioasă. Capabilă să se adapteze.

— Lacomă? întrebă Gamache.

Beauvoir reflectă puțin.

— Mai degrabă sigură că i se cuvine. Cred că ar face orice pentru a proteja ce-i aparține.

— Ar fura de la clienți și ar arunca vina pe fostul ei mentor? întrebă Gamache.

Jean-Guy Beauvoir simți că roșește ușor când îl auzi vorbind despre trădarea unui fost mentor. Și se întrebă în treacăt dacă Gamache știa despre

întâlnirea de dimineață. Și despre hârtia pe care o semnase.

— A înțeles foarte repede cum funcționa frauda. Poate prea repede. Și îmi dă impresia că se crede mai deșteaptă decât ceilalți.

— Probabil… pentru că este, comentă Lacoste. De altfel, cine crede că va fi prins? *Madame* Ogilvy cunoaște sistemul și știe cum să fenteze măsurile de control.

— Doar să creeze niște conturi false… zise Gamache. E foarte simplu. La Taylor and Ogilvy nu le-ar vedea nimeni. Iar clienții n-ar bănui nimic. Și-ar primi în continuare extrasele de cont aparent legitime, cu tranzacții reale. Dividendele și profiturile ar fi depozitate în cont. Totul ar părea perfect normal.

— Numai că ea le-ar deturna capitalul, investiția inițială, în propriul ei cont, spuse Beauvoir. Și ar plăti niște pretinse dividende generoase, astfel încât clienții să nu pună prea multe întrebări.

— Să fi lucrat împreună? întrebă Lacoste. Ogilvy și Baumgartner?

— Agenta Cloutier este de părere că au acționat două persoane, răspunse Beauvoir. Și să nu uităm că Baumgartner nu prea cheltuia. Locuia în aceeași casă de multă vreme. Conducea o mașină frumoasă, dar nu extravagantă. De ce să fure și să nu cheltuiască banii?

— Pentru pensie, își dădu cu părerea Lacoste. Îi strângea vreun cont offshore. Apoi, într-o bună zi, dispărea.

În timp ce-i asculta, lui Gamache îi veniră în minte fotografiile din casa lui Baumgartner. Cu acesta și copiii. Fericiți. Radioși, chiar. Era aceasta fața unui om gata să le întoarcă spatele și să nu-i mai vadă niciodată? Să dispară undeva în Caraibe? Pentru ce? Pentru o barcă cu motor și niște băi îmbrăcate în marmură?

— *Désolé,* se scuză Gamache. V-am deviat de la subiect. Să revenim la argumente. Vorbeați de posibilitatea ca Anthony Baumgartner să-l fi descoperit pe vinovat și să-i fi cerut explicații.

— Exact, spuse Beauvoir concentrându-se pe ideea inițială. Descoperă întâmplător ce se petrece. Poate primește un telefon de la unul dintre clienți sau se întâlnește cu el la o petrecere și omul îl întreabă despre cont. Un cont despre care Baumgartner nu știe nimic. Baumgartner face niște verificări, găsește extrasele de cont false și aduce dovezile acasă. Le analizează, apoi stabilește o întâlnire cu suspectul…

— De ce? îl întrerupse Lacoste.

— De ce ce?

— De ce să nu se ducă direct la șeful lui?

— Poate pentru că șeful este cel care fură? întrebă Beauvoir.

— Atunci de ce să nu se adreseze autorității de reglementare? interveni Lacoste.

— Pentru că nu este sigur, spuse Beauvoir continuând cu supozițiile, mai reticent de data asta. Sau este sigur și nu-i vine să creadă. Vrea să-i dea respectivului șansa de a explica, de a se justifica. Sau poate nu-și dă seama că vorbește chiar cu vinovatul.

Gamache se foi în scaun și înclină capul într-o parte. Discuția devenea interesantă.

— Poate că și-a dat întâlnire cu o persoană pe care o considera un aliat, reluă Beauvoir, din ce în ce mai convins de această teorie neașteptată. Ca să-i arate dovezile și să-i ceară părerea.

— Și această persoană îl omoară? întrebă Lacoste. E puțin cam… exagerat. Nu putea doar să tulbure apele sau să-l trimită pe B… Baumgartner pe o pistă falsă? Știa că va interveni poliția, adică noi, și va pune întrebări.

— De ce? i-o întoarse Beauvoir.

— De ce să pună întrebări? Păi, nu așa… rezolvăm noi cazurile de omor? întrebă Lacoste.

Armand Gamache urmărea scena. Doi anchetatori tineri și inteligenți, discutând despre cele mai nenorocite crime. Anchetatorii lui, protejații lui, care acum erau mai mult decât capabili să conducă propriile departamente.

Îi lipsea această activitate. Nu doar să stea la masa din bucătărie, încercând să rezolve cazuri de crimă. Ci să lucreze cu cei doi. Cu Jean-Guy și cu Isabelle. Care se contrau ca și cum ar fi fost frați.

— Știu că tu preferi să arestezi prima persoană care-ți iese în cale… într-o anchetă, zise Isabelle. Dar noi, ceilalți, investigăm.

— *Merci,* răspunse Beauvoir cu un zâmbet vag.

Își dăduse seama că tonul superior era o stratagemă, o încercare de-a lui Isabelle să-l enerveze. Și îi reușea mai des decât lăsa el să se vadă.

— Ce voiam eu să zic e de ce să punem întrebări despre o deturnare de fonduri?

— Pentru că, îi explică ea cu extrem de multă răbdare, ancheta ar scoate-o la iveală.

— Oare? Eu așa sper, dar nu e un dat, mai ales dacă Baumgartner nu era implicat, ripostă Beauvoir. Uite, să presupunem că Baumgartner, fără să

bănuiască nimic, și-a dat întâlnire cu cel care deturna fondurile – n-ar aduce cu el și dovezile? Chiar dacă se întâlnea cu o persoană pe care o suspecta, le-ar fi luat cu el. Ca să-i demonstreze.

— Corect, spuse Lacoste pe un ton prudent, încercând să înțeleagă unde voia să ajungă. Și?

Dar Gamache i-o luase înainte și zâmbea ușor.

— Deci persoana aceea știa două lucruri, răspunse Jean-Guy. Că nu exista nimic care să-l lege pe Baumgartner de acele furturi. Nici în calculatorul lui, nici în dosare, nici în altă parte. Deci o anchetă în cazul morții lui nu ar fi dezvăluit nimic. Și criminalul era îndreptățit să se aștepte ca hârtiile pe care Baumgartner le avea cu el să fie singurele copii. Poate chiar l-a întrebat, ca să se asigure.

— Deci îl omoară pe Baumgartner și distruge probele, zise Lacoste, uitând să-l mai contrazică.

— Exact.

Gamache aștepta să vadă dacă vreunul dintre ei găsea vreo fisură în acest raționament. Și aștepta.

Și aștepta.

— Dacă erau singura lui dovadă, întrebă Jean-Guy, ce căutau extrasele de cont în biroul lui?

Ei, uite, aici e problema, se gândi Gamache.

Dacă Baumgartner s-ar fi întâlnit cu suspectul cu intenția de a-i dezvălui bănuielile lui sau de a cere explicații în legătură cu deturnarea de fonduri, ar fi adus dovezile cu el. Și respectivul, după ce l-ar fi omorât pe Baumgartner, ar fi luat acele dovezi și le-ar fi distrus.

Atunci de ce erau lângă calculatorul lui copiile extraselor de cont incriminatoare?

Și teoria mai avea o hibă.

— De ce la fermă? întrebă Lacoste.

Da, se gândi Gamache. *De ce să se întâlnească la fermă?*

— Teren familiar, sugeră Beauvoir. Poate că oricum intenționa să se ducă acolo, să mai arunce o ultimă privire înainte să fie demolată. Poate că citirea testamentului i-a trezit amintiri din copilărie și a vrut s-o revadă. Din comoditate și din nevoia să fie într-un loc în care, poate chiar inconștient, se simțea în siguranță.

— Noaptea? Fără electricitate, fără căldură? întrebă Lacoste.

Beauvoir încuviință. Hugo spusese că luaseră cina împreună. Plecase

devreme, dar afară tot era întuneric.

— Și de ce se afla la etaj? adăugă Lacoste.

— Să mai arunce un ochi pe-acolo, răspunse Beauvoir, în camera în care copilărise.

Era posibil, dar era o teorie cam trasă de păr.

— Nu uita, continuă Beauvoir, Baumgartner nu se aștepta să fie ucis. Fie credea că se întâlnește cu un prieten – cineva care să-l ajute –, fie credea că va cere socoteală cuiva. Știa că va fi o discuție neplăcută. Dar e clar că nu vedea în acest om o amenințare fizică. Altfel nu ar fi acceptat să se întâlnească cu el…

— Sau cu ea, punctă Lacoste.

— …în acel loc.

— Mai e o problemă, interveni Lacoste. Casa care se prăbușește la momentul oportun.

— Oportun pentru cine? întrebă Beauvoir. Nu prea cred, în felul ăsta, corpul lui Baumgartner a fost găsit, poate mai repede decât se aștepta criminalul. Dacă nu s-ar fi prăbușit, poate cadavrul lui ar fi rămas ascuns mai mult timp.

— Mai e posibil ca Baumgartner să nu-și fi dat întâlnire cu persoana respectivă la fermă, sugeră Lacoste. Poate a fost urmărit până acolo și ucis.

— Cum adică? întrebă Beauvoir.

— Să presupunem că Baumgartner a luat legătura cu persoana pe care o suspecta și au stabilit să… se întâlnească a doua zi, la birou. Respectivul, știind că a dat de belea, se duce acasă la… Anthony Baumgartner, poate cu intenția de a-l ucide, dar îl vede plecând. Îl urmărește până la casa abandonată și îl omoară acolo.

— Cam prea convenabil pentru criminal, nu crezi? întrebă Beauvoir.

— Dar se leagă și explică astfel cronologia, după testament, ripostă Lacoste, entuziasmată de această nouă teorie.

Se întoarse spre Gamache.

— Tu, Myrna și Benedict le-ați citit copiilor testamentul mamei lor. Ridicol… dar în stilul Baroanei. Asta îi trezește amintiri din copilărie și Anthony se hotărăște să revadă vechea… casă înainte să fie demolată sau vândută.

Beauvoir pufni, dar Gamache înclină capul. Și el trecea din când în când cu mașina prin fața casei unde copilărise. Și Reine-Marie, după moartea mamei sale, ținuse să mai dea o raită pe la casa părintească, înainte să fie

vândută.

Din punct de vedere emoțional, scenariul lui Lacoste era plauzibil. Dar și Beauvoir avea dreptate. Pentru criminal, ocazia era mai mult decât convenabilă. Ca din întâmplare, Baumgartner să se afle într-o casă izolată, locul perfect pentru o crimă discretă.

— *Bon,* zise el. Să trecem la teoria cea mai plauzibilă. Nu doar că Anthony Baumgartner știa de furtul banilor, dar el era și autorul. În cazul ăsta, cine l-a ucis?

— Una dintre țintele lui, spuse Beauvoir. Cineva care a aflat.

— Dar de ce să-l ucidă? De ce să nu informeze firma de brokeraj sau, și mai bine, să anunțe poliția? întrebă Lacoste.

— Pentru că firma fusese deja informată și nu luase măsuri împotriva lui, răspunse Beauvoir. Doar o riglă peste degete și atâta tot. De ce să aibă încredere că Taylor and Ogilvy va acționa de data asta, din moment ce data trecută asociații au stat cu mâinile în sân?

— De acord, dar întrebarea mea rămâne valabilă, insistă Lacoste. De ce să nu se ducă la poliție sau la un avocat? De ce să nu-l dea în… judecată? De ce să vrea să-l înfrunte pe Baumgartner?

— Pentru că nu era sigur, răspunse Beauvoir. Multora nu le vine să creadă că o persoană în care au avut încredere fură. Mai întâi întreabă, apoi, dacă nu le place răspunsul, trec la pasul următor.

— Exact, încuviință Lacoste. Un avocat sau poliția. Cu siguranță planul de rezervă nu e să-l omoare. Dar tu spui că tocmai asta… s-a întâmplat. Ce ar avea de câștigat?

— A fost o lovitură la cap, spuse Beauvoir. Pare un gest comis sub imperiul furiei, nu ceva premeditat. Așa cum Baumgartner nu se aștepta să fie omorât, pun pariu că nici celălalt nu a intenționat să-l omoare.

Gamache asculta. Dar tot mai rămânea o mare problemă cu această teorie. Una de familie.

— De ce la fermă? întrebă Lacoste. Baumgartner chiar ar accepta să se întâlnească acolo cu un client, cu cineva de la care fura? Chiar dacă nu știa… despre ce e vorba, e drum lung până acolo. În mijlocul pustietății. Și un loc foarte personal. Eu nu cred.

Gamache asculta, gândindu-se că nu era prea ușor să găsești un loc unde să omori pe cineva. Nici măcar în zona rurală a Quebécului. Într-o pădure, da, dar cum atragi într-o pădure un client care deja e suspicios?

— Zău, spuse Lacoste urmând același raționament. Ce client ar fi de

acord să se ducă la o întâlnire într-o casă izolată și abandonată? Eu nu m-aș duce.

— De ce nu? întrebă Beauvoir întorcându-se spre Gamache. Tu te-ai dus. Când ai primit scrisoarea de la notar.

Gamache râse scurt.

— E-adevărat, dar eu nu mă duceam acolo ca să cer socoteală cuiva. Și abia când am ajuns mi-am dat seama că era abandonată.

— Poftim! strigă Beauvoir. Nici clientul înșelat nu știa. Făcuse deja atâta drum și sunt sigur că Baumgartner i-a explicat că era casa mamei lui. Totul părea în regulă. Fără riscuri.

Plauzibil, se gândi Gamache, *dar prea puțin probabil.* Deși asta explica prezența extraselor în biroul lui Baumgartner. El era hoțul. Și cel care avea de gând să ucidă. Se aștepta să se întoarcă acasă.

— Așadar, rezumă Lacoste, avem două teorii. Una că Anthony Baumgartner era hoțul și cealaltă că nu era el.

— Altfel spus, n-am avansat prea mult, recunoscu Beauvoir.

— Haideți să trecem de la teorii la fapte, propuse Gamache.

— *D'accord,* răspunse Beauvoir punând o foaie de hârtie pe masă. Am datele asistentului care a fost concediat. Îl cheamă Bernard Shaeffer. Cei de la Taylor and Ogilvy aveau adresa lui de când a lucrat la ei, dar nimic altceva de-atunci.

— Bernard Shaeffer, repetă Lacoste luând hârtia și introducând numele în laptopul ei. Nu și-a schimbat adresa, îi anunță ea citind din baza de date guvernamentală. Se pare că în prezent lucrează la… Caisse Populaire du Quebéc.

Se uită peste ecranul laptopului la colegii ei, cu sprâncenele ridicate.

— La o bancă? se miră Jean-Guy. L-au angajat acolo după ce a făcut ce-a făcut la Taylor and Ogilvy?

— Lăsați-mă să dau un telefon scurt, spuse Gamache scoțându-și telefonul din buzunar.

Tastă un număr, așteptă, apoi se prezentă și ceru să vorbească cu Jeanne Halstrom. Președinta Caisse Populaire du Quebéc. După ce se interesă de sănătatea familiei ei, îi puse câteva întrebări, ascultă puțin și îi mulțumi, apoi închise.

— Bernard Shaeffer a fost angajat pe post de consilier financiar acum un an și jumătate. A dat numele lui Anthony Baumgartner pentru recomandări. Potrivit dosarului de personal, *monsieur* Baumgartner a garantat pentru el și

a spus că a fost un angajat remarcabil. Vor declanșa o anchetă asupra activităților lui Shaeffer și vor cerceta dacă a deschis vreun cont neobișnuit de gras pe numele lui sau al lui Baumgartner. Vom avea nevoie de un mandat, dar Jeanne va pune deja lucrurile în mișcare.

— Poate tocmai am descoperit unde se duceau banii clientului, zise Beauvoir. Se pare că Baumgartner nu a rupt legătura cu Bernard. Dimpotrivă.

— Doar n-o fi fost atât de prost încât să deschidă conturile pe numele lui, nu? comentă Isabelle.

— Vom vedea, răspunse Gamache. Cei de la Caisse Populaire ar trebui să găsească banii, chiar dacă sunt într-un cont offshore.

— Iar eu am să mă duc să-i fac o vizită tânărului domn Shaeffer imediat ce terminăm aici, anunță Beauvoir.

Apoi, după ce reflectă puțin, adăugă:

— Nu, mai bine îi spun agentei Cloutier să-l aducă la interogatoriu.

Dădu un telefon, apoi închise.

— Se duce acum.

— Bine, spuse Isabelle. S-a… adaptat?

— Da. În sfârșit. Dar e supărată că nu reușește să acceseze calculatorul lui Baumgartner și fișierele lui personale. Toți suntem. Însă n-am renunțat, bineînțeles. Am încercat numele copiilor lui, numele mamei. Al tatălui. Toate care păreau evidente.

— Poate că nu e un nume, sugeră Gamache, ci un număr.

— Am încercat datele de naștere ale copiilor și a lui. Dar ai cerut fapte, *patron.* Am mai aflat un lucru de la Bernice Ogilvy, zise Beauvoir. De data asta, nu despre Baumgartner. Ci despre Kinderoth. Un cuplu în vârstă cu acest nume, care a avut un cont la Taylor and Ogilvy.

Ceilalți tăcură o clipă, până înțeleseră.

— De care s-a ocupat Baumgartner? întrebă Lacoste.

— *Non.*

Femeia se descurajă puțin. Ar fi fost prea frumos.

Dar Gamache se înclină, atent. Îl cunoștea bine pe Jean-Guy. De fapt, foarte bine. Și își dădea seama că urma să le servească nu o simplă garnitură, ci poate chiar felul principal.

— Continuă, îl îndemnă el.

Și Beauvoir le povesti ce îi spusese *madame* Ogilvy despre cuplul Kinderoth. Și despre testamentul lor.

Beauvoir le urmărea reacțiile și nu fu dezamăgit. Gamache zâmbea, în timp ce Lacoste aproape că dădea pe dinafară de entuziasm.

Cei trei stăteau la masa din bucătărie, așa cum stătuseră de-a lungul anilor la multe alte mese prin tot Quebécul. Sorbind un ceai sau o cafea tare și discutând despre crime oribile.

Multe se schimbaseră între timp, dar esențialul rămânea.

Beauvoir se gândea la întrebarea pe care i-o pusese Bernice Ogilvy. El își iubea munca? Răspunsul era da, fără îndoială. Și nu-și iubea doar munca.

Inspectorul-șef Gamache se lăsă pe speteaza scaunului, cu o expresie de maximă concentrare pe chip. Apoi scoase un carnețel din buzunarul de la piept.

— Aseară am primit niște informații, spuse el. De la *Kontrollinspektor* Gund din Viena. Îl rugasem să caute testamentul original.

— Cel de-acum o sută de ani, precizează Isabelle.

— O sută treizeci. Baronul Kinderoth, Shlomo, avea doi fii, gemeni, le reaminti Gamache. A lăsat fiecăruia întreaga sa avere. Probabil că nu vom ști niciodată ce l-a făcut să ia o astfel de decizie, dar vedem consecințele. E clar că a produs multă suferință și confuzie. Cine l-a moștenit? L-am rugat pe *Kontrollinspektor* să facă niște cercetări în arhivele lor. Uitați ce mi-a trimis.

Își puse ochelarii, în timp ce Beauvoir și Lacoste se aplecară spre el.

— Nu vă citesc cuvânt cu cuvânt. Chiar dacă traducerea mea este destul de proastă, cred că am surprins esențialul. Am trimis textul unei cunoștințe care vorbește germana, dar deocamdată va trebui să ne mulțumim cu ce am. Cei doi fii s-au adresat tribunalului, evident, și după câțiva ani s-a luat o decizie în favoarea geamănului care se presupunea că s-a născut primul. Între timp, cei doi bărbați au murit. Moștenitorii celuilalt geamăn au contestat decizia. Cazul a trenat, pentru că a fost dificil de stabilit cu precizie care dintre cei doi s-a născut primul. Audierile s-au întins pe câțiva ani și verdictul s-a dat după alți câțiva ani. De data asta a fost în favoarea fiului presupus mai mic. Acesta lucra la firma familiei, iar celălalt, ca să folosesc cuvintele judecătorului, era o „canalie”.

— La cât timp după moartea lui Shlomo s-a întâmplat asta? întrebă Lacoste.

— Decizia în favoarea mezinului, și acum a moștenitorilor săi, s-a dat la 30 de ani după moartea lui Shlomo. Din nou, familia celui mai mare a contestat decizia.

— Și banii? întrebă Beauvoir.

— Banii au rămas într-un cont fiduciar, răspunse Gamache. Se înmulțeau, dar nu se risipeau.

Lacoste făcu repede un calcul.

— 30 de ani. Deci decizia a fost dată în jurul anului 1915.

— Exact, spuse Gamache. În timpul Primului Război Mondial. După cum rezultă din arhivele consultate de *Kontrollinspektor,* aproape toți membrii familiei au fost omorâți, cel puțin bărbații tineri. Austria avea probleme serioase. Abia prin anii 1930 familia a mai încercat o dată. La acel moment, descendenții unuia dintre fii deveniseră Baumgartner prin alianță. Și se stabiliseră în Canada. La Montréal. Cei cu numele Kinderoth au rămas în Austria.

— O, Doamne, făcu Lacoste.

— *Oui.* Eu nu am decât documentele judiciare. Atât am cerut. Și nu știu dacă există informații mai detaliate, dar se pare că cel puțin un Kinderoth a supraviețuit regimului nazist și a venit la Montréal după război. S-ar putea să mai fie și alții în alte părți din Europa. *Kontrollinspektor* Gund verifică.

— De ce în Canada? întrebă Beauvoir.

— Nu doar în Canada, adăugă Lacoste, ci în Montréal.

— Unde se stabiliseră deja cei din ramura Baumgartner, răspunse Gamache. Nu poate fi o simplă coincidență.

— Își căutau rudele? întrebă Lacoste. După cele întâmplate, o rudă, fie ea îndepărtată și chiar dezagreabilă, tot era mai bună decât niciuna. O fi o chestie instinctivă.

— Posibil, răspunse Gamache. Dar eu cred că instinctele lor deja se denaturaseră și altceva îi motiva. La scurt timp după încheierea războiului, în tribunalele austriece a fost depusă o nouă petiție. Pentru recuperarea averii familiei Kinderoth.

— Dumnezeule! exclamă Lacoste. Oamenii ăștia nu renunță niciodată?

— Măcar mai exista o avere? întrebă Beauvoir.

— Mă îndoiesc, răspunse Gamache, dar nu aveau de unde să știe. Cred că se bazau pe legenda familiei.

— Sau poate știau ceva ce autoritățile habar n-aveau, sugeră Lacoste. Unele familii de evrei au reușit să-și convertească banii în opere de artă, bijuterii sau aur, nu-i așa? Apoi au ascuns prada sau au scos-o pe furiș din țară.

— Da, spuse Gamache. Dar nici familia Kinderoth și nici familia

Baumgartner n-au putut să pună mâna pe bani. Banii erau într-un cont fiduciar. Și regimul nazist i-ar fi confiscat. I-ar fi furat.

— Deci s-au bătut pe nimic? întrebă Beauvoir. Atâția ani?

— Nimic concret, în orice caz, răspunse Gamache. Dar cine știe? Banii erau acolo cândva, așa că bănuiesc că exista o posibilitate…

Lăsă fraza în suspensie.

— Și acum? întrebă Lacoste uitându-se spre carnețelul lui Gamache și la scrisul lui îngrijit.

— Și acum, după cum spunea *Kontrollinspektor* Gund, urmează ca tribunalele austriece să ajungă la o decizie finală.

— Când? întrebă Beauvoir.

— Cât de curând. Gund zicea că decizia e așteptată de un an, dar sunt multe procese nesoluționate care datează din timpul războiului. Merge greu.

— Atât de greu? se miră Beauvoir. Cred că majoritatea petenților sunt deja oale și ulcele.

— Beneficiarii sunt descendenții, spuse Gamache. Iar austriecii vor să fie foarte prudenți. Și cât mai imparțiali posibil, mai ales când e vorba de populația evreiască și ce i s-a furat. Nu au cum să anuleze Holocaustul, bineînțeles, dar pot măcar să încerce să le ofere despăgubiri.

— De ce familia Kinderoth și familia Baumgartner nu împart moștenirea în mod egal? întrebă Lacoste. Ar fi rezolvat problema cu generații în urmă.

— Poate le sugerezi tu asta, zise Jean-Guy și Isabelle îl fulgeră cu privirea.

— Până acum, relația dintre ei a fost conflictuală, dar civilizată, remarcă Isabelle. Chiar să credem că moartea lui Anthony Baumgartner…

— Poate chiar și a mamei lui, interveni Beauvoir. A murit subit și apoi a fost incinerată.

— *Oui.* De acord. Poate și a Baroanei. Dar chiar să credem că au fost omorâți din cauza unui testament de acum o sută de ani?

— Un testament în privința căruia urmează să se emită o decizie, sublinie Gamache.

— Și va fi din nou contestată, spuse Beauvoir.

— *Non.* Justiția a anunțat că nu va mai tolera niciun apel. Au prea multe cazuri vechi care trebuie rezolvate ca să le tot rejudece.

— Deci cine câștigă moștenește o avere, zise Lacoste.

— Reală sau imaginară, adăugă Gamache.

Și se pare că această familie are o imaginație bogată, se gândi el. *Se*

agață de mitul aristocrației, de putere și avere, chiar și când conduc un taxi sau spală toalete.

Beauvoir clătină din cap.

De ce să-l omoare pe Anthony Baumgartner acum? Credeau cumva că Hugo și Caroline își omorâseră fratele pentru a obține o parte mai mare dintr-o moștenire fictivă?

Îi cunoscuse pe frați. Păreau inteligenți. Și nicio persoană inteligentă nu ar crede într-un basm despre o avere de demult care supraviețuise cumva războaielor, pogromurilor și Holocaustului ca să ajungă acum la ei.

Și dacă o câștiga cealaltă ramură a familiei? Kinderoth? Ce-ar fi fost atunci? Un fratricid pentru nimic?

Toți trei priveau în gol. Pierduți în gânduri. Încercând să găsească ceva prin încâlceala timpului și a motivațiilor.

Gamache se uită la ceas. Avea întâlnire cu Benedict în centru peste 20 de minute. Trebuia să plece curând ca să ajungă la timp.

— Și mai e și problema executorilor testamentari ai lui *madame* Baumgartner, zise el.

— Dubioase personaje, i se adresă Beauvoir lui Lacoste, care încuviință.

Gamache zâmbi răbdător.

— Nu știm de ce am fost aleși eu și Myrna, dar măcar noi avem legătură cu Three Pines, unde a lucrat Baroana. Știm de ce a fost desemnat Benedict?

— Nu, răspunse Lacoste, care primise sarcina să se ocupe de această problemă. Se pare că nu există absolut nicio legătură. El n-a lucrat niciodată în zonă. Nu s-au întâlnit niciodată. Cum de a știut *madame* Baumgartner de existența lui, ca să nu mai zic cum de a avut încredere să-l pună în testamentul ei… Rămâne un mister.

— Ai ajuns într-un punct mort? întrebă Beauvoir ca s-o șicaneze.

— Nicidecum, răspunse Lacoste. Există o explicație și am s-o găsesc. Vreau să stau de vorbă cu fosta lui prietenă. S-ar putea ca această Katie să știe ceva sau să-și amintească ceva ce el a uitat. Eu nu l-am întâlnit pe băiatul ăsta, dar, după cum l-ați descris voi, pare a fi un tip cu capul în nori.

Armand simți din nou corpul tânărului lipit de spatele său. Încercând să-l protejeze de bucățile din casa care se dărâma.

Apoi, după ce trecuse ce era mai rău și putuse să se ridice, Armand, deși îi intrase praf în ochi, îl văzuse pe tânărul cu căciula ridicolă. Îi șiroia sângele pe față. Din cauza unui bloc de ciment care aproape sigur l-ar fi

lovit pe el.

Un gest de un altruism extrem. Instinctiv. Dovadă că Benedict avea o inimă mare, chiar dacă nu și o minte tocmai ascuțită, trebuia s-o recunoască.

Gamache se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el. Mă duce cu mașina înapoi în Three Pines. Cred că deja am întârziat.

— Vrei să te duc eu până acolo? întrebă Jean-Guy în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Dacă nu te deranjez.

Beauvoir ieși să pornească mașina.

Pe treptele de la intrare, Gamache îi mulțumi lui Isabelle, iar ea îi răspunse tot cu mulțumiri.

— Pentru ce?

— Pentru asta. Pentru că nu m-ai lăsat deoparte.

— Nu te-aș lăsa niciodată.

O sărută pe amândoi obrajii, apoi coborî cu grijă treptele acoperite de gheață. Când ajunse jos, se opri. Încremeni.

Apoi, sub privirile lui Beauvoir care aștepta în mașină, Armand făcu stânga-mprejur și se grăbi să urce scara, sărind câte două trepte odată. Și o strigă pe Isabelle.

Beauvoir coborî din mașină și deja ajunsese pe la jumătatea scării când Gamache ieși din casă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Jean-Guy.

— Cum o chema pe tânăra care figura în capul listei de contacte a lui *madame* Baumgartner? întrebă Gamache pe un ton repezit.

Cobora grăbit treptele, probabil mai repede decât ar fi trebuit.

— De la căminul de bătrâni? Nu mai țin minte.

— Poți să-i găsești numele?

— Îl am în notițele mele.

— Perfect, spuse Gamache în timp ce se instala pe scaunul din dreapta șoferului. Dă-mi-le mie, te rog.

Beauvoir îi dădu carnețelul lui și demară, în timp ce Gamache aprinse lumina din habitaclu și începu să răsfoiască, fără să se sinchisească să-și mai pună ochelarii. După câteva minute, lăsă carnețelul jos, își șterse ochii și privi drept înainte.

— Katie Burke, zise el.

— Da, așa era.

Aruncă o privire spre Beauvoir.

— Ce-ai găsit?

Se întâmplase ceva.

— Am întrebat-o pe Isabelle care este numele complet al prietenei lui Benedict…

— Katie Burke, deduse Beauvoir, iar Gamache încuviință. Drace! exclamă Beauvoir. Prietena lui Benedict nu doar că o cunoștea pe Baroană, dar era și prima pe lista ei de contacte?

Era entuziasmat, dar când aruncă o privire spre Gamache, constată că, în loc să se bucure de descoperirea neașteptatei legături, părea îngrijorat.

În timp ce rulau în tăcere pe străzile deja întunecate ale orașului, cei doi reflectau la ce ar putea să însemne ceea ce descoperiseră.

Când opri să coboare Gamache, Beauvoir spuse:

— Benedict a mințit.

— Da.

— Vrei să fiu de față când vorbești cu el, *patron?*

— Nu, nu-i nevoie. Ai deja destule pe cap. Isabelle a spus că o să afle tot ce se poate despre Katie Burke și o să mă anunțe.

— Măcar acum știm cum a ajuns Benedict în testamentul lui *madame* Baumgartner, comentă Beauvoir. Dar nu știm de ce.

— Vom afla, zise Gamache pe un ton tranșant.

O să fie un drum lung până în Three Pines, atât pentru Gamache, cât și pentru Benedict, se gândi Beauvoir.

Nu era o idee bună să încerci să-l minți pe șefu'.

Jean-Guy porni spre cartierul general al Sûreté du Quebéc, unde Bernard Shaeffer aștepta deja în sala de interogatoriu.

Gamache rămase pe trotuar, căutându-l din priviri pe Benedict.

Căldura din habitaclu dispăru curând, în timp ce gerul aspru care se strecura și pe sub manșetele mânecilor, și pe sub guler îi pișcă pielea expusă a feței.

Dar el nu simțea nimic. Privea drept înainte. Se gândea. Încerca să găsească o punte peste prăpastia dintre ceea ce știa și ceea ce intuise.

— Domnule inspector-șef, se auzi o voce familiară.

Gamache se întoarse și îl văzu apropiindu-se pe Hugo Baumgartner.

— Păreți foarte îngândurat, spuse omulețul urât.

Paltonul gros, căciula și obrajii îmbujorați de frig nu-l ajutau cu nimic să arate mai bine.

Dar ochii îi străluceau, iar vocea lui gravă era caldă.

— Eram…

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, doar aștept pe cineva să mă ia, *merci.*

— N-ați vrea să așteptați înăuntru? întrebă Hugo arătând cu mâna spre clădirea din care tocmai ieșise.

Sediul central al companiei Horowitz Investment.

— Nu, lăsați. Mulțumesc, oricum.

Dar Hugo nu dădea vreun semn că intenționează să plece.

Stătea lângă Gamache, mutându-se de pe un picior pe altul din cauza frigului. Bătând încontinuu din mâinile băgate în mănuși. Arăta ca un nătărău, un pugilist, un boxer ratat care își câștiga existența lăsându-se bătut la antrenamente de alții mai pregătiți decât el.

Gamache se întoarse spre Hugo. Era clar că avea să-i spună ceva.

— Am auzit că ați luat masa cu domnul Horowitz.

— Așa este. De unde știți?

— Ahhh, strada. Se află tot. De exemplu, știu că în timpul mesei Stephen l-a abordat pe dobitocul de Filatreau și i-a spus că vrea să renunțe la toate acțiunile deținute la compania lui.

— Adevărat. Știți cumva și ce a mâncat *monsieur* Filatreau la prânz?

O spusese în glumă, dar Hugo răspunse numaidecât:

— Momite de viței. Iar dumneavoastră, biban.

Gamache încuviință și zâmbetul îi dispăru de pe chip. S-ar fi zis că strada era bine informată.

— Și ce mai știți, *monsieur* Baumgartner?

— Știu că ați întrebat despre fratele meu și Stephen a spus că era un escroc. Domnul Horowitz este un finanțist genial și se pricepe la oameni. Dar și el se înșală uneori. Își închipuie că alții au cele mai mârșave intenții. În concepția lui, lumea e plină de escroci. Sau potențiali escroci.

— Despre dumneavoastră a vorbit foarte frumos.

— Hm, probabil că am reușit să-l păcălesc, spuse Hugo. Fratele meu a fost un om bun. N-ar fi furat niciodată. Umblă vorba că din acest motiv a fost omorât. Trebuie să găsiți vinovatul, vă rog. E de-ajuns că Anthony a avut parte de o moarte urâtă. N-ar trebui să-i fie distrusă și reputația.

— Ce știți despre testament?

— Testamentul mamei? Ce știți și dumneavoastră. Că avea în cap niște aiureli despre o avere din familie care ni se cuvenea nouă. Când eram copii,

ni se părea o obsesie amuzantă. Dar cu timpul a devenit plictisitoare.

— Și totuși, când am citit testamentul, dumneavoastră v-ați apărat mama, în timp ce fratele și sora dumneavoastră păreau foarte jenați.

— Da, am apărat-o pe ea, dar nu testamentul.

— Dacă nu mă înșală memoria, l-ați apărat, spunând că poate a avut dreptate.

Hugo privi în jur și din nou începu să tropăie.

— Am iubit-o pe mama și nu-mi plăcea când oamenii își băteau joc de ea. Inclusiv Tony și Caroline.

— Sunteți un om loial.

— E un lucru atât de rău?

— Nicidecum. E admirabil. Dar loialitatea ne poate împiedica să vedem adevărul despre oameni. Chiar dacă, în acest caz, s-ar putea ca mama dumneavoastră să fi avut dreptate.

— Ce vreți să spuneți?

Hugo se oprise din tropăit și se uita la Gamache.

— Cred că știți foarte bine ce vreau să spun, *monsieur*. Gândiți-vă și dați-mi un telefon când ajungeți la concluzia că știți.

Îi dădu lui Hugo cartea sa vizită.

Chiar atunci îl văzu pe Benedict la volanul Volvo-ului său. Era oră de vârf, se întunecase și ceilalți șoferi începură să-l claxoneze pe Benedict, care îi făcea semne lui Gamache să se grăbească.

— Încă ceva, spuse Gamache. Cine este Katie Burke?

— Cine?

— E frig și cel din mașină o să fie linșat de ceilalți șoferi, așa că spuneți-mi. Știți că știu.

— Atunci de ce mai întrebați?

— Să văd cât de sincer puteți fi. Până acum nu v-ați descurcat prea bine.

— V-am spus adevărul despre fratele meu.

— Oare?

Urmă un moment de tăcere, în care nu se auzi decât un concert de claxoane din ce în ce mai numeroase, un adevărat strigăt de furie care se înălța deasupra străzii Sherbrooke.

Ținta fiind Benedict.

— Cine este Katie Burke, *monsieur* Baumgartner?

— O vizita pe Baroană la casa de bătrâni.

— De ce?

— Nu știu. Dar mama o plăcea și, mi-e rușine s-o recunosc, ne scutea pe noi de o parte din această responsabilitate.

— Era prima pe lista de contacte a mamei dumneavoastră.

— Da?

— Nu știați?

Între timp, Benedict coborâse geamul mașinii și îl implora pe Armand să urce.

Hugo clătină din cap.

— Contează?

— Altfel v-aș mai întreba?

Armand arătă spre cartea de vizită pe care Hugo o ținea în mână.

— Testamentul mamei dumneavoastră, *monsieur* Baumgartner. Dați-mi un telefon când vă hotărâți să-mi spuneți tot adevărul. Nu așteptați prea mult.

Se îndreptă spre mașină și făcu semn spre șoferii care așteptau în spatele lui Benedict. Câțiva îi răspunseră arătându-i degetul mijlociu.

— Slavă Domnului, spuse Benedict, răsuflând ușurat și demarând. Cine era? Părea un personaj din *Stăpânul inelelor*.

— Hugo Baumgartner.

— A, nici nu l-am recunoscut.

Armand își prinse centura de siguranță și, în timp ce se îndreptau spre podul Champlain, se pomeni fredonând:

— *Edelweiss, Edelweiss…*

Capitolul 31

Bernard Shaeffer aștepta în sala de interogatorii mobilată auster de la cartierul general al Sûreté du Quebéc. Se uita în jurul lui. Își tot încrucișa picioarele, încercând să găsească o poziție confortabilă pe un scaun metalic care nu-i permitea acest lucru.

Inspectorul-șef Beauvoir îl observa prin geamul mascat de oglindă.

— A spus ceva pe drum încoace?

— *Non, patron,* răspunse Cloutier. Doar a întrebat dacă are legătură cu moartea lui Anthony Baumgartner.

— Și tu ce i-ai spus?

— Nimic. Acesta e iPhone-ul lui.

Îi întinse telefonul. Acum era primul lucru pe care îl făceau cu suspecții: le confiscau telefonul pentru a-i împiedica să comunice cu exteriorul sau să șteargă informații din el.

Monsieur Shaeffer nu era așa cum își imaginase Beauvoir. Se așteptase să vadă un filfizon. Un tip stilat. Seducător.

Nu acest tânăr agitat, cu înfățișare banală, îmbrăcat într-un costum bine croit, dar atât.

Coborând privirea, Beauvoir îi observă pantofii. Ascuțiți și foarte eleganți. Exact cum se purtau acum.

Moderni și scumpi.

Jean-Guy știa, pentru că și el încerca să fie în pas cu moda, dar nu-și permitea să cheltuiască atât de mult.

Era un indiciu, dar nimic concludent. Unii oameni își cumpărau mașini scumpe. Alții își cheltuiau banii pe vacanțe. Și unii tineri celibatari îi cheltuiau pe haine.

Nu însemna că Shaeffer își permitea mai mult decât câștiga. Sau că era un hoț.

— Bine, spuse Beauvoir. Vino cu mine.

Cloutier îl urmă în sala de interogatorii, unde Beauvoir se prezentă.

— Mă numesc Jean-Guy Beauvoir. Șeful interimar al secției Omoruri. O cunoști deja pe agenta Cloutier.

Cuvintele îi fuseseră adresate lui Shaeffer, dar erau și pentru înregistrare.

Se așezară pe scaun, Beauvoir în fața tânărului.

— Mulțumesc că ai venit. Vrem să-ți punem câteva întrebări.

— Despre Tony?

— Da, în principal, răspunse Beauvoir pe un ton prietenos. Povestește-ne despre relația ta cu el.

— Am lucrat în aceeași companie. Taylor and Ogilvy. Asta era acum câțiva ani. Eu eram asistent, iar *monsieur* Baumgartner era prim-vicepreședinte.

Observându-l pe Beauvoir cu atenție, Shaeffer păru să ia o hotărâre.

— Am avut o relație intimă. Pe urmă eu am fost concediat.

— De ce?

Așa cum o spusese el, părea că fusese din cauza relației lor.

— Ai face bine să ne spui tot, Bernard, insistă Beauvoir zâmbind încurajator. Să nu crezi că n-am fost deja la Taylor and Ogilvy.

— Am fost acuzat că am furat din conturile clienților. Dar nu era adevărat.

— Atunci de ce te-au dat afară?

— Trebuiau să găsească un vinovat, nu?

— Dacă nu tu, atunci cine fura de la clienți?

Shaeffer ezită.

— Haide, Bernard. Adevărul. E în regulă. Spune-ne.

— *Monsieur* Baumgartner.

— Anthony Baumgartner?

— Da.

— Dacă el fura, de ce s-a dus la *madame* Ogilvy să-i spună?

— A crezut că vor afla, așa că a dat vina pe mine.

— Pe tine, iubitul lui.

Shaeffer încuviință.

— Și ce-ai făcut?

— Ce puteam să fac?

— Nu știu. Să spui adevărul?

Shaeffer începu să râdă.

— Da, sigur. Cuvântul meu împotriva cuvântului unui prim-vicepreședinte. Voi ce părere aveți, pe cine ar fi crezut?

— Așa că ai plecat pur și simplu?

Shaeffer încuviință și Beauvoir îl privi îndelung.

— Atunci de ce l-ai indicat pe Anthony Baumgartner la Caisse Populaire du Quebéc pentru recomandări?

Shaeffer se făcu roșu la față. Era clar că știau mai mult decât crezuse el.

— Tony mi-a promis că, dacă nu fac valuri, o să-mi găsească un post la Caisse și o să garanteze pentru mine.

— Așa că ai acceptat?

— N-aveam de ales. Și, dacă refuzam, oricum mă dădeau afară. Eram terminat.

Un agent intră în sala de interogatoriu și îi spuse ceva la ureche lui Beauvoir, apoi ieși.

— Deci, reluă Beauvoir, spui că Anthony Baumgartner era cel care fura și tu erai complet nevinovat?

Shaeffer se îndreptă în scaun.

— Bine, știam ce face. Dar nu eram implicat.

— Ți-a spus el?

— Băuse prea mult. Era relaxat și a vorbit prea mult. Știa că n-o să spun nimănui.

— Ce te reținea?

— Îl iubeam. Mult.

— Și? insistă Beauvoir.

Se lăsă din nou tăcerea, iar Shaeffer începu să se foiască pe scaun.

— Și el mi-a zis că, dacă spun cuiva, o să dea vina pe mine.

— Ceea ce a și făcut.

— Da.

Beauvoir îl studie pe tânărul cu înfățișare comună.

— Ai fost vreodată la el acasă?

— O singură dată. A vrut să-i dau o mână de ajutor ca să pună pe perete un tablou pe care i-l dăruise mama lui. Am crezut că era un portret al ei. Arăta ca o nebună. În fine, am agățat tabloul deasupra șemineului din biroul lui, apoi am băut câteva pahare. M-a rugat să-l ajut să-și configureze noul laptop, așa că am mai băut ceva până am aranjat laptopul și ne-am cam amețit…

— Ați reușit să puneți laptopul în funcțiune? întrebă Beauvoir.

— Da.

— Și el a introdus o parolă?

— Da. Îmi amintesc, pentru că i-a luat mult timp până să găsească una. Zicea că e în pană de idei.

— Îți amintești parola?

Beauvoir pusese întrebarea pe un ton relaxat, dar în încăpere se simțea

încordarea polițiștilor.

— Nu. Nu mi-a spus-o.

— Un indiciu? O remarcă, ceva? insistă Beauvoir.

Shaeffer reflectă puțin.

— Dacă o fi spus ceva, nu-mi amintesc.

— N-ai tras cu ochiul? Nu te-ai uitat peste umărul lui când a introdus parola?

— Bineînțeles că nu.

— Bineînțeles? Haide, Bernard. Toți facem așa. Din curiozitate. Te-ai uitat când a scris-o?

— Nu.

— Atunci ce făceai?

— Cum?

— În birou, în timp ce *monsieur* Baumgartner introducea parola, tu ce făceai?

— Mă uitam la tablou. Nu înțelegeam de ce o persoană normală la cap ar vrea să aibă acasă chestia aia.

Beauvoir reflectă puțin. Era plauzibil. Portretul lui Ruth era pe cât de fascinant, pe atât de respingător. Așa cum spusese și Clara, era greu să-ți iei ochii de la el.

Dar avea de-a face cu un tânăr inteligent și, dacă era să aleagă între a afla parola unui laptop și a se uita la portretul unei nebune, Beauvoir era destul de sigur ce ar fi făcut Shaeffer.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Beauvoir.

— Ne-am îmbătat și am făcut sex.

— Prima oară?

— Da. Până atunci flirtaserăm puțin, dar nu eram sigur că era gay. Numai că îmi dădea mereu semnale și atunci…

— Cum era el?

— Ca iubit?

— Ca om.

Shaeffer se gândi puțin înainte să răspundă.

— Amabil. Inteligent. Onest. Cel puțin, așa am crezut.

— Până te-a acuzat că furi de la clienți și ai fost concediat.

— Da.

— După ce te-ai angajat la bancă, ți-a cerut favoruri?

— Ce fel de favoruri?

Beauvoir îl fixă o clipă cu privirea, apoi se ridică.

— Te las să te gândești. Mă scuzi…

Îi făcu semn din cap lui Cloutier și ieșiră amândoi, lăsându-l pe Shaeffer să se uite la ușa care se închidea încet în urma lor. Apoi la peretele gol din fața lui.

•

Ceața înghețată, frumoasă când se prindea de crengi sub formă de cristale, nu mai era la fel de atrăgătoare când se așternea pe drumuri. Și apoi era acoperită de un strat de zăpadă proaspătă.

Benedict și Gamache vorbeau despre tot felul de nimicuri, în timp ce tânărul conducea cu prudență spre Three Pines, ferindu-se de porțiunile de gheață neagră de pe autostradă.

Au vorbit despre ce făcuseră peste zi. Despre vreme.

Benedict a întrebat cum vede acum.

— Sunt mai bine, mulțumesc. Văd mult mai bine.

Se cufundaseră într-o tăcere care părea amicală.

Dar aparențele erau înșelătoare.

•

Inspectorul-șef Beauvoir se prezentă încă o dată, apoi o prezentă pe agenta Cloutier, după care se așezară în sala de interogatorii.

— Sunteți Louis Lamontagne?

— Da.

— Și lucrați la Taylor and Ogilvy ca broker?

— Da.

Are patruzeci și cinci de ani, poate puțin mai mult, se gândea Beauvoir. Grăsuț, dar nu greoi. Doar puțin pufos. „Confortabil” era cuvântul care îți venea în minte. Părul grizonant era pieptănat cu grijă.

Părea un om onest. Inteligent. Conservator din toate punctele de vedere. *Dacă expresia «demn de încredere» ar avea o reprezentare fizică, aceea ar fi bărbatul din fața mea,* se gândi Beauvoir.

Și se întrebă dacă nu avea de-a face cu o nouă reproducere numerotată. Aproape de original, dar nu ceva autentic.

— Dacă am înțeles bine, dumneavoastră vă ocupați de tranzacțiile lui Anthony Baumgartner.

— Da.

— Și cum funcționa?

— Tony era manager de patrimoniu, deci el crea portofoliile pentru

clienții săi. Ținând cont de vârsta lor, de nevoi, de toleranța la risc, el decidea în ce vehicule de investiții să-i pună. Apoi mă însărcina să vând și să cumpăr.

— Și nu vă deranja?

— Absolut deloc. Era un consultant în investiții strălucit. Sincer să fiu, dacă el cumpăra o acțiune, de multe ori făceam și eu la fel pentru clienții mei. Avea talentul de a vedea legături între elemente aparent disparate și de a presimți efectul lor asupra pieței bursiere. E o pierdere imensă. Un sfârșit trist pentru un om minunat. Aveți idee cine e vinovatul?

— Contăm pe ajutorul dumneavoastră.

— Orice aveți nevoie.

Beauvoir împinse extrasele de cont spre *monsieur* Lamontagne și îl privi în timp ce le lua în mână.

După un minut, Beauvoir îl văzu ridicând din sprâncene, apoi încruntându-se, concentrat și consternat în același timp. Ochii lui albaștri clipeau în spatele ochelarilor și capul i se înclinase într-o parte. Doar puțin. Rămăsese șocat.

— Oamenii aceștia nu sunt pe lista de clienți a lui Tony. Eu n-am făcut niciuna dintre aceste tranzacții, spuse el uitându-se la Beauvoir peste hârtii. Nu înțeleg.

— Eu cred că înțelegeți foarte bine.

Lamontagne reluă lectura extraselor de cont, trecând de la unul la altul și recitind scrisoarea de prezentare.

— Aș avea o bănuială, zise el, punând hârtiile pe masă. Dar nu găsesc o explicație.

— Încercați totuși.

Louis Lamontagne îi susținu privirea lui Beauvoir, cu niște ochi inteligenți, pătrunzători.

— Eu cred că știți deja, spuse brokerul.

Beauvoir îi susținu privirea, dar nu zise nimic, iar Lamontagne făcu ochii mari, surprins.

— Credeți că am avut vreo legătură cu asta.

— Ce înțelegeți prin „asta”, *monsieur?* întrebă Beauvoir.

Urmărind cu atenție scena, agenta Cloutier observa. Ce spunea și ce nu spunea inspectorul-șef. Cum insinua. Cum să dai de înțeles ca să intimidezi. O dinamică subtilă și, tocmai de aceea, eficientă.

Funcția ei anterioară, la departamentul de contabilitate, nu-i dăduse

niciodată ocazia să ajungă într-o sală de interogatorii.

Era fascinată.

Vedea că îți trebuiau de nervi de oțel. Și concentrare intensă, sub o aparență de relaxare totală. Instinctiv, ea ar fi spus diverse lucruri. Să arate ce știe. Acum constata cât de important era să nu spui prea multe. Să îl lași pe celălalt să se întrebe ce știi. Să îl lași să fie cuprins de temeri și să preiei controlul.

— „Asta" e o escrocherie, spuse brokerul. Cineva a creat o firmă-fantomă și a făcut-o să pară o activitate a societății Taylor and Ogilvy.

— Cineva?

— Ați vrea să vă spun că este opera lui Tony, dar ar fi putut fi oricine.

— Inclusiv dumneavoastră?

Beauvoir vorbise nonșalant, chiar cu o tentă de umor. Lamontagne zâmbi, dar culoarea din obraji îl trăda.

— Presupun că aș fi putut, dar n-am fost eu.

Beauvoir așteptă.

— De acord, recunosc, pare a fi opera lui Tony. Numele lui apare pe extrasul de cont și pe scrisoarea de prezentare.

— Cu antetul Taylor and Ogilvy. Clienții ar crede că banii lor erau administrați de companie, dar de fapt el îi fura și le plătea niște dividende generoase ca să nu pună prea multe întrebări.

Lamontagne încuviință, fixându-l cu privirea pe Beauvoir.

— Da. Exact.

Luă din nou hârtia în mâini.

— Probabil că Tony a ales clienți care nu urmăreau evoluția pieței. Care cu siguranță nu citeau niciodată presa financiară sau extrasele de cont.

— Vă surprinde? întrebă Beauvoir.

Lamontagne se foi pe scaun.

— Trebuie să recunosc că da.

— Dar ați auzit ce se spunea despre *monsieur* Baumgartner.

— Știu că i s-a retras licența. De aceea mi s-a cerut să tranzacționez în locul lui. A fost o sancțiune severă. Am auzit că fusese implicat în ceva legat de banii clienților. Dar nu în mod direct. Se pare că un asistent era de vină și Tony l-a reclamat. Și și-a asumat o parte din vină. Strada adoră zvonurile și scandalurile, dar adoră mai ales prăbușirile persoanelor suspuse, chiar dacă sunt nedrepte. Mai ales dacă sunt nedrepte.

— Vorbiți de parcă strada este o mașinărie, spuse Beauvoir. Și nu niște

brokeri ca dumneavoastră.

— Eu n-am avut nicio legătură cu acele zvonuri.

— Dar ați făcut ceva ca să le opriți?

— Nu le-am alimentat.

Nu însemna că le oprise. Că-l apărase pe Tony Baumgartner.

— Ați crezut că zvonurile erau adevărate? întrebă Beauvoir.

— N-aveam niciun motiv să le cred.

— Ați avut vreun motiv să nu le credeți?

— În domeniul nostru sunt destui băieți șmecheri.

Văzând că Beauvoir părea nedumerit, Lamontagne explică:

— Mai ales bărbați tineri, disperați să dea lovitura. Să-și facă un nume. Aruncă bani în stânga și-n dreapta și vorbesc tare. Au tot felul de teorii despre investiții care par minunate, dar nu sunt decât aiureli. Sunt convinși că sunt niște genii. Încrederea lor în sine îi convinge pe clienți să le încredințeze investițiile. Sunt niște șarlatani și cei mai mulți nici măcar nu-și dau seama că habar n-au ce fac.

— Anthony Baumgartner era unul dintre ei?

— Nu, tocmai asta spuneam. Nu era. Și, din câte mi-am dat seama, nu tolera genul acesta de oameni. De aceea l-a și denunțat pe tânărul acela. Probabil și-a dat seama că vor fi și niște consecințe negative, că va fi și el afectat. Ceea ce s-a și întâmplat. A fost afectat mai mult decât și-a imaginat.

— Atunci cum vă explicați asta? întrebă Beauvoir punând degetul pe extrasul de cont.

Lamontagne se uită lung la document și oftă.

— Avea peste 50 de ani. Fusese tratat mizerabil de companie. O companie la crearea căreia contribuise și el. De o femeie căreia îi fusese mentor. Au făcut din el un exemplu. L-au umilit. Poate că nu vedea decât un viitor sumbru și și-a zis: „Să-i ia dracu' pe toți. Dacă așa răsplătesc ei cinstea, poate e timpul să devin necinstit".

Beauvoir revedea un alt set de documente, pe care le împingea cineva spre el. Pe o masă lucioasă din sala consiliului de administrație. Și se vedea semnându-le. Era el atât de diferit de Anthony Baumgartner? Deziluzionat. Și acum necinstit.

— Dar, dacă așa s-au petrecut lucrurile, continuă Lamontagne, eu n-am văzut nimic. În toate tranzacțiile pe care le-am făcut pentru el s-a dovedit inteligent și corect. Adesea strălucit și vizionar. Își ajuta clienții să câștige o grămadă de bani.

— Vorbiți, desigur, despre cei de la care nu fura, interveni Beauvoir.

Brokerul ezită, apoi încuviință.

— Da. Sincer, eu am crezut că făcea parte din tabăra băieților buni, spuse el zâmbind mai degrabă cu melancolie decât amuzat. Există o carte care ni se recomandă la început, când intrăm în acest domeniu de activitate. Tony mi-a dăruit exemplarul lui în semn de mulțumire că am acceptat să tranzacționez pentru el. Se cheamă *Deliruri populare extraordinare și nebunia maselor.* Cu toții avem momentele noastre de delir, presupun.

— *Monsieur* Baumgartner ar fi putut să conceapă o astfel de schemă de unul singur sau ar fi avut nevoie de ajutor? întrebă Beauvoir arătând spre extrasele de cont.

— Nu, se putea descurca de unul singur. Trebuie doar puțină organizare, dar presupun că a început la scară mică, apoi s-a extins. Nu-i trebuia decât un cont secret și niște ținte bine alese.

— Oameni care nu ar observa, zise Beauvoir.

— Oameni care n-ar pune întrebări, domnule inspector-șef. Și sunt mulți așa.

Lamontagne se uită la extrasul de cont de pe masă. Câteva foi de hârtie, dar, la fel ca *madame* Ogilvy după-amiază, brokerul înțelegea semnificația lor.

Ruină.

Scandalul ar însemna sfârșitul companiei Taylor and Ogilvy. I-ar lăsa pe toți fără locuri de muncă. Și poate Anthony Baumgartner și-ar lua revanșa, de dincolo de moarte.

Beauvoir îi mulțumi lui *monsieur* Lamontagne și se îndreptă spre sala de interogatorii unde aștepta Bernard Shaeffer.

Delir și nebunie medita el în timp ce intra în sală. În povestea asta, nu lipseau niciuna, nici alta.

•

Amelia simțea că era aproape.

O simțeau până și cei din jurul ei – narcomanii, prostituatele, travestiții –, care fuseseră atrași de ea. Ei, care nu-și simțeau degetele de la mâini și de la picioare sau fețele amorțite și răvășite.

Își pierduseră toată compasiunea. Tot bunul-simț. Până și furia și disperarea. Își pierduseră familiile, își pierduseră rațiunea.

Dar asta simțeau.

Se pregătea ceva important.

În stradă încă nu avea un nume. Privilegiul de a-i da un nume le revenea celor care îl controlau. Deocamdată era „chestia”. Sau „rahatul nou”. Și asta nu făcea decât să sporească emoția, aura mistică.

Amelia știa ce era „chestia”.

Carfentanil.

Și mai știa că oricine îl deținea, oricine controla carfentanilul va câștiga. Iar ea era hotărâtă să câștige.

Dar timpul era scurt. Odată ce ajungea în stradă, ea nu mai putea face nimic.

Stătea la fereastră, dar vederea îi era obturată de un strat gros de gheață și mizerie. Nu se zăreau decât halourile neclare ale felinarelor stradale.

Deși nu-i vedea, știa că erau acolo. O așteptau.

Narcomanii, prostituatele și travestiții. Care veniseră la ea pentru protecție. Pentru că avea mușchi, nu doar piele și os, iar creierul ei nu era în întregime prăjit. Și pentru că avea capacitatea de a vedea după colțuri. Ce se ascundea acolo. Ce aștepta. Ce venea.

Dormeau pe coridor, la ușa lui Marc, înarmați cu pistoale și cuțite, unii cu bâte, și o așteptau să iasă. Și să-i conducă.

Ochii lor aveau o sclipire pe care mamele lor n-ar fi recunoscut-o.

Nu aveau nimic de pierdut, dar aveau ceva de găsit. Chestia.

Undeva, acolo, în inima golită a Montréalului, era o făbricuță unde se dilua și se redilua drogul. Iar acest David știa unde se află.

Dacă voia să găsească drogul, trebuia să-l găsească mai întâi pe David.

— Și ia zi, guriță, cum vrei să-i zici? întrebă Marc în timp ce se pregăteau de plecare.

— Cui?

Ieșiseră din camera lui și Amelia văzu, de-a lungul coridorului sordid, niște schelete care se chinuiau să stea pe picioarele subțiri ca niște scobitori. Picioare încălțate cu ghetele furate de la prieteni morți în urma unei supradoze.

Cadavre. Palide. Înghețate. Ridicate de furgonete negre și depuse pe o masă de autopsie, apoi în sertare. Anonime. Nerevendicate. De mame și tați, surori și frați, care aveau să-și petreacă restul vieții întrebându-se ce s-a ales de copilul lor cu ochi senini.

— Vorbesc de rahat. De injectat, spuse Marc. Ha, mi-a ieșit și-o rimă: rahat de injectat.

Amelia nu se putu abține să zâmbească. Se gândi că poeta ei preferată,

Ruth Zardo, ar aprecia această mică bijuterie. Rahat de injectat.

— Când o să-l găsești, ție o să-ți revină dreptul să-i dai un nume, zise Marc.

Privirea îi era goală, iar cuvintele, neclare. Molfăite. Limba și buzele nu-i mai funcționau normal. Își târșâia picioarele și vorbea nedeslușit, ca un bătrân după un atac vascular-cerebral. Îi înconjură umerii cu un braț.

— Dragon. Malefic. Suicid. Ceva terifiant. Tinerilor le place.

Amelia îi simțea oasele chiar și prin palton.

Se împuținase de tot. Era devorat de viu. Consumat din interior. Ca toți ceilalți.

Mai puțin Amelia. Cel puțin, la ea nu era vizibil. Dar tot se întreba dacă mama ei ar mai recunoaște-o. Sau ar revendica-o drept copilul ei.

•

Beauvoir se așeză în fața lui Bernard Shaeffer și zâmbi.

— Spune-mi.

— Ce?

— Gata cu joaca, spuse Beauvoir pe un ton rece, dar calm. Baumgartner ți-a găsit un post la o bancă dintr-un motiv anume. Vreau să-mi spui care a fost motivul.

— N-am…

— Spune-mi.

— Era…

— Spune-mi, i-o tăie Beauvoir. Unde crezi că am fost eu acum?

Shaeffer se uita năucit de la Beauvoir la agenta Cloutier. Era clar că nici nu se gândise. Acum se gândea.

— Nu știu…

— Am fost alături, într-o altă sală de interogatorii, îl informă Beauvoir fulgerându-l cu privirea. Unde am pus întrebări și am primit răspunsuri. Acum îți dau încă o șansă. Răspunde la ce te-am întrebat. Ce voia Baumgartner de la tine?

Tăcere.

— Acum, strigă Beauvoir, bătând cu palma în masă cu atâta forță, încât Shaeffer tresări speriat.

La fel și agenta Cloutier, care scăpă pixul pe jos și se aplecă repede să-l ridice.

— Un cont, spuse Shaeffer. Mulțumit? Voia să-i deschid un cont offshore. Și să virez în el banii pe care mi-i trimitea.

— Pentru voi doi?

— Nu. Doar pe numele Anthony Baumgartner.

— Își folosea numele adevărat?

Întrebarea păru să-l surprindă pe Shaeffer.

— Bineînțeles. De ce nu?

— Ușor de dibuit.

— Nu se aștepta să fie prins.

— Câți bani sunt în cont?

— Ar trebui să verific, dar cred că în jur de opt milioane, răspunse Shaeffer.

— Și tu cât ți-ai oprit din ei?

— Nimic.

— O, scutește-mă, spuse Beauvoir. Cât de prost mă crezi? Știi bine că o să aflăm.

Se întoarse spre agenta Cloutier.

— Ea se ocupă de contabilitate judiciară pentru toată Sûreté du Quebéc. Nu-i scapă nimic. A dat jos mari afaceriști, politicieni, șefi ai mafiei. Și ție o să-ți pună pielea pe băț. Înainte de micul dejun. Așa că scutește-ne de deranj.

Shaeffer se uită la Cloutier, care acum regreta că băgase capătul pixului în gură și îl rodea.

— Bine, recunoscu el. Luam o mică parte. Dar să nu-i spuneți.

— Asta pot să-ți promit.

Shaeffer clătină din cap.

— Scuze, am uitat că e mort.

Lui Beauvoir nu-i scăpase tonul lui Shaeffer când uitase, pentru o clipă, că Baumgartner a murit.

Îi era teamă de el, se gândi Beauvoir. Îi era sincer teamă. *De fapt,* își zise Jean-Guy în timp ce se ridica în picioare, *acest moment a fost singurul autentic din tot interogatoriul.*

— Dă-i agentei Cloutier toate informațiile despre cont, te rog.

— Și pot să plec?

— Mai vedem.

Erau tot mai aproape, se gândea Beauvoir în timp ce se întorcea în biroul lui. Mai aproape de deturnarea de fonduri, dacă nu chiar de criminal. Dar știa că Gamache are dreptate. Când vor lua urma banilor, aceștia vor fi impregnați de delir. De nebunie. Și de duhoarea unor emoții atât de putrede,

încât îi vor conduce la crimă.

•

Amelia auzea pașii narcomanilor, ai prostituatelor și ai travestiților coborând după ea și Marc pe scara de beton. Marc se ținea de mâna ei ca să nu cadă.

Aerul era din ce în ce mai rece pe măsură ce se apropiau de ieșire. Amelia se pregăti să înfrunte curentul de aer înghețat când se deschise ușa, dar tot i se tăie respirația și îi lăcrimară ochii.

— Băga-mi-aș îl auzi pe Marc spunând, înainte să înceapă să tușească, sufocat de aerul rece.

Deși îi lăcrimau ochii, Amelia văzu o fetiță cu căciulă roșie, cu logoul Montréal Canadians. Stătea singură, în capul unei străduțe.

Amelia distingea pe jos și o pereche de picioare care ieșeau din întuneric. Cu ciorapi de plasă rupți. Restul corpului era în întuneric. Dar Amelia nu avea nicio îndoială. Era un cadavru. Privirea ei se întâlni cu cea a fetiței care părea să aibă cinci sau șase ani.

Amelia făcu un pas spre ea, dar se opri când auzi un singur cuvânt:

— David.

Un puști de culoare, numai piele și os, se apropie de ea. N-avea mai mult de 15 ani, se gândi Amelia. Se holba la ea cu niște ochi mult prea mari pentru fața lui.

— Ce-i cu el? întrebă ea și mai mult simți decât văzu că narcomanii, prostituatele și travestiți! formaseră un semicerc în spatele ei.

— Am auzit că îl cauți. Știu unde este. Îmi dai o pastilă și-ți spun.

— Da, vezi să nu. Dă-te din calea mea, stârpitură, spuse ea, și trecu mai departe pe lângă el.

Spre fetița care încă stătea acolo. Și se uita.

— David, repetă el și își ridică mâneca paltonului său subțire pentru a-i arăta antebrațul. Uite.

Și acolo, scris cu markerul, era cuvântul pe care îl descoperise și ea pe propriul braț. Și care încă era. De neșters.

David.

Ca o carte de vizită.

Și lângă nume, un număr: 13. Nu. Era 1/3.

Ea își ridică mâneca și se uită mai bine la antebrațul ei. „David”, scria. Și numărul. Nu 14, ci 1/4.

Amelia se uită lung și își simți pulsul în gât.

— Unde e?

— Tre’ să-ți arăt. Acum, până pleacă, spuse el întinzând mâna.

— Dă-i una, zise Amelia și Marc îi dădu băiatului o pastilă. Și o să mai primești una când îl găsim pe David.

Băiatul puse pastila în buzunar și, fără să scoată un cuvânt, se întoarse și porni pe strada întunecată.

Amelia se uită în spatele ei. Spre capul străduței. Dar fetița dispăruse.

— Suntem aproape, șopti Marc în timp ce îl urmau pe băiat. Te-ai gândit la un nume?

— Guriță, răspunse ea. Ai început să-mi zici așa când aveam cinci ani.

— Așa ai de gând să-i zici? Guriță?

— Nu. O să-i spun Gamache.

— După șeful poliției? Tipul care te-a primit în academie?

— Tipul care m-a dat afară. Geniul care ne-a dat drogul ăsta. Merită să-i poarte numele. Să știe că ultimul cuvânt pe care îl vor spune mii de copii va fi numele lui. Va deveni sinonim cu moartea. Gamache.

— Atât de tare îl urăști?

— Mi-a distrus viața, spuse Amelia. Acum i-a venit și lui rândul.

Capitolul 32

— Ia te uită! strigă Benedict. Cred că mi-au adus camioneta.

Ajunseseră pe vârful dealului din apropiere de Three Pines. Ferestrele caselor erau luminate și în bistrou se vedeau siluete mișcându-se.

Farurile mașinii lui Gamache luminau un vârtej de fulgi, iar acolo unde fasciculele de lumină întâlneau pădurea din jur, copacii apăreau când întunecați, când albi, cu crengile încărcate de zăpadă.

Armand știa că în toate casele ardea focul în șemineu, inclusiv într-a lui.

Dar până să se ajungă lângă Reine-Marie la căldura căminului, mai avea ceva de făcut.

Benedict opri în spatele camionetei și coborî să inspecteze cauciucurile.

— Sunt foarte bune, remarcă el. Cum nu se poate mai bune. Sunteți sigur că nu trebuie să le plătesc?

— Sunt sigur, îi răspunse Gamache.

Benedict își înfășură vârful căciulii în jurul gâtului și peste umăr, apoi se uită în jur.

— O să-mi fie dor de locul ăsta. Ce s-a întâmplat?

Armand îl privea într-un mod care îl făcea să se simtă inconfortabil.

•

Isabelle se uita fix la ecranul laptopului.

Soțul ei se întorsese, copiii veniseră de la joacă și în casă era haos.

Dar ea stătea la masa din bucătărie, închisă în propria mică bulă. Unde domnea o liniște adâncă. Nu erau decât ele două: Isabelle Lacoste și Katie Burke.

— Deci tu erai, șopti Lacoste.

Și întinse mâna spre telefon. În timp ce copiii se fugăreau prin casă, câinele lătra și soțul ei le striga să se spele pe mâini înainte să vină la masă.

•

Jean-Guy Beauvoir stătea cu picioarele pe birou. Și cu un dosar deschis pe genunchi. Erau informațiile despre Kinderoth, Bernard Shaeffer și Anthony Baumgartner pe care i le oferise asistenta lui *madame* Ogilvy.

Lăsă încet dosarul jos și își privi propria reflexie în geamul ferestrei. Apoi, coborând picioarele de pe birou cu o bufnitură, întinse mâna spre telefon murmurând:

— Te-am prins.

•

Benedict își recuperă cheile camionetei de la *madame* Gamache, căreia îi mulțumi călduros și sincer pentru ospitalitate.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneavoastră.

— Te mai așteptăm pe la noi, ești binevenit. Nu-i așa, Armand?

— Te conduc până la camionetă, spuse Gamache, în timp ce închidea ușa, auzi telefonul sunând.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule.

— Mi-ai promis o lecție de condus.

Gamache se uită în jur. Pe drum se așternuse un strat de zăpadă de vreo zece centimetri. În curând, Billy Williams avea să-l dea la o parte, dar deocamdată zăpada se strângea.

— Ai putea să-mi mulțumești dându-mi această lecție.

— Acum?

— De ce să lăsăm pe mâine ce putem face azi?

— Păi, s-a făcut noapte și probabil sunteți obosit.

— E 18:30. Și nu-s chiar atât de bătrân.

— Nu… n-am vrut să spun asta, se bâlbâi Benedict.

— Treci la volan, îi zise Gamache urcând pe locul din dreapta. Facem o scurtă plimbare în afara satului. Știu eu un loc potrivit.

Merseră câtva timp în tăcere, apoi Gamache întrebă:

— Cine e Katie Burke?

— Cine?

Gamache rămase tăcut, privind drept înainte, la ninsoarea care cădea în vârtejuri în lumina farurilor.

— E iubita mea.

Camioneta începu să accelereze, depășind limita de viteză admisă.

— Fosta mea iubită.

Mergeau cu o viteză din ce în ce mai mare.

— Fosta? Ești sigur?

— Da.

— De cât timp v-ați despărțit?

— De două luni.

— Cam de când a murit Bertha Baumgartner?

Motorul mașinii uruia, în timp ce Benedict continua să apese pedala de accelerație.

— Probabil. Nu știu.

— Katie o cunoștea pe *madame* Baumgartner?

— Normal că nu.

— Ești sigur? Ai grijă ce răspunzi.

— Și dumneavoastră aveți grijă ce întrebări îmi puneți. N-o băgați pe Katie în povestea asta. Ați vrut o lecție de condus? Poftim.

Apăsă până la capăt pe accelerație chiar când camioneta ajunse în vârful dealului.

— Benedict… începu Gamache.

Dar nu termină fraza.

Benedict apăsă pedala de frână și camioneta se învârti, scăpată de sub control.

Gamache fu proiectat în portieră și se lovi cu capul de geam. Îl auzi pe Benedict gemând, în timp ce era aruncat dintr-o parte în alta.

— Lasă frâna! strigă Gamache.

Dar Benedict rămăsese cu piciorul apăsat pe pedală în timp ce învârtea de volan într-o parte și-n alta. Încercând să stăpânească mașina. Se apropiau de zidul de zăpadă de pe marginea drumului, apoi camioneta se răsuci, derapând în direcția opusă. Spre celălalt troian de zăpadă. Și râpa de dincolo de el.

Gamache își desfăcu centura de siguranță și se strădui să se aplece în față. Apucând de volan, încercă să-l rotească în direcția derapajului, dar Benedict ținea de el cu disperare și acum era aproape imposibil să-ți dai seama în ce direcție era drumul. Și încotro erau copacii.

Benedict împingea corpul lui Gamache, care îl țintuia pe scaun. Pe de o parte pentru a încerca să ridice piciorul lui Benedict de pe frână, pe de altă parte pentru a-l proteja pe tânăr de impactul care acum părea inevitabil.

Gamache îl apucă de cracul pantalonului și trase din răsputeri, încercând să-i ridice piciorul de pe frână.

Reuși în sfârșit și simți că mașina se stabilizează și încetinește, dar știa că era prea târziu. În lumina farurilor, văzu nămeții de zăpadă apropiindu-se și, dincolo de ei, copacii.

Închise ochii și se pregăti de impact.

Camioneta se cutremură, apoi încetini.

Deschizând ochii, Gamache se uită prin parbriz. Și nu văzu pădurea, ci drumul.

Aduse schimbătorul de viteză în punct mort și camioneta se opri treptat,

cu botul drept înainte.

Cei doi bărbați priveau și ei tot înainte, încercând să-și revină.

Gamache inspira adânc și expira, în timp ce, lângă el, Benedict era în hiperventilație. Respira sacadat și gâfâia.

— Katie Burke, zise Gamache. Spune-mi…

— N-o amestecați în povestea asta.

— Chiar ești dispus să ne omori pe amândoi? Ca s-o protejezi pe ea?

— Lăsați-o în pace, spuse Benedict.

— A fost ideea ei sau a ta?

— Ajunge.

— Altfel ce? O să ne arunci de pe o stâncă? Alte victime? Devine din ce în ce mai ușor să omori pe măsură ce o faci? Îți dau șansa să-mi spui tu singur.

Benedict se uita la el disperat, cu ochii ieșiți din orbite.

— Nu vrei? Atunci am să-ți spun eu. Katie o cunoștea pe *madame* Baumgartner. Era prima pe lista ei de contacte de la căminul de bătrâni. Așa ai ajuns tu executor testamentar, nu-i așa?

Benedict continua să se uite încruntat la Gamache, dar de data asta mai degrabă surprins decât ostil.

— Crimă, Benedict. Asta ați vrut? A fost premeditată?

Dar Benedict era prea uluit ca să răspundă.

— Spune. De data asta, adevărul.

•

Imediat ce intrară în casă, Reine-Marie îl anunță:

— Au telefonat Jean-Guy și Isabelle. Te roagă să-i suni.

Din tonul lui Reine-Marie, Armand înțelese că „te roagă” era puțin spus.

— Te-ai întors, spuse Reine-Marie văzându-l pe Benedict. S-a întâmplat ceva? Ești cam palid.

— O să se odihnească puțin, îi zise Armand, îndreptându-se spre birou. Am testat cauciucurile noi. Ne-am dat reciproc lecții de condus în condiții periculoase.

Benedict se prăbuși într-un fotoliu în fața șemineului.

— Ce i-ai făcut, Armand? întrebă Reine-Marie în șoaptă în fața ușii biroului.

— I-am dat o lecție, răspunse soțul ei. Anunță-mă dacă vrea să plece. Deși mă-ndoiesc.

Armand agită cheile camionetei.

Apoi, ridicând receptorul ca să sune, observă că avea și un mesaj. O voce blândă, acum familiară, îi spunea că o găsise pe fetiță. Armand putea să treacă oricând s-o ia. Până atunci, era în siguranță.

Acum era rândul lui Armand să se așeze, aproape să se prăbușească pe un scaun. Închise scurt ochii și răsuflă ușurat, murmurând:

— *Merci.*

Apoi îi telefonă lui Jean-Guy, care era în mașină.

— Sunt pe drum, *patron.* Ajung în câteva minute.

— Perfect, dar de ce?

Jean-Guy îi explică. Apoi Gamache o sună pe Isabelle.

Când ieși din birou, îl găsi pe Benedict tot în fotoliu, cu o ceașcă de ciocolată caldă, neatinsă, pe măsuța de lângă el.

Privea absent la flăcările care ardeau vesel în vatră. Reine-Marie tocmai pusese încă un buștean pe foc și Henri stătea lungit în fața lui, în timp ce Gracie dormea pe canapea. Aparent, o scenă domestică tihnită.

Dar, după cum aflase de la Isabelle și Jean-Guy, era vorba despre o formă de delir. Și despre o anume nebunie.

După ce închisese, o sunase pe Myrna și o rugase să vină.

Trebuia să audă povestea.

— Vrei să plec, Armand? întrebă Reine-Marie.

Schimbarea lui de atitudine îi dădea de înțeles că nu mai era vorba de un moment între prieteni.

— *Non,* rămâi dacă vrei.

Chiar atunci sosi Myrna, care își scutură căciula și ghetele de zăpadă.

— Sper să fie ceva de bine, zise ea. Am lăsat un castron de supă și un pahar de vin ca să ajung aici.

Dar, așezându-se lângă foc, Myrna își dădu seama că nu era de bine. Se întâmplase ceva grav.

— Ce e? întrebă ea uitându-se la Benedict, care părea aproape comatos. Ce s-a întâmplat?

— O clipă, spuse Armand apropiindu-se de fereastră.

Văzuse farurile unei mașini.

Un minut mai târziu, intră în casă Jean-Guy.

— V-o prezint pe Katie Burke, zise el făcând un pas în lateral.

— Katie? făcu Benedict ridicându-se în picioare.

Capitolul 33

— Tu-ți bați joc de mine? strigă Amelia în spatele băiatului care se opri și se întoarse spre ea.

De o oră mergeau pe străduțe lăturalnice. Marc tremura, dar nu din cauza frigului sau a fricii, ci pentru că începea să intre în sevraj. Mormăielile lui se transformaseră în scâncete.

— Îmi trebuie ceva. Orice.

Luase deja o tabletă de acid, dar el era obișnuit cu ceva mai tare. Avea nevoie de ceva mai tare. Și se simțea tot mai slăbit. Cu toții se simțeau slăbiți.

Narcomanii, travestiții și prostituatele care se țineau după Amelia, în timp ce ea îl urma pe băiat, colindând străduțe, zone locuite sau terenuri virane. Cei mai disperați se despărțiseră de grup, preferând să se descurce pe cont propriu.

Cei care rămăseseră aveau creierii prea prăjiți ca să mai ia o decizie. Se târau după ea, de teamă să nu fie abandonați. Încă o dată.

— Nu, nu, era aici acum o oră, spuse puștiul uitându-se în jur. Mi-a spus să vin să te caut. E gata.

— Ce e gata?

— Masa. Ți-a pregătit masa. Ce dracu' crezi că e gata? Marfa e gata.

— Atunci de ce are nevoie de mine? întrebă Amelia, simțind cum o inundă adrenalina.

— De unde vrei să știu eu?

Amelia se întoarse spre Marc.

Voia să-i ceară sfatul. I-ar fi prins bine sfatul oricui. Simțea furnicături în corp și nu știa dacă era entuziasm sau un avertisment. Ceva nu era în regulă. Instinctul îi spunea că era o capcană. Că trebuie să se oprească. Să se întoarcă. Să plece acasă.

Dar nu avea casă. Nu avea unde să se întoarcă. Pentru ea nu era drum de întors, ci doar înainte.

Își lovea de dinți piercingul din limbă, în timp ce se gândea ce să facă.

Puștiul o luase iar din loc, alunecând cu adidașii prin zloată.

— Probabil c-a plecat, murmură el uitându-se în toate direcțiile.

Dar era noapte și luminile străzii nu ajungeau pe aceste alei dosnice.

David putea să fie la câțiva pași de ei și să nu-l vadă nimeni.

Hotărându-se în sfârșit, Amelia îl apucă pe Marc de mână și îl trase, clătinându-se.

Clic. Clic. Clic.

Țăcănitul piercingului ei acompania clănțănitul dinților lui.

•

Katie și Benedict stăteau unul lângă altul pe canapea, în fața șemineului.

Pe măsuța de cafea fusese așezat un platou cu sandviciuri cu friptură de vită, pui și unt de arahide cu miere, precum și băuturi.

Katie purta o fustă lungă din lână peste niște blugi roz-aprins și un pulover care părea făcut din chiftele, dar care în realitate erau niște pompoane. Cel puțin așa sperau ei.

Henri se uita la ea atât de fascinat, încât considerau necesar să-l urmărească.

Katie avea aceeași tunsoare ca Benedict. Părul era aproape ras în creștet și lung pornind de la nivelul urechilor.

Se țineau de mână și păreau niște copii. Katie se uita la adulții care îi înconjurau, în timp ce Benedict n-avea ochi decât pentru sandviciuri. Iar Armand îl fixa cu privirea pe Henri. În semn de avertisment.

Încă o dată, Armand observă asemănarea dintre tâmplar și câinele ciobănesc.

— Sper că știți, începu el ridicând ochii spre tânărul cuplu, că nu mai avem timp pentru minciuni. Oricum, am auzit destule până acum.

Deși cuvintele lui erau ferme, vocea era blândă. Încurajatoare. Ca atunci când vrei să chemi o căprioară din pădure.

Katie încuviință și Benedict îl privi în ochi pe Armand.

— Cum a început povestea asta? întrebă Gamache.

Nu încăpea nicio îndoială că întrebarea îi era adresată lui Katie.

— De fapt, totul a început înainte să mă nasc eu…

— Hai să n-o luăm de la Adam și Eva, o opri Armand. Cum a ajuns Benedict în testamentul lui *madame* Baumgartner?

— Știe? întrebă Myrna.

— Știe și de ce ești tu, spuse Beauvoir. Nu-i așa?

Katie încuviință. Deși arăta ca o țăcănită, avea ochii limpezi și luminoși, cu sclipiri inteligente.

Era, înțelese Gamache, o tânără remarcabilă. Cu siguranță unică în felul ei.

— Am cunoscut-o pe *madame* Baumgartner la casa de bătrâni, povesti Katie Burke. Nu știu dacă aveți habar, dar nu sunt multe astfel de case pentru anglofoni.

— De ce ar conta? întrebă Jean-Guy.

Katie se uită la el răbdătoare, dar ușor plictisită, ca și când ea era adultul și el, un băiețel foarte mic.

— În ce limbă ați prefera să muriți? Contează. Am avut noroc că l-am internat pe bunicul meu acolo. Mă duceam să-l văd și am observat că la această bătrână nu venea nimeni aproape niciodată. Copiii ei veneau când puteau și părea că le pasă de ea, dar zilele sunt lungi când stai mereu singur. Întotdeauna îmi zâmbea și avea o figură foarte frumoasă. Puțin excentrică, știți?

Adulții încuviințară la unison. Vedeau și ei că această tânără era atrasă de tot ce era excentric.

— Într-o zi i-am adus o cutie cu fursecuri de casă.

— Știți fursecurile alea cu gaură deasupra, umplută cu dulceață, explică Benedict. Numai că găurile pe care le face Katie au forme diferite…

Katie îl bătu ușurel pe mână și el se opri.

— Mulțumesc, spuse ea.

Vorbise cu blândețe, nicidecum cu scopul de a-i închide gura.

Cu afecțiune, se gândi Gamache. Nu doar că îi asculta cu atenție, ci îi și observa cu atenție. Studia dinamica dintre ei.

Adesea, detaliile care păreau evidente nu erau nicio certitudine, nici veridice.

— Am intrat în vorbă, continuă Katie, și ea mi-a cerut să-i spun „Baroană”. Mi s-a părut ciudat.

— Cui nu i s-ar părea? comentă Myrna.

— Nu, mie mi s-a părut ciudat pentru că eu îi spuneam bunicului meu „Baron”.

— De ce? întrebă Myrna pe un ton circumspect.

— Așa îi plăcea lui. El era Baronul, iar bunica mea era Baroana. Am crezut că erau singurii care voiau să li se spună așa. *Madame* Baumgartner îmi amintea de bunica mea, pe care am adorat-o, așa că stăteam cu ea și discutam. Apoi, într-o zi, le-am propus să se întâlnească. Baronul și această nouă Baroană. Bunica mea murise cu un an în urmă, iar eu știam că el se simțea singur.

— Știai cine era? întrebă Armand.

— La momentul acela, da.

— Știind cine era ea, le-ai propus totuși să se întâlnească?

Armand se aplecase în față. Avea un ton amical, de parcă petreceau o seară plăcută între prieteni, iar deasupra lor nu plutea spectrul crimei.

— Da.

— Dar el știa?

Katie zâmbi pentru prima oară. Era, știau amândoi, întrebarea esențială.

— Știa. Baroana Baumgartner.

Armand se lăsă pe speteaza canapelei, fără să-și ascundă stupefacția.

— Ea știa cine era el?

— Nu. Mi-a fost teamă că va refuza să-l vadă. A aflat abia când am făcut prezentările.

— Cine era el? întrebă Myrna.

— Baronul Kinderoth, spuse Jean-Guy. Katie e o Kinderoth.

Făcuse această descoperire când parcursese dosarul despre soții Kinderoth de la Taylor and Ogilvy. Găsise în el informații despre succesiune și identitatea moștenitorilor care primeau micile sume de bani din contul de investiții. Soții Kinderoth aveau două fiice. Una se căsătorise cu un Burke și locuia în Ontario. Și avea o fată pe nume Katherine. Katie Burke.

În timp ce Jean-Guy începuse cu soții Kinderoth și ajunsese la Katie, Isabelle Lacoste începuse cu Katie și ajunsese la soții Kinderoth.

Îi telefonase și ea lui Gamache și îi comunicase această descoperire, confirmând ceea ce tocmai îi povestise Beauvoir.

Trasee diferite, același punct de sosire. Aici. Acum.

Myrna se uită la Jean-Guy, încercând să înțeleagă. Apoi se întoarse spre Katie.

— Tu ești o Kinderoth?

Tânăra încuviință.

— Și știai povestea dintre familia Kinderoth și familia Baumgartner? întrebă Myrna.

— Da. Am crescut cu această poveste. Că stră-străbunicul meu a fost fiul cel mare. Că banii, titlul și proprietățile ne reveneau de drept nouă. Dar că familia Baumgartner – mizerabilii, cărpănoșii, escrocii și mincinoșii Baumgartner – încerca să ni le fure de mai bine de o sută de ani.

— 132 de ani, precizează Benedict.

— Ce s-a întâmplat când s-au întâlnit? întrebă Myrna.

— L-am prezentat pe bunicul meu. Baronul Kinderoth. Era într-un scaun cu rotile, dar a reușit să se ridice. I-a oferit florile pe care mă rugase să i le cumpăr. Edelweiss. Flori-de-colț. Apoi s-a înclinat și i-a spus „Baroană”.

În cameră nu se mai auzea decât trosnetul focului în vatră. Umbre macabre, diforme se proiectau pe pereți.

— Și *madame* Baumgartner? întrebă Armand.

— L-a privit lung. Foarte mult timp, spuse Katie.

— 132 de ani, adăugă Benedict.

— Apoi s-a ridicat și ea. Am dat s-o ajut, dar a refuzat. Stătea în picioare, cu spatele drept, și se uita la Baron. Am crezut că o să spună sau o să facă un lucru urât. Apoi a întins mâna și a luat florile. *Danke schön*[14], i-a spus.

Katie zâmbi.

— Baron Kinderoth.

Tăcuți, ceilalți își imaginară scena.

Apoi Myrna auzi pe cineva fredonând foarte încet, ca de foarte departe: *Edelweiss. Edelweiss.*

Se întoarse spre Benedict.

— *Edelweiss,* fredona el.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Myrna.

— Aș vrea să pot spune că totul a fost dat uitării, dar n-a fost așa, continuă Katie. De fiecare dată când mergeam în vizită, îl duceam pe bunicul meu în seră să ia ceaiul cu Baroana. Stăteau pe scaune fără să-și vorbească. Apoi, într-o zi, i-am găsit deja acolo. Discutau liniștiți. Am lăsat în camera fiecăruia câte o cutie cu fursecuri și am plecat.

— S-au împrietenit? întrebă Reine-Marie.

— Le-a luat ceva timp, răspunse Katie, dar, da, s-au împrietenit.

— Și cum au trecut peste vechiul conflict? se interesă Myrna.

Pe vremea când practica psihologia, cunoscuse clienți care nu reușiseră niciodată să treacă peste resentimente mult mai puțin înrădăcinate.

— Singurătatea, răspunse Katie. Aveau nevoie unul de altul. Se înțelegeau așa cum nimeni nu i-ar fi înțeles.

— Aaaa, reacționă Myrna.

Nimic nu vindeca rănile trecutului mai bine decât rănile prezentului.

— După o lună și ceva, erau de nedespărțit. Mâncau împreună. Ea îl scotea în grădină, iar el o convingea să joace cribbage[15].

— Le-au spus rudelor? întrebă Armand.

Dacă știau, frații Baumgartner preferaseră să nu dezvăluie nimic.

— Așa aveau de gând, spuse Katie. Dar se temeau că resentimentele erau prea adânci. Știau că în curând se va anunța decizia judecătorească de la Viena și amândoi se temeau că familia care va avea câștig de cauză nu va dori să împartă nimic. Și că familia care va pierde se va adânci în amărăciune pentru totdeauna. Dar găsiseră o soluție.

— Aveau de gând să se căsătorească, interveni Benedict.

Și nu pentru prima oară văzu un grup de oameni care îl priveau de parcă nu avea toate țiglele pe casă.

— Să se căsătorească? întrebă Myrna. Pentru bani?

— Pentru că se iubeau, răspunse Katie. Cred că el o iubea mai mult decât o iubise pe bunica mea. Îl făcea să râdă. El avusese o viață grea, care-l făcuse aspru. Dar, când era cu ea, putea să fie el însuși: un baron șofer de taxi.

— Iar ea, o baroană femeie de serviciu, spuse Reine-Marie.

— Da. Credeau că, dacă își vor lua acest angajament, nu doar prin vorbe, ceilalți din familie nu vor avea de ales, vor accepta situația și vor îngropa securea războiului.

— Și că vor împărți averea? întrebă Myrna. Indiferent cine câștiga?

— Da. Planul era să-și lase moștenire unul altuia toate bunurile, cu condiția să fie împărțite în mod egal între cele două familii, după decesul amândurora. Dar, desigur, voiau să accepte copiii lor această soluție fără rezerve, la fel ca ei, nu cu de-a sila.

— Dar… făcu Myrna.

— Dar bunicul a murit înainte să se poată căsători.

— O, exclamă Reine-Marie de parcă tocmai primise o lovitură fizică. Cred că Baroana a suferit îngrozitor.

— Da. Nu le povestise nimic copiilor ei și acum era prea târziu. După moartea bunicului meu, parcă a intrat în vrie. Fizic, dar mai ales mental. Era confuză. A chemat notarul cu intenția de a-și schimba testamentul, așa cum discutase cu Baronul. În situația în care câștiga în justiție, să se împartă totul în părți egale între familii.

— Dar notarul a refuzat, spuse Benedict.

— A văzut în ce stare era, reluă Katie, și a spus că n-ar avea conștiința curată dacă ar lăsa-o să modifice testamentul. A considerat că nu era în deplinătatea facultăților mintale. Cunoscând istoria familiei și procesele, i s-a părut că s-au făcut presiuni asupra ei. Credea că Baroana, care toată viața ei fusese măcinată din pricina asta, nu va accepta niciodată de bunăvoie să

împartă averea cu familia Kinderoth.

— Exact reacția de care se temuseră Baronul și Baroana, remarcă Reine-Marie.

— Da, răspunse Katie. I s-au confirmat temerile. Dacă notarul o credea nebună, cu siguranță familia ei ar fi crezut același lucru. Cu toate astea, i-a permis să schimbe un singur lucru.

— Executorii? întrebă Myrna. Atunci ne-a desemnat pe noi?

— Da.

— Dar de ce? întrebă Armand.

— Ca să executați nu doar testamentul, ci și dorințele ei reale. Copiii ei n-ar fi acceptat niciodată, iar ea știa. Trecutul cântărea prea mult. Dar, cu alți executori, problema dispărea. Notarul a avut dreptate, desigur. Era confuză. Dar un lucru îi era clar. Planul pe care ea și Baronul îl puseseră la punct trebuia dus la îndeplinire. Devenise o idee fixă. Un fel de obsesie. Nu mai era vorba despre bani, ci despre a pune capăt vrajbei. Ea și Baronul își dăduseră seama de răul pe care îl făcuseră transmițând-o copiilor lor. Și au vrut să îi elibereze de ea. Această libertate era adevărata lor moștenire.

— Dar, dacă era atât de important pentru ea, întrebă Reine-Marie, de ce n-a scris un nou testament pe care să-l semneze? Nu e legal?

— Un testament olograf, răspunse Armand. Da, în Quebéc legea permite acest lucru, cu condiția să fie scris de mână și semnat de martori. Dar notarul deja o văzuse pe Baroană și ajunsese la concluzia că nu era în deplinătatea facultăților mintale.

— Exact, încuviință Katie și toate chiftelele de pe puloverul ei se mișcară în sus și-n jos.

Era amuzant, deconcertant și ușor dezgustător. Ceva între expresie artistică și artă culinară.

Henri sări în picioare și începu să saliveze.

Armand îi făcu semn cu mâna să se așeze și ciobănescul îl ascultă fără tragere de inimă.

— Deci, spuse Myrna, singurul lucru pe care a putut să-l facă Baroana a fost să schimbe executorii.

— Da. I-a eliminat pe cei trei copii ai ei și v-a pus pe dumneavoastră.

— Și totuși, insistă Myrna, de ce noi? Nici măcar n-o cunoșteam.

— Exact. Tocmai de aceea. Noi aveam nevoie de niște persoane care nu cunoșteau povestea.

— „Noi”? întrebă Armand.

— Am vrut să spun „ea”.

— Bineînțeles, replică Armand. De-asta a schimbat executorii, dar de ce tocmai noi? *Madame* Landers și cu mine?

— Baroana auzise că șeful Sûreté du Quebéc s-a mutat în satul învecinat. Era destul de snoabă încât s-o încânte ideea ca o personalitate atât de proeminentă să-i execute testamentul. S-a gândit și că dumneavoastră veți ști să-i convingeți pe copiii ei să se conformeze. Sinceră să fiu, următoarea opțiune a fost regina, apoi papa. Dar când a auzit de dumneavoastră – Katie se întoarse spre Myrna –, a fost imediat de acord că ați fi perfectă.

— Un ofițer de poliție de rang înalt și un psiholog respectat, spuse Myrna clătinând din cap. Mi se pare de bun-simț.

— Sunteți psiholog? se miră Katie. Se pare că *madame* Zardo i-a spus Baroanei că sunteți femeie de serviciu. De aceea v-a ales pe dumneavoastră. Zicea că ați înțelege-o.

Myrna se uită furioasă, cu ochii mijiți, ca să nu îndrăznească vreunul să râdă.

Armand era singurul care nu zâmbea.

— Cum i-a venit Baroanei ideea să schimbe executorii? întrebă el.

— Cum spuneam, notarul nu a lăsat-o să modifice testamentul propriu-zis și…

— Da, am înțeles. Dar mai știe cineva din această cameră că este posibil să schimbi executorii?

Se uită în jurul lui și toți clătinară din cap. Inclusiv Benedict. Care, după ce fu atenționat printr-o strângere de mână apăsată, se opri.

— Dă-mi voie să te întreb din nou, spuse Armand. Cum a știut o persoană vârstnică și evident confuză să ceară alți executori?

După o scurtă pauză, Katie răspunse:

— A fost ideea mea. M-am interesat și i-am propus această soluție. Baroana a fost de acord și a spus că merită încercat.

— Și executorii? insistă Armand.

— Ea i-a ales.

Cuvintele rămaseră undeva în aer, cu un iz de minciună. Armand lăsă tăcerea să se prelungească. Mirosul de minciună deveni pătrunzător.

— Inclusiv pe Benedict? întrebă el într-un târziu.

Reine-Marie urmărea cu atenție. Nu pe Katie, ci pe Armand, care, cu o amabilitate aproape înspăimântătoare, dobora unul câte unul stâlpii poveștii ei. Până la prăbușire.

— A fost ideea mea, recunoscu Katie. De fapt, Baroana a vrut ca eu să fiu al treilea executor, dar i-am spus că nu era o idee bună. Dacă aflau că numele de domnișoară al mamei mele a fost Kinderoth, familia ei m-ar fi acuzat că am influențat-o.

Jean-Guy ridică din sprâncene, dar se abținu să spună ceea ce gândeau toți cei prezenți.

— Așa că am convenit să mă înlocuiască iubitul meu, Benedict, spuse Katie. Puteam să garantez pentru el. Un băiat bun și onest, care va face ce este corect.

Care va face ce vrea ea, își zise Jean-Guy.

— Dar v-ați despărțit, ripostă Reine-Marie. Benedict ne-a povestit.

— Așa stabiliserăm, răspunse ea. Nu trebuia să existe nicio legătură între noi. Nici măcar notarul nu a știut.

— Deci, în realitate, voi nu v-ați despărțit, i se adresă Jean-Guy lui Benedict. N-ai făcut decât să pară așa. Altă minciună.

Strat peste strat. Minciună peste minciună. Acoperind un adevăr putred. La care încă nu ajunseseră.

— Nu v-ați gândit că până la urmă vom afla? întrebă Armand.

— Eu nici nu m-am gândit că ne va pune cineva întrebări, răspunse Katie.

— Nu ne-am gândit că facem un lucru rău, spuse Benedict. Armand se întoarse spre el.

— Ca regulă generală, dacă ești nevoit să minți, s-ar putea să fi făcut ceva rău.

— Mi-ați spus că vă place căciula mea, domnule, zise Benedict uitându-se la Gamache. Era o minciună?

Întrebarea, o provocare implicită, rămase în suspensie, în timp ce Gamache se uita la el. Îl evalua și îl reevalua pe tânărul din fața sa.

— Era o opinie, răspunse Gamache. Și nu un fapt. Când minți despre fapte, înseamnă că e ceva putred. Voi doi ați înșirat multe minciuni. Și vă mai mirați că ne îndoim de voi?

— Ați făcut eforturi ca s-o ajutați bătrână, interveni Myrna.

Gamache, care continua să-l fixeze cu privirea pe Benedict, încuviință. Deși cuvântul care îi veni în minte nu era „efort”, ci „premeditare”.

— Nu doar că voiam s-o ajut, zise Katie. Dar am văzut ce efecte a avut această vrajbă asupra mamei mele, a mătușii mele, a bunicilor mei. Asupra mea. Să ne petrecem toată viața crezând că lucrurile ar putea fi, ar trebui să

fie mai bune? Că familia Baumgartner ne-a păcălit? Așteptând un verdict care se va da pe un alt continent? De care va depinde fericirea noastră? Era groaznic.

Își puse o mână pe abdomen, ca și când se simțea rău. Benedict îi puse mâna pe genunchi.

— Am fost de acord cu Baronul și Baroana, spuse ea. Toate astea trebuiau să înceteze.

— Să vă asigurați că veți moșteni ceva, indiferent de verdictul de la Viena, comentă Armand. Convenabil, nu-i așa?

Reine-Marie observă că întrebarea fusese mai puțin politicoasă decât cele de dinainte. Dar, la urma urmei, nu se aflau la o petrecere. Scopul era să elucideze misterul unei morți, nu să fie prietenos.

— Știm amândoi, domnule, că nu e nimic de moștenit, zise Katie. Cel puțin, nu după atâta vreme. Cheltuielile de judecată ne-au ruinat, ca să nu mai discutăm despre ce au făcut naziștii cu bunurile evreiești. N-aș moșteni decât indignarea. Iar eu nu vreau asta. Nici pentru mine, nici pentru familia mea.

Armand o privea pe tânără și se întreba dacă era chiar atât de imună la această năpastă familială. La maladia insidioasă a urii. Volbura din grădină.

Benedict o mângâia pe Katie pe mână într-un mod încurajator și intim totodată.

— Și totuși, reluă Armand, asta nu explică totul. Ca executori, suntem obligați să respectăm dispozițiile testamentare. Nu să facem ce credem că este echitabil.

— De aceea a scris scrisoarea, spuse Katie.

— Ce scrisoare? întrebă Armand.

— Baroana a scris o scrisoare care trebuia să ajungă la fiul ei cel mare după citirea testamentului. În ea explică totul.

— De ce să i-o dea lui, și nu nouă? întrebă Myrna.

— N-a vrut ca urmașii ei să afle adevărul de la niște străini. Și credea că Anthony va înțelege.

— Va înțelege că averea trebuie împărțită? întrebă Jean-Guy.

— Că bătălia trebuie să înceteze.

— De ce credea că Anthony va înțelege mai bine decât ceilalți? întrebă Myrna.

— Zicea ceva legat de un tablou. Portretul unei bătrâne nebune care de fapt nu era nebună sau ceva de genul acesta. Se pare că toți ceilalți aveau

oroare de el, dar lui îi plăcea. Chiar n-am înțeles ce voia să spună. Deja nu mai era coerentă. Cred că făcea confuzie între ea și tablou. Nu știu de ce, dar tabloul era important pentru ea. Și pentru el, presupun. Oricum, ea a decis ca fiul cel mare să primească scrisoarea.

— Și a primit-o? întrebă Myrna.

Armand și Jean-Guy schimbară o privire.

— Noi nu am găsit nimic printre hârtiile lui, spuse Jean-Guy.

Armand se ridică în picioare.

— Vreți să veniți puțin cu mine, vă rog? îi întrebă el pe Jean-Guy și pe Myrna.

Intrară în birou și, după ce închiseră ușa, Armand dădu un telefon.

Capitolul 34

— Știți cât este ceasul? se auzi vocea lui Lucien. Gamache se uită la ceasul de la mână.

— 8:10.

— Seara.

— *Oui.* Ne cerem scuze că vă deranjăm la ora asta. Sunt cu Myrna Landers și inspectorul-șef Beauvoir. Telefonul este dat pe difuzor. Avem să vă punem câteva întrebări.

— Și nu puteau să mai aștepte?

— Dacă puteau aștepta, credeți că vă mai sunam? interveni Jean-Guy.

— *Madame* Baumgartner a lăsat o scrisoare care să-i fie înmânată fiului ei Anthony? întrebă Gamache.

Volumul televizorului care se auzea în fundal tocmai fusese oprit.

— Da, a lăsat. Am găsit-o în dosarul tatălui meu, anexată la testament.

— De ce nu ne-ai spus despre ea? întrebă Myrna.

— De ce să vă spun? Treaba voastră este să lichidați succesiunea. N-avea nicio legătură.

— Totuși, insistă Myrna, puteai s-o menționezi.

— Și după moartea lui Baumgartner? întrebă Beauvoir. Când s-a constatat că a fost omorât? Nu v-ați gândit să ne spuneți nici atunci?

— A căzut casa peste el, spuse Lucien. Nu scrisoarea l-a omorât.

— De unde știi? întrebă Gamache. Ai citit-o?

— Nu.

— Adevărul, *maître* Mercier.

— N-am citit-o. Ce-mi pasă mie ce scria acolo?

Acest răspuns, cel puțin, părea adevărat.

Dacă scrisoarea nu era despre el – și evident nu era –, pe Lucien Mercier îl lăsa rece.

— Când i-ai dat-o? întrebă Beauvoir.

— Imediat după citirea testamentului. După ce ați plecat voi.

— Erați de față numai voi doi?

— Nu, cred că mai erau acolo Caroline și Hugo Baumgartner.

— Caroline a plecat odată cu noi, preciză Myrna.

— A citit scrisoarea în prezența dumitale? întrebă Gamache.

— Nu. Eu i-am dat-o și am plecat. Habar n-am când sau dacă a citit-o. Ce contează?

— Contează, spuse Beauvoir, pentru că fiul doamnei Baumgartner a fost omorât. Și dumneata i-ai dat o scrisoare cu câteva ore înainte să se producă tragedia. O scrisoare care poate l-a determinat să ia legătura cu cineva. Să se întâlnească cu cineva. Asta ar explica de ce s-a dus la fermă și cu cine s-a întâlnit acolo. Ai idee de ce s-ar fi dus acolo?

— Nu, niciuna.

— Știi ce conținea scrisoarea, *maître* Mercier? întrebă încă o dată Gamache.

— Nu.

În birou, cei trei schimbară priviri între ei. Neștiind dacă să-l creadă sau nu.

Dar neștiind nici de ce ar minți.

•

— Lucien Mercier, notarul, confirmă că i-a înmânat lui Anthony Baumgartner o scrisoare de la mama sa după citirea testamentului, anunță Armand când se întoarseră în living.

— Știe ce conținea scrisoarea? întrebă Reine-Marie.

— Zice că nu, răspunse Jean-Guy așezându-se la locul său.

— Deci nu știe nimeni ce conținea scrisoarea? întrebă Reine-Marie.

— Cred că cineva dintre noi știe, sugeră Armand întorcându-se spre Katie.

Aceasta se uită la Benedict, care încuviință.

— Aveți dreptate, zise ea. Am fost acolo când a scris-o. În scrisoare povestea despre întâlnirea cu Baronul. Cum a ascultat și versiunea lui. Că a văzut că nu era un monstru al lăcomiei, ci doar un om bătrân care ducea povara unei lupte de demult. Zicea ceva de un orizont. N-am înțeles prea bine despre ce era vorba. Dar spunea în scrisoare că, dacă Anthony o iubea, așa cum știa ea că o iubește, îi va face o ultimă favoare; dacă familia Baumgartner va câștiga procesul, el va împărți moștenirea cu familia Kinderoth.

— O scrisoare frumoasă, zise Reine-Marie.

— Și cât se poate de clară, completă Armand, care continua s-o privească pe Katie.

— Mă întreb dacă Anthony a citit-o, spuse Myrna. Și ce impresie i-a făcut.

— Și dacă le-a spus fratelui și surorii lui, continuă Jean-Guy. Un mobil al crimei destul de bun. Fără Anthony și scrisoare, banii le-ar reveni lor. Cu el, ar trebui să-i împartă. Unii sunt omorâți și pentru 20 de dolari. Aici vorbim de milioane.

— Care nu există, îi atrase atenția Myrna.

— De unde să știm noi că nu există? întrebă Jean-Guy. De unde să știe ei? Nu știm nici noi și nici ei până când tribunalul nu va da o decizie. Și de fapt nici nu contează dacă există. Contează doar dacă ei cred sau speră că există.

Myrna încuviință. Oamenii erau în stare că creadă aproape orice. Iar speranța era încă și mai copleșitoare, și mai puternică.

Reine-Marie asculta, dar îl privea pe Armand, care se ridică și mai puse un buștean pe foc, împingându-l și aruncând scântei pe coș. Apoi se întoarse la locul lui, cu vătraiul în mână.

— Cine a scris scrisoarea? întrebă el.

— Baroana, răspunse Katie. V-am spus.

Dar chiftelele de pe puloverul ei tremurau.

Gamache știa că din cauza inimii. Bătea atât de tare, încât le punea în mișcare. Totuși, Katie îl privea aparent calmă. Cu detașare.

Are curaj, se gândi Gamache, zicându-și și că era păcat că avea nevoie de el. Îi trebuia mult curaj ca să-l privească în ochi și să-i spună o astfel de minciună.

— O femeie bătrână, în declin fizic și mintal, a pus mâna pe stilou să scrie o scrisoare? Și s-a exprimat atât de clar?

Tonul lui, în loc să fie dur și acuzator, era rezonabil. Blând. O invita, încă o dată, să nu se mai complice.

— Da. Sub ochii mei.

Benedict îi luă mâna și o ținu într-a lui.

— Katie, spuse el.

Doar atât, un cuvânt.

Katie.

Fata plecă ochii spre covor. Spre câinele care se uita la ea și saliva.

— Ea a dictat-o și eu am scris-o.

— *Merci,* răspunse Armand punând vătraiul la locul lui și așezându-se. Cred că știi și tu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că, și dacă veți găsi scrisoarea, e scrisul meu. Nu există nicio dovadă că au fost cuvintele ei.

— *Oui,* răspunse Armand.

Ceea ce nu adăugă, dar era clar și pentru el și bănuia că și pentru Beauvoir, era că fata nu avea nicio dovadă. Totul putea fi o mare minciună.

Reconcilierea. Planurile de căsătorie. Dorința de a împărți moștenirea. Toate puteau fi niște minciuni.

Cei care ar fi putut să-i confirme povestea erau morți. Baronul. Baroana. Și acum Anthony Baumgartner.

Și încă un lucru îi devenise clar lui Armand: Benedict nu era băiețelul pasiv care părea să fie. Îmbrăcat, tuns, modelat și manipulat de Katie Burke.

Cu un singur cuvânt, o convinsese să spună adevărul. Nu pentru că Benedict credea în virtuțile adevărului, bănuia Gamache. Ci pentru că înțelesese că minciuna nu mai funcționa.

— Și mai era ceva în scrisoare, spuse Katie.

— Lasă-mă pe mine să le spun, interveni Benedict.

Se uită la Gamache.

— Baroana a vrut ca ferma să fie distrusă.

— De ce?

— Pentru că voia ca moștenitorii să se rupă de trecut. Să înceapă să-și trăiască propria viață. Știa că, atâta vreme cât casa va rămâne în picioare, nu vor merge mai departe. Acolo îi crescuse. Acolo le împuiase capul cu poveștile despre moștenire. Voia ca ferma să dispară.

— De aceea te-ai dus acolo? întrebă Armand.

— Da, răspunse Benedict. Am vrut să mă duc noaptea, pentru că știam că atunci nu voi da nas în nas cu niciun Baumgartner. Trebuia să văd cât de greu ar fi s-o dărâmăm. Știu că ați spus că era condamnată, domnule, dar dacă ar fi durat prea mult sau nu s-ar fi prăbușit? Am considerat că era de datoria mea să mă asigur că va dispărea.

— Eu i-am cerut s-o facă, adăugă Katie.

— Am găsit grinda de susținere din bucătărie și i-am dat câteva lovituri de baros. Doar ca să văd cât e de rezistentă.

— Și a picat testul? întrebă Myrna.

— Hm, da. S-a prăbușit toată casa. Asta nu prevăzusem.

Katie îl strânse de mână, în timp ce el se uita la Myrna, Jean-Guy și Armand.

— Ați venit voi și m-ați găsit. Vă mulțumesc.

— Vă mulțumim, spuse Katie.

Reine-Marie vedea în fața ei un tânăr.

Jean-Guy vedea un potop de ciment, moloz și zăpadă. Și auzea zgomotul asurzitor.

Și strigătele. Țipetele. Ale lui. În timp ce încerca să se smulgă din brațele celor care îl țineau pe loc.

Myrna vedea grinzile și plăcile enorme de ciment căzând în jurul ei. Simțea molozul cuprinzând-o din toate părțile, groaza copleșitoare și șocul din clipa când a înțeles că avea să moară. Și simțea mâna lui Billy Williams ținând-o pe a sa.

Armand se uita la Benedict așezat în fața focului vesel și simțea corpul tânărului aruncat peste al lui în încercarea de a-l proteja, în timp ce casa familiei Baumgartner se prăbușea și lumea se sfârșea.

Apoi vedea fața lui Benedict acoperită de praf și sânge. Și dincolo de ea, mâna care ieșea dintre dărâmături.

Anthony Baumgartner.

•

Amelia începea să tremure aproape necontrolat.

Dura deja de câteva ore și își dădea seama cu ce avea de-a face. Erau epuizați în mod intenționat. Duși de nas pe străzile înghețate până când nu mai aveau voință și putere să lupte.

Avea picioarele ude și, lângă ea, Marc plângea. Implora. Amelia nu știa ce. Doar implora.

Probabil ca totul să se termine. Să se oprească.

Dar Amelia nu-și permitea. Deși știa bine că era manipulată, trebuia să meargă până la capăt.

În fața ei, băiatul se întoarse gesticulând.

— L-am găsit.

Capitolul 35

În esență, crima este simplă, se gândea Beauvoir în timp ce îl urma în bucătărie pe socrul său.

Motivele, chiar și metoda, puteau să pară complicate până le descifrai. Și, în cazul de față, începeau să le descifreze.

Armand închise ușa.

— Ce părere ai?

— Eu cred că-s baliverne. Cred că n-a existat nicio prietenie, cu atât mai puțin iubire între Baron și Baroană. Tot ce ne-a înșirat Katie Burke e aproape hilar. Basme de adormit copiii.

— De regulă, basmele sunt destul de sumbre, comentă Armand scoțând tarta Tatin din frigider și dându-i-o lui Jean-Guy. Tu i-ai citit basme lui Honoré? *Fata morarului,* de frații Grimm, începe cu o minciună și se încheie cu o moarte.

— O să casc bine ochii după un pitic, spuse Jean-Guy.

— Un drăcușor.

Armand băgă fierbătorul în priză și se întoarse spre Jean-Guy, care tăia tarta cu mere caramelizate.

Chipurile, veniseră în bucătărie ca să aducă desertul, dar când Reine-Marie intră să le dea o mână de ajutor, văzu expresia de pe chipul soțului ei și ieși imediat.

— Cred că e gravidă, zise Armand. Katie, vreau să zic.

— Ce te face să crezi asta? Ți-a șoptit piticul?

— Era un drăcușor. Și nu. Felul cum și-a pus mâna pe abdomen când vorbea despre sfârșitul urii moștenite. Apoi Bernard a mângâiat-o cu multă tandrețe. Așa cum am văzut că făceai tu cu Annie când era însărcinată cu Honoré. O iubește.

— Se iubesc, încuviință Jean-Guy lingându-și degetele și reflectând puțin. Dacă e gravidă, motivul ar fi și mai solid.

— Dar în ce scop? întrebă Armand. Să pună capăt vrajbei sau să o întrețină? Prima variantă i-ar face fericiți, dar ar rămâne în sărăcie. A doua le-ar aduce o avere, dar cu ce preț? Ce își doresc ei pentru copilul lor? Bani sau liniște?

— Bani, răspunse Jean-Guy. Întotdeauna bani. Liniștea este pentru

oamenii cu un cont în bancă. Uită-te la ei. El zice că este tâmplar, dar în realitate e administrator de bloc. Iar ea e… ce e, mai exact? Stilistă aspirantă? N-o să facă niciodată bani, decât dacă se apucă de făcut costume pentru clovni. Și nici el. Iar acum așteaptă un copil? Nu, singura, ultima lor speranță este decizia judecătorească de la Viena.

— Katie zicea că nu crede că există niște bani.

— Ce era să zică? Sigur, partea mai sănătoasă din creierul ei îi spune că nu-i nicio avere la mijloc. Dar a fost crescută cu acest basm sumbru. Despre o avere colosală care se profilează la orizont. Cine nu visează la asta? Să nu-mi spui că, în adâncul sufletului ei, Katie Burke nu crede că există această avere. Și că e a lor.

Delir şi nebunie, se gândi Jean-Guy. Ca în mai toate basmele.

— Crede-mă, spuse el. Ăștia doi sunt amestecați până-n gât.

Armand îi povesti ce se întâmplase în camionetă.

— Crezi că a vrut să provoace un accident? întrebă Jean-Guy, uluit de ce auzise.

— Nu, cred că s-a simțit încolțit și a avut un acces de furie când l-am chestionat în legătură cu Katie.

Totuși, amândoi știau că furia își avea rădăcina în frică. Iar frica era cea care stătea la baza celor mai multe crime.

— Crezi că ei l-au omorât pe Baumgartner? întrebă Armand.

— Da. Cred că scrisoarea aceea conținea o informație care l-a făcut pe Baumgartner să se ducă la fermă. Benedict l-a întâlnit acolo și l-a omorât.

— De ce să-l omoare? întrebă Armand. Dacă scrisoarea avea ca scop să-l convingă pe Baumgartner să împartă averea, de ce trebuiau să-l ucidă?

— Pentru că în scrisoare nu se spunea asta. Katie minte. Noi nu știm ce scria în scrisoare. Baroana putea să dicteze ceva, să-i ceară lui Anthony să împartă averea, iar Katie să scrie cu totul altceva. Că Anthony trebuia să se ducă la fermă în seara când se va citi testamentul. Ceea ce a și făcut. Crezând că era dorința mamei lui.

— N-avem de unde să știm.

— Tocmai. Nu știm ce era în scrisoare. Poate Katie chiar spune adevărul.

Deși era clar că Beauvoir nu credea asta.

— Tot ce știm este că Baumgartner a citit-o, apoi s-a dus la fermă.

— O spui de parcă ar fi o relație cauză-efect, remarcă Gamache. Poate că s-a dus acolo din alt motiv.

— Adevărat.

— E interesant că ea știa de portretul lui Ruth. Probabil i-a spus Baroana, altă explicație nu văd.

— Dar asta nu înseamnă că era vorba despre el în scrisoare.

— Nu, ai dreptate, recunoscu Gamache. Deci pe scurt, avem două teorii. Prima: Katie a scris dorințele dictate de Baroană. A doua: nu le-a scris.

Beauvoir încuviință.

— Se pare că n-am avansat prea mult.

Se întâmpla așa de multe ori în ancheta unei crime. Se întâmpla să pară că se îndepărtau de adevăr, că se pierdeau în praful ridicat de tot felul de declarații contradictorii. Probe. Minciuni.

Dar apoi auzeau sau observau ceva și toate elementele care păreau incompatibile se îmbinau perfect.

— Tabloul ăla blestemat revine mereu în peisaj, spuse Jean-Guy. Chiar și Bernard Shaeffer l-a menționat când am discutat cu el azi.

Îi povesti lui Gamache cum a decurs interogatoriul.

— Deci a fost de față când Baumgartner l-a atârnat în biroul lui, zise Gamache. Apoi l-a ajutat să-și configureze laptopul.

— Oficial, ăsta era motivul pentru care se afla acolo. Apoi s-a transformat în altceva.

— Shaeffer ți-a spus că Baumgartner încerca să găsească o parolă nouă. A găsit-o?

— Dacă a găsit-o, a fost destul de deștept să nu i-o spună lui Shaeffer.

— După spusele lui Shaeffer, sublinie Gamache.

— Adevărat. Încercăm în continuare să găsim parola. Am răscolit toată casa, bineînțeles. M-am uitat chiar și pe spatele blestematului de tablou, dar n-am găsit decât numărul de serie.

Gamache încuviință, apoi se încruntă.

— Ce-ai văzut acolo?

— E vorba de o reproducere în serie limitată. Se numerotează astfel încât cumpărătorii să știe ce…

— Da, da, îl întrerupse Gamache. Știu. Avem și noi câteva, inclusiv una de-ale Clarei.

Se duse spre peretele unde era masa lungă de pin. Beauvoir văzuse tabloul de multe ori, inclusiv originalul din atelierul Clarei, chiar după ce-l pictase.

Acum, el și socrul său stăteau în fața lui.

Clara îl intitulase *Cele trei grații.* Dar, în loc să înfățișeze trei tinere

frumoase, goale și încolăcite într-o atitudine mai mult decât ușor erotică, ea pictase trei bătrâne din sat, îmbrăcate din cap până-n picioare. Printre ele, și Emilie, fosta proprietară a casei lui Gamache.

Erau zbârcite, încovoiate și firave și se țineau una de alta. Nu din teamă sau din slăbiciune. Dimpotrivă. Femeile hohoteau de râs. Tabloul degaja bucurie. Prietenie. Forță.

— Numărul reproducerii, spuse Jean-Guy întinzând mâna să ia tabloul imens de pe perete, este scris pe spate.

— De fapt… dădu să spună Gamache.

Dar era prea târziu. Jean-Guy îl luase deja din cui și îl întorsese.

Pe spate scria într-adevăr ceva. Dar era scrisul familiar al lui Gamache.

Pentru Reine-Marie, Grația mea. Cu dragoste eternă, Armand.

Jean-Guy se îmbujoră și, după ce îl puse repede la loc, se întoarse spre Armand care se uita la el și zâmbea.

— Nu e chiar un secret, comentă Armand. Sau un cod. Uite ce voiam eu să-ți arăt.

Gamache arătă colțul din dreapta jos al picturii, unde apăreau semnătura Clarei și numerele 7/12.

— Am mai văzut, zise Jean-Guy. Dar am crezut întotdeauna că era data la care a fost terminată.

— Nu. Este numărul reproducerii din serie. A șaptea din douăsprezece.

— A avut doar douăsprezece?

— Era înainte să devină cunoscută. Nu credea că o să vândă nici douăsprezece.

— Deci tabloul ăsta trebuie să valoreze…

Se opri și se uită lung la *Cele trei grații.* Și la număr. Apoi bombăni.

— Hm. Atunci ce-i cu numărul de pe spatele tabloului lui Baumgartner?

Gamache ridică din sprâncene. La fel și Jean-Guy, care se duse repede la telefonul din bucătărie și formă un număr.

— Cloutier? Tabloul din biroul lui Baumgartner. Da, bătrâna nebună. Are un număr pe spate. L-ai notat? Poți să te duci până acolo să verifici? Sau, și mai bine, adu tabloul. Nu, nu glumesc. Nu, n-am de gând să-l atârn în biroul meu. Ține-l lângă masa ta de lucru. Bine, atunci întoarce-l cu fața la perete. Nu-mi pasă. Ia numărul ăla și încearcă-l pe laptop. Ajung și eu într-o oră.

Beauvoir închise și se întoarse spre Gamache.

— Vom afla curând. Nu știu ce vom găsi pe acel laptop, dar eu în

continuare pun pariu că ăștia doi – arătă cu capul spre living – sunt băgați până deasupra tunsorilor lor ridicole. Cred că Anthony Baumgartner era un tip lacom. Șmecher. Un infractor. Și nu cred că avea vreo intenție să împartă averea cu nimeni.

— Și crezi că de-asta a fost omorât?

— Da. Tu nu?

Gamache se uită spre ușa închisă și Jean-Guy, care îl cunoștea bine, ghici la ce se gândea.

— *Patron,* știu că ai vrea să nu fie Benedict. Îți place. Și mie îmi place. Ți-a salvat viața. Dar…

— Tu chiar ai impresia că ăsta e motivul pentru care nu cred că a fost Benedict? întrebă Armand. Pentru că a făcut o faptă bună?

— O faptă chiar foarte bună, spuse Beauvoir.

— Adevărat, dar noi am arestat prea mulți criminali simpatici ca să ne lăsăm înșelați. Doar că eu nu văd nicio probă. Că au mințit, da. Dar, dacă toți cei care ne-au mințit ar fi și criminali, ar fi măcel pe străzi. Eu nu cred.

— Nu vrei să crezi.

— Arată-mi o dovadă și o să cred.

— Chiar tu spuneai că, în cazul de față, e important să separăm faptele de minciuni. Ei bine, uite un fapt: Benedict a fost la fermă în același timp cu Baumgartner. A avut ocazia și mobilul. Pun pariu că sub mormanul ăla de dărâmături vom găsi barosul sau naiba știe ce armă a folosit. Apoi povestea lor se va prăbuși la fel cum s-a prăbușit casa. Cu ei înăuntru.

Cei doi erau obișnuiți să se contrazică. Să se conteste unul pe altul. Să conteste teorii, să pună la îndoială probe. Nu era nimic nou sub soare. Numai că, de data asta, exista o ușoară agresivitate, și Armand știa de ce.

Refuza el să vadă ceea ce era atât de clar pentru Beauvoir? Ceea ce ar fi atât de clar și pentru el dacă n-ar mai simți acel corp tremurând peste corpul său și n-ar mai auzi țipătul? Al unui tânăr îngrozit că va muri, dar care instinctiv îl protejează pe unul dintre semenii săi. Un necunoscut, la urma urmei.

Ar fi putut un astfel de om, cu doar câteva ore mai devreme, să curme o viață?

Armand cunoștea răspunsul. Da. Primul era un gest instinctiv. Al doilea, un act bine gândit. Premeditat. Și poate, la un nivel profund, tot instinctiv.

Un părinte ar face multe pentru copilul său. Și, dacă asta ar însemna să omoare pe cineva din familia Baumgartner – cum le spusese Katie? –, acei

mizerabili, cărpănoși, escroci și mincinoși, atunci ce mai contează?

Da, Armand trebuia să recunoască. Ar fi putut fi Benedict.

Se întoarseră în living și Jean-Guy își luă rămas-bun, explicându-le că trebuia să se întoarcă la Montréal.

Myrna se ridică în picioare.

— Plec și eu. Negresele alea nu se mănâncă singure.

— Parcă ziceai că ai lăsat un castron de supă ca să vii încoace, remarcă Reine-Marie conducând-o până la ușă.

— N-ai auzit tu bine, replică Myrna.

— Și noi? întrebă Katie.

— Tu ești liberă să pleci, spuse Beauvoir.

— Și eu? întrebă Benedict.

După un moment de ezitare, Beauvoir încuviință.

Cei doi le mulțumiră soților Gamache pentru ospitalitate.

— Și pentru cauciucuri, adăugă Benedict cu un zâmbet pe care Gamache, cu o zi în urmă, l-ar fi găsit dezarmant, dar care acum știa că ar putea fi calculat. N-am să uit.

— Nici eu, îl asigură Armand, strângându-i mâna.

Apoi se întoarse spre Katie.

— Să știi că mie chiar îmi place căciula lui Benedict.

După ce îi privi plecând, Beauvoir îi zise lui Gamache:

— Data viitoare când îi voi vedea, o să am un mandat de arestare.

Gamache își puse cizmele, paltonul și căciula.

— Scoți câinii la plimbare? întrebă Beauvoir punându-și mănușile.

— *Non.* Merg și eu la Montréal.

— Bine. Te duc. Rămâi să dormi la noi, dacă vrei.

— *Non, Merci.* Mă duc cu mașina mea. Mă întorc acasă după aia.

— Cum stai cu ochii?

— Sunt foarte bine.

Beauvoir ezită, privindu-și socrul cu atenție.

— Eşti sigur?

— N-o să mă acuzi din nou că sunt orb, nu?

— Doar că nu vezi niște lucruri evidente, care i-ar sări în ochi până și nepoțelului tău, spuse Beauvoir. Dar probabil că poți să conduci.

Gamache râse și îi ură noapte bună ginerelui său, apoi se duse să-i explice lui Reine-Marie că trebuia să se ducă până în oraș, dar că se întorcea mai târziu.

— Vrei să vin cu tine? întrebă ea.

— *Non, mon coeur*…

Chiar atunci sună telefonul.

— Răspund eu, zise el și se îndreptă spre birou.

Când să ridice receptorul, se opri. Numărul afișat pe ecran îi era cunoscut.

Aruncă o privire în living, apoi închise ușa cu piciorul.

— *Oui, allô,* spuse el.

Propria voce îi suna ciudat în urechi. De un calm neobișnuit, în timp ce inima îi bătea cu putere.

— *Monsieur* Gamache? întrebă un bărbat de la celălalt capăt al firului. Arnold Gamache?

— Armand. *Oui.*

— Doctorul Harper la telefon. Sunt unul dintre medicii legiști de la *Montréal.* Mă tem că am să vă dau o veste proastă.

Gamache simți că îl apucă amețeala. Că i se face rău.

Annie? se gândi el. Honoré? Avusese loc un accident?

Deși se ținea drept, puse o mână pe birou ca să se sprijine. Pregătindu-se să primească lovitura.

— Spuneți.

— Am găsit numele și numărul dumneavoastră de telefon asupra unui cadavru care tocmai ne-a fost adus. N-avea niciun act de identitate.

— Continuați.

Simțea niște furnicături în extremități, care înghețară brusc. Pentru o clipă crezu că o să leșine.

— Sex masculin. Peste 1,80 metri înălțime. Slab. De fapt, scheletic. Îmbrăcat în haine de femeie.

Armand se așeză pe scaun și închise ochii, ducând o mână tremurândă la frunte. Expiră.

Nu era Annie. Nu era Honoré.

— Pare a fi un transsexual în stadiu preoperator, continuă legistul. Avea la el datele dumneavoastră de contact pe o bucată de hârtie în geantă.

— La ea… îl corectă Gamache oftând.

— Poftim?

— La ea. Poartă un palton roz? Cu volane?

— Dacă la avut, acum nu-l mai are. E fără palton. Fără ghete, fără mănuși. Era aproape dezbrăcat.

— Dezbrăcată.

— O cunoașteți?

— Era singură? întrebă Gamache, dându-și seama de implicații. Mai era cineva cu ea când a fost găsită?

— Un alt cadavru, vreți să spuneți?

— O fetiță. De vreo șase ani.

— Nu știu să vă spun. Eu n-am primit decât cadavrul ăsta.

— Atunci verificați, spuse Gamache forțându-se să nu se răstească. Vă rog.

În mod normal, legistul, proaspăt angajat, nu ar fi primit ordine prin telefon de la un străin, însă omul acesta vorbea cu atâta autoritate, încât se pomeni spunând:

— O clipă, vă rog.

Și se duse să verifice.

Gamache aștepta. Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe. Aștepta. Și aștepta. În sfârșit, doctorul Harper reveni la telefon.

— Nu. Nu e nicio fetiță. Cel puțin, nu la morga asta. Sunteți Gamache, șeful Sûreté?

— Da.

— Știți cine este persoana decedată?

— Cred că da. Dar ar trebui s-o văd. De ce a murit?

— Pare a fi vorba de o supradoză. Încă facem teste.

— Ajung într-o oră.

— Da, domnule.

Armand se îndreptă spre ușă, apoi se răzgândi și, întorcându-se, luă niște seringi din sertarul încuiat al biroului.

Apoi plecă.

•

Gamache stătea lângă masa metalică de autopsie și se uita la hainele etichetate și stivuite pe o măsuță alăturată. O bluză de nailon violet-aprins, cumpărată pentru că semăna cu mătasea, presupunea el. O fustă scurtă din imitație de piele. Ciorapi din plasă rupți.

Apoi își întoarse privirea spre trupul descărnat și văzu toată osteneala pe care și-o dăduse pentru oameni cărora nici nu le păsa. Peruca blondă ciufulită îi stătea într-o parte. Stratul gros de machiaj, aplicat cu grijă în dimineața aceea, cursese. Oricum, nimic nu putea acoperi crustele și rănile de pe față.

În locul acela mizerabil, ea țintise frumusețea.

Se uită pe corp în jos, cuprins de o tristețe copleșitoare.

Legistul și tehnicianul, auzindu-l pe șeful Sûreté murmurând ceva ce semăna cu ultima împărtășanie, se retraseră.

Mai mult de jenă decât din respect pentru intimitate.

Gamache își făcu cruce și se întoarse spre ei.

— O chema Anita Facial, spuse el.

Când tehnicianul începu să râdă zgomotos, Gamache îl reduse la tăcere cu o privire aspră.

— Sigur, nu era numele ei de naștere. Nu știu care era. Dacă aveți nevoie de ajutor pentru a-i găsi cea mai apropiată rudă, să mă anunțați. Am să văd ce pot să fac.

Gamache observă pielea marmorată, venele albastre. Groaza din ochii injectați de sânge. Nu fusese o moarte liniștită. Anita nu plecase plutind pe un nor de extaz. Fusese smulsă din viață.

— Carfentanil, spuse el.

— Cum? întrebă legistul.

— Un stupefiant analog cu fentanilul. Un opioid.

— Are dreptate, domnule, confirmă tehnicianul, care se dusese la calculator. Ne-au venit rezultatele analizelor de sânge. Are carfentanil în sistem. Dar nu mult.

— Nici nu trebuie mult, zise Gamache.

— N-am auzit de el, spuse doctorul Harper. Dumneavoastră aveți cunoștință? E un opioid nou?

— Relativ nou. Nou pe străzi.

Legistul scoase un oftat lung și murmură:

— Droguri nenorocite.

— Îmi dați voie? întrebă Gamache înainte să atingă brațul Anitei.

Corpul ei era plin de tatuaje ce păreau făcute de niște amatori. Inimi. Fluturi. Pe dosul unei mâini scria *Esprit.*

Spirit.

Iar pe cealaltă, *Espoir.*

Speranță.

Esprit. Espoir.

Dar pe Gamache îl interesa antebrațul stâng. Tot ceva scris, mâzgălit de o mână diferită, dar familiară.

Nu un tatuaj, ci ceva scris cu markerul.

David.

Și după nume, cifra 2.

Doctorul Harper se duse la calculator și îi spuse ceva tehnicianului, care apăsă câteva taste.

— Drace! exclamă el întorcându-se spre legist, care se uită pe ecran, apoi se întoarse spre Gamache.

— Au fost șase decese în Montréal în ultimele trei zile. Patru de azi-dimineață. Toți oameni ai străzii. Toți narcomani. Toți același drog. Ce substanță e asta?

Dar Gamache nu răspunse. Oricum, întrebarea era retorică. Legistul știa foarte bine ce era. Un coșmar.

Gamache simți că îi stă inima în loc.

Era prea târziu. Drogul ajungea pe străzi. Deja șase morți. Aruncă o privire spre Anita. Șapte.

Și totuși nu primise nicio veste de la polițiștii sub acoperire. Amelia încă nu găsise nimic. Poate că aveau de-a face cu niște testări, un fel de degustare.

Grosul drogurilor va ajunge în curând pe străzi. În câteva ore, poate. Dar mai avea puțin timp.

— Puteți să-mi arătați fotografiile de la autopsii? întrebă Gamache apropiindu-se de calculator.

Aceștia se executară.

— Dați zoom pe antebrațul stâng.

Mai întâi unul, apoi încă unul. Apoi încă unul.

— Drace! se miră tehnicianul. Nouă ne-a scăpat.

Gamache nu răspunse. Se uita la imaginile de pe ecran. Victimele aveau câteva lucruri în comun.

Toți erau narcomani. Toți muriseră din cauza carfentanilului. Toți aveau cuvântul David scris cu grijă pe antebrațul stâng. Deși numerele erau, în majoritatea cazurilor, diferite.

— Ce semnifică? întrebă legistul.

— N-am nicio idee, răspunse Gamache fără să-și ia ochii de la ecran.

— Dacă un puști ia o supradoză de carfentanil, întrebă legistul, există vreun blocant? Vreun antidot?

— Naltrexonă, spuse Gamache. O primesc Sûreté și poliția locală. Dar…

Dacă tot carfentanilul ar ajunge pe străzi, substanța n-ar fi nici pe departe suficientă. Și nici suficient timp pentru administrare. Carfentanilul ucidea

atât de repede, încât șansele de salvare erau aproape nule dacă nu se intervenea imediat.

Gamache se întoarse la trupul Anitei Facial. Parcă îi și auzea vocea blândă când îi lăsase mesajul în după-amiaza aceea.

O găsise pe fetiță. Avea să o țină în siguranță până venea el s-o ia. Dar el nu venise. Și nici ea nu-și ținuse promisiunea. Iar acum fetița era tot pe străzi. Singură.

În toiul nopții și pe zăpadă!

— Să ne ferească Dumnezeu de o astfel de moarte, murmură el plecând de la morgă și întorcându-se la mașină.

Dar știa că Dumnezeu nu avea nicio legătură. El era singurul responsabil. Și nicio rugăciune, oricât de înfocată, nu putea să oprească tăvălugul.

Odată ajuns în mașină, departe de urechi străine, dădu un telefon:

— Ce dracu' faci? se auzi o voce răgușită.

— Gamache la telefon.

— Fir-ar! Scuze, domnule, șopti tânărul. Dar nu pot să vorbesc.

— Vreun semn de carfentanil? A ajuns pe străzi?

— Nu, niciun semn. Dar toți sunt în așteptare.

— E o fetiță, spuse Gamache. Cu căciulă roșie. Cinci-șase ani. Vreau s-o găsești.

— Nu pot.

— Nu e o rugăminte, e un ordin.

— Dar, domnule, Choquet e în mișcare. Cred că l-a găsit.

— Pe David?

— Da. Nu mai pot să vorbesc. Dacă mă vede cineva…

Gamache știa că riscase enorm sunându-l. Oamenii fără adăpost nu se plimbau pe stradă vorbind la telefon. Dar acum trebuia să facă o alegere.

Fetița sau drogul.

În realitate, nu avea de ales.

— Rămâi cu ea, spuse el. Vă reperăm noi. Ai naltrexona la tine?

— *Oui.*

— Baftă.

Îi telefonă omologului său de la poliția din Montréal pentru a-l pune în alertă.

— Recepționăm semnalul telefonului mobil, îl anunță comandantul echipei de intervenție. Suntem gata să acționăm imediat ce primim ordinul.

— Veți avea nevoie de măști.

— Avem. Acum sunteți acolo?

— Aproape.

— Să sperăm că ăsta e momentul potrivit.

Comandantul închise și Gamache se îndreptă spre inima putredă a orașului pe care îl iubea.

•

Când Beauvoir ajunse după miezul nopții la cartierul general al Sûreté, agenta Cloutier era încă la biroul ei.

Ruth, rezemată de perete și strângând la gât vălul albastru și rupt, îl întâmpină cu o privire încruntată când intră în biroul serviciului Omoruri.

— Scuze, i se adresă el lui Ruth întorcând-o cu fața la perete.

— Îl am aici, spuse Cloutier referindu-se la numărul pe care el îl văzu scris pe spatele tabloului. Dar te așteptam pe tine.

— Mersi, răspunse Beauvoir trăgându-și un scaun și făcându-i semn să înceapă.

•

— Unde e? întrebă Amelia uitându-se în jur.

Se aflau pe o alee, pe care intraseră din altă alee, care pornea dintr-o străduță lăturalnică. Imposibil de găsit, doar dacă te rătăceai. Amelia era sigură că nu figura pe nicio hartă a orașului.

Dar, dacă o găseai, n-o mai uitai niciodată. Și probabil nu mai aveai nicio șansă să ieși de-acolo.

Cu toate simțurile în alertă, își ascuți privirea și ciuli bine urechile.

— Cine? se auzi o voce.

Era profundă. Calmă. Amuzată.

Nu mai era băiatul, ci altcineva, care vorbea din pragul unei uși.

Amelia se întoarse și descoperi o siluetă. Un om cu brațele încrucișate. Cu picioarele depărtate. O privea.

Era tânăr, constată ea. Avea ceva ce le lipsea tuturor celorlalți care se adunaseră pe alee.

Cu excepția ei.

Carne pe oase. Și o voce plină de viață. Omul acesta era perfect viu. Și, asemenea ei, foarte vigilent.

— David, spuse ea.

— Da, am auzit că îl cauți.

— Tu ești David?

El începu să râdă și ieși din pragul ușii. Dar în alee era întuneric și

Amelia nu îl vedea bine. Bărbatul îi aruncă un pachețel băiatului, care îl prinse din zbor, apoi se făcu nevăzut.

— Nu, răspunse el. Nu sunt David. Îl cunoști deja. Chiar foarte bine.

Rotițele din mintea Ameliei se învârteau nebunește, îi scăpase ei ceva?

— Arătați-i, zis bărbatul.

Narcomanii și dealerii rezemați de peretele acoperit de urină înghețată își ridicară mânecile.

Toți aveau cuvântul „David" scris pe antebraț.

Apoi bărbatul își ridică și el mâneca. În ciuda distanței, Amelia văzu tatuajele. Dar nu și numele.

Ce însemna asta? Mintea Ameliei căuta cu febrilitate un răspuns. Cu siguranță însemna ceva.

Toți ceilalți aveau cuvântul „David" scris pe antebraț. Inclusiv ea. Toți, în afară de el.

Individul ăsta cu siguranță mințea. El era David. N-avea niciun rost să-și scrie propriul nume pe antebraț. Nu?

Instinctiv, Amelia înțelese repede că bărbatul nu mințea. N-avea de ce. El controla situația.

Dacă spunea că îl cunoaște deja pe David, trebuia să-l creadă pe cuvânt. Dar cine era David? Când se cunoscuseră? Când îi scrisese numele pe braț, desigur. Numai că ea nu-și mai amintea nimic de-atunci. Tabula rasa. Leșinase, mult prea drogată ca să-și mai amintească ceva.

Se trezise câteva ore mai târziu, cu o inscripție făcută cu markerul pe braț.

David. Apoi cifrele 1 4. De fapt 1/4.

Oare de ce individul ăsta își scria numele pe narcomani?

— Dumnezeule! murmură ea.

David nu era un bărbat. Nici măcar nu era om.

David era drogul.

Capitolul 36

— Fir-ar să fie! spuse Beauvoir.

Se lăsă pe speteaza scaunului cu ochii la ecranul calculatorului.

Nu funcționase. Parola nu era numărul de pe spatele tabloului.

Și fusese atât de sigur că o găsise! Îi ceruse agentei Cloutier să-l reintroducă. De încă două ori.

Nimic.

— Îmi pare rău, *patron.* Era o idee bună.

Beauvoir se gândi că situația era probabil disperată, din moment ce Cloutier îl trata cu condescendentă.

— O găsim noi până la urmă, continuă ea, fără să reușească să-l consoleze. Dar am o veste. Bernard Shaeffer mi-a dat informațiile despre contul offshore și datele de acces. Este un cont numerotat din Liban. Stai să-ți arăt.

Deschise pagina și acolo, foarte clar, apăreau numele lui Anthony Baumgartner și suma. Puțin peste șapte milioane de dolari.

Beauvoir ridică din sprâncene.

— Mult, dar mă așteptam la mai mult.

— Și eu. Cifrele nu corespund. Dacă ne luăm după extrasele de cont, clienții i-au „dat" lui Baumgartner câteva sute de milioane. Unde-i restul?

— Într-un alt cont, sugeră Beauvoir dus pe gânduri. Al unei alte persoane.

— Shaeffer? întrebă agenta Cloutier.

Inspectorul-șef Beauvoir dădea din cap, dus pe gânduri.

Un alt posibil mobil al crimei. Dacă Baumgartner își dăduse seama că fostul său iubit nu era chiar atât de prost și nici atât de intimidat pe cât crezuse el? Dacă descoperise că Shaeffer fura de la el?

Îi ceruse explicații lui Shaeffer. Și acesta îl omorâse. N-avea altă soluție dacă voia să scape de Baumgartner și să păstreze prada.

Beauvoir se uită la tablou, apoi îl întoarse cu fața, astfel că Ruth îl privea din nou încruntată.

— O parolă poate cuprinde și simboluri pe lângă cifre și litere, nu?

— Da. Chiar e mai bună, mai sigură, dacă se folosesc și simboluri. De ce?

— Uite, un simbol. Și niște cifre.

Arătă cu degetul spre colțul din dreapta jos.

•

Gamache conducea încet pe strada Sainte Catherine, uitându-se în stânga și-n dreapta.

Găsi un loc de parcare, opri și coborî din mașină. Telefonul său era conectat cu cel al agenților care o urmăreau pe Amelia, din ce în ce mai aproape de laboratorul clandestin.

Dar acum Gamache trebuia să găsească pe altcineva.

— O fetiță mică, se adresă el unei prostituate. De cinci sau șase ani. Cu o căciulă Red Canadiens.

— Ție nu-ți trebuie o fetiță mică, ci una mare, răspunse prostituata apucându-și sânii cu mâinile.

— Nu la asta mă referem, ripostă el pe un ton atât de sever, încât femeia lăsă mâinile în jos și își încetă jocul.

— Ești taică-su? întrebă prostituata. Bunică-su?

— Sunt un prieten. Ai văzut-o?

— Da, în după-amiaza asta, cu Anita.

— Anita e moartă.

— Nu se poate! Și Anita? se miră femeia uitându-se în stânga și-n dreapta pe stradă. Nu pot să te ajut. Încerc și eu să supraviețuiesc.

— Vrei să supraviețuiești? întrebă el întinzându-i o bancnotă de 50 de dolari. Atunci nu mai sta pe străzi.

— Și să mă duc unde, scumpete? La tine acasă? O să mă ajutați tu și amabila de nevastă-ta? Cară-te de-aici și lasă-mă să-mi fac treaba.

— Nu glumesc, spuse el. A apărut un nou drog care ucide. Pe Anita a omorât-o. Ferește-te de el.

— Îmi pari un om de treabă. Hai să-ți dau un sfat. Ferește-te de locul ăsta.

Dar el nu putea să plece, bineînțeles. Sub ochii prostituatei, o luă în sus pe stradă, apoi se întoarse pe celălalt trotuar.

Îi amorțise fața din cauza gerului. Din când în când, trebuia să se întoarcă cu spatele la vânt ca să poată respira. Dar nu renunța.

Întreba narcomani, prostituate și travestiți pe jumătate înghețați.

Dar, deși cei mai mulți știau cine era fetița, niciunul nu știa unde se află.

Apoi a văzut-o. O pată de culoare roșie. Pe o alee. Dispărând în pragul unei uși.

Se duse repede după ea. Când ajunse la ușă, o deschise brusc și văzu un bărbat care o ținea pe fetiță de mână. O ducea spre o cameră în capătul culoarului.

Gamache strigă, iar bărbatul, uitându-se în spate și văzându-l, o împinse pe fetiță în cameră și trânti ușa.

Gamache o rupse la fugă după ei, dar ușa era încuiată. Bătu cu pumnul în ea.

— Deschide!

Cum nu primi niciun răspuns, începu să împingă cu umărul. O dată. Și încă o dată.

Până la urmă reuși s-o spargă și năvăli în cameră.

Înăuntru era un bărbat. De vârstă mijlocie, dacă nu chiar mai bătrân. Neîngrijit. Cu ochii roșii, adânciți în orbite.

O ținea pe fetiță în fața lui, strângând-o de gât cu mâna lui mare.

— Dă-mi-o, spuse Gamache înaintând spre el.

— Eu am găsit-o, ripostă bărbatul apăsând și mai tare pe gâtul ei. E a mea.

— Trebuie să-i dai drumul.

— Nu vreau.

Gamache îngenunche și se uită în ochii fetiței. Dar privirea ei era goală. Se uita absentă drept înainte. Stătea cu gura deschisă și respira sacadat. Căciula îi căzuse și Gamache văzu că părul blond era murdar și încâlcit.

— Vrei să închizi ochii? o întrebă el cu blândețe.

Dar ea continua să privească în gol.

— O să fie bine. Nimeni n-o să-ți facă niciun rău.

Dar bănuia că fetița mai auzise aceste cuvinte. Chiar înainte să i se facă rău. Poate un rău ireparabil.

— Am venit să te ajut, spuse el. Poate nu mă crezi, dar este adevărat.

Apoi se ridică în picioare.

— Nu vreau să-i fac niciun rău, se adresă el bărbatului. Dar o să-ți fac ție, dacă nu-i dai drumul în clipa asta…

— Du-te-n mă…

Mai mult nu apucă să spună.

Gamache făcu iute un pas mare spre el și îl lovi atât de tare în față, încât îi sparse nasul. Bărbatul căzu, cu fața plină de sânge, în timp ce Gamache se aplecă și o luă pe fetiță în brațe.

— Totul va fi bine, șopti el ținând-o strâns și întorcându-i privirea fixă de

la bărbatul căzut. Totul va fi bine. Ești în siguranță.

În spatele său se auzeau strigătele bărbatului. Pe coridor, strigătele deveniră tot mai slabe, în timp ce Gamache se îndepărtă cu fetița în brațe și ieși în noaptea geroasă.

În mașină, îi puse fetiței centura de siguranță și îi oferi o ciocolată din torpedou. Jean-Guy credea nu știe de ascunzătoare, dar se înșela.

Însă fetița o ținea în fața ei. Ca un preot care ține crucea.

— Pe mine mă cheamă Armand, spuse el întorcând mașina pe Sainte Catherine.

Avea o voce calmă. Intenționat autoritară.

— Sunt polițist. Acum ești în siguranță. Îți garantez. Am o nepoată de vârsta ta. Locuiește la Paris. O cheamă Florence. Noi îi spunem Florie. Are o soră mai mică, pe care o cheamă Zora. Pe tine cum te cheamă?

Dar fetița rămase mută. Încremenită. Nici nu clipea.

Chiar atunci telefonul lui Gamache prinse viață.

— L-am găsit, îl anunță agentul. Laboratorul este într-o clădire abandonată, la capătul unei străduțe laterale care dă în St.-Andre, la nord de Sainte Catherine. Amelia e înăuntru. Să intrăm după ea?

Gamache trase pe dreapta și puse mâna pe telefon, pregătit să spună nu, dar comandantul din Montréal i-o luă înainte.

— Nu, răspunse acesta scurt. Așteptați-ne. Suntem la cinci minute de voi. De dumneavoastră suntem și mai aproape, domnule inspector-șef.

Gamache știa despre ce zonă vorbeau agenții. Iar el era la doi pași de ea. Se uită la fetiță. Nu putea s-o lase singură în mașină. Dar nici nu putea s-o ia cu el.

Căutând cu privirea pe stradă, găsi soluția.

— Domnule Gamache? se auzi impacientată vocea comandantului de operațiuni din Montréal.

— Ajung în două minute, spuse el.

Opri mașina în mijlocul străzii și o luă pe fetiță în brațe, șoptindu-i calm, cu blândețe:

— Totul va fi bine. Ești în siguranță.

Dar, chiar în timp ce spunea asta, se întrebă dacă nu cumva era cea mai mare minciună de până atunci.

Deschizând ușa restaurantului, se uită în jur, apoi se îndreptă spre chelnerița care îl servise cu două zile în urmă.

— Mă numesc Gamache. Sunt de la Sûreté du Quebéc și trebuie să plec.

Te rog, ai grijă de ea până mă întorc eu sau trimit pe cineva de la Sûreté.

— Îți bați joc de mine?

— Trebuie, insistă el.

O așează pe fetiță la o masă și se întoarse spre chelnerița obosită.

— Te rog.

Ea îl privi o clipă în ochi, apoi încuviință scurt.

— *Merci.*

Gamache scoase portofelul și îi dădu toți banii din el. Apoi îngenunche lângă fetiță și îi cuprinse obrajii murdari între mâinile lui mari. Scoțând batista din buzunar, o șterse pe față și îi spuse încet:

— Totul va fi bine. Doamna aceasta drăguță o să-ți aducă o ciocolată caldă și ceva de mâncare. N-o să-ți facă nimeni nimic rău.

Ridicându-se în picioare, o privi pe chelneriță în ochi.

— Ne-am înțeles, da?

Femeia se încruntă, părând nemulțumită. Dar Gamache își dădu seama că doar se prefăcea.

Fetița o să fie în siguranță.

Ieși, alergând pe stradă printre mașini, și intră pe St.-Andre. Scoase telefonul și îl sună pe Jean-Guy.

Sună o vreme, în timp ce el alerga.

— *Patron…*

— Au găsit laboratorul. Pe o stradă care dă în St.-Andre, la nord de Sainte Catherine. Poți să te orientezi după semnalul meu. Și, Jean-Guy, e o fetiță în restaurantul la care am fost noi, pe Sainte Catherine. Spune-i lui Lacoste să se ducă s-o ia. Repede.

Fără să mai aștepte răspuns, se întoarse la harta de pe ecran și la punctul albastru care pulsa. Și la punctul alb. De la orizont. Care se apropia.

Beauvoir se ridică în picioare și duse instinctiv mâna la sold. Pistolul era acolo.

— Trebuie să plec, anunță el.

— Dar tocmai am găsit parola. Avem acces la date.

Însă Cloutier vorbea deja numai cu Ruth, care continua s-o privească încruntată. Deși părea că zărește ceva departe, foarte departe.

•

— Cum adică pleci? întrebă soțul lui Lacoste.

— Plecăm amândoi. Trebuie să… mă duci cu mașina.

În timp ce vecina lor rămase să aibă grijă de copii, ei se îndreptară spre

centrul orașului.

— Mi se pare o zonă cam periculoasă, spuse soțul lui Isabelle uitându-se în jur.

— Se poate și mai rău, răspunse femeia privind pe geam și gândindu-se la colegii ei.

•

Ameliei îi era cald. În sfârșit.

Frigul care îi pătrunsese până la oase își slăbea strânsoarea. Se înmuia.

Căldura i se răspândea încet în corp, radiind prin artere și vene.

Simțea cum i se relaxează mușchii. Se destind. Era… minunat.

Se încordase și se zbătuse, dar o țintuiseră la pământ. Aici. În laboratorul pe care se chinuise atâta să-l găsească.

Îl urmase pe bărbat până în subsolul clădirii, unde descoperise ceva ce nu mai văzuse decât la cursurile de la academie. În filmările demonstrative cu descinderi efectuate de poliție în diverse laboratoare clandestine.

Sute de oameni lucrau în fața unor mese lungi. Purtau echipament de protecție. Măști. Mănuși de cauciuc. Halate. Fiecare avea în față câte o balanță de înaltă precizie, care măsura miligrame.

— Nu te apropia prea mult, o avertizase bărbatul. Știai că rușii au folosit carfentanilul la o luare de ostatici de-acum câțiva ani? L-au pompat în sistemul de alimentare cu aer, ca să adoarmă pe toată lumea. Numai că habar n-aveau ce făceau, adăugase el râzând. I-au omorât pe aproape toți atacatorii și sute de ostatici.

— Știu doar că este folosit ca tranchilizant pentru elefanți, spusese Amelia ținându-se cât mai departe de mesele lungi și movilele de praf alb.

— Era. Dar aici, zisese el arătând spre mese, avem de-a face cu o nouă generație. O evoluție. Un lucru minunat, dar care te cam derutează. De exemplu, când ne-a picat rahatu' ăsta în mâini acum câteva luni, știam ce este, dar nu știam în ce dozaj se folosește.

Vorbea pe un ton firesc, de parcă discutau despre o rețetă de supă.

— Așa că am experimentat. Pentru că se apropia data când trebuia pus pe piață, am început să-l testăm pe diverse persoane, să vedem cum reacționează.

Amelia se uitase la brațul ei. Apoi la el.

— Am înțeles. Ai scris pe cobaii tăi.

— Da. Numele drogului, David, și doza. Tu ai primit un sfert de gram. Alții n-au fost atât de norocoși. Dar acum știm care este doza perfectă. Nu

vrem să ne omorâm prea mulți clienți. Bine, dacă sunt atât de proști și iau mai mult de o doză… asta e. Înseamnă că sunt prea dobitoci ca să trăiască. Asta înseamnă evoluția.

— Nenorocitule! Mi-ai dat rahatul ăla?

— A cui e vina? Apari din senin. Pui întrebări. Îmi bați dealerii. Doar nu-ți imaginai c-o să vii aici și-o să faci tu legea? Chiar credeai c-o să te las?

Începuse să râdă, apoi redevenise serios.

— Știu cine ești. Nu ești Chiorul. Ești la fel de oarbă și de proastă ca toți ceilalți, Amelia Choquet. Cadet la Academia de Poliție.

— Fost cadet. M-au dat afară.

— Mmm, da. Pentru trafic. Și totuși, în loc să te aresteze, te-au dat afară. Cum vine asta?

— Tu cum crezi? O, ia stai. Crezi cumva că e o înscenare? Da, e logic după mintea ta, cap pătrat. Ăia mă dau afară, eu mă mut într-o gaură de șobolan cu un drogat și stau pe-aici să-mi înghețe curu'. Visul vieții mele. Ce deștept te crezi! Dar noi doi știm că ăsta – Amelia arătase spre mesele lungi – ți-a căzut pleașcă. Și ai nevoie de ajutor ca să-l păstrezi. Când o s-ajungă pe străzi, toți polițiștii corupți, capii mafiei, gangsterii și alții care aspiră la șefia cartelurilor vor fi pe urmele tale. Ai dreptate. Nu sunt Chiorul. Am doi ochi buni și pe tine te văd căsăpit într-o fundătură. Ai nevoie de mine.

El încuviințase. Apoi, uitându-se undeva în spatele ei, ridicase din sprâncene.

Amelia simțise niște mâini care o prinseseră de umeri și încercau s-o pună la pământ. Se zbătuse și, la un moment dat, când credea că a scăpat, primise o lovitură care o doborâse și aproape că își pierduse cunoștința. Amețită, fusese întoarsă cu fața în sus, astfel încât să-l privească în ochi.

— Nu cred, șoptise bărbatul lăsat cu un genunchi pe pieptul ei. Ești prea periculoasă. Trădezi pe oricine și orice și până la urmă o să mă trădezi și pe mine.

Se ridicase în picioare și îi făcuse semn unui om de-al său.

— Fă-i-o. Pe urmă arunc-o afară.

Amelia încercase să se ridice, să se zbată, țipase. Și simțise acul intrându-i sub piele.

Apoi simțise o căldură care devenea din ce în ce mai intensă. Până când a început să ardă. Până când sângele i s-a transformat în lavă.

Deschisese gura să țipe, dar își dăduse ochii peste cap. Apoi se înroșiseră.

•

Gamache îi găsi pe agenți pregătiți, cu armele scoase.

Îi făcură semn spre ușă, unde stăteau de pază doi bărbați înarmați până în dinți.

Apoi arătară în sus. Alte gărzi stăteau pe scara de incendiu și pe acoperișurile clădirilor învecinate.

Gamache încuviință, apoi se retrase pe alee. Întorcându-se, dădu nas în nas cu comandantul Diviziei Tactice și cu echipa de intervenție.

— Doi la intrare, șopti Gamache. Doi pe scara de incendiu din față și trei pe acoperiș.

Făcu un semn și comandantul încuviință.

— Am înțeles, spuse acesta și îi dădu lui Gamache o mască. Sunteți înarmat?

— Nu.

— S-ar putea să am necazuri din cauza asta, dar…

Îi puse lui Gamache o armă automată în mână.

— *Merci.*

— Intrăm noi primii.

— Bineînțeles.

Comandantul făcu un semn în spate. Armele fură ridicate și, cu câteva focuri rapide cu amortizor de zgomot, gărzile căzură una după alta.

Chiar când se pregătea să pornească în urma comandantului, Gamache simți o mână pe umăr.

Era Beauvoir, cu pistolul în mână.

— *Patron,* șopti Beauvoir.

— Lacoste?

— Se duce acum după fată.

În timp ce vorbea, Beauvoir stătea cu ochii lui ageri ațintiți spre ușă, urmărind echipa tactică intrând.

Dădu să pornească, dar Gamache îl opri.

— Amelia Choquet e înăuntru.

— Deci până la urmă ea te-a condus la droguri, spuse Beauvoir. Drogată nenorocită. Ce ți-am…

— E cu noi. Execută ordinele mele. Trebuie s-o găsim. Ține, zise el dându-i masca lui Jean-Guy. Pune-ți-o.

•

Lupta se dovedi brutală.

Echipa tactică intră în forță și nu ezită să și folosească această forță, eliminând cu precizie gărzile înarmate.

Se mișcau rapid prin laborator, cei din primul val țintindu-i pe cei înarmați, iar al doilea val de forțe înarmate îndepărtându-i pe cei care lucrau la mese.

Punându-i la zid. Percheziționându-i pe cei care se conformau. Supunându-i pe cei recalcitranți.

Beauvoir, cu masca de gaze pe față, intră înaintea lui Gamache și aproape căzu peste un corp.

Îi făcu semn lui Gamache să se dea înapoi și, apucând-o pe Amelia de gulerul paltonului, o trase afară pe ușă. Departe de drogul care era posibil să plutească în aer. Ridicat de agitația din timpul atacului.

Ajuns afară, Beauvoir își scoase masca de pe față și îngenunche lângă Gamache, care era deja aplecat deasupra Ameliei.

Beauvoir ținea revolverul îndreptat spre ușa deschisă, de unde se auzeau focuri de armă automată. Fără să le ia în seamă, Gamache nu mai pierdu vremea căutând pulsul tinerei. Scoase seringa din buzunar și o înfipse în carnea Ameliei.

Fata avea ochii deschiși. Sticloși. Roșii. Parcă era posedată.

Abia apoi Gamache îi căută pulsul, în timp ce Beauvoir, fără să-și ia privirea de la ușa deschisă, chemă paramedicii.

— Cum e?

— N-are puls.

Gamache îi desfăcu Ameliei paltonul în timp ce gloanțele loveau zidul de cărămidă deasupra capetelor lor. Beauvoir se aplecă din instinct, dar Gamache continua manevrele de resuscitare. Număra. Cu glas scăzut, cu privirea fixă, perfect concentrat. Ignorând împușcăturile din jurul lui.

— Trei… Patru… Cinci…

Beauvoir simți o mișcare în spatele ușii laboratorului și în auzi un clic. Întorcându-se rapid, văzu arma ridicându-se. Îndreptată spre ei.

Un tânăr ținea arma în mână ca un trăgător antrenat.

Dar Beauvoir era și mai antrenat. Trase trei focuri unul după altul. Bum, bum, bum. Bărbatul căzu la pământ.

Când împușcăturile din jur încetară, îl auzi pe Gamache care, lângă el, continua să numere. Fără să piardă o secundă.

— 29… 30…

Chiar atunci sosiră paramedicii.

Gamache se aplecă și suflă de două ori în gura Ameliei.

— Carfentanil, spuse el continuând compresiile, în timp ce Beauvoir stătea cu ochii pe ușa laboratorului și număra în locul lui.

— Șapte… Opt… Nouă…

— I-am administrat blocantul, zise Gamache ridicându-se și coborând în ritmul compresiilor.

— Ce anume? întrebă medicul care îngenunchease lângă el și pregătea defibrilatorul.

— Naltrexonă. Acum mai puțin de un minut.

— În regulă, răspunse medicul. Dați-vă la o parte.

Gamache se conformă și urmări mai departe intervenția medicilor. Alți paramedici intrară în laborator ca să se ocupe de răniți. Deși încă se auzeau focuri de armă. Și numărul răniților creștea.

Gamache se uită la Jean-Guy, acum îngenuncheat lângă tânărul pe care îl împușcase. Și îl omorâse.

Capitolul 37

— Arătați groaznic, spuse soțul lui Isabelle cu compasiune. Poftim.

Îi dădu lui Gamache un scotch și lui Beauvoir îi oferi o cafea.

— *Merci,* zise Armand acceptând paharul și punându-l jos. Unde e?

Trecuse bine de miezul nopții și se simțea de parcă fusese lovit de un camion, dar seara nu se terminase.

— În camera fiicei noastre, răspunse Isabelle. Vrei s-o vezi?

— Te rog. Știi cum o cheamă?

— Nu. Nu vorbește.

— Serviciile sociale?

— Am zis să aștept până mâine-dimineață.

— Bine.

Gamache și Jean-Guy o urmară pe Isabelle prin hol.

Soțul ei rămase în living, uitându-se după ei. Înțelegând că, deși el și copiii vor rămâne mereu cei mai importanți oameni din viața lui Isabelle, cei trei formau, în felul lor, o familie.

Ușa era deschisă și o lumină de veghe, aprinsă. Într-un pat era Sophia, fiica lui Isabelle, care dormea adânc.

În celălalt era fetița. Întoarsă pe o parte, ghemuită sub păturică. Cu privirea fixă. Ținând cu mâinile perna de sub cap.

Armand intră fără să facă zgomot și îngenunche lângă ea.

Ultima oară când o văzuse, fetița avea părul murdar și încâlcit. Acum era curat și pieptănat. Fusese îmbăiată și mirosea ușor a lavandă.

— Sunt eu, Armand, spuse el încetișor. Ne-am cunoscut mai devreme. Sunt polițistul.

Ea se crispă, încercând să se îndepărteze, și făcu ochii mari.

— Nu te speria. Nu-ți fac niciun rău. Nimeni n-o să-ți facă absolut niciun rău. Ești în siguranță, continuă el având grijă să nu se apropie, să nu o atingă. Acum poți să faci nani.

El zâmbi, sperând și rugându-se ca zâmbetul lui să nu trădeze cât de tare îl durea sufletul pentru ea.

Dar ea continua să-l privească îngrozită.

— Îmi dai voie? întrebă el întorcându-se spre Isabelle și arătând spre cartea de pe măsuța de noapte.

Isabelle încuviință.

Armand își trase un scaun și deschise cartea.

— „…în care ne sunt prezentați ursulețul Winnie the Pooh și niște albinuțe”, citi el cu o voce adâncă, blândă și liniștită.

Apoi ridică privirea din carte și se uită în ochii mari ai fetiței.

— „Și începe povestea”.

•

— Amelia? îl întrebă Isabelle pe Jean-Guy.

Îl lăsaseră pe inspectorul-șef să-i citească fetiței, iar ei se întorseseră în living.

— Tocmai de la spital, spuse Jean-Guy lăsându-se obosit într-un fotoliu, l-au pornit inima și acum respiră fără ajutorul aparatelor.

— Leziuni cerebrale? întrebă Isabelle.

— Încă îi fac analize, dar nu vom ști cu siguranță decât după ce se trezește. Ne întoarcem acolo.

Femeia încuviință.

— Dacă pot să vă ajut cu ceva…

— Vom vedea. Mersi. Te țin la curent.

— Deci a lucrat cu șefu’ de la bun început? A mai… știut cineva?

— Nu.

— Nici măcar tu?

— Nu. Eu știam că a exmatriculat-o pe Amelia în speranța că îi va conduce la carfentanil, dar habar n-am avut că lucrau împreună.

Isabelle îl privi pe Jean-Guy cu atenție.

— Te deranjează? Că nu ți-a spus?

El ridică degetele de pe brațul fotoliului, apoi le lăsă să cadă. Ce putea să spună? Ce putea să facă? Știa că asta era natura meseriei lor.

Discreția. Secretele.

Lacoste le avea pe-ale ei. Toți ofițerii superiori aveau lucruri pe care le păstrau numai pentru ei.

Dumnezeu știa că și el avea secretele lui. Unul în mod special.

Știa că în curând va trebui să i-l dezvăluie socrului său. Iar secretul acesta lovea mult mai aproape de casă și era mult mai personal decât secretul pe care i-l ascunsese Gamache.

— Carfentanilul? întrebă Isabelle.

— Se pare că l-am recuperat pe tot, mai puțin ce s-a folosit în experimente.

— Ce experimente? întrebă soțul lui Isabelle.

— Este un opioid atât de nou, încât nimeni nu știa în ce cantitate poate fi consumat fără riscuri. Sigur, asta depinde și de greutate, de organismul fiecăruia. De starea de sănătate. Mulți dependenți de droguri au inima atât de slăbită, încât nici nu le trebuie mult ca să dea colțul. Individul ăsta…

Bum, bum, bum. Cu ochii minții, Beauvoir îl revăzu pe bărbat căzând la pământ. Mort.

O imagine care nu i se va șterge niciodată din minte, încă o fantomă în casa lui mare.

— …experimenta pe narcomani. Le administra diferite doze și le scria pe braț cantitatea. Un miligram. Două. Să vadă cine supraviețuiește și cine moare.

Isabelle clătină din cap, apoi se încruntă.

— De ce îi zicea David?

— Așa-l cheamă pe taică-su.

Isabelle rămase pe gânduri. Neștiind ce trebuia să înțeleagă. Era un omagiu sau un atac, o acuzație? Era un mod de a-i mulțumi sau de a lovi în el?

Înclina spre a doua variantă.

— Tu ești bine? îl întrebă pe Jean-Guy.

Isabelle bănuia la ce se gândea.

Că omorâse un tânăr. Un băiat cu probleme. Un infractor. Un criminal. În legitimă apărare. Dar tânărul tot mort era. Și într-o zi, cât de curând, Jean-Guy va trebui să dea ochii cu tatăl băiatului, cu David.

— Sunt obosit, răspunse Jean-Guy.

Isabelle își dădu seama că n-avea să se recupereze doar cu un duș și un somn bun.

— Lemnul de arțar trosnind în focul din șemineu, spuse ea încet. Un hotdog la un meci de hochei. Mâna lui Honoré… în mâna ta.

— Lucruri pe care le iubesc, murmură Jean-Guy. *Merci.*

Femeia aruncă o privire în hol, spre camera unde dormeau copiii. De unde se auzea un murmur delicat, aproape subțirel.

Fără să facă zgomot, Jean-Guy și Isabelle se duseră să arunce o privire.

Armand închisese cartea și stătea aplecat spre fetiță, cu coatele sprijinite pe genunchii murdari și rupți ai pantalonilor.

Fredona un cântecel. În pat, fetița închisese ochii.

Edelweiss. Edelweiss.

•

Câteva ore mai târziu, Amelia Choquet deschise ochii, mijindu-i în lumina puternică.

Simți o mână pe umăr și tresări.

— E în regulă, ești la spital. Sunt doctorul Boudreau. Eu mă ocup de tine.

Vorbea rar. Și clar.

— Poți să-mi spui cum te cheamă?

— Amelia… Choquet.

— Foarte bine. Și acesta știi cine e? întrebă doctorul Boudreau întorcându-se spre bărbatul de lângă el.

— Cap. Sec, bolborosi ea.

— Cum? făcu doctorul.

Dar Gamache izbucni într-un hohot de râs răgușit.

— Și aici a răspuns bine, zise el uitându-se la Jean-Guy, care zâmbea ușurat. Îmi pare rău, Amelia, continuă el. Pentru tot.

— Ați…

— Da, am recuperat tot.

Fata închise ochii și Gamache crezu că adormise. Dar ea vorbi din nou, cu ochii închiși.

— Fetița.

— Am luat-o. E în siguranță, răspunse Jean-Guy. Prietenul tău Marc e și el aici în spital. Se ocupă de el.

Amelia dădu din cap, apoi nu mai spuse nimic.

Gamache îl luă pe doctor deoparte.

— O să-și revină?

— Cred că da. E sănătoasă și dumneavoastră i-ați administrat antidotul la timp. A avut noroc.

— Da, în fine, comentă Jean-Guy. Abia aștept să aud versiunea ei când se trezește.

Înainte de plecare, Armand scoase din buzunar o cărțulie uzată și o strecură în mâinile tinerei.

— Erasmus, șopti el, deși nu era sigur că fata îl aude. Să-ți țină de urât.

•

Plecară de la spital, dar mai aveau o oprire de făcut înainte ca ziua – sau noaptea – să se termine.

Agenta Cloutier adormise în scaun, dar se trezi repede și se ridică în

picioare când îl văzu intrând pe inspectorul-șef împreună cu Beauvoir. Cei doi arătau epuizați. Nebărbieriți și cu hainele în dezordine.

Auzise ce s-a întâmplat și tocmai le ieșea în întâmpinare, când se opri. Și zâmbi larg. Văzând cine intra încet în spatele lor.

— Doamnă inspector-șef, zise Cloutier ducându-se spre Lacoste și strângând-o în brațe.

— Așa ne salutam noi pe vremea când erai șeful secției Omoruri, *patron?* întrebă Jean-Guy.

— Doar în particular.

Beauvoir începu să râdă și mai trase două scaune lângă celelalte două, care erau deja în fața calculatorului de pe biroul lui Cloutier.

Isabelle se așeză și contemplă o clipă portretul lui Ruth, care o privea încruntată.

— Incredibil, comentă ea. Mă tot aștept s-o aud spunând „nătărăilor".

— De ce să spună Fecioara Maria așa ceva? întrebă Cloutier.

— N-are importanță, răspunse Beauvoir. Arată-ne ce-ai găsit.

Pe măsură ce agenta Cloutier le arăta fișierele găsite în calculatorul lui Anthony Baumgartner, se contura un tipar.

Cei trei priviră lung la ecran. Apoi se uitară unii la alții. Apoi se întoarseră spre Cloutier.

Până să plece spre laboratorul clandestin, Beauvoir apucase să vadă câte ceva. Dar cele mai multe descoperiri îi reveneau lui Cloutier.

— E genial, spuse Cloutier cu admirație. Prea simplu ca să-ți vină să crezi și tocmai de-asta greu de descoperit.

Clătină din cap.

— Incredibil.

Ceilalți trei se aplecaseră spre ecran să examineze detaliile.

— E sugestiv, comentă Gamache.

— Mai mult decât atât, domnule, zise ea. Spune totul.

— Nu. Arată ceva, dar nu există dovezi că lucrurile s-au petrecut așa, o contrazise Gamache.

— Avem nevoie de dovezi, agent Cloutier, zise Jean-Guy. Dar cel puțin acum știm unde să căutăm.

— Am dovada, răspunse ea. E de-ajuns să iau urma banilor.

Zâmbi și degetele ei începură să umble cu rapiditate pe tastatură. Pe ecran apăreau și dispăreau diferite pagini.

— Ăsta, spuse ea în timp ce tasta, este același traseu urmat de Anthony

Baumgartner. Mai ocolit, dar altfel nu se putea.

În sfârșit, pe ecran se afișă pagina unei corporații din Insulele Virgine Britanice.

— Acolo a ascuns Baumgartner restul banilor? întrebă Beauvoir.

— Cu ajutorul lui Shaeffer. Dar e un punct de plecare, nu destinația finală, explică Cloutier. Cei care vor să ascundă bani înființează o companie într-un paradis fiscal ca Insulele Virgine Britanice, apoi îi direcționează într-un cont numerotat. Mai demult, alegeau Elveția. Dar s-au luat măsuri mai severe. Acum, continuă ea deschizând o altă pagină, se procedează așa.

O bancă din Singapore.

— De unde știi că Baumgartner și-a ascuns banii aici? întrebă Beauvoir.

— Pentru că am găsit contul.

— Cum? întrebă el.

Agenta Cloutier aruncă o privire spre Ruth.

— Cu un mic ajutor de la femeia nebună.

În timp ce Lacoste și Gamache priveau nedumeriți, Beauvoir se lumină la față.

— Numărul de pe spatele tabloului, spuse Beauvoir.

— Da. Nu era o parolă, era numărul de cont. L-a notat acolo ca să nu-l uite.

Tastă cifrele și pe ecran apăru contul. Sub numele Baumgartner.

— 370 de milioane de dolari, citi Lacoste de pe ecran.

— Un mobil al crimei, comentă Beauvoir.

Se ridică și dădu un telefon. Le ordonă agenților să-l aresteze pe Bernard Shaeffer.

•

Când ajunse Beauvoir, soarele răsărise și scălda birourile de la Horowitz Investment.

Avusese timp să facă un duș, să se schimbe și să-i roage pe Hugo și Caroline Baumgartner să se întâlnească cu el în biroul lui Hugo.

Pe cât de neimpresionant era Hugo Baumgartner, pe atât de uimitor era biroul său. Pereții din sticlă ofereau o panoramă a orașului. Semn de succes, dar nu de bogăție ostentativă. Un mesaj reținut, dar care transmitea în același timp tot ce trebuia spus.

Jean-Guy observa tot. Se întreba dacă el ar putea să-și redecoreze biroul în felul acesta.

Sora și fratele stăteau unul lângă altul. Ai fi zis că erau prințesa și

broscoiul. Caroline, rezervată și elegantă. Hugo, îndesat și cu hainele șifonate. Niciun croitor n-ar fi putut să facă haine care să stea bine pe el. Însă ochii lui bulbucați erau afectuoși și încurajatori, iar el își ținea sora de mână.

— Ziceați că aveți noutăți?

— Avem, răspunse Beauvoir.

O adusese cu el pe agenta Cloutier. Îl invitase și pe Gamache, dar acesta, după ce făcuse un duș și se schimbase, trebuise să plece la o altă întâlnire. Cu premierul Quebecului.

Comisia de evaluare își prezentase recomandările.

Chiar înainte să intre la întâlnirea cu Caroline și Hugo Baumgartner, Beauvoir primise un telefon de la Gamache.

— Am un mesaj de la *Kontrollinspektor* Gund din Viena. S-a luat o decizie în cazul testamentului.

Beauvoir ascultă, apoi, după ce îi ură succes lui Gamache, închise și intră la întâlnirea lui.

— Știți cine l-a omorât pe Anthony? întrebă Caroline.

— Da. Azi-dimineață l-am arestat pe Bernard Shaeffer.

Femeia închise ochii și expiră.

— O, bietul Anthony!

— Dar de ce l-a omorât Shaeffer? întrebă Hugo. Să se răzbune pentru că a fost concediat? Asta s-a întâmplat acum doi ani.

— Ați fi surprinși cât de mult pot ține unii ranchiună.

— Încă se mai vedeau? întrebă Caroline.

— Nu, din câte știm noi, spuse Beauvoir. În orice caz, nu ca amanți. Dar avem dovezi că fratele dumneavoastră i-a obținut un post după ce a fost concediat. Lucrează la Caisse Populaire.

— La o bancă? întrebă Hugo. De ce să facă Tony așa ceva? se miră Hugo. N-are niciun sens.

— Are, dacă vrei să deschizi conturi false și să ascunzi bani.

Hugo deschise gura să zică ceva, dar renunță și se uită fix la inspectorul-șef.

— Aveți dovezi?

Beauvoir încuviință.

— Shaeffer a recunoscut că a înființat o firmă-paravan și a deschis un cont în Liban pe numele fratelui dumneavoastră în schimbul postului și al tăcerii. Am găsit milioane.

Caroline se uită la Hugo.

— Ce înseamnă asta? Anthony chiar fura?

— Așa se pare.

— Sunteți sigur că a fost el, domnule inspector-șef? Poate că Shaeffer a deschis un cont pe numele lui Tony, dar banii erau pentru el. Tony a aflat, i-a cerut explicații și Shaeffer l-a omorât.

— Ne-am gândit și la această posibilitate, zise Beauvoir. Că fratele dumneavoastră nu a știut nimic. A mai fost un aspect ciudat legat de soldul contului. Puțin peste șapte milioane.

— Mie mi se pare mult, spuse Caroline.

Dar Hugo înțelese. Îl urmărea pe Beauvoir, cu figura lui urâtă și expresivă.

— După extrasele de cont pe care mi le-ați arătat, deturnase sute de milioane. Deci unde e restul?

— Exact.

Beauvoir făcu semn din cap spre Cloutier, care puse laptopul lui Anthony Baumgartner pe masă și-l deschise.

— Ne-a luat ceva timp, dar până la urmă am reușit să accesăm laptopul fratelui dumneavoastră, explică Beauvoir uitându-se la ei. Sper să nu vă șocheze.

Cei doi se uitară unul la altul și Caroline clătină scurt din cap.

— Mai bine să știm. Presupun că, oricum, totul va fi făcut public cât de curând.

— Interesant este că toți, aproape fără excepție, l-au descris pe fratele dumneavoastră ca fiind un om onest, cu o minte strălucită, spuse Beauvoir în timp ce Cloutier deschidea fișierele. Un mentor remarcabil și un om integru care, când a descoperit neregulile, l-a denunțat pe vinovat, deși știa că va fi considerat parțial responsabil.

— Asta era Tony pe care îl știam noi, răspunse Hugo.

— Acțiunile lui spun o altă poveste. O minte strălucită, da, dar un om necinstit. A delapidat nu doar zeci de milioane, ci sute de milioane. A trădat un tânăr complice și l-a deconspirat când a crezut că va fi prins. Pentru noi, cei de la secția Omoruri, este o poveste cu care ne întâlnim des. Unii oameni duc vieți duble. Dau impresia că sunt ceva, dar de fapt ei sunt nu doar altceva, ci exact opusul a ceea ce se crede despre ei.

— Normal, dacă vor să nu fie prinși, comentă Hugo.

Beauvoir încuviință.

— Numai că majoritatea sunt prinși. Să vă arăt ce am găsit în laptopul lui.

•

Premierul se ridică de la birou și se ridică și Gamache. Se afla în biroul premierului de nici zece minute. Astfel de lucruri nu luau mult timp.

— Îmi pare rău, Armand, spuse premierul uitându-se la plicul nedeschis de pe biroul său. Dacă am fi avut o altă soluție…

— Apreciez că mi-o spuneți dumneavoastră personal. Când am luat acele decizii, eram conștient de riscuri. Putea fi mai rău. Puteați să mă arestați.

— Ți-ai făcut câțiva dușmani, Armand, dar ai și mai mulți prieteni. Sper că știi că mă număr printre ei.

— Știu.

— Ai recuperat drogurile, asta e tot ce contează. Am citit raportul preliminar. Știi că, dacă n-ai fi fost deja suspendat, ai fi fost oricum acum pentru ceea ce tocmai ai făcut.

Îl cercetă pe Gamache cu atenție.

— Și n-a mai știut nimeni că ai dat afară o studentă de la Academia de Poliție și că ea lucra pentru tine?

— Nimeni.

— Nici măcar Beauvoir?

— Nici măcar el. Doar eu și studenta Choquet, atât.

Premierul încuviință încet. Dar decise să se oprească aici cu întrebările. Cu cât știa mai puțin… Înaintă spre ușă ca să îl conducă pe Gamache.

— Cum se simte?

— Se recuperează. Într-o zi, va ajunge la conducerea Sûreté.

— Da, bine, postul e vacant. S-ar părea că trebuie să fii pe jumătate nebun ca să-l accepți. Deci pentru ea e de bun augur. Eu sper să fiu la pensie în ziua când ajunge Choquet inspector-șef.

Gamache zâmbi, apoi se opri în prag.

— Aș vrea să vă cer o favoare.

— Spune.

— Este vorba despre o fetiță…

Gamache îi telefonase lui Reine-Marie și îi povestise ce s-a întâmplat, apoi traversase orașul până la un bloc cu câteva etaje și sunase la apartamentul unde locuia administratorul.

Îi deschisese Benedict și, câteva minute mai târziu, Gamache stătea pe o canapea uzată în micul apartament de la subsol. Katie și Benedict stăteau în

fața lui, așezați pe niște cutii.

— Ați aflat cine l-a omorât pe *monsieur* Baumgartner? întrebă Benedict. Știți, ieri, când eram la dumneavoastră, pentru un minut am avut impresia că ne suspectați pe noi.

— Mai mult de un minut, spuse Katie.

— Nu de-asta am venit. Inspectorul-șef Beauvoir va trece puțin mai târziu pe-aici să discute cu voi.

Cei doi se uitară unul la altul, apoi Katie întrebă:

— Atunci de ce ați venit?

— Tribunalul din Viena a luat o decizie finală. În această dimineață.

Benedict o luă pe Katie de mână și amândoi așteptară.

— A decis în favoarea familiei Baumgartner.

Cei doi rămaseră o clipă împietriți, apoi Benedict își puse brațul pe după umerii lui Katie și ea clătină din cap.

— Ne așteptam, zise Katie. Și, fără scrisoarea aceea, dorințele Baronului și ale Baroanei nu vor fi respectate. Cei din familia Baumgartner vor păstra banii pentru ei.

— E dreptul lor, spuse Benedict. Tu ai făcut tot ce-ai putut. Ne vom descurca.

O strânse mai aproape de el.

Păcatele mele de când m-am născut / și Vina izvorâtă dintr-o veche moștenire, se gândea Gamache în timp ce pleca de la ei și traversa podul Champlain, pentru a ajunge acasă, la Reine-Marie.

Poate că totul se va opri aici, odată cu venirea pe lume a copilului lor.

•

Hugo Baumgartner stătea cu ochii lipiți de ecranul laptopului, cu buza de jos ieșită în afară în semn de concentrare.

— Mă urmăriți? întrebă agenta Cloutier.

— Da, mulțumesc, răspunse el zâmbind răbdător.

Se întoarse din nou spre ecran. După câteva minute, oftă.

— Deci până la urmă, Tony era mână în mână cu Shaeffer. M-am înșelat. Îmi pare rău. Sincer, n-aș fi crezut niciodată că ar fi în stare de așa ceva.

— Mă tem că așa pare, spuse Beauvoir mergând în josul ecranului.

Hugo se uita cu atenție, dând din cap.

— Au urmat căile obișnuite pentru ascunderea banilor.

— Cunoașteți bine chestiunea? întrebă Beauvoir.

— Mai bine decât unii, dar mai puțin decât majoritatea, recunoscu el.

Domnul Horowitz mi-a încredințat conducerea unei comisii de analiză a conturilor offshore.

— Pentru a le constitui? întrebă Beauvoir.

Hugo zâmbi amuzat.

— Pentru a ne asigura că nu ajutăm involuntar clienții să ascundă bani. Din considerente morale, dar și practice. Domnul Horowitz este destul de bogat și nu are nevoie de bani murdari, cu atât mai puțin de probleme, în caz că organismele de reglementare și media descoperă astfel de practici.

— Dumneavoastră ați descoperit? întrebă Beauvoir.

— Mai multe decât ne așteptam, domnule inspector-șef. Bogății găsesc mereu cum să se justifice. Ei trăiesc într-o realitate deformată. Dacă fac și ceilalți la fel, înseamnă că e OK.

— „Ei”? întrebă Beauvoir. Nu considerați că vă numărați printre ei?

— Bogat, eu? Nu, spuse el râzând. Nu-mi lipsește nimic, sunt înstărit după majoritatea standardelor, dar oamenii aceștia au sute de milioane. Eu nu fac parte din acest club, nici nu țin neapărat. Sunt mulțumit așa cum sunt.

Hugo se întoarse din nou spre ecran.

— Ce știu eu este că va trebui să găsim numărul contului din Singapore. Vi l-a dat Shaeffer?

— El zice că nu-l are. De fapt, a părut surprins de existența acestui al doilea cont.

— E clar că minte, zise Hugo. Din păcate, banca din Singapore n-o să vi-l dea și nu puteți să-i obligați să vă furnizeze informațiile. Dar Tony trebuie să-l fi notat pe undeva.

— Mda. Aveți dreptate. Îl avea notat.

— L-ați găsit? întrebă Hugo.

— Pe spatele tabloului, răspunse agentul Cloutier.

— Ce tablou? întrebă Caroline.

— Cel din biroul său, spuse Beauvoir. De deasupra șemineului.

— Portretul nebunei? se miră Caroline. Acolo l-a ascuns Tony?

Reflectă puțin, apoi adăugă:

— Deșteaptă idee, trebuie să recunosc. Era un loc destul de sigur. Nimeni nu se apropia de el, vă spun eu. Dumnezeu știe ce-o fi văzut Baroana la… porcăria aia, așa-zisă operă de artă. Și tu ești de aceeași părere, nu?

Hugo încuviință.

— Bietul Anthony s-a pomenit cu el în brațe. I-a spus că îi place. Ceva despre un punct alb în depărtare. A spus-o din politețe și uite unde l-a dus. Ea i l-a dat, iar el a trebuit să-l atârne pe perete. Indiferent de ce îl acuzați, a fost un om foarte bun.

— Dar eu nu-l acuz de nimic, replică Beauvoir. Cel puțin de nimic ilegal.

— Cum adică? întrebă ea arătând spre laptop. Nu asta e dovada?

Beauvoir îi făcu semn lui Cloutier, care începu să introducă numărul contului.

— După lunga noastră căutare cu ajutorul înaltei tehnologii, un număr scris pe spatele unui tablou ne-a furnizat dovada de care aveam nevoie.

Cloutier apăsă tasta Enter și pe ecran se afișă contul. Caroline făcu ochii mari.

— 377 de milioane, murmură ea.

Apoi expresia de pe chipul ei se transformă din uimire în perplexitate.

— Dar nu înțeleg. Aici scrie Hugo Baumgartner.

Se întoarse spre fratele ei.

— Anthony încerca să pară că e contul tău?

Și atunci își dădu seama.

Jean-Guy Beauvoir se ridică în picioare și agenta Cloutier avu parte de încă o premieră.

Prima ei arestare pentru crimă.

Capitolul 38

— Deci, spuse Ruth, a cărei voce plângăreață se auzea tare din living până în bucătărie, unde Armand și Reine-Marie pregăteau niște apetitive calde. Dacă am înțeles eu bine, trebuie să alerge în jurul parcului la minus 20 de grade, în costume de baie, cu rachete de zăpadă în picioare?

— Da, răspunse Gabri. A fost ideea Myrnei.

— Ba nu.

— Ba da.

— Mi se pare genială, zise Ruth. Subscriu.

— Cursa va avea loc seara, nu? șopti Clara la urechea lui Gabri.

— Seara, acum nu mai avem încotro.

— Ți-a răspuns Justin Trudeau? întrebă Myrna. Vine și el?

— Ciudat, dar baroana Bertha Baumgartner, aici de față, n-a primit nicio veste de la cabinetul premierului, răspunse Olivier.

— Ai folosit numele ei? întrebă Ruth.

— A fost ideea Myrnei, zise Gabri.

— Ba nu.

— Ba da.

— Asta e… e…

Ruth se chinuia să găsească cuvântul potrivit.

— Genial, repetă ea. I-ar fi plăcut. Dar nu-mi vine să cred că pe Justin Trudeau nu-l încântă ideea de a se dezbrăca și de a alerga printr-un sătuc. Și-a scos el cămașa pentru mult mai puțin. Odată a făcut-o pentru o pungă de Cheetos, mi se pare.

— Mai avem timp, spuse Gabri. O să răspundă el. Carnavalul de iarnă începe abia weekendul viitor.

— Dacă s-ar da un premiu pentru slabe speranțe, Gabri ar câștiga, declară Olivier cu mândrie.

— Bine, interveni Ruth, am să vă pun o întrebare. Una care îi frământă pe filosofi de secole. Ce-ați prefera? Tare de cap sau puță bleagă?

— Doamne Dumnezeule, șopti Reine-Marie aruncând un ochi din bucătărie la adunarea de oaspeți. Ce-am făcut?

— Aaah! exclamă Stephen Horowitz, care stătea lângă Ruth pe canapea. Vechea întrebare. Cred că asta i-a întrebat și Socrate pe învățăceii lui.

— Platon, îl contrazise Ruth.

— Ba nu.

— Ba da.

— Cred, îi zise Armand lui Reine-Marie, că ne mai lipsesc doi călăreți ai Apocalipsei.

— E nașul tău, replică ea. Și a fost ideea ta să-l invităm ca s-o cunoască pe Ruth.

— Am crezut că se vor anula reciproc.

— E mai degrabă Mothra contra Godzilla, sugeră Gabri intrând în bucătărie și luând o felie de baghetă prăjită cu parmezan de pe tava pe care o pregăteau cei doi. Tokyo e în pericol. Și, apropo, Tokyo suntem noi.

— Armand, spuse Stephen când se întoarseră în living. Am câteva întrebări pentru tine.

— Tare de cap, răspunse Armand.

— Lasă asta. Altceva voiam să te-ntreb. Deși răspunsul e corect, comentă bătrânul și se uită la platoul cu apetitive. Caviar?

— Ăștia sunt niște provinciali, îi răspunse Ruth. Să treci mai târziu pe la mine. Am o cutie mică și o sticlă de Dom Perignon la rece.

— Șutită de la noi de revelion, bombăni Olivier care încă era supărat pe ea.

— Cutia de caviar era deschisă, interveni Clara. Probabil c-ar muri dac-ar mânca-o acum.

— Pe aia ai luat-o tu, îi aminti Myrna. Am mâncat caviarul a doua zi, cu pâine prăjită și felii de ou fiert.

— A, da. Las-o baltă.

Stephen întinse paharul și Armand i-l umplu din nou.

— Știi ce vreau să te-ntreb.

— Am să-l las pe Jean-Guy să vă explice, spuse Armand, care ghicise intențiile lui Stephen Horowitz. El e șeful secției Omoruri. El a rezolvat cazul.

Jean-Guy păru stânjenit, și nu doar pentru că Rosa stătea pe genunchii lui. Alături, cuibărit în pliul brațului său, Honoré se uita fix la Rosa, fascinat de rața care murmura:

— *Fuck, fuck, fuck.*

Apoi Jean-Guy auzi o altă voce care repeta același cuvânt.

Făcu ochii mari și se uită la Annie, care își privea uluită fiul.

Primul lui cuvânt.

Nu „mama”. Nici „tata”.

— Ssst, făcu Jean-Guy.

Dar deja ceilalți observaseră ciudatul ecou care venea dinspre fotoliu.

— Mda, cred că e ora de baie, anunță Annie ducându-se să-l ia pe micuț din brațele tatălui său.

Și în acel moment Honoré se dezlănțui:

— *Fuuuck!*

Chiar și Rosa păru uimită, deși rațele mereu par așa.

— Aaah, spuse Reine-Marie și întoarse privirea spre șemineu, în timp ce Armand ridică ochii în tavan, brusc fascinat de tencuială.

Ruth hohoti de încântare, iar Stephen strigă:

— Braavooo, Ray-Ray. Spune-le și lor.

Armand coborî ochii din tavan și se uită la nasul său:

— Ce drăguț. *Mersi.*

— Numai tu, dragă băiete, puteai să ai un nepot asupra căruia cea mare influentă o are o rată sălbatică.

— E rață sălbatică? o întrebă Clara pe Ruth, care ridică din umeri și luă o înghițitură zdravănă din paharul lui Stephen.

— Gata, noi plecăm, anunță Annie în timp ce Honoré, în brațele ei, văzând reacția pe care o stârnise primul lui cuvânt, îl strigă întruna până în capătul holului.

— Doamne Dumnezeule! oftă Reine-Marie.

— Are plămâni puternici, remarcă Stephen.

Beauvoir se strădui să nu ia în seamă faptul că Myrna, Clara, Gabri și Olivier se abțineau să nu râdă. Până și Armand și Reine-Marie păreau amuzați.

— Aveați niște întrebări, domnule? îl întrebă Jean-Guy pe Stephen.

Trecuse o zi de la arestarea lui Bernard Shaeffer și a lui Hugo Baumgartner. Unul pentru delapidare, celălalt pentru crimă.

— Hugo. Ce s-a întâmplat? Eu bănuiesc care a fost strategia, zise Stephen. Dar nu știu detaliile. Nu era un simplu angajat. Era prim-vicepreședinte. Aveam încredere în el. Cred că încep să îmbătrânesc.

— Ești deja bătrân, replică Ruth.

— În mare parte, pot să vă povestesc, spuse Jean-Guy.

Toți ceilalți se pregătiră să asculte.

Chiar și Myrna, care deja știa tot. Îi povestise Armand. Iar ea, cu titlu confidențial, îi povestise Clarei. Care, tot cu titlu confidențial, îi povestise

lui Gabri, care vorbise imediat cu Olivier, punându-l să jure că va păstra secretul. Și Olivier îi vărsase tot lui Ruth, în schimbul carafei de cristal pe care i-o șterpelise ea de revelion.

— Da, zise Clara. Povestește-ne, te rog.

— Ideea s-a născut în ziua când Anthony l-a denunțat pe Shaeffer. Shaeffer a fost concediat și lui Anthony Baumgartner i s-a retras licența, explică Jean-Guy.

— Prima delapidare, interveni Stephen.

— Da. Hugo a știut că Anthony nu avea nicio vină, dar și că reputația lui fusese știrbită. Strada, cum îi ziceți voi, era convinsă că și Anthony fusese amestecat în afacere și că numai poziția de conducere în firmă îl salvase. Se credea că era la fel de implicat ca Shaeffer. Hugo a văzut șansa. L-a abordat pe Bernard Shaeffer, care era clar un escroc, și s-a oferit să-i găsească o slujbă la Caisse Populaire, în schimbul unor favoruri.

— Hugo i-a scris scrisoarea de recomandare pentru Caisse, adăugă Myrna. Nu Anthony.

— Și ce fel de favoruri? întrebă Olivier.

Ei cunoșteau intriga în linii mari, nu și detaliile.

— Shaeffer să se folosească de facilitățile și de conexiunile băncii pentru a crea un cont cu numele lui Anthony.

— Hugo, vrei să zici, interveni Clara.

— Nu, tocmai în asta constă geniul planului lui Hugo. I-a înscenat totul lui Anthony. Dacă se prindea cineva, vedea doar numele lui Anthony pe un cont numerotat din Liban.

— Au vărsat în el șapte milioane, spuse Stephen, care asculta cu atenție.

Până aici, nu era nimic nou pentru el.

— *Merde*! exclamă Olivier. Mi-ar plăcea să mă incrimineze pe mine.

— Asta a fost un mizilic, continuă Beauvoir. Grosul banilor se ducea într-un cont numerotat din Singapore. Nici măcar Shaeffer nu știa de el. Habar n-avea de dimensiunea fraudei.

Jean-Guy se uită la Gamache, invitându-l să intervină. Cu paharul de scotch între mâini, Armand se aplecă puțin.

— Câțiva ani treaba a mers strună, continuă el. Cum se întâmplă de obicei, începutul a fost modest. Ciupea puțin de la unul sau doi clienți. Dar când Hugo și-a dat seama că nimeni nu punea întrebări câtă vreme își primea cecurile cu dividende, a început să sustragă sume tot mai mari de la tot mai mulți clienți.

— A devenit lacom, rezumă Clara.

— Lacom, da, dar nu doar atât. Am mai văzut astfel de lucruri, spuse Stephen. Devine un joc. O sursă de senzații tari. Un fel de dependență. Simte nevoia să crească mereu miza. Nimeni nu are nevoie de 300 de milioane de dolari. Ar fi putut să se oprească la 50 și să trăiască bine-mersi tot restul vieții. Nu, era altceva la mijloc. Iar eu n-am văzut.

Părea nu doar supărat, ci și istovit.

În ciuda glumelor ei, Reine-Marie știa foarte bine de ce îl invitase Armand pe nașul său să stea câteva zile la ei. Și de ce i-o prezentase pe Ruth.

Ca să nu rămână singur cu gândurile lui. Și cu suferința lui.

Însemna că situația era disperată dacă era nevoie de Ruth pentru pansarea rănilor.

— Și ce n-a mers? întrebă Gabri.

— Vara trecută, Anthony s-a întâlnit pe stradă cu unul dintre așa-zișii clienți, povesti Beauvoir. Omul i-a mulțumit pentru treaba excelentă pe care o făcea. Baumgartner n-a dat prea multă importanță până într-o zi când, uitându-se pe lista sa de clienți, și-a dat seama că persoana aceea nu figura acolo. L-a contactat și i-a cerut extrasul de cont.

— Și-a dat seama că cineva fura folosindu-se de numele său, spuse Stephen. Asta am înțeles. Dar cum a știut că era vorba de fratele său?

Ruth, care stătea între Gabri și Olivier, adormise și sforăia ușurel, cu capul pe umărul lui Stephen. Un strop de salivă ateriză pe costumul lui de cașmir.

Cu toate astea, el n-o împinse mai încolo.

— N-a știut. La început, explică Beauvoir. Când am reușit să ajungem la informațiile din laptopul lui și am accesat istoricul căutărilor, am văzut ce căutase. La început, am crezut că era în căutarea unor locuri unde să ascundă banii, dar apoi am verificat cronologia și ne-am dat seama că ne-am înșelat.

— Încerca să meargă pe urmele cuiva, interveni Armand. Să afle cine era vinovatul.

— A început cu propria companie, continuă Jean-Guy. Cu *madame* Ogilvy, de fapt. Apoi a extins căutările. Cum niciuna n-a dat rezultate, a început să caute și mai departe.

— De fapt, mai aproape de el, spuse Armand.

Nu pe un câmp, ci într-o grădină, se gândi el. Aparent sănătoasă, dar în

realitate sufocată de volbură.

Încercă să-și imagineze șocul lui Anthony când și-a dat seama cine fura. Și cine înscenase totul.

Matei 10:36.

Armand regreta uneori că se oprise asupra acelui verset. Ar fi preferat să nu știe adevărul pe care îl conținea.

— Ce nu înțeleg eu este cum a reușit Anthony Baumgartner să ajungă la sursă, spuse Stephen. Sunt convins că Hugo își ascunsese bine urmele.

— Dă-mi voie să te întreb un lucru, zise Armand. Dacă tu ai avea de gând să comiți o fraudă, ai folosi propriul calculator?

Stephen se lumină la față și gemu scurt.

— Nu. L-aș folosi pe-al altuia și aș profita de ocazie pentru a-l incrimina pe el, în caz că se prinde cineva de șmecherie. Deștept băiat, Hugo.

— Deștept băiat, Hugo, repetă Beauvoir. El și Anthony luau masa împreună o dată pe săptămână. În timp ce Tony gătea la bucătărie, Hugo folosea laptopul fratelui său, chipurile pentru a verifica evoluția bursei.

— În realitate, el transfera banii, spuse Stephen.

— Dar nu se vedea? întrebă Oliver. Eu mă ocup de contabilitatea noastră online și acolo se vede tot.

— Nu-i greu să-ți acoperi urmele, explică Beauvoir. Mai ales dacă asta vrei. Și Hugo asta a vrut. Dar nu s-a străduit prea tare. A vrut ca autorul fraudei să poată fi găsit, în caz de nevoie. Și noi l-am găsit până la urmă. Și, da, a făcut în așa fel încât să pară că Anthony era vinovatul. Logic, nu? Fără parola contului numerotat din Singapore n-am fi avut nicio dovadă că era altcineva, și nu Anthony.

— Dar Anthony l-a găsit? întrebă Clara.

— *Oui,* continuă Beauvoir. Noi am găsit căutările lui Anthony, care nu făcuse niciun efort ca să le ascundă. De fapt, păreau din ce în ce mai frenetice. Și pe urmă, în septembrie anul trecut, s-a oprit.

— Găsise ce căuta, spuse Armand.

— Deci știa de-acum câteva luni că Hugo era vinovatul? întrebă Stephen. De ce n-a făcut nimic pentru a-l opri atunci? De ce să aștepte până acum ca să intervină? Negare?

— Poate, răspunse Armand. Dar eu cred că alta a fost explicația.

— Mama lui, sugeră Clara. A așteptat până a murit mama lui.

— Da, încuviință Armand.

— Eu înțeleg de ce Hugo avea nevoie de un țap ispășitor, dar de ce să nu

se folosească de Shaeffer și în situația asta? De ce să-l târască pe fratele său în această mocirlă?

— Greu de spus, zise Jean-Guy. A profitat de accesul la laptop și de faptul că Anthony era deja stigmatizat de stradă. Hugo nu recunoaște nimic.

— Eu cred că a mai fost ceva, interveni Myrna. Gelozia. Și poți să-l învinuiești?

— Că și-a ucis fratele? întrebă Clara. Vezi să nu.

— Nu, că era gelos. Plin de resentimente. Unul era înalt, frumos, respectat, onest. Căsătorit, cu copii. Celălalt, bondoc, cu un fizic neatrăgător, ba chiar puțin respingător. Vă imaginați cum a fost să crească împreună?

— Dar s-au mai văzut astfel de cazuri, se băgă și Gabri. Eu am un frate mai mic care nu e nici pe departe atât de frumos ca mine. Și încă nu m-a omorât.

— Nu e timpul pierdut, replică Olivier.

— Dar asta nu e tot, spuse Myrna. Cine a fost preferatul Baroanei? Cine a înțeles tabloul Clarei? O fi fost Hugo leit maică-sa, dar Anthony semăna cu ea într-un mod mult mai profund. Asta l-a determinat pe Hugo să târască numele lui Anthony în mocirlă.

— *Iertarea păcatelor mele de când m-am născut,* cită Stephen uitându-se la femeia care saliva pe umărul lui, *și a Vinei izvorâte dintr-o veche moștenire.*

Ruth se trezi cu un sforăit.

— Ce vină? Ce păcate?

— Intonai cântecul ei, explică Gabri.

— Stai puțin, interveni Stephen. Înțeleg care-i treaba cu conturile numerotate. Shaeffer v-a dat numărul contului din Liban, dar cum l-ați obținut pe celălalt?

— L-am găsit notat pe spatele tabloului Clarei, răspunse Beauvoir.

— Da, da, dar cum la găsit Anthony Baumgartner și la notat acolo? Codurile astea sunt foarte bine păstrate. Banca le transmite prin mesaje electronice securizate și criptate. Anthony n-avea cum să-l găsească întâmplător și pe urmă să-l scrie pe spatele tabloului. Că veni vorba, i se adresă el Clarei, aș vrea să văd originalul. E de vânzare?

— Zece dolari și vă aparține, spuse Gabri arătând spre Ruth.

— Putem discuta, răspunse Clara.

— Ai dreptate, zise Jean-Guy. Anthony n-a găsit niciodată codul. Hugo a

știut că era singurul lucru care îl incrimina. Singurul loc unde îi trebuia numele său real. Pentru contul din Singapore, în care erau 377 de milioane de dolari.

Olivier scoase un geamăt.

— Deci cum a reușit Anthony să acceseze contul? întrebă Stephen.

— Nu l-a accesat.

Ceilalți se uitară lung la Jean-Guy.

Armand încrucișă picioarele și se lăsă pe speteaza scaunului. Fermecat de Jean-Guy. Protejatul lui, care acum nu mai avea nevoie de protector. Era capabil să zboare cu propriile aripi.

— Nu Anthony Baumgartner a scris acolo codul de acces, spuse Jean-Guy, ci Hugo.

— Și Anthony l-a găsit? întrebă Myrna.

— Nu. Nu l-a găsit. În seara când s-a dus cu Hugo la vechea fermă, nu avea dovada finală. Probabil că i-a cerut explicații lui Hugo, dar cum Hugo n-a putut să-i explice, Anthony i-a spus că va trebui să-l denunțe.

— Și din acest motiv, Hugo l-a omorât, conchise Ruth.

— *Oui.*

— Crezi că a fost crimă cu premeditare? întrebă Gabri.

— De unde vrei să știu? replică Ruth.

— Eu vorbeam cu șeful secției Omoruri, ripostă Gabri. Nu cu poeta dementă.

— O, făcu ea. Ei, atunci continuați, nătărăilor.

— Greu de spus, reluă Jean-Guy. Hugo era genul de om care planifica totul cu grijă. Probabil că avea și o portiță de scăpare, în caz că frauda era descoperită. Dar mă îndoiesc că a plănuit să-și omoare fratele.

— A fost încolțit, spuse Armand. Și când Anthony a refuzat să închidă ochii, l-a lovit.

— Vezi la ce duce integritatea, Armand? întrebă Stephen. Onestitatea.

— Ți-o spune nașul, zise Myrna.

— Nu onestitatea l-a omorât, răspunse Armand. Necinstea. Gelozia. Lăcomia. Ranchiuna.

— Noi eram preocupați de o dispută, dar de fapt răul a fost produs de alta, comentă Myrna.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de Gabri.

— Cu riscul de a părea grosolan, trebuie să spun că mi-e foame.

— Și mie, îl susținu Stephen. Ce-avem de mâncare? Homar?

— Tocană, răspunse Olivier.

— Îh, se strâmbă Stephen. Să-i zicem *boeuf bourguignon.*

— Văd că citești cartea pe care ți-am dat-o, îi spuse Ruth lui Jean-Guy când se ridicară în picioare.

Arătă spre măsuța de cafea.

— I-ai dat *The Gashlycrumb Tinies*[16]? întrebă Stephen. De Edward Gorey? O, cred că te iubesc, i se adresă el lui Ruth.

În timp ce Stephen citea din carte cu voce tare, Jean-Guy o luă pe Myrna deoparte.

— Am găsit scrisoarea, îi zise el.

— Printre dărâmăturile casei?

— Da. Ruptă și murdară. Era exact cum a descris-o Katie Burke. Scrisă de mâna ei, deși plicul pare să fi fost scris de Baroană. Îi cerea lui Anthony să împartă averea, în caz că le revenea lor. Ceea ce s-a și întâmplat.

— Mersi că mi-ai spus, zise Myrna.

Annie îi făcu semn din priviri soțului ei. Jean-Guy inspiră adânc, apoi, scuzându-se, se apropie de socrul său.

— Mă duc să-i spun noapte bună lui Honoré. Vii cu mine? Așa scăpăm de pregătirile pentru masă.

— Mai bine-ar fi după masă, ca să scăpăm de spălat vasele.

Dar îl urmă pe Jean-Guy spre camera lor.

Chiar când se îndepărtau, observă că Annie o conduse pe Reine-Marie în birou și închise ușa.

— De ce n-ai acceptat postul care ți s-a propus? întrebă Jean-Guy odată ajunși în dormitor, cu ușa închisă.

Cu o zi în urmă, după ce îi telefonase lui Reine-Marie ca să-i comunice rezultatul întâlnirii cu premierul și decizia comisiei de disciplină, Armand îl sunase pe Jean-Guy. Și îi povestise că i s-a cerut să demisioneze de la conducerea Sûreté.

Ceea ce și făcuse. Avusese scrisoarea pregătită, în buzunarul de la piept.

— Mi-ai zis că ți-ai dat demisia, spuse Jean-Guy pe un ton jos ca să nu-l trezească pe cel mic. Dar nu mi-ai zis că ți s-a propus să preiei vechiul post. De șef al secției Omoruri.

— Așa e, recunoscu Gamache. Dar a fost doar o discuție. N-aveam de gând să accept.

— Din cauza lui Lacoste?

— *Non.* Am fost de acord să demisionez cu condiția să i se ofere lui

Isabelle conducerea secției de Infracțiuni Grave. Îi vor păstra postul până când va fi pregătită să se întoarcă. Știai că a început demersuri ca să preia fetița în plasament?

— Nu, n-am auzit. E grozav.

Beauvoir se așeză pe marginea patului și se uită la leagănul unde Honoré dormea dus. Oftă adânc.

— Sper să accepte, spuse Armand așezându-se lângă el. Sûreté are nevoie de ea.

— Sûreté are nevoie de tine, *patron*. Dacă nu pentru Isabelle, atunci de ce refuzi postul de inspector-șef la Omoruri? O chestiune de ego?

Gamache râse și îl bătu pe Beauvoir cu palma pe genunchi.

— Mă cunoști mai bine de-atât, bătrâne.

— Atunci de ce?

— Știi foarte bine de ce. E postul tău. Treaba ta. Ești cât se poate de pregătit. Ești inspectorul-șef Beauvoir, șeful secției Omoruri de la Sûreté. Iar eu sunt cât se poate de bucuros.

Lui Gamache îi dispăru zâmbetul și redeveni serios.

— Și mândru.

— Acceptă postul, îl îndemnă Jean-Guy.

— De ce? întrebă Armand cu ochii ușor mijiți.

— Pentru că eu plec.

Văzu semnătura pe care, de teamă să nu se răzgândească, o mâzgălise în grabă pe hârtiile pe care i le puseseră în față, pe masa lustruită.

— Cei de la GHS Engineering mi-au propus un post și eu l-am acceptat. Ca director la planificare strategică.

Urmă o pauză lungă.

— Înțeleg.

— Îmi pare rău. Am vrut să-ți spun mai devreme, dar n-am găsit momentul potrivit.

— Nu, nu. Înțeleg. Înțeleg foarte bine, Jean-Guy. Ai o familie și ea e pe primul loc.

— Nu e doar asta. Ultimii ani au fost duri, *patron*. Să fii suspendat și anchetat de oamenii noștri? A fost prea mult. Îmi place munca pe care o fac, dar am obosit. M-am săturat de moarte. De omoruri.

Rămaseră tăcuți, uitându-se la copilul care dormea. Ascultându-i respirația ușoară. Inhalându-i mirosul de copil.

— E timpul să mai trăiești și tu, spuse Armand. Ai făcut mai mult decât

ți-ar putea cere oricine. Mai mult decât ți-aș putea cere eu sau aș aștepta de la tine. Ai luat o decizie bună. Uită-te la mine.

Jean-Guy își luă cu greu ochii de la pătuțul copilului și se uită la Armand. Văzu un zâmbet care i se întindea pe toată fața, până la ochii căprui-închis.

— Mă bucur pentru tine. E o veste grozavă.

Și Jean-Guy citi pe chipul lui o bucurie sinceră.

— Încă ceva, zise el.

— *Oui?*

— Postul e la Paris.

— Aaaa, făcu Armand.

•

— Vasăzică aceasta este faimoasa pictură, spuse Stephen așezându-se lângă Ruth și arătând spre tabloul Clarei.

— Nu, ăsta e *Cele trei grații,* îi explică Ruth. Cel pe care îl avea Baroana este portretul meu.

— Fecioara Maria, completă Clara.

— Fecioara Maria cu chipul meu, precizează Ruth.

— Mai degrabă invers, interveni Clara.

— În sfârșit! exclamă Gabri când se întoarse Jean-Guy. Băiețelul nostru a învățat cuvinte noi? *Merde*? *Tabernac*[17]?

— Nu, doarme. Bunicul îl învelește, răspunse Jean-Guy punând o porție de tocană cu piure de cartofi cremos și dându-i-o lui Annie.

— S-a dus și bunica să-i dea o mână de ajutor, spuse Annie luând farfuria și aruncându-i o privire cu subînțeles.

— Ești bine? o întrebă Armand pe Reine-Marie.

Ea închise ușa și puse o mână pe spatele lui Armand, care îl ținea în brațe pe băiețelul adormit.

Își apropie fața de capul copilului, inspiră și își zise că era bine că mirosul lui Honoré era unic. Dacă vreodată ar întâlni întâmplător acest miros – la o plimbare, într-un restaurant sau intersectându-se cu un alt copilaș –, ar fi copleșit de durere, ca în acest moment.

Și totuși simțea și bucurie.

Vestea era minunată și totodată groaznică. Binevenită și totodată devastatoare.

Și el se simțea ușurat.

Jean-Guy pleca. Era în siguranță. La fel, Annie și Honoré. În siguranță și

departe.

Armand i-l dădu pe Honoré bunicii sale, apoi îi cuprinse pe amândoi în brațe, simțind din nou mirosul copilului, amestecat cu parfumul subtil de trandafiri de grădină. Închise ochii și se gândi. *Croasante. Primul foc de lemne, toamna. Mirosul peluzei proaspăt tunse. Croasante.*

Dar va avea nevoie de o listă foarte lungă de lucruri care îi plac pentru a trece peste asta.

Reine-Marie își ținea nepoțelul în brațe, respirând mirosul lui Honoré și parfumul de lemn de santal. Simțea îmbrățișarea lui Armand și tremurul abia perceptibil al mâinii lui drepte.

Nu crezuse niciodată că Parisul le va zdrobi inimile.

•

După masă, Stephen îl luă pe Armand deoparte.

— Am o veste pentru tine.

— Mai întâi lasă-mă pe mine să-ți mulțumesc. Jean-Guy a acceptat postul. Se va descurca foarte bine. La Sûreté se ocupa de ani buni de planificare strategică.

— Diferența e că nimeni nu va mai trage în el, spuse Stephen.

— Exact. Dar nu trebuie să știe că a venit de la tine sau de la mine.

— Am tras fermoar la gură.

— Nu mi-ai spus că postul era la Paris.

— Ar fi contat?

Armand reflectă o clipă, apoi răspunse:

— *Non.* Dar mi-ar fi plăcut să știu dinainte.

— *Désolé.* Ar fi trebuit să-ți spun.

— Ce veste ai?

— Îți amintești când ți-am spus că am o idee și că o să fac niște săpături în legătură cu povestea aia cu testamentul?

— Da, dar nu mai e nevoie. Tribunalul a decis în favoarea familiei Baumgartner.

— Da, am auzit. I-am rugat pe colegii de la Viena să se intereseze. Shlomo Kinderoth a fost o mare figură. Probabil a știut ce încurcătură o să producă lăsând întreaga avere ambilor fii.

— Poate că n-a putut să se hotărască, spuse Armand.

— Sau poate a fost un nătărău. 130 de ani de animozitate. Oamenii mei spun că n-au mai rămas bani. Ce nu s-a dus pe onorariile avocaților au furat naziștii.

Armand clătină din cap.

— Nu mă mir, dar e tragic.

— Mda, asta nu e tot. În afară de bani, Baroana le-a lăsat copiilor și o clădire imensă în centrul Vienei.

— Da.

— Dar, spre deosebire de bani, clădirea e reală. Încă stă în picioare și a aparținut odinioară familiei. Baroana nu era cu totul nebună. Clădirea este acum sediul social al unei bănci internaționale.

Armand dădu din cap, dar Stephen continuă să-l privească. Mai aștepta ceva.

— Ce este? întrebă Armand.

— Naziștii. Se oferă despăgubiri, Armand. Guvernul austriac plătește miliarde de dolari familiilor care pot dovedi că naziștii le-au luat proprietățile. În cazul de față, titlul de proprietate este incontestabil.

— Ce vrei să spui?

— Clădirea valorează zeci de milioane de dolari. Poate mai mult. Dacă familia Baumgartner și familia Kinderoth ajung să se înțeleagă și depun în instanță o cerere comună, vor obține banii.

— Dumnezeule! exclamă Armand.

Tăcu o clipă, gândindu-se la cei doi tineri din apartamentul de la subsol.

— Dumnezeule! repetă el.

•

După cină, Ruth îl invită pe Stephen pe la ea.

— Să văd reproducerile, precizează Stephen cu o sclipire în ochi și o rață sub braț.

— Să nu te întorci târziu, îl îndemnă Armand. O să te aștept.

— Mai bine culcă-te, îi zise Ruth.

Myrna plecase cu Clara.

— Un pahar înainte de culcare? întrebă Clara în ușa bistroului.

— Nu, nu pot.

Clara tocmai se pregătea să întrebe de ce, când înțelese motivul refuzului.

Billy Williams, proaspăt bărbierit și ferchezuit, stătea la o masă lângă foc. Avea în față două pahare cu vin roșu și o lalea roz.

— Înțeleg, spuse Clara.

După ce își strânse prietena în brațe, intră în casă. Zâmbind și fredonând.

Oprindu-se în fața ușii, Myrna lăsă capul pe spate și se uită la cerul

nopții. La toate punctele de lumină care străluceau deasupra ei.

Apoi intră.

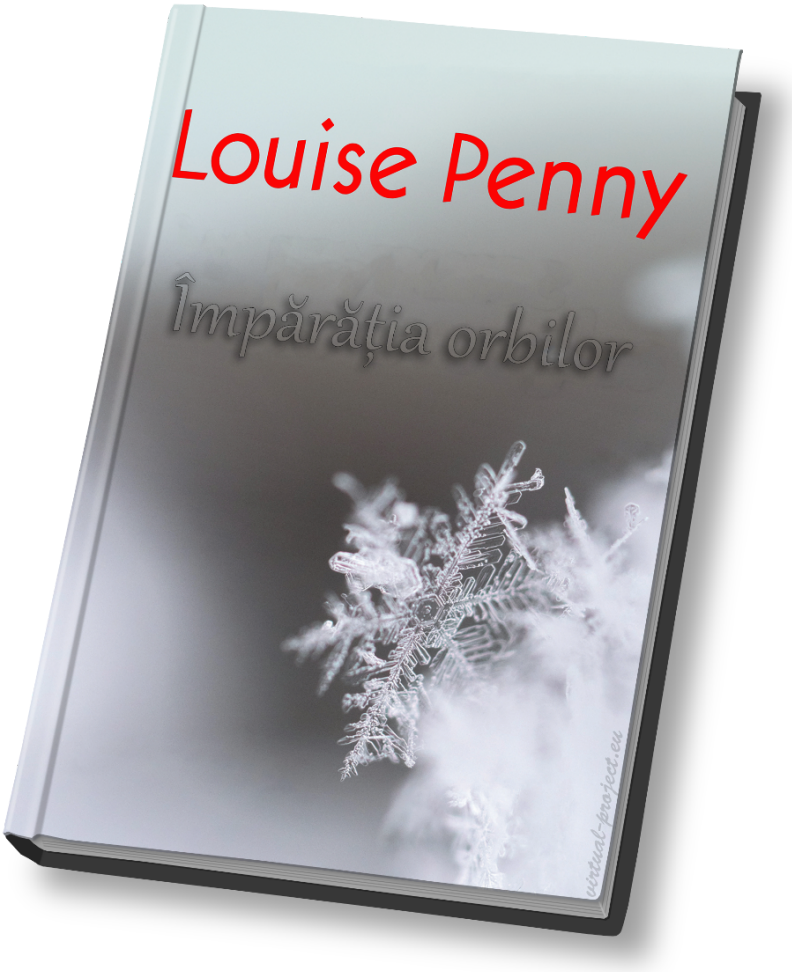

virtual-project.eu

violin

[1] Înşiruire de cuvinte fără nicio legătură, dar care, pronunţate repede şi cu accent irlandez, seamănă cu o înjurătură care exprimă surpriză (Well, I'll be fucked – Să fiu al dracului.) (N.t.).
[2] Salut, frumoasa mea! (în lb. fr., în orig.) (N.t.).
[3] *Invitaţii* (în lb. fr., în orig.) (N.t.).
[4] Scriitor american, autor al unor cărţi pentru copii (N.r.).
[5] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre interjecţia *quack!* = mac! şi *fuck* = futu-i (N.t.).
[6] Drug Enforcement Administration – Agenţia Naţională Antidrog din Statele Unite (N.r.).
[7] Program de fidelizare a clienţilor lansat de compania Canadian Tire, constând în cupoane emise de companie, care seamănă cu bancnotele reale, dar care au o valoare mult mai mică decât cele emise de Banca Canadei (N.t.).
[8] *Este adevărat* (în lb. fr., în orig.) (N.t.).
[9] În original, Save Our Souls – SOS (N.r.).
[10] Film britanic de comedie în care actriţa Margaret Rutherford interpretează rolul ducesei Gloriana (N.r.).
[11] Aluzie la engleza cu un puternic accent franţuzesc vorbită de inspectorul Clouseau, celebrul personaj din seria de filme *Pantera roz* (N.t.).
[12] Mâncare tradiţională canadiană, originară din Quebéc, din cartofi pai, brânză şi sos cu carne (N.t.).
[13] Prăjiturele sau apetitive micuţe, suficiente pentru o îmbucătură (N.t.).
[14] Mulţumesc (în lb. ger., în orig.) (N.r.).
[15] Joc de cărţi pentru doi jucători (N.r.).
[16] Cea mai cunoscută carte a lui Edward Corey, care spune povestea morbidă a 26 de copii, fiecare dintre ei desemnat cu o literă din alfabet (N.t.).
[17] Înjurătură prin luarea în derâdere a *tabernaculului* (cutie de argint, în formă de biserică, în care se păstrează cuminecătura, mirul sau alte obiecte de cult) (N.t.).